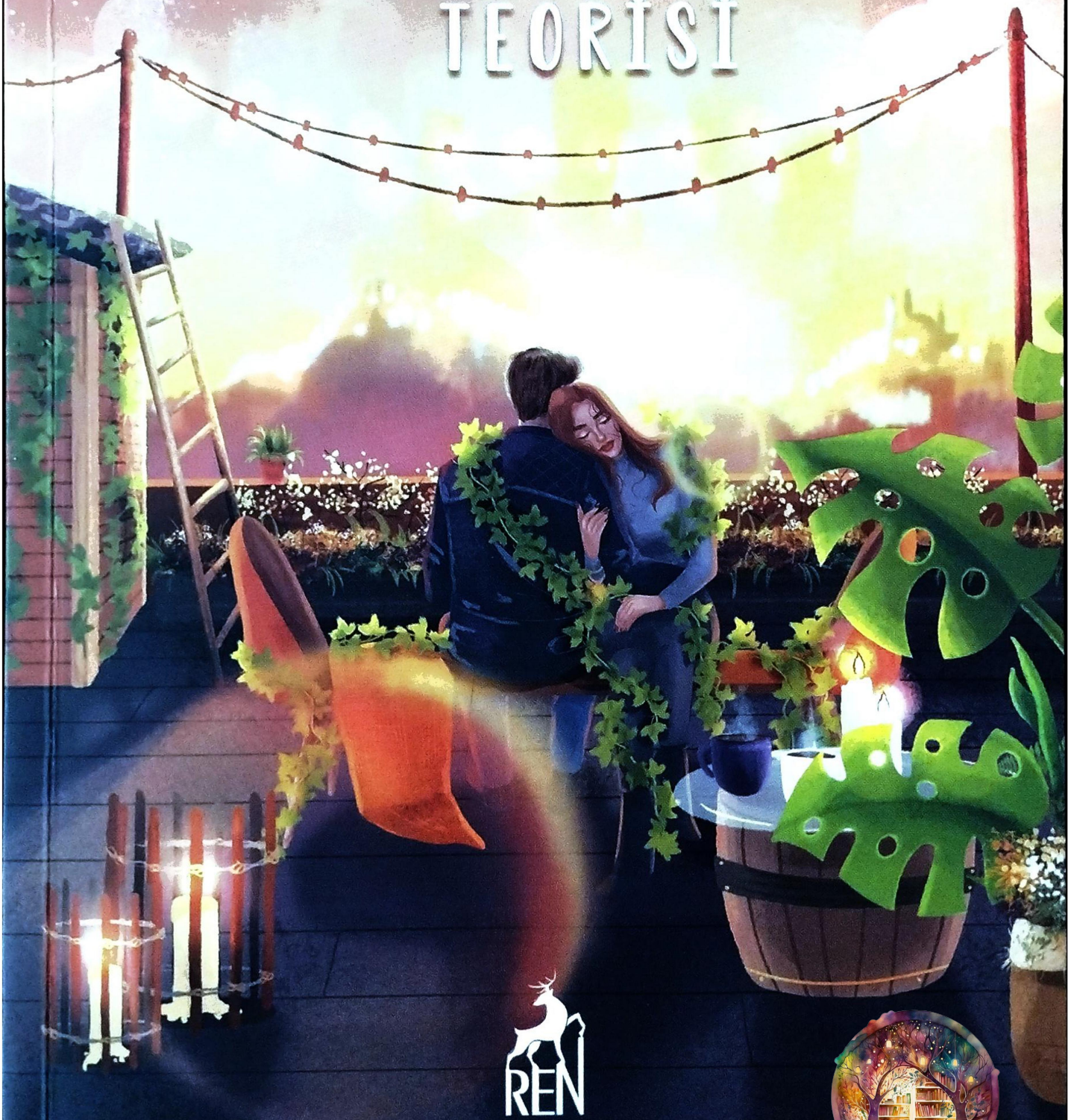
KÜBRA NUR

BİR Sarmaşık TEORİSİ

REN

PDF NOKTASI

*"Sarmaşıkların bizi bir arada tuttuğuna inanmak istiyorum.
Onların doğanın örtüleri olduğunu söylemiştin.
Örtüler iplerden yapılır. Sarmaşıklar aynı zamanda doğanın ipleri olabilir
ve bizi birbirimize bağlayabilir. Zincirler gibi değil üstelik.
Zaten isteyerek yan yana durduğumuz için
aramızda bir sarmaşık büyütebiliriz."*

Ben, Hare Arıkan, aşk hakkında çok düşünmüştüm.
Bulduğum her aşk romanını okurken de, birbirini sevdiğine emin olduğum çiftleri merakla izlerken de tek yaptığım bazı cevaplar aramaktı.
Tasvir edilen hislerin gerçekte nasıl olabileceğini hayal etmek için çok uğraşıyordum ve uğraştıkça bütün bunlar masallardaki Kaf Dağı gibi bir mite dönüşüyorlardı.
Ta ki hayatıma Can Bora Sarıcalı adında bir adam dalıp bütün dengemi altüst edene dek.
Yaşadığı hiçbir şehre sığmayan ve sürekli yollarda olmayı seven köksüz, bağsız bir adamla bütün hayatını mantık düzleminde yaşamayı tercih eden, maceradan uzak durmayı seçen bir kadının ortak noktası ne olabilirdi? Can Bora'yı ve ona kapılırsam kıyısından düşeceğim uçurumu görmezden gelmek, bütün bunlardan uzak durmak zannettiğim kadar kolay olacak mıydı? Peki ya sarmaşıklar?

İkimiz arasında büyüyüp bizi sonsuza dek birbirimize bağlamak için etrafımızı sararlarken onları durdurmak mümkün olabilir miydi?

T-G
095922
JGG
095922 UGG

renkitap
kubranur.jpeg

REN

ISBN 978-625-831-842-5
9 786258 318425

KÜBRA NUR

BİR Sarmaşık TEORİSİ

REN

KÜBRA NUR

BİR Sarmaşık TEORİSİ

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

REN

Hayatımda örnek aldığım ve eğer onun gibi olabilirsem kendimi şanslı sayabileceğim tek bir insan vardı; annem Mine Arıkan. Zeki, güçlü, bağımsız, kendine özgü ve sevgi dolu bir kadındı. Fakat ne yazık ki ben ne onun kadar kendime özgüydüm ne de sevgi dolu birisi sayılırdım. Sıkıca tutunabileceğim tek benzerliğimiz ikimizin de çok zeki oluşuydu. Parlak ve keskin bir zekâdan bahsediyordum; en çetrefilli matematik problemlerini birkaç dakika içinde çözmekten ya da satrançta altı-yedi hamle sonrasını hesap edebilmekten.

Hayranı olduğum insanla tek inkâr edilemez benzerliğim buyken –bir de kızıl saçlarımız vardı tabii– ve bu tamamen objektif bir gerçekken bu konuda neden mütevazı olamadığımı insanların anlaması gerekiyordu. Zekâma güveniyor oluşumun diğerlerine itici gelmesi üzücü olsa bile bunu değiştirebileceğimi zannetmiyordum.

Fakat bazen zekâma çok fazla güveniyordum ve bu durum birtakım sıkıntılara sebep olabiliyordu. Bazen, her zaman değil ama arada sırada, diğer insanların zekâsını biraz küçümseyebiliyordum ve bu anların bazısında ortaya çıkan sonuçlar beni hayal kırıklığına uğratabiliyordu. Tıpkı dün kafede yaşadığım sinir bozucu an gibi.

Geçen sene keşfettiğimiz Rubik's isimli kafenin teması matematik ve fizik dâhileriydi. Duvar kâğıtlarında çeşitli matematik formülleri yazıyordu, her yerde tanınmış dâhilerin fotoğrafları asılıydı. Oturduğumuz puflar Rubik küp deseniyle süslüydü ve bu kafenin en eğlenceli yanı, kafedeki en iyi masaya oturabilmek için zekâ gerektiren bir soru cevaplamak zorunda olmaktı.

Kafeyi keşfettiğimiz günden beri en iyi masada biz oturuyorduk. Kafeyi keşfettiğimiz günden beri cevaplanması gereken soruyu en hızlı şekilde cevaplayan ben oluyordum. Hatta ilk üç ayın ardından kafeye girdiğimde karşıma herhangi bir rakip bile çıkmıyordu. Herkes sonucun çoktan belli olduğuna inanıyordu ki gerçekten de öyleydi. Ta ki düne kadar.

Aklıma dolan tatsız anı yüzümü buruşturup öfkeyle solumama neden olurken gözlerimi kapattım ama bu yanlış bir karar olmuştu çünkü bir cam kadar berrak ve bir filinki kadar kuvvetli olan hafızam olayı tüm ayrıntılarıyla tekrar zihnimde döndürmeye başladı. Her şey sırasıyla, teker teker yeniden yaşandı.

Önce Bahar, Nehar ve ben kafeden içeri girdik. Artık tanıdık olan işletme sahibini selamlayıp her zamanki masamıza doğru ilerlerken bir grubun daha oraya yaklaşmakta olduğunu gördük. Dört genç adamdan oluşan, daha önce oralarda hiç görmediğimiz bir gruptu bu. Serserilere benziyorlardı. Bilirsiniz, deri ceketler, siyah kotlar, kirli sakallar...

Kafenin sahibi Atilla abi bana bakıp gülümsedi ve "Anlaşılan bugün bir rakibin var," dedi.

Ben de ona gülümseyerek, "Sorun değil," dedim ve rakibim olan adama şöyle hızlı bir bakış attım.

Siyah, gür saçları, aynı renkteki gür kaşları ve eladan yeşile çalan gözleri hâlâ tüm detaylarıyla aklımdaydı. Birkaç

günlük kirli sakalı ve dudağındaki alaycı, çarpık gülüşüyle tam olarak bir serseri gibi görünüyordu. Hani şu aklı bir karış havada olan, tek dertleri nasıl daha havalı görüneceklerini bulmak olan serserilerden...

İnsanları görünüşleriyle yargılayan birisi değildim. Genelde. Fakat bu çocuğa baktığım anda nedense aynı kulvarda olmadığımızı düşünmüştüm. Hani klişe Amerikan lise filmleri olur ya. Orada belli başlı klişe karakterler vardır. Öyle bir filmde olsaydık ben okul birinciliğine oynayan, asosyal, zeki kız olurdum. Bu çocuk ise futbol takımının kaptanı olan, derslerini zar zor geçen, ancak futbol bursuyla bir üniversiteye gidebilecek olan serseri pislik olurdu. En azından o an ben böyle düşünmüştüm.

Bunun rahatlığıyla yan yana duran, epey eski model ve sadece bu bilmeceler için kullanılan iki bilgisayardan birinin başına geçtiğimde aklımda bir an önce her zamanki masamıza oturup en sevdiğim tatlıyı sipariş etmek vardı. Ekranda soru belirdi, tatlımın yanına hangi içeceği almak istediğimi düşünürken klavyedeki tuşlara basıp cevabı girdim ve onayladım. Birkaç saniye sonra sonuçlar ekranda belirdiğinde ise şaşkınlıktan bembeyaz kesilmiştim. Amerikan lisesi serserisi soruyu benden tam iki saniye önce cevaplamıştı. Hem de doğru bir şekilde.

Sonucu doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi kırpıştırırken ve bilgisayarın eski püskü monitörüne vurma dürtümle savaşırken çocuğun sesini işittim.

"Yalnızca iki saniye gerimdesin," diyordu. "Oldukça iyi."

Öfkenin parmak uçlarıma kadar yayılıp beni hırçın, kızıl bir dalgaya çevirmesi saniyenin onda birine denk gelmişti. Neye öfkelendiğimi bile tam olarak anlamadan bir fırtına gibi kafeden çıkmış, oraya kuzenlerimle gittiğimi dahi unutmuştum. Peşimden koştura koştura gelip beni teselli etmek için saçma bir çabaya girdiklerinde varlıklarını hatırlamıştım.

Benim teselliye ihtiyacım yoktu. Küçük bir başarısızlıkla elbette başa çıkabilirdim. Sonuçta kimsenin hayatta her şeyi kazanması mümkün değildi. Hem zaten altı üstü aptal bir masa kapma oyunuydu. Onlara da böyle söylemiştim ama pek inanmışa benzemiyorlardı. Yine de anlayışlı insanlar oldukları için çok fazla üstelememişler ve başka bir yere gidip oturmaya razı gelmişlerdi. Sonuç olarak her zamanki masamız dediğimiz yeri kaybettiğim, en sevdiğim tatlıyı yiyemediğim ve etrafa somurtup durduğum bir gün olmuştu.

Bugün de çok farklı değildi doğrusu. Yapmam gereken işlerle meşgul olsam bile zihnimin gerisinde bir yerde aynı sahne dönüp duruyordu. Sürekli o serseri kılıklı herifin bana sırıtarak, "Oldukça iyi," deyişi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Aptal adam," diye mırıldanırken buldum kendimi aniden. Sanırım gururum ilk defa bu kadar sert bir darbe alıyordu ve dürüst olmak gerekirse bununla nasıl baş edeceğimi tam olarak bilemiyordum. Oysa ilgilenmem gereken bir düğün ve bir gece kulübü vardı. Yarın kuzenim evleniyordu.

Üniversitede çift ana dal yaparak iki diploma almış olmama rağmen kariyerimi hangi yönde ilerleteceğime hâlâ karar verebilmiş değildim. Yönetici olmak seçeneklerim arasındaydı ve babamın şirketiyle kalıcı bir anlaşma yapmadan önce gerçekten istediğimin bu olup olmadığını anlamak için Ayaz'la bir iş anlaşması yapmış, bir sene onun kulübünde yöneticilik yapmaya karar vermiştim. Kendisi bu arada mutlu ilişkisi ve düğün telaşesiyle meşgul olduğu için bu anlaşmanın çok işine geldiğini söylüyordu. Bense bazı geceler yanlış bir şey yapacağım korkusuyla uyuyamıyordum.

Fakat yanlış bir şey yapmadığım ortadaydı. Rakamlar harika bir iş çıkardığımı gösteriyordu ve ben etrafa karşı kendinden oldukça emin bir tavır sergiliyordum. Kimsenin benden kuşkusu yokken benim de kendime dair en ufak bir

kuşkum yokmuş gibi. Ama bir sürü kuşkum vardı ve dünkü küçük hadiseden sonra her biri biraz derinleşmiş gibiydiler. Kendime çok fazla güvendiğimde neler olduğu ortadaydı.

"Hare Hanım, sandalyeler geldi. Nereye koyalım?"

Bana seslenen çalışanın sesi beni kendi iç dünyamdan gerçek dünyaya ışınladı. "Alt katta kalsınlar," dedim fazla düşünmeden. "Ben birazdan gelip planın son haline bakacağım. Ona göre yerleştiririz."

Okan beni onayladıktan sonra yanımdan ayrıldı. Ben de dakikalardır boş boş oturup durduğum sandalyemden nihayet kalktım ve merdivenlerden inip kuzenimin düğünün yapılacağı geniş alana doğru ilerledim. Dekorasyon işleri birkaç küçük rötuş dışında tamamen bitmişti. Sandalyeler ve masalar yerleştirildikten sonra düğün için gereken her şey hazır olacaktı.

Düğün için hazırlanmış yerleşim planının son halini elime alıp hızlıca göz gezdirirken bara doğru ilerliyordum. Bir önceki planda gözüme çarpan küçük hatalar düzeltilmiş gibi görünüyordu. Her şey istediğim gibiydi.

Bir yandan kâğıdı inceler, bir yandan bar taburelerinden birine otururken yanımdaki siyah giyimli adamın Okan olduğunu varsayarak, "Bu plana göre yerleştirelim sandalyeleri de," dedim.

Küçük, erkeksi bir gülüşün hemen ardından çok da yabancı gelmeyen bir sesin, "Yerleştiririz güzelim," dediğini işitince kaşlarım çatıldı. Konuşanın Okan olmadığını anlamıştım ve bu hadsiz yorumu yapanın kim olduğunu görmek için başımı yana çevirdiğimde bir çift ela göz tarafından esir alındım.

Hayır, bu abartılı bir tabir değildi. Tanıdık simasıyla tenimi aniden karıncalandıran ve midemin öfkeyle büzülmesine sebep olan bu adam, o cüretkâr ela bakışlarıyla tam mana-

sıyla beni esir almıştı. Bakışları bir saniye içinde yüzümün her köşesini dolaşmış, sonra gelip gözlerimde duraklamıştı. *Hadi benimle savaş*, dercesine bakıyordu. *Bana sataş, bir şey söyle.* Tüm sinirlerimi geren, beni rahatsız eden, hatta neredeyse kaşındıran bir bakıştı bu. Meydan okumasını görüyor ve kılıcımı kuşanıp karşısına çıkmaya âdeta can atıyordum. Beynimin mantıklı işleyen kısmı bana sakin olmamı söylese bile bunu dikkate alamıyordum.

Önce bir anda karşıma çıkıp kafedeki masamı çalmıştı. Şimdi de işlettiğim kulübe gelip bana meydan okuyordu. Dudaklarımı saran alaycı tebessümün eşliğinde burnumu hafifçe yukarı kaldırdım. "Sen de kimsin?" diye sorarken sesim neredeyse tiksintiyle çıkıyordu. "Ve hadsizliğin yüzünden seni buradan attırmadan önce bana bunu yapmamam için mantıklı bir sebep sunabilir misin?"

Bar taburesinde hafifçe, ağır bir hareketle döndü. Şimdi tamamen bana bakıyordu. Tek dirseği bara dayanmıştı ve yüzündeki gülümseme hâlâ aynıydı. "Bunu denediğini görmeyi öyle çok isterim ki Kızılcık," derken gözleri bir kere daha beni süzdü. "Seni nereden tanıyorum?"

Dudaklarımdan dökülen küçük hıhlama neşemin biraz olsun yerine geldiğinin işaretiydi. Zira beyefendi beni hatırlamadıysa zannettiğim kadar zeki olmayabilirdi. "Tanımıyorsun," dedim düz bir sesle. "Ama bilmen gerekirse buranın yöneticisiyim ve seni burada istemiyorum."

Gülüşü iyice genişlerken bana doğru eğildi. Geri çekilme dürtüme karşı koydum çünkü bu adama karşı bir kere daha kaybetmeye niyetim yoktu. Birkaç saniye bir şey söylemeden bana bakmasına ve beni incelemesine izin verdikten sonra, "Gözlerinle saçların neredeyse aynı renk," diye fısıldadığını işitince biraz bocaladığım doğruydu. Böyle bir yorum beklemiyordum. Bunu söylerken o ela bakışların çapkın bir renge bürünmesi ise tam anlamıyla bir sürprizdi.

Hızlıca düşündüm ve bu cümleyi görmezden gelmeyi seçtim çünkü bu yoruma nasıl cevap verileceğini bilmiyordum. "Kendi rızanla mı ayrılacaksın yoksa güvenliği çağırayım mı?"

Adam sıkıntıyla iç çekerken gözlerini benden ayırdı. "Buradan defolup gitmeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin," diye mırıldandı etrafa şöyle bir göz gezdirip. Bakışları tekrar beni bulduğunda irileşen göz bebeklerinde kendi yansımamı gördüm. "Fakat sen bile beni buradan kovamazsın çünkü büyük patronun emriyle buradayım."

Kaşlarım bir saniyeliğine merakla çatıldı. "Poyraz Bey'in mi?"

Serseri kafasını iki yana salladı. "Yok, o değil. Bir küçüğü."

"Ayaz mı?"

Yine gülümsedi. Sinsi bir şekilde. "Bakıyorum da abimle epey samimisin."

Ona en soğuk, kan dondurucu bakışımı yolladım. "Evet. Yarın akşam kuzenimle evlenecek." Hemen sonra cümledeki "abim" kelimesi dikkatimi çekti. Geç bile kalmıştı. Kafamda tüm parçalar yerine otururken karşımdaki adamın daha önce namını duyduğum Can Bora Sarıcalı olduğunu anladım. Onu kulüpten yaka paça dışarı attıramayacak olmak kalbimi kırdı. Yani aslında çok istersem yapardım ama Ayaz'ın hatırı büyüktü ve olanları Poyraz abiye açıklarken dünkü tatsız hadiseden de laf açılabilirdi. Bunu hiç istemezdim.

"Madem abinizi bekliyorsunuz Bora Bey..." dedim bar taburesinden aşağı atlayıp. "O zaman bunu yukarıda, onun ofisinde yapın. Burada işlerimiz var." Cevap vermesine müsaade etmeden, "İyi günler," diye ekleyip aceleci adımlarla onun yanından ayrıldım. İyice gerilen sinirlerim eşliğinde çalışanların yanına yürürken bu serserinin buralarda kalıcı olmamasını umuyordum.

Can Bora Sarıcalı'yı ilk kez bir kafede görmüştüm ve bu onu hafife aldığım ilk andı.

İkinci kez gördüğümde Ayaz'ın, yani onun abisinin gece kulübündeydik. Bu onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğim ilk andı.

Üçüncü kez Ayaz ve Zeynep'in düğününde görmüştüm. Bana dans etmeyi teklif ettiğinde yüzüne boş bir bakış atıp yürümeye devam etmiştim. Bu onu reddettiğim ilk andı.

Onu dördüncü kez gördüğümde Sarıçalıların Balıkesir'deki çiftliğindeydik ve yalnızca yarım saat görünüp ortadan kaybolmuştu. Nereye gittiğini kimseye sormamıştım elbette. Bu onu merak ettiğim ilk andı.

Sonra araya seneler girdi. Can Bora ara sıra İstanbul'a gelip gitti ve bunları duydum ama kendisini hiç görmedim. Geldiğini genelde Zeynep'in yakınmalarından öğreniyordum. Ayaz ve Can Bora'nın arasının limoni olması elbette kuzenime de yansıyordu fakat hepsi bundan ibaretti. Can Bora'yla hiç karşılaşmıyorduk ve bundan şikâyetçi değildim. Can Bora Sarıcalı ensemdeki tüyleri diken diken eden, içimi saf bir öfkeyle dolduran sinir bozucu bir adamdan başkası değildi. Uzakta olması beni mutlu ediyordu. Gitmesi ve hiç gelmemesi. Gelse bile gözüme görünmemesi.

İşte her şey bu şekilde gelişmişti ve Zeynep'in düğününden iki sene sonra onun varlığını neredeyse tamamen unutmuştum. Aklıma gelmiyordu. Adı etrafımda anılmıyordu. Ela gözleri zihnimi hiç ama hiç meşgul etmiyordu. Güzel ve huzurlu günlerdi yani. Kıymetini bildiğim zamanlardı.

Bu sebeple bir temmuz akşamı Ayaz'ın gece kulüplerinden birine doğru ilerlerken onu kapının önünde, o havalı motosikletine yaslanmış, telefonla konuşurken bulmayı beklemiyordum. Topuklu ayakkabılarımın tıkırtılarından başka

seslerin duyulmadığı saatlerdi. Henüz bangır bangır müzik çalmaya başlamamıştı ve ortalıkta bizden başka kimse yoktu.

Onu gördüğümde istemeden de olsa bir an duraklamıştım. Küçük şaşkınlığım oldukça ani olduğu için tepkimi gizleyecek zaman bulamamıştım. Tam bu sırada bakışlarını bana çevirmesi kaderin bir cilvesiydi. Göz göze geldiğimizde yüzüne ağır bir gülümsemenin yayılmasını izlemek durumunda kalmıştım ki ondan pek hoşlanmasam bile bu gülüşün keyifli bir manzara olduğunu inkâr edemezdim. Can Bora yakışıklı bir adamdı. Simsiyah saçları her serseride olduğu gibi hep biraz dağınıktı. Genelde yüzünü çevreleyen kirli sakalı olurdu, onu sinekkaydı tıraşla yalnızca bir defa görmüştüm. Yüz hatları düzgün ve çekiciydi. Dudakları dolgundu. Bütün bunlara ela bakışlarının parıltısıyla o bakışları çevreleyen gür kirpikler eklendiğinde ona bakmanın kalp atışlarını hızlandıran bir meseleye dönüşmesi kaçınılmaz oluyordu.

Adımlarım tekrar birbirini takip etmeye başladığında Can Bora telefonu kapatıp doğruldu. Üzerinde siyah, bol bir tişört, altında bacaklarını saran dar bir kot pantolon vardı. Boynunda bir zincir asılıydı ama o zincirin ucunda ne olduğunu asla öğrenememiştim. Hep tişörtünün altında oluyordu. Aramızdaki mesafe azaldıkça sol kolundaki dövmeyi de gördüm. Her gördüğümde oradaki desen daha karmaşık bir hal alıyormuş gibiydi. Genel olarak bir dağ motifi vardı ama sıradan bir şey değildi. Birçok geometrik şeklin iç içe geçtiği, zor bir desendi. Bunun dışında bir de sağ omzunda bir dövmesi olduğunu biliyordum. Tamamını görememiştim ama omzundan başladığını tahmin ettiğim sarmaşığın uçları boynuna uzanıyordu. Tişörtünün altında sakladığı sırlardan bir diğeri de buydu.

Bazen tek parmağımı o tişörtün altına takıp tüm sırları aşikâr etme arzusuyla dolduğum bir gerçekti ama bunu asla yapmayacak kadar aklı başında birisiydim. Can Bora Sarıcalı'ya hiçbir koşulda bulaşmazdım. Asla. Katiyen.

Karşı karşıya geldiğimizde eğer yolumu kesmese durmayı düşünmüyordum. Bunu bildiği için bir dağ gibi karşımda yükselmekte sakınca görmediği belliydi.

"Selam Kızılcık," dedi bana. Sesi hatırladığım gibi karamel kıvamındaydı. Acı ve tatlı.

"Can Bora," diyerek küçük bir baş selamı verdim. "Senin zeki bir adam olduğunu biliyorum." Ona zeki demek ağzımda acı bir tat bıraksa da aldırmadan devam ettim. "Niçin ismimi hâlâ öğrenemediğin, benim için büyük bir merak konusu."

Gülümseyişi genişleyince beyaz dişleri göründü. Hiç değilse dişleri çirkin olsaydı. En azından adamın vücudunda beğenmediğim ve odaklanabileceğim bir nokta olurdu. "Hare." İsmimi sanki bu kelimenin tadını damağında hissediyormuş da içindeki baharatı tahmin etmeye çalışıyormuş gibi söyledi. "Sana çok uygun bir isim olsa da şu saçlarını gördüğümde adını unutuveriyorum Kızılcık."

Şu saçlarını, derken elini ileri uzattı ve omuzlarımdan dökülen kızıl saçlarımdan bir tutamı aheste bir tavırla parmağına doladı. Parmağına dolanan saç tellerimin görüntüsü hoşuma gitse de elini iterek uzaklaştırdım. "Pekâlâ, Karabaş," dedim sıkılmış gibi iç geçirerek. "Nasıl istersen öyle hitap et. Nasılsa fazla sohbet etmiyoruz."

"Karabaş mı?" Gülüşünün sesi... Evet, tahmin ettiğiniz gibi melodikti. Fakat asla neşeli bir melodi değildi bu. Ağır ve tüyleri diken diken eden, kalın notalardan oluşan bir melodiydi. "Bir adamı ayağının altında nasıl ezeceğini çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Yüzüne sakin, uzun bir bakış attıktan sonra hafifçe gülümsedim. "İyi akşamlar Bora. Seni görmek güzeldi." Sonra bir adım sola kaydım ve tam yanından, kolum koluna hafifçe sürtecek şekilde geçip ilerlemeye başladım.

Bir müddet ilerledikten sonra arkamdan yürümeye başladığını duydum ama bana yetişmedi ve tekrar konuşmaya çalışmadı. Ben de yavaşlamadan dosdoğru kulübe ilerledim ve güvenliğe selam verip içeri geçtikten sonra hemen Ayaz'ın ofisine yöneldim.

Üniversitede kendi bölümümden iki buçuk senede mezun olmuş, çift ana dal programına kaydolduğum içinse üç buçuk yılın sonunda okuldan iki diplomayla ayrılmıştım. Okul hiçbir zaman beni zorlayan bir şey olmamıştı. Bir şeyi öğrenmekte, ezberlemekte ya da çözmekte asla sıkıntı çekmemiştim. Sayılarla aram iyiydi. Annem gibi fen bilimlerine yönelmeyi denesem de fizik, kimya ya da biyoloji bana çok çekici gelmemişti doğrusu. Ben daha ziyade matematiği seviyordum. Bir de para kazanmayı.

Bu ikisini birleştirdiğimde iş dünyasında kolayca ilerleyebildiğimi fark etmem hiç zor olmamıştı. Babamın ve amcamın kurduğu dış ticaret şirketi her zaman benim için oradaydı ve bir gün hep o şirkette çalışacağımı düşünmüştüm ama abim Ateş ve kuzenim Efe oradaki işleri sorunsuzca ilerletiyorlardı. Bana ihtiyaçları yoktu. Bu yüzden ben de mezun olunca bir arayışa çıkmıştım ve ilk iş teklifimi kuzenim Zeynep'in eşi Ayaz Sarıcalı'dan almıştım.

Ayaz'la çalışmak kolay ve güzeldi. Eğlence sektörü basit bir iş değildi, bu da yaptığım işe olan ilgimin canlı kalmasını sağlıyordu. Arada sırada farklı yerlerden gelen danışmanlık tekliflerini değerlendiriyordum ama genel olarak Sarıcalılar ile çalışıyor ve kendimi geliştiriyordum. Burada Poyraz abi ve Ayaz kadar sözüm geçiyordu. Halimden memnundum.

Ayaz'ın kapısını tıklatıp ofise girdiğimde beni gülümseyerek karşıladı. Beraber çalıştığımız iki sene içinde en yakın arkadaşlarımdan birisi olmuştu ve bu, tamamen onun marifetiydi. Ben geniş çevresiyle bilinen popüler bir insan

değildim ne yazık ki. Gerçi bu durumdan şikâyetçi de sayılmazdım. Etrafımda az insan olmasını tercih ediyordum.

"Selam," dedim ona gülümseyerek. "Nasılsın?"

"İyiyim," diye cevap verdi ama biraz sıkıntılı görünüyordu. Bunun sebebini tahmin etmek için dâhi olmaya da gerek yoktu.

"Seninkini gördüm aşağıda," derken ofisindeki deri koltuklardan birine rahatça kuruldum. "Bu sefer kaç günlüğüne geldi?"

Sıkıntıyla ofladı ve parmaklarını uzun, gür saçlarının arasından geçirdi. "Bu defa kalıcı olduğunu söylüyor," diye mırıldandı. Sesi, söylediği şeye olan inancının oldukça zayıf olduğunu vurgular gibiydi.

Tek kaşım şüpheyle yukarı kalkarken içimde bir rahatsızlık hissinin dolaştığını fark ettim. Can Bora'yı sürekli etrafımda düşünmek hoş değildi. Onu ara sıra görmek ve gördüğümde yanından geçip gitmek kolaydı. Fakat kalıcı olursa... Onu öldürmeden ne kadar sabredebilirdim ki? "Pek güvenemedim bu söze."

Ayaz neşesizce güldü. "Ben de ama ciddi olduğunu söylüyor. Bu konuda kararlı görünüyor ve ayrıntı vermemek konusunda da ısrar ediyor." Sandalyesine oturup dirseklerini masaya dayadığında oldukça yorgun ve halsiz görünüyordu. "Onunla ilgilenmek hep zordu ama bu ara daha zor. Zeynep hamileyken bütün dikkatimi ona vermek istiyorum ama Can Bora'yı Poyraz abimin insafına da bırakamam. Yok çünkü insafı."

Elimde olmadan kıkırdadım. Sarıcalılar dört erkek kardeşti ve dördü de birbirinden o kadar farklıydı ki beni eğlendiriyorlardı. Poyraz abi, yani Ayaz'ın bir büyüğü, biraz sert bir adamdı. En serserileri ve ele avuca sığmazları olan küçük kardeşleriyle baş etme metodu ona bir şeyler dayat-

maktan ibaretti. Fakat Can Bora söz konusu olduğunda bunun işe yaramadığını Ayaz'ın anlattıklarından biliyordum. Poyraz abinin denemeleri genellikle aile içi bir fırtınayla sonuçlanıyordu. Ayaz ise kardeşiyle daha yakından ilgilenip arasını iyi tutmaya çalışıyordu fakat bu da kolay bir iş değildi anladığım kadarıyla.

"Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sordum. Bu samimi bir teklifti ama ona nasıl yardımcı olacağımı pek bilmiyordum. İnsanlarla iletişimde ünlü sayılmazdım. Ben insanlarla yalnızca baş edebiliyordum. O da nadiren gerçekleşiyordu.

Gerçi Can Bora Sarıcalı da genel olarak baş edilmesi gereken biriydi.

"Sadece buralardayken ona göz kulak olur musun?" Ayaz'ın ricası bir parça çaresizlik içeriyordu. "Onunla ilgilenmek zorunda değilsin. Yalnızca gözünü üzerinde tutsan ve aptalca bir şey yaptığını gördüğünde beni arasan yeter."

Ona güven veren bir gülümsemeyle başımı salladım. "Merak etme. Gözüm üzerinde olacak." Omzuma düşen saçları parmaklarımla itip havalandırdım. "Buralarda benden habersiz kuş uçmaz, bilirsin."

Ayaz minnettar bir tebessümle yüzüme baktı. "Çok teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Oturduğum yerden kalkıp masaya yürüdüm ve Ayaz'a, "Sonra ödersin," dedim. "Şimdi kalk ve karının yanına git. Ben buralardayım. Uğraşmam gereken bazı ayrıntılar var ve benim ofisim kulübün içini görmediği için burada çalışacağım. Biliyorsun ki etrafımda birileri varken çalışamam."

İkinci bir teklife gerek yoktu. Ayaz âdeta uçarcasına kalktı sandalyesinden. Bana bir kere daha teşekkür ettikten sonra ceketini ve arabasının anahtarını aldı. Kapıdan çıkmadan önce bana döndü. "Birkaç saat içinde buralar sarhoş adamlarla dolacak. Eğer geç saatlere kalırsan..."

Devamını getirmesine gerek yoktu. "Burak ya da Aydın beni eve bırakır," diye tamamladım cümlesini. "Ya da abim almaya gelir. Sen beni düşünme." İki yılı geçmişti ama ne zaman akşam kulüpte kalacak olsam Ayaz'dan aynı sözleri duyuyordum.

Saçmalama, der gibi kaşlarını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Başına bir şey gelirse Zeynep beni öldürür ve bunu yaptığı için ona kızmam."

İşte bu doğruydu. O yüzden ona cevap vermek yerine gülümseyip el sallamayı tercih ettim. Nihayet gittiğinde ise önce masanın üzerinde duran bilgisayarı çalıştırdım, ardından o açılırken biraz ortalığa göz atmak için ofisin kulübün içine açılan penceresine yürüdüm. Mekân daha yeni yeni doluyordu. Hafif bir müzik vardı. İnsanlar dans etmeye henüz başlamamışlardı. O yüzden Can Bora'yı bulmam kolay oldu. Tek başına oturmuş, çerez yiyordu. Belaya bulaştığı falan yoktu.

Gönül rahatlığıyla işimin başına oturdum. Onu arada sırada kontrol etmeyi aklımın bir köşesine not ettim ama çalışmaya daldığımda Can Bora'nın varlığı aklımdan tamamen çıktı. Kendimi sayıların arasında kaybettim ve açmayı yeni planladığımız kulüp için gider listesi oluştururken arka plandaki müziği bile duymamaya başladım. Bu şekilde saatler geçti. En sonunda susadım, ayrıca boynumun tutulduğunu fark edip ayağa kalktım. İşte Can Bora'yı tekrar hatırladığım an da buydu. Hemen telaşla pencereye yaklaştım ama onu son bıraktığım yerde yoktu. Aşağısı en canlı saatlerini yaşadığı için yanıp sönen ışıklar arasında onu seçebilmem imkânsızdı. Zaten içimden bir ses, dans eden kalabalığın arasında işi olmadığını söylüyordu.

Oflayarak ofisten çıktım ve aşağıya indim. Yanından geçtiğim çalışanlara selam vererek kulübün içinde ilerledim.

Gözlerim o tanıdık simayı arıyordu fakat etrafta değil onu, ona benzer birini bile göremiyordum. Yine içeride olmadığına emin olana kadar dolaştım. En sonunda kendimi dışarı attığımda yaz akşamının sıcağı yüzüme çarptı. Tıkırdayan adımlarla ve kulüpten dışarı taşan müzik eşliğinde dolanmaya başladım.

Dışarısı içerisi kadar kalabalık değildi. Genelde sigara içmek için eğlenceye mola veren insanlar vardı. Bu yüzden Can Bora'yı aramak zor değildi. Eğer onu bulabilseydim daha da kolay olacaktı.

Kulübün ön tarafında olmadığına kanaat getirdiğimde bir de arka tarafa bakmaya karar verdim. Binanın yanından ilerleyip gittikçe ıssızlaşan kısma doğru yürürken aradığımı buralarda bulacağımdan da umutsuzdum. Tam köşeyi döndüğüm sırada ise hiç beklemediğim bir şey oldu. Birinin sertçe kolumu kavradığını ve beni hızla sola doğru çektiğini hissettim. Çığlık atmaya hazırlandım fakat bu sırada dudaklarımın üzerine kapanan el sesimi kesti. Sırtım bir duvara çarptığında ve bir adam beni duvarla arasına aldığında onun canına okumaya tamamen hazırdım.

Biledigim pençelerimi çıkarıp beni alıkoyan adamın yüzümü yırtmaya hazırlandığım o küçük saniyede tanıdık bir ses, "Benim," diye fısıldadı. "Sessiz ol, lütfen."

Sesin tanıdıklığı havaya kalkan elimin donup kalmasına sebep olurken bir an kafamı kaldırıp adamın yüzüne baktım. Can Bora'nın güzel ama dağılmış suratıyla, kaşından yanağına süzülen ve karanlıkta simsiyah görünen kan iziyle karşılaştığım o biricik an onu altıncı, yedinci ya da bir milyonuncu görüşümdü ve ben işte tam o anda hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını hissetmiştim.

1

Ağzımın üstüne kapanmış bir el. Sessizliğin içinde kulaklarımı uğuldatan kalp atışlarım. Neredeyse hiçbir şeyi seçemediğim kopkoyu bir karanlık ve bütün bunların arasında burnuma çalınan hoş, erkeksi bir koku.

Kısacık bir an içinde duyularımla fark edebildiğim her şeyin toplamı buydu ve bu ânın gerçekten yaşandığına ikna edilmem gerektiğini hissediyordum.

Sırtım soğuk duvara dayalıydı. Tam karşımda da başka bir duvar gibi Can Bora'nın göğsü yükseliyordu. Onun yüzünü yırtmak için kalkan elim hangi ara olduysa onun göğsüne inivermişti. Her an pençelerini çıkarmaya hazırlanan vahşi bir kedi patisi gibi orada duruyordu. Gerginlik, korku ve heyecan kanımı hızlandırırken sabit durabilmek için, tırnaklarımı çıkarıp birilerine saplamadan durabilmek için insanüstü bir çaba göstermem gerekiyordu. Kendini âna kolayca teslim edebilen ve kafasındaki sesleri tek seferde susturabilen birisi olmamıştım hiç. Paniğe kapılmazdım ama ihtimaller her zaman tetikte olmamı sağlardı.

Eh, her zaman değilmiş.

Zira haftanın en az dört gecesini geçirdiğim kulübün hemen yanı başında böyle bir şey yaşamaya pek ihtimal vermiyordum. Tamam, aklımın ucundan bile geçmiyordu. Dışarı

çıkarken Can Bora'yı kuytu bir yerde sigara içerken falan görürüm diye düşünüyordum. Onun sigara içtiğini hiç görmemiştim. Burnuma çalınan şu kokuda sigara izi de yoktu ama nedense içer gibi geliyordu hep. *Nedense.*

Kafamı sertçe duvara gömmek istedim. Böyle bir anda Can Bora'yı ve sigaraları düşünüyor olmamı şoka girmiş olmamla ilişkilendiriyordum. Aksi takdirde bir kedi gibi kulaklarımı kaldırıp etrafı dinlemem ve neler olup bittiğini çözmem gerekirdi. Lakin şu an bunu denediğimde kalp atışlarımdan ve Can Bora'nın kesik kesik soluyuşundan başka bir şey duyamıyordum. Nefes nefese kalışı korkudan mıydı, koşmaktan mıydı yoksa kaşındaki yarığa sebep olan dayağı yemekten miydi merak ediyorken nihayet kulaklarıma başka bir ses çalındı.

"Buldun mu?" diye sordu bir adam. Sesi çok yüksek değilse de net bir şekilde duyuluyordu.

Sorunun muhatabı öfkeyle, "Yok," dedi. "Kayboldu yine it herif."

Bahsi geçen it herifin Can Bora olduğuna emindim. *Nedense.*

"Bir de şu taraftaki binaların arasına bakalım. Belki oraya kaçmıştır."

Bu öneriyi duymak içime çok hafif bir rahatlama yaydı. Bu adamlar her kimse, artık gidiyorlardı. Hangi yöne gittiklerinden emin değildim ama gidiyorlardı. Ayak seslerinin uzaklaşmasını dinlerken kendime derin bir nefes alabilmek için izin verdim. Sonra ağzımın üzerindeki eli ittim. Tam konuşmaya yeltenecektim ki Bora, "Şşt..." diyerek beni susturdu.

Ardından sağa doğru küçük bir adım atıp kafasını dışarı uzattı. Kısa bir incelemenin ardından gevşeyerek, "Gitmişler," dedi. Buna rağmen sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Kendisi duvarın arkasından çıkıp ilerlemeye başladığında ona güvenmeye karar verdim ve ben de peşine takıldım. Bir süre sessizce ilerledik. Bir sokak lambasının altına gelene dek bir şey söylemedim. Hızlanmış kalp atışlarımı yavaşlatmakla ve nefesimi düzene sokmakla meşguldüm. Nihayet biraz sakinleşince ve biraz da ışığa kavuşunca konuşmaya karar verip, "Can Bora," diye seslendim.

Durakladı ve ağır bir hareketle bana döndü. Tam ışığın altında durduğu için yüzünü tüm ayrıntılarıyla görebildim ve hafifçe yutkunmam gerekti. Darmadağınık görünüyordu. Saçları her yöne dağılmış haldeydi. Üzerindeki siyah tişört lekelenmişti. Yüzünde her zamanki tasasız ifadesi varsa da kaşından şakağına doğru akan kan izi bunu gölgede bırakıyordu.

"Geleli daha kaç gün oldu ki başını dayak yiyecek kadar belaya sokmayı başardın?" derken birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve gayriihtiyari bir şekilde, "Sana göz kulak olacağıma dair söz vermiştim," diye mırıldandım.

"Kime söz verdin?" Diğer sözlerimi boş verip sadece buna odaklanması, tahmin etmesi güç bir durum değildi.

Bariz olan cevabı düz bir sesle söyledim. "Ayaz'a elbette." Kaşındaki yarayı daha net görmek için ayak parmaklarımın ucunda yükselirken sıkıntıyla iç geçirdim. "Yoksa neden seni aramak için gecenin bir yarısı sokaklara düşeyim?"

Can Bora sesli bir şekilde güldü ama keyifsiz bir gülüştü. Neşesiz ve ritimsiz. "İlgin ve alakan beni şımartsa da Kızıl, bir bakıcıya ihtiyacım yok."

Bakışlarımı onun gözlerine çevirdim ve sokak lambasının ışığında harelerini seçebildiğim ela bakışları kısa bir saniye için kalp atışlarımı hızlandırdı. "Bunu kaşına anlat istersen."

"Kaşımla ilgili güzel olan şey ne biliyor musun?" diye sordu Can Bora. Sanki bu çok mantıklı bir cümleymiş gibi. "Benden bir açıklama beklemiyor. Hiçbir zaman. Yarıldığında bile."

Ona kaşlarımı kaldırarak, "Ne saçmalıyorsun?" der gibi baktım. Bunu sormak için nefes tüketmeyi bile gereksiz buluyordum.

Bana omuz silkerek karşılık verdi. Ne saçmaladığını kendisi de bilmiyordu. Belki de kafasına büyük bir hasar almıştı, kim bilir?

Ofladım ve "Hadi gel de şu yarayı temizleyelim," dedim. Teklifimi, bir daha tekrarlamayacağımı belli edecek şekilde sunmuş ve cümlem biter bitmez kulübe doğru dönüp yürümeye başlamıştım. Yani Bora'ya nazlanma şansı bırakmıyordum. Ya gelirdi ya da gelmezdi. Yalvaracak değildim.

Attığım ilk birkaç adımda Can Bora olduğu yerde durup uzaklaşmamı izledi. Acaba gelmeyecek mi sorusuyla karşılaştığım anda ise harekete geçen adımlarının sesini işittim. Birkaç metre geriden beni takip etmeye başladı. *Akıllı çocuk.* Bu mesafeyi bozmadan ve hiçbir şey konuşmadan kulübe ilerledik.

Daha kapıdan içeri girer girmez sağır edici müzik sesi kulaklarıma doldu ve yüzümü buruşturmama sebep oldu. Bu gürültüye alışılmıyordu. Kalabalığın arasından sıyrılıp üst kata çıkarken arkama bakmıyordum ama Can Bora'nın beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Bu adamın varlığı kendini fark ettiren türdendi. Eğer bulunduğum yerdeyse bunun bir şekilde farkında oluyordum. Her seferinde.

Üst kata çıkıp Ayaz'ın ofisine girdiğimde yalıtımlı duvarlar sağ olsun, müzik sesi hatırı sayılır bir şekilde azaldı. Artık sadece hafif bir uğultu vardı. Bu yüzden hemen peşim-

den odaya giren Bora'nın zeminde bıraktığı ayak seslerini rahatlıkla duyabiliyordum.

Dönüp ona bakmadan veya herhangi bir şey söylemeden ofisteki siyah dolaba yöneldim. Çekmecelerinden birinin ecza dolabı niyetiyle kullanıldığını biliyordum. Hangisi olduğunu bulmak için üç tanesini açmam gerekti. Fakat saniyeler içinde birkaç pansuman malzemesini alıp ofis masasına yönelmiştim bile.

Can Bora koltuklardan birine yığılır gibi oturdu. Şimdi ofis ışığının altında, böyle gevşemiş bir haldeyken tamamen dağılmış görünüyordu. Gözlerini yorgunlukla kapadığı için birkaç saniye özgürce onu inceleme fırsatım olmuştu. Kaşındaki yara çok büyük değildi. Oradan şakaklarına sızan kan kurumaya başlamıştı. Benimki kadar beyaz olmasa da fazla esmer sayılmayan teninin üzerinde ince bir desen oluşturuyordu. Desen kelimesi aklıma dövmelerini getirdiğinde bakışlarım bir anda boynuna indi. Başını geriye doğru yasladığı için teni epey açıktaydı ve...

"Beni şifalı bakışlarınla mı iyileştirmeye çalışıyorsun?"

Gözlerini açmadan, tembel ve alçak bir sesle, üstelik ince bir gülümseme eşliğinde kurduğu bu cümle gözlerimi devirmeme sebep oldu. "Sadece yaranın ne kadar derin olduğunu anlamaya çalışıyorum." Yalan sayılmazdı.

"Dikiş istemez," dedi Can Bora. "Eğer dikmeyi düşünüyorsan yani. Gerçi eminim etime iğneler saplamak hoşuna giderdi ama..."

Bir parça pamuğu ıslatıp ona doğru eğildiğim sırada kurduğu bu cümle karşısında bezginlikle iç geçirdim. "Sana iyi davranmaya çalışıyorum Bora," derken şakaklarındaki kan lekelerini temizliyordum. "Neden bunu zorlaştırmak için bu kadar çabaladığını anlamıyorum."

Ben pamuğu onun yüzünde dolaştırırken Can Bora gözlerini araladı ve bakışlarının yüzüme değdiğini neredeyse fiziksel olarak hissettim. Bunun mantıksız ve imkânsız olduğunun farkındaydım elbette. Fakat tenimdeki o karıncalanmanın da hayal ürünü olduğunu düşünmüyordum.

"Kendimi nezaketine kaptırırsam bundan nasıl sağ çıkabilirim ki Kızılcık?"

Yaranın etrafını temizlemek için yeni bir pamuğa ilaç dökerken onunla göz göze geldim. Ela gözlerindeki bakışlar ve söylediği kelimeler inanılmaz bir uyum içerisindeydi. Alçak, koyu kıvamlı bir ses ve kısık, dalgın ve yoğun bakışlar. İnsanın kanını hızlandıran bir hava yaratmayı başarıyorlardı. Bundan gerçekten nefret ediyordum.

İlaçla koyulaşan pamuğu Bora'nın alnına bastırırken içimde pek fazla merhamet olduğu söylenemezdi. "İşini kolaylaştırayım o zaman," diyerek hafifçe tebessüm ettim.

Aynı anda Bora'nın yüzü buruştu ve dişlerinin arasından acı dolu bir inilti kaçtı. "İnsaf et kadın!" diye yükseldi bir anda. "Gözümü çıkarmana gerek yok."

Omuzlarımı kaldırıp ona masum bir bakış attım. "Ama ne yapsam sana yaranamıyorum, farkında mısın?"

Ela gözleri yüzümü dolaşırken dudaklarını bir gülümsemenin zorlamaya başladığını görebiliyordum. Bu gülüşün yüzünü ele geçirmesine ve sol yanağındaki o belli belirsiz gamzeyi ortaya dökmesine izin vermiyordu ama gözlerinin içine ulaşıp bakışlarını biraz daha parlatmasını da engelleyemiyordu.

"Affedersin," derken sesi biraz önceki feryadının aksine neşeliydi. "Benim hatam. Lütfen seni oyalamama izin verme. Devam et."

Onu başımla onayladım ve işime kaldığım yerden devam etmek için öne doğru eğildim. Aramızdaki mesafe azaldı-

ğında ve kızıl saçlarım ikimizin arasına döküldüğünde kalbim bir an için tekledi. İnsan kulağının böyle alçak sesleri duyamıyor oluşuna şükrettim. Eğer kalbimdeki ritim değişikliği Can Bora tarafından fark edilmiş olsaydı bunu küçük bir yutkunuş ile örtbas edemezdim. Sonrasında da onu öldürmem gerekirdi çünkü bununla başka nasıl başa çıkacağımı bilemezdim.

İlacı kaşındaki yaranın çevresine sürerken acele etmiyordum. Her ne kadar Bora'nın yüzümde dolanan bakışları, saçlarımın uçlarında dolaştırdığı parmakları ve sakince nefes alıp verişi beni heyecanlandırsa da yakaladığım güvenli ritmi bozmadan işimi sürdürmeyi başarıyordum.

Fakat maalesef bir noktada aramızdaki hava kurşun kadar ağırlaştı. Artık kalp atışlarımın hızı ve gücü göğsümü ağrıtmaya başladı. Bu fiziksel çekimi noktalamak, hiç değilse azaltmak için bir şeyler söylemek zorunda olduğumu hissettim. Sesimin düzgün çıkması için önce hafifçe yutkundum, ardından derin bir nefes aldım. Bu derin nefes, Bora'nın kokusuna bulanmış olduğu için işimi pek de kolaylaştırmadı. Yine de "Muhtemelen izi kalacak," demeyi başardım.

Bora bunu umursamadığını yüzünde beliren küçük bir mimikle anlattıktan sonra, "Olan biteni Ayaz'a anlatmaman karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu.

Ricaları ve minnetleri bir kenara bırakıp direkt olarak pazarlığa girişmesi beni güldürdü. "İstediğim herhangi bir şeyi bana verebileceğini nereden çıkardın, merak ediyorum," dedim. Pazarlıklar konusunda oldukça iyiydim ve asla karşımdakinin elini görmeden istediğim şeyi söylemezdim.

Dudaklarında keyifli bir gülüş dolaştı. "Bilmiyorum. Aklım başımdan gitmiş olmalı bir an için."

Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun aklını başından alan kişi olma fikrinin beni biraz he-

yecanlandırdığını öylece ortaya serecek halim yoktu. Zaten baştan giden akıllar, hızlanan kalp atışları ve nereye uzandığı bilinmeyen dövmeler hep yasaklı konulardı. Benim de böyle şeylerle işim olmazdı. "Hem ben Ayaz'a bir şey söylemesem bile kaşındaki koca yarayı illaki fark edecektir," diyerek ana konuya sadık kalmaya çalıştım. "Eğer makyaj falan yapmayacaksan, bu yarayı Ayaz'dan nasıl saklamayı düşünüyorsun?"

Bora dudaklarını araladı ve sıkıntı hissiyle dolu bir nefes ciğerlerini terk etti. "Birkaç gün onun gözüne görünmemeyi başarabilirim. Muhtemelen beni pek özlemez."

Eh, haklıydı. Bu adam bütün cazibesine rağmen çok da özlenecek davranışlar sergilemiyordu. Üstelik Ayaz, Zeynep'le ve onun hamileliğiyle öyle meşguldü ki kardeşini ya da başka herhangi bir insanı çok sık hatırına düşüreceğini zannetmiyordum.

Pazarlık için fikirlerim yavaş yavaş şekillenirken öğrenmem gereken birkaç küçük ayrıntı kalmıştı. Can Bora'nın yarasını bir yara bandıyla kapatmaya girişmeden önce hafifçe geri çekildim ve herkesin merak ettiği o soruyu sordum. "Neden döndün?"

Beni karşılayan birkaç saniyelik sessizlik pek de sürpriz olmadı. Sonrasında Can Bora omuz silkip, "Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu," dediğinde böyle köşesiz ve yuvarlak bir cevapla karşılaştığıma da şaşırmadım. Tam olarak beklediğim şeylerdi bunlar.

"Peki, gerçekten buralarda kalıcı mısın yoksa Ayaz'ı gereksiz bir strese sokmak için mi böyle söyledin?"

Yara bandını yapıştırdığım sırada Bora keyifsizce güldü. "Ayaz'a böyle küçük şakalar yapma fikri ne kadar hoş olsa da gerçekten kalıcıyım. Sanırım."

Kendi bile emin değildi. Bu da beni hiçbir şekilde şaşırtmayan şeyler arasındaydı. Can Bora Sarıcalı'nın hayatta sabit bir yolu olduğunu zannetmiyordum. Günü kurtaran adamlardandı ve yarın için endişeleri yoktu. Onu bir yerlere bağlayan bağlar yoktu. Bu yüzden yarın sabah buralardan çekip gitse kimse, "Hani bu defa kalıcıydı?" diye sormazdı. Çünkü herkes, onun çekip gideceğini biliyordu. Yarın değilse sonraki gün. Ya da ondan sonraki gün. Ama bir gün. Mutlaka.

İç çekerek, "Pekâlâ," dedim. Artık pazarlığa oturmaya hazırdım. "Gel seninle bir anlaşma yapalım."

Can Bora zeki bir adamdı. Tam olarak benim istediğim noktada durduğumuzu bilerek, "Ne anlaşması?" diye sordu.

"Basit bir anlaşma." Birkaç adımla ondan uzaklaştım ve pansuman için dağıttığım malzemeleri toparlamaya başladım. "Belli ki başın bir şekilde belada ve Ayaz'ın bundan haberdar olmasını istemiyorsun."

Ona bakmıyordum ama ağır ağır başını salladığını fark ettim. "Durumun harika bir özeti."

"Ben de sevgili kuzenimin, ki bildiğin gibi kendisi ilk çocuğuna hamile, başı senin dertlerinle ağrısın istemiyorum." Ayaz'ın olan biteni öğrendiğinde bunu Zeynep'ten saklayamayacağını ikimiz de biliyorduk. Ayaz üzgünse Zeynep de üzgün olurdu. Bunu da hepimiz biliyorduk. Bu yüzden Can Bora'nın denklemi kendi kendine kurabileceğine, ne demek istediğimi anlayacağına güveniyordum. "Bu yüzden küçük sırrını saklayabilirim."

Toparladığım malzemeleri tekrar çekmecedeki yerlerine koyup Bora'ya doğru döndüm. Benimle göz göze gelmek için fırsat kolluyor gibiydi. Bakışlarımız buluştuğunda tek kaşını yukarı kaldırıp, "Ama?" diye sordu.

"Ama hem ondan bu olayı saklayıp hem de başını daha fazla derde sokabilmen için seni başıboş bırakmam mümkün değil." Çünkü eğer bunu yaparsam Can Bora'nın bir sonraki vukuatı Ayaz'ı daha çok üzerdi. Dolayısıyla Zeynep'i de. Üstelik bu sefer suçlu olan ben olurdum ki bunu hiç istemiyordum.

Can Bora ela gözlerini ilgiyle kıstı. "Ne öneriyorsun peki?" Sonra dudaklarına geniş, gevşek bir sırıtış yayıldı. "Buralardan çekip gitmem için bana para teklif edecek gibisin. Yüzüme çek defteri fırlatırsan biraz darılırım, haberin olsun."

Gözlerimi devirdim. "Elbette yüzüne herhangi bir şey fırlatmayacağım," derken sesim söylediği şeyin aptallığını vurgulayan bir tondaydı. "Buralarda olduğun müddetçe gözümün önünden ayrılmayacaksın. Başını daha fazla belaya sokmayacaksın. Böylece Ayaz'ı üzecek bir şey de yapmayacaksın. Ayrıca bunu önermiyorum Bora. Talep ediyorum."

Sözlerimi büyük bir ciddiyetle noktaladığım anda karşımdaki adamın yakışıklı yüzüne dünyanın en keyifli ifadesi yayıldı. Neredeyse şımarık bir gülüş suratının yarısını kapladı ve ela gözleri ışıldayarak kısıldı. Dağınık, sevimli ve çekici görünüyordu. Bu görüntünün beni bu kadar etkileyişine biraz içerliyordum. Kendimi bundan daha güçlü zannediyordum. Oysa Can Bora karşısında dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Hem de sadece gülümsediği için. Fiziksel cazibenin insan üzerinde bu kadar etkili olması çok rahatsız ediciydi.

"Demek benim sürekli ama sürekli etrafında olmamı *talep ediyorsun*," dedi talep etmek fiiline yaptığı gereksiz bir vurguyla. "Doğru mu anladım?"

Kaşlarımı çatıp başımı hafifçe yan yatırdım. Yaramaz bir öğrencisine bakan ilkokul öğretmeni gibi hissediyordum

kendimi. "Senden uslu durmanı ve başını belaya sokmamanı talep ediyorum," diye tane tane açıkladım. "Ve evet, sana güvenmediğim için buralarda olduğun müddetçe etrafımdan ayrılmayacaksın. Ya da benden habersiz bir yere gitmeyeceksin. Eğer bunlar sana uymazsa... Eh, şansını bir de Poyraz abiyle denemek istersin belki?"

Can Bora kısa bir süre, yüzündeki o keyifli ifadeyi bozmadan beni izledi. Ardından aheste bir tavırla ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Tam karşıma gelip durduğunda bana elini uzattı. "Anlaştık."

Tek kaşımı kaldırdım ve iyice anlaması için, "Ben çok ciddiyim," dedim.

"Ben de öyle."

Bana uzattığı elini tutarken kalbimin heyecanla çırpınması beni utandırsa da bunu yüzümdeki ifadeye yansıtmamaya çalıştım. Avuç içlerimiz birleşti ve Can Bora hafifçe elimi sıktı. Aynı anda bir elektrik akımının bütün vücudumu dolaştığını ve tenimi acıttığını hissettim. "Anlaştık o zaman," diye mırıldanırken bu temasın aniden kesilmesine ihtiyaç duyarak elimi geri çektim. "Ve anlaşmamız şu andan itibaren geçerli."

Masanın üzerine uzandım, orada duran cep telefonumu alıp Can Bora'ya uzattım. "Telefon numaranı kaydet."

İtiraz etmeden telefonumu aldı. Hızlıca numarasını kaydedip bana uzattı. "Şimdi müsaade edersen uyumak için eve gidebilir miyim?"

Gözlerimi kısıp başımı salladım. "Gittiğin yerin evin olduğundan emin ol."

Gülüşünün sesi aşağıdan gelen müziğin hafif uğultusunu bastırdı ve odayı doldurdu. "İyi geceler Kızılcık."

Bir karşılık vermedim. Ofisten çıkıp kapıyı kapatmasını izledikten sonra telefonumu aldım, alt kattaki güvenlik

görevlilerinden Aydın'a hızlı bir mesaj attım. Mesajda Can Bora'yı çaktırmadan takip etmesini ve eve sağ salim vardığından emin olmasını rica etmiştim. Saniyeler geçmeden olumlu bir karşılık alınca omuzlarım gevşedi. Kendimi tekrar sandalyeme attım ama aklımdaki ela gözlerden nasıl kurtulup da işlerime odaklanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Üstelik zihnimin içinde bir kırmızı alarm, görmezden gelemeyeceğim bir sesle ötüyor ve başıma büyük bir bela aldığımı söylüyordu. Bunun haklı bir uyarı olduğunu görmek için çok da zeki olmaya gerek yoktu.

2

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 02.42)
Eve geldim. Yatmaya gidiyorum.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 03.53)
Sıkıntılı bir rüya görüp uyandım ve su içmeye kalktım. Birazdan tekrar yatacağım.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 06.17)
Yoldan geçen bir araba yüzünden tekrar uyandım ve uykum kaçtı. Sabah haberlerini izleyeceğim.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 11.24)
Haberleri izlerken uyuyakalmışım. Üç dakika önce yeniden uyandım. Kahvaltı yapacağım.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 11.28)
Kahvaltı yapamıyorum çünkü buzdolabı bomboş. Bir pastaneye gitmeye karar verdim.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 11.56)
Evin yakınlarında güzel bir kafe buldum ve burada gözleme yemeye karar verdim. Konumunu atıyorum.

Can Bora Sarıcalı sizinle bir konum paylaştı.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 12.30)
Gözleme çok lezzetliydi. Eve dönüyorum.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 13.21)
Balkona çıkıyorum. Biraz temiz hava almam lazım.
Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 13.23)
Balkon sıkıcı bir yermiş. İçeri giriyorum. Biraz kod yazacağım.

Cep telefonumu duvara fırlatmamak için derin bir nefes alırken asıl kızdığım şey dün geceden beri ardı arkası kesilmeyen bu mesajlar değil, kendi aptallığımdı. Can Bora'yla konuşurken kelime seçimlerimin ne kadar önem arz ettiğini her seferinde unutuyordum. Tıpkı diğer birçok şey gibi. Haliyle ona, bana her yaptığını mesaj atması gerektiğini söylerken bunu kullanarak beni çileden çıkartacağı gerçeğini hesap etmeden konuşmuştum. Bu hesapsızlık, iki gündür cep telefonumun titreyip durmasına ve bazen dakika başı mesaj bildirimi gelmesine sebep oluyordu. Telefonumu sessize alamıyordum çünkü ben bir iş kadınıydım ve gelen çağrıları görmem önem arz ediyordu. Can Bora'ya bu yaptığına bir son vermesini söylemenin de çok işe yarayacağını zannetmiyordum. Zira öfkelenip çıldırmam onu sadece eğlendirirdi. Onu engelleyemiyordum çünkü Ayaz'a, Bora'ya göz kulak olacağıma dair söz vermiştim ve gerçekten önemli bir durumda bana mesaj atıp da ulaşamazsa hoş olmazdı. Son çare olarak elimde, onu görmezden gelmek dışında bir şey kalmıyordu ve onu görmezden gelmek imkânsızdı. Ne yazık ki.

Bunu neden yapamadığımı anlayamıyordum. Normalde insanları görmezden gelmek konusunda epey başarılıydım. Hatta yakın arkadaşlarımdan Ece Nehar Erarslan sayesinde bu yeteneğimi oldukça geliştirdiğime inanıyordum. Nehar hiç susmadan bir şeyler anlatırken ben rahatlıkla borsayı takip edebilir ya da film boyunca ne kadar konuşursa konuşsun

izlediğim şeye odaklanmayı başarabilirdim. Haliyle aptal bir bildirimi görmezden gelmek, mesajı okumadan silmek ya da sadece kapatıp geçmek bu kadar zor olmamalıydı ama zordu. Her seferinde o bildirime dokunup mesajı açmadan ve önemli bir şey olmadığını bilmeme rağmen ne yazdığını okumadan yapamıyordum. İşin asıl kötü yanı şuydu, mesajı bir defa okuduğumda Can Bora'nın karşımda durduğunu ve mesajda yazan kelimeleri yüzüme bakarak söylediğini hayal edebiliyordum. Hem de bütün detaylarıyla.

Bu aynı zamanda şaşırtıcıydı da çünkü hayal gücüm bu tarz meselelerde çok güçlü sayılmazdı.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 13.33)

Parka gidebilir miyim?

Mesajda ne yazdığını okumamla birlikte yudumlamakta olduğum su genzime kaçtı ve birden öksürmeye başladım. Elimle ağzımı kapatırken yaşadığım rezillik, doğru düzgün kapatıcı veya fondöten bulmama imkân tanımayacak kadar beyaz tenimin kızarmasına sebep oldu. Kızarmaktan tüm kalbimle nefret ederdim.

Seni öldüreceğim Can Bora. Ölümün yavaş ve acılı olacak.

"Hare Hanım, iyi misiniz?"

Ciddi meselelerin konuşulduğu ve neredeyse sonuna gelinmiş bir toplantıda, karşımdaki üç adamı da telaşa düşürmek ve sonuca bağlanmak üzere olan konuyu dağıtmak sebebiyle ağlamak istediğim gerçeğini görmezden gelirsek... "Evet, iyiyim."

"Emin misiniz?"

"Evet, eminim."

Bunu söyledikten sonra Ferit Bey'in bana uzattığı bardağa baktım. Genzime su kaçmışken bunu telafi etmek için tekrar su içmek mantıklı mıydı? Açıkçası cevabı bilmiyor-

dum. Fakat fazla sorgulamamaya ve bu nazik hareketi geri çevirmemeye karar verdim. Bardağı alıp bir yudum su içtim.

"Sadece küçük bir kaza," dedim bana bakmakta olan endişeli gözleri teselli etmek için. "Kusura bakmayın. Lütfen devam edelim."

Herkes sözlerimle durulup önüne dönerken Ferit Bey'in tereddütlü bakışları birkaç saniye daha yüzümde dolaştı. Ona güven verircesine gülümsedim. Bana karşılık vermekte hiç gecikmedi.

Eğer bu küçük krizimle dikkatleri dağıtmasaydım beş dakika içinde bitecek olan toplantı, on beş dakika daha uzadı. En sonunda herkes birbiriyle el sıkıştığında fazlaca geciken öğle yemeğim yüzünden midem acı çekiyordu. Tek tesellim bugün içinde yetişmem gereken başka bir yer olmamasıydı. Tekrar çalışmaya koyulmadan önce karnımı rahatça doyurabilecek kadar zamanım vardı.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 13.38)

Beni kaçırmalarından endişeleniyorsan eğer, bana şeker veren kimsenin peşinden gitmeyeceğime söz veriyorum. Biri beni babama götüreceğini söylerse, "İmdat!" diye bağıracağım ve karşıdan karşıya geçerken mutlaka önce sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa bakacağım.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj. (Saat 13.38)

Yoksa önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola mıydı?

Toplantı odasından çıkıp etrafımdaki insan kalabalığı azalana dek hızlı hızlı yürüdüm. Bu sırada Can Bora'nın mesajlarına cevap yazmayı düşünüyordum fakat bununla uğraşamayacağıma karar verdim. Harflere basıp duracak kadar vaktim yoktu. Bu yüzden ergenler gibi davranmayı bırakıp onu aradım. İlk çalışta açması hiç de sürpriz olmadı.

"Neden bir yöne iki defa bakmak zorundayız ki? Diğerine biraz haksızlık olmuyor mu?"

Sorusu, yumruğumu en yakın duvara geçirme arzumu körüklerken iç çekip, "Kapa çeneni," dedim.

Telefonun diğer ucunda güldüğünü işitmek işimi hiç kolaylaştırmadı. "Bunu söylemek için mi aradın?"

"Hayır, saçma sapan mesajlarına bir son vermen için aradım." Bu sırada merdivenleri tüketmiş, çıkışa doğru yürümeye başlamıştım. "Neredesin?"

"Evdeyim," dedi Can Bora. "Mesajlarımı okumuyor musun sen? Parka çıkmak istediğimi söylemiştim ama acıkmaya başladım."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Daha bir saat önce gözleme yememiş miydin?"

"Genç bir adamım Hare," derken sesi gereksiz bir ciddiyetteydi. "Çabuk acıkmam doğaüstü bir olay değil. Ayrıca gözleme çok küçüktü. Yine de mesajlarımı okuyor olmana çok sevindim tabii."

Bana ismimle hitap etmiş olması gereksiz yere dikkatimi çekerken nihayet binadan çıktım. Arabamı park ettiğim yere doğru ilerlerken, "Öğle yemeğine gidiyorum," dedim. "İstersen bana katılabilirsin. İstemezsen de git bir yerlerde karnını doyur ama bana dakika başı mesaj atıp durma. Sadece önemli durumlarda mesaj at. Mesela yangın falan çıkarsa."

"Ah, elbette öğle yemeğinde sana katılmak isterim." Cevabı hiç gecikmeden gelmişti. Acil durumlar ve mesajlar hakkında söylediklerimi ise hiç umursamamış gibi görünüyordu. "Gelip seni alayım mı?"

Yüzümü buruşturdum ve üzerimdeki özel dikim siyah takıma baktım. Harikulade yetenekli arkadaşım Ada Bahar Erarslan'ın elinden çıkmaydı. Kusursuzdu. Bu takıma bir vahşi gibi davranacak halim yoktu. Hem zaten buraya kendi

arabamla gelmiştim. "Motosikletinle mi?" diye sordum Can Bora'ya. "Kalsın. Ben sana adresi atarım."

Bunu söyledikten sonra bir cevap beklemeden telefonu kapattım ve öğle yemeği için gitmeyi düşündüğüm yerin adres bilgilerini Can Bora'ya gönderdim. Arabama binip yola koyulduktan sonra istediğim yere varmam sadece on beş dakika sürdü. Sürekli geldiğim bir mekândı burası. Hem kulübe hem de babamın şirketine yakın bir yerdi. Bu yüzden abimle sık sık burada buluşur, öğle yemeklerini birlikte yerdik. Çoğu zaman kuzenim Efe de bize katılırdı.

Mekândan içeri girip beni karşılayan görevliye gülümsedim. İki kişilik bir masa aradığımı söylediğimde beni güzel bir tanesine yönlendirdi. Sipariş için arkadaşımı bekleyeceğimi belirtip kendisine teşekkür ettikten sonra saate baktım. Can Bora'nın, Poyraz abinin evlerinden birinde kaldığını biliyordum. Önceden Ayaz'ın yaşadığı evdi. Kulübe yakındı. Bu yüzden biraz sonra geleceğini tahmin ediyordum.

O gelene kadar e-postalarıma dönmeye karar verdim. İş biriktirmekten nefret ederdim. Bu yüzden elimden geldiğince her şeyi planlı yapmaya çalışır, hayatın kaçıp gitmesine izin vermezdim. Kuzenlerim ve arkadaşlarım beni bir işkolik olarak görse de öyle olduğunu düşünmüyordum. Gereğinden fazlasını yapmıyor ya da her an iş düşünmüyordum. Sadece düzenli olmayı seviyordum. Kontrol etmeyi. Her şeyin planladığım gibi gitmesini.

Parmaklarım ekrandaki harfler üzerinde hızlı hızlı dolaşırken ve ekrana çarpan tırnaklarım hoşuma giden bir tıkırtı sesi çıkarırken karşımdaki sandalyenin çekilmesiyle dikkatim dağıldı. Hayatımda masama böyle kaba bir şekilde oturabilecek tek bir insan vardı. Bu nedenle başımı telefonumdan kaldırıp karşıya baktığımda Can Bora'nın ela gözleriyle karşılaşmak beni hiç şaşırtmadı.

"Selam Kızılcık," dedi göz göze geldiğimizde. Sandalyesine oturmadan önceki o küçük saniyede bakışlarım hızla üzerinde dolaştı ve ister istemez zihnimde ikimizi yan yana koydum. Altımdaki siyah kumaş pantolonu tamamlayan siyah ceketimi çıkardığım için üzerimde inci beyazı bir ipek gömlek vardı o an. Yakası bağrımın bir kısmını açıkta bırakıyor, açıkta kalan kısmı tek bir inciden oluşan kolyem süslüyordu. Saçlarımı ensemin üzerinde gevşek bir topuzla toplamıştım ve sadece serbest kalmış iki tutamı yüzümü çevreliyordu. Yani oldukça şık ve ciddi görünüyordum.

Can Bora ise baştan ayağa simsiyah giyinmişti. Siyah tişörtünün soluk bir rengi vardı ve hafifçe boldu. Bacaklarını saran siyah pantolonu ona her ne kadar yakışmış olsa da böyle bir mekân için biraz farklı görünüyordu. Saçlarının dağınıklığından, dövmelerinden ve yüzünü saran kirli sakaldan bahsetmeye bile gerek duymuyordum.

Birbirimize taban tabana zıt görünüyorduk. Keşke ikimize, şu masada karşı karşıya oturuşumuza biraz uzaktan bakabilseydim.

"Selam," dedim onu incelediğim bu kısa saniyenin sonunda. Hemen ardından, açlığa daha fazla dayanamadığım için bir el işaretiyle garsonlardan birini yanımıza çağırıp menüyü istedim.

Menüden önce uzun uzun beni inceleyen Can Bora'nın bakışları yine tenimde görünmez izler bırakıyordu. Ona bakmıyordum ama bu, bir şeyi değiştirmiyordu. Bana baktığının farkındaydım. Bana nasıl baktığının.

Bakışları neredeyse sonsuza kadar sürdü. "Tam bir iş kadını gibi görünüyorsun," diye mırıldandı en sonunda. Sonra ela gözleri elindeki menünün arkasında kayboldu.

"Bir iş kadınıyım çünkü," derken ne alacağıma karar vermiş olmama rağmen bakışlarımı menüde dolaştırıyordum.

Can Bora da ne istediğine karar vermiş olacak ki menüyü kapatıp masaya bıraktı ve tüm dikkatini tekrar bana verdi. "Sana yakışıyor," dedi. İltifat eder gibi değil de zaten belli olan bir gerçekten bahseder gibi konuşuyordu. "Gerçi saçlarını açık bırakmanı tercih ederdim. Bir tokayla zapt edilmelerinin haksızlık olduğunu düşünüyorum."

İç çektim ve menüyü sertçe kapatıp masanın üzerine bıraktım. Bakışlarım aheste bir tavırla Can Bora'nın gözlerini bulduğunda yüzümde neredeyse hiçbir ifade yoktu. "Bunun zerre kadar umurumda olmaması çok üzücü."

Bora'nın küçük, çekici kahkahası bizimle ilgilenen garsonun yanımıza varışıyla aynı saniyeye denk geldi. Zavallı kızın dikkati aniden karşılaştığı bu güzel gülüşle biraz dağılsa da kendisini çabuk toparladı ve "Karar verdiniz mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve çabucak siparişimi söyleyip teşekkür ettim. Ardından aynısını Bora da yaptı ve teşekkürünün sonuna küçük bir göz kırpışı ekledi. Minicik bir hareketti ama garson yanımızdan geniş, şapşal bir gülümsemeyle ayrıldı. Onu suçlamıyordum çünkü karşımdaki adamda kelimenin tam anlamıyla şeytan tüyü vardı.

İşin üzücü kısmı, Can Bora'nın yarattığı küçük sarsıntıların farkında olmayışı veya bunu umursamayışıydı. Sandalyesinin arkasına yaslanıp rahat bir şekilde otururken tasasız görünüyordu. "Siz beyaz yakalılar öğle yemeğini genelde daha erken bir saatte yemiyor musunuz?"

Çok açık bir kahve tonuna boyanmış, güzelce şekil verilmiş tırnaklarım masaya ağır ağır vurup alçak sesli bir ritim tutturmuşken omuz silktim. "Toplantım uzadı. O yüzden öğle yemeğim bu saate kaldı."

Ağır ağır başını salladı. "Ben de bu sabah neler yaptığımdan bahsederdim ama... Zaten bütün güncellemeleri seninle paylaşmıştım."

Kaşlarım yukarı doğru kavislenirken, "Şu mesele," dedim. "Eğer bunu yapmaya, yani güncellemeleri sürekli benimle paylaşmaya devam edersen seni engelleyeceğim."

"Peki, beni engellersen nerede olduğumu sana nasıl söyleyeceğim? Beni nasıl kontrol altında tutacaksın?"

Kollarımı masaya koyup hafifçe öne eğildim ve ciddi bir sesle, "Tasma," dedim. "Sana bir tasma takmayı planlıyorum."

Can Bora'nın gür kahkahası beklenmedikti. Hem benim için hem de yemeklerimizi servis etmeye hazırlanan garson için. Ben küçük bir kalp çarpıntısıyla bu ani saldırıdan muzaffer ayrılırken zavallı kız az kalsın elindeki tepsiyi devirecekti. Neyse ki son anda toparladı ve aceleyle yemeklerimizi bırakıp yanımızdan ayrıldı. Onu anlıyordum. Benim de bazen her şeyi olduğu gibi bırakıp Bora'dan uzaklaşasım geliyordu.

Gittikçe artmış ve nihayetinde beni ele geçirmiş olan açlığım kısa bir süreliğine de olsa dikkatimi karşımdaki adamdan koparmama ve önüme koyulan yemeğe odaklanmama yardımcı oldu. Kahvaltıyı bir bardak kahve ve bir elmayla geçiştirmek akıllıca bir fikir değildi. Annemin sözünü dinleyip kendime bir tost yapmalıydım.

Sessizlik düşündüğümden uzun sürdü. İkimiz de yemeğimizi yemekle meşgulken, ara sıra Bora'ya bakıyordum ve bazen bakışlarımız kesişiyordu. Fakat ikimiz de aramızdaki sessizliği bozacak bir şey söylemiyorduk. İşime geldiğini düşündüm. Yorucu bir sabah geçirmiştim ve kesinlikle huzurlu bir öğle yemeğini hak etmiştim.

Ne yazık ki bu huzur, ancak yemeğin yarısına kadar sürdü ve Can Bora, bardağındaki sudan bir yudum aldıktan sonra, "Demek tasma," diye mırıldandı. Sesi alçak çıkmıştı ama duyamayacağım kadar değildi. "Açıkçası ilgi çekici bir fikir."

Ona dehşet dolu bir bakış attım. "İlgini çeken şey tasma mı?" Ben sadece birbirimize sataştığımızı zannediyordum. Eğer Bora bunu biraz olsun ciddiye aldıysa buradan koşarak uzaklaşırdım.

"Hayır," dedi ela gözlerini kısarak. "İlgimi çeken senin böyle bir fikri ortaya atmış olman."

Biraz rahatladığımı itiraf etmek zorundaydım. "Belki de sadece seni kendine haline bırakmayalım," derken gözlerimi devirdim. "Ya da Poyraz abinin insafına."

Poyraz abinin adı geçince Can Bora hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. Bunu anlayamıyordum. Abilerinden hiç hoşlanmıyormuş gibi görünüyordu. Oysa ne Poyraz'ın ne de Ayaz'ın Can Bora'ya karıştıkları vardı. Hatta onun başını çok defa beladan kurtardıklarını biliyordum.

"Poyraz da Ayaz da iyi insanlar, biliyorsun," diye bu fikrimi ona da belirttim.

Alayla kaşlarını kaldırıp, "Muhteşemler," dedi. "Bu yüzden onlardan hoşlanmıyorum."

Aman dercesine dudaklarımı büktüm. "Yeryüzünde hoşlandığın birisi var mı ki?"

Farazi bir soruydu fakat Can Bora'nın bakışları masadaki bir noktaya kısa bir süre için daldı. Ardından alçak bir sesle, "Var," diye mırıldandı ama doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Merakım küçük bir kıvılcımla hemen tutuşup alevlense de dilimi ısırdım ve herhangi bir soru sormadım. Can Bora'nın kimlerden hoşlandığı beni ilgilendirmiyordu. Hem de hiç.

Bu kısa sohbetin ardından tekrar sessizlik gelip aramıza oturdu. Bu sayede yemeğimin kalanını bitirdim fakat kendimi yeterince doymuş hissetmiyordum. O yüzden garsonu çağırıp tatlı menüsünü rica ettim.

"Bir tane frambuazlı cheesecake istiyorum," dedim.

Hemen peşimden Can Bora ekledi. "İki tane servis açın lütfen."

Bunu öyle bir gülümseme eşliğinde söylemişti ki itiraz etsem bile garsonun beni duyabileceğini zannetmiyordum. Bu yüzden o gidene kadar bekledim ve karşımdaki adama dönüp, "Tatlıma ortak olamazsın," dedim.

Tekrar arkasına yaslandı. Sonra iki elini ensesine yerleştirip sırıttı. "Bekle ve gör."

Gözlerimi o kadar sert devirdim ki canım acıdı. Tatlı gelene kadar birbirimize neredeyse gözlerimizi kırpmadan baktık. Garson masanın tam ortasına cheesecake'i bıraktığında ise aynı anda, yavaşça birbirimize doğru eğildik.

Tatlıyı çekip onun önünden uzaklaştırmayı düşündüm ama ela bakışlarındaki ifade savaşa hazır olduğunu söylüyordu. Elbette ondan korkmuyordum. Fakat gelmeye devam edeceğim bu mekânda aptalca bir rezillik yaşamak da istemiyordum. Kısa bir an ne yapacağımı düşündükten sonra masadaki bıçağı alıp tatlıdan küçük bir parça kestim ve Can Bora'nın önüne doğru itip, "Bununla yetineceksin," dedim.

Eline çatalını aldı. İç çekti ve "Nasıl istersen Kızılcık," deyip gülümsedi.

Bir parça tatlıyı ağzına atışında, bunu yaparken dudağının kıyısındaki çapkın tebessümle bana bakışında kalbimde depremler yaratan bir şey vardı. Bu şeyle ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum ama kısa zamanda alışmaya başlamıştım. Her nasılsa onunla her zaman geldiğim bir mekânda oturup bir tabak tatlıyı paylaşmak o kadar da tuhaf hissettirmiyordu artık.

3

Can Bora'yla geçen bir hafta benim için tam bir sinir harbiydi. Onu zor da olsa bana sürekli mesaj atmaktan vazgeçirebilmiştim. Geçirmem de gerekiyordu çünkü kendisini sessize alsam da, hatta çıldırıp engellesem de bana bir şeyler yazdığını bildiğim sürece telefonu kontrol etmeden duramıyordum. Şimdi bunu atlattığımız için biraz daha mutluydum. Sadece sabahları beni arıyor ve o gün içinde neler yapacağından bahsediyor, akşamına da sağ kaldığını haber veriyordu. Sinirlerimi laçka eden şey, bu ikisi arasında geçen zamanda aklımın bir köşesinin sürekli onunla meşgul olmasıydı. Gün içinde düşüncelerimin onun adının etrafına dolanmasını, bir anda aklımda belirip dikkatimi dağıtmasını engelleyemiyordum ve bu korkunç bir şeydi.

Yine de şöyle bir düşünürsek, eğer Bora'nın başına bir iş gelirse ben kesinlikle mahvolurdum. Ayaz'a her fırsatta her şeyin yolunda olduğunu söylüyordum, oysa Bora'yı kovalayan adamlar vardı. Kaşını yarmakta hiç tereddüt etmemiş olan adamlar. Ya ona başka zararlar verirlerse ve ben kahraman rolü oynamaya kalktığım için Ayaz benden nefret ederse? Bu ciddi bir tehlikeydi ve beni bu kadar germesi normaldi. Kontrol edemediğim her şey beni gererdi.

Cumartesi akşamına dek bu düşüncelerle mücadele etmeyi ve bu düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermemeyi başarabilmiştim. Ama o akşam, Can Bora araması gereken saati geçirdiğinde ve ben aradığımda telefonuna cevap vermediğinde sürekli ısırdığım ve derisini yolduğum için kanattığım alt dudağım son radde olmuştu. Dudağımdan sızan azıcık kanı silip kırmızı rujumu tazelemiş, ardından arabama atlayıp Can Bora'nın kaldığı eve gitmiştim.

Kısacık yol boyunca kendimi, bu yaptığımın mantıklı olduğuna ikna etmeye çalıştığım doğruydu. Evi kulübe yakın bir mesafedeydi. Ben de kulüpteydim. Onu aramış ve ulaşamamıştım. Bu da beni telaşlandırmıştı haliyle. Bu serserinin başına bir şey gelirse canım sıkılacağı için evine gidip kontrol etmem gayet normaldi.

Arabamı park edip aşağı indiğimde üzerimdeki gerginlik hat safhadaydı. Varmak istediğim kapının önüne gelene dek adımlarımı hiç yavaşlatmadım. En sonunda parmağımı zilin üstüne bastırıp yaklaşık otuz saniye boyunca aralıksız şekilde zile basarken gerginliğim öfkeye dönüşmeye başlamıştı.

Adım seslerinin gittikçe yaklaştığını duydum. Yani Can Bora evdeydi. Bunun beni sakinleştirmesi mi gerekiyordu bilmiyorum ama sakinleştirmediği ortadaydı. Aksine daha da sinirlendiriyordu. Madem evdeydi, neden telefonunu açmıyordu?

Kapı açıldığında ve görmeyi beklediğim ela gözlerle karşılaştığımda burnumdan öfkeyle kaçıp giden soluğu tutamadım.

Gözlerimi kısıp, "'Kim o?' diye sormadan açma bir daha," dedim. Sesim umduğumdan bile soğuk çıkmıştı.

Bora'nın yüzüne önce küçük bir şaşkınlık yayıldı. Ardından sırıtmasını, bana alaylı bir şeyler söylemesini bekledim. Ve elbette geri çekilip bana içeri girmem için yol vermesini.

Fakat hiçbirini yapmadı. Bunun yerine hafifçe kaşlarını çattı ve "Affedersin. Seni beklemiyordum," dedi.

Kaşlarım öyle hızlı bir şekilde yukarı kavislendi ki bu tuhaf şaşkınlığın önüne geçme fırsatım olmadı. "Ben de bunu beklemiyordum," diye mırıldanırken onu baştan aşağı bir süzdüm. Dağınık görünüyordu ama her zamanki o doğal ve çekici halinden farklıydı. *Hiçbir şeyi umursamıyorum* dağınıklığından ziyade, *biraz önce bir şeyler oldu* dağınıklığıydı. Ayrıca vücudunun yarısını kapının arkasında gizliyordu ki bu da oldukça şüphe çeken bir durumdu.

"Ne saklıyorsun?" Lafı hiç dolandırmadan aklımdaki soruyu öylece soruverdim. Zira Can Bora'yla akıl oyunlarına girecek takatim yoktu hiç.

Kısa bir an duraksadı. Ardından oflayarak kapıyı tamamen açtı ve vücudunun diğer yarısını görmemle birlikte sol kolundan aşağı akan kanları fark ettim.

Binlerce soru dilimin ucunda birikirken ve kaşlarım kafa karışıklığıyla çatılırken başımı iki yana sallamak dışında hiçbir şey yapamadım. En sonunda, "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum," derken bakışlarım tekrar Can Bora'nın yüzünü buldu. "Kusura bakma ama Ayaz'a her şeyi anlatmam gerekiyor. Beladan uzak duramadığın ortada."

Arkamı dönüp doğruca Sarıcalı ailesinin evine gitmeye karar verdiğim sırada Bora ileri atıldı ve kolumu kavrayıp beni durdurdu. "Bekle biraz," dedi beni hafifçe kendisine çekerken. "Hemen gidip söylemene gerek yok. Önce şu yarayı halledeyim, sonra bunu konuşalım. Tamam mı?"

Kolumu kavrayan parmaklarına çatık kaşlarımla birkaç saniye baktıktan sonra kolumu çekip ondan kurtardım. İlk başta basıp gitmeyi düşünsem de neler olup bittiğini öğrenme arzum ağır bastı ve Bora'yı itip içeri girdim.

Bana terlik verme zahmetine girmediği gibi kendisi de

yalın ayaktı. Salona girdiğimizde çantamı bir koltuğun üstüne fırlatıp ona döndüm ve kolundaki yaraya biraz daha yakından baktım.

"Bıçaklandın mı?"

Beklediğim alaycı gülüş bu sorum üstüne geldi. "O kadar dramatik birisi değilim."

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı ve yarasına baktı. Tişörtünün kolunu sıyırmıştı ama ne yazık ki bu dövme olan kolu değildi. *Şansına küs.*

"Sadece küçük bir kaza oldu, tamam mı?" dedi Bora, ikimiz beraber dikkatle yarasına bakarken. "Dar bir yerden geçmem gerekirken duvardan çıkmış bir parça demire kestirdim."

Gözlerimi kıstım ve birkaç saniye düşündüm. "Böyle bir kesik için, o demirin yanından epey hızlı geçmeye çalışmış olmalısın." Bakışlarımı ona çevirdim ve ela gözlerinin içine bakarken beni kandıramayacağını anlamasını istedim. Bu oyunlara kanmayacağımı bilsin. "Yani birisinden kaçıyordun. Yani başını yine belaya soktun."

İç çekti ve omuzlarını düşürdü. Daha denemeden pes ettiği ortadaydı. "Bunu Ayaz'a söylemen meseleyi sadece can sıkıcı bir hale getirecek."

"Mümkün," dedim düz bir sesle. "Ama bir yerlerde vurulup öldürülürsen vicdan azabı çekmeyeceğim en azından."

Yüzüne çok da keyifli olmayan bir gülüş yayıldığında tuhaf bir şekilde yorgun görünüyordu. "Pamuk kalbin ve merhametin beni benden alıyor."

Bir an ona, onu ondan almam için bu ikisine ihtiyacım olmadığını söylemek istedim ama sonra kendimi durdurdum. Beni bu denli kışkırtmasına izin veremezdim. Üstelik ilgilenmemiz gereken yaralı bir kol vardı. Kimse kimseyi kimseden almayacaktı yani. Şimdilik.

"Gel şu yarayı temizleyelim. Sonra da gidip sana bir aşı yaptıralım. Paslı demirlerle ilgili böyle bir şey olduğunu hatırlıyorum. Tetanos muydu?"

Can Bora, sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. "Aşı falan yaptırmayacağım."

"Ya hastalanıp ölürsen?"

"Kader deriz güzelim." Kaşlarını kaldırdı ve yapmacık bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı. "Vicdan azabı da çekmezsin hem."

Ona verdiğim tek cevap gözlerimi devirmek oldu. Sonra evin içinde dolaşmaya ve yarayı temizlemekte kullanabileceğim bir şeyler aramaya başladım. Çok sık kullanılan bir daire değildi burası. Ayaz fırsatını bulduğu ilk anda buradan ardına bakmadan uzaklaşmıştı. Poyraz abinin ara sıra gecelerini burada geçirdiğini biliyordum ama sadece uyumaya geliyordu. Haliyle ev bomboştu.

Buna rağmen banyo dolaplarından birinde birkaç ilk yardım malzemesi bulmayı başardım. Her birinin son kullanma tarihlerini kontrol edip Can Bora'yı öldürmeyeceğime emin olduktan sonra salona döndüm.

Hikâyenin başkahramanı iki kişilik koltuğa yığılırcasına oturmuştu. Başını koltuğun sırtına yaslamıştı, yüzü tavana bakıyordu. Gözleri açıktı ama baktığı yeri görmüyor gibi bir hali vardı. Ona yaklaştığımı fark edince başını benden tarafa çevirdi ve dudaklarına çarpık bir gülümseme yayıldı.

"Kurtarıcı meleğim," diye mırıldandı belli belirsiz bir sesle.

Boynumun iki yanında dalga dalga uzanan kızıl saçlarım, saçlarımdan daha kırmızı dudaklarım, çatık kaşlarım ve sert, koyu renk bakışlarımla bir melek imgesine benziyor olsaydım bile –ki böyle bir iddiam yoktu– bu meleğin sıfatının kurtarıcı olacağından şüpheliydim. O yüzden bunun bir ironi olduğuna karar verdim.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda pansuman malzemelerini Can Bora'nın kucağına bıraktım ve karşısındaki tekli koltuğa geçip bacak bacak üstüne atarak oturdum.

Duruşunu dikleştirip kucağına bıraktığım şeylere anlamsız bakışlar attığı birkaç kısa saniyenin sonunda, "Sen yapmayacak mısın pansumanı?" diye sordu.

"Kendin halledersin," deyip destek verici bir şekilde gülümsedim. "Güçlü bir adamsın sen."

Bir şey söylemeden bana bakıp gülümsedi. Ardından itirazsız bir şekilde kolundaki yarayı temizleme işine girişti. Bu sırada benim, onu izlemekten başka yapabileceğim bir şeyim yoktu. Bu yüzden bazı şeylere gereğinden fazla dikkat etmiş olabilirdim. Mesela Can Bora çok iri yapılı bir adam olmamasına rağmen hafifçe kaslıydı. Onu kovalayan adamlar sayesinde bol bol antrenman yapıyor olmalıydı. Köprücük kemiğinin üstünde bir ben vardı. Ayrıca bir şeye odaklandığı zaman dudaklarını bir araya toplayıp hafifçe kaşlarını çatıyordu.

Yakışıklı bir adam olduğunu kabullenip bu gerçekle barışmak her geçen gün daha zor bir hale geliyordu. İçimde ona dair kötü, çirkin şeyler bulma arzusu çoğalıyor ama ne kadar dikkatli bakarsam bakayım hoşuma gitmeyen bir şey göremiyordum. Sinir bozucu ukalalığı bile ona yakışıyordu ve bu beni delirtmek üzereydi.

Benim bu inceleyen bakışlarım altında Can Bora, yarayı hızlıca temizledikten sonra sargı beziyle kapatmaya çalıştı. Ama çok fazla beceremediği ortadaydı. Onun bu haline acıdığım için iç çekerek yerimden kalktım ve yanına gittim. Sargı bezini elinden alıp düzgünce sardım ve işim bittiğinde bakışlarımı yüzüne çevirip onunla göz göze geldim.

"Teşekkür ederim," dedi alçak ve ağır bir sesle.

"Etme," diye cevap verdim. "Şimdi Ayaz'a gidip olan biten her şeyi anlatacağım çünkü."

Can Bora'nın yüzüne sıkıntılı bir ifade yayıldı ama çok mücadele edecek gibi durmuyordu. Kovalamaca onu gerçekten yormuş olmalıydı. "En azından ben anlatayım," diye önerdi. "Küçük bir çocuk gibi gammazlanmak istemiyorum. Bırak ben konuşayım Ayaz'la."

"Beni böyle atlatamazsın," derken kızıl kaşlarımı yukarı kaldırım. "Biliyorsun, değil mi?"

"Atlatmaya çalışmıyorum. Söz veriyorum. Yarın akşam Ayaz'la buluşacağız zaten. Her şeyi anlatacağım. İstersen yarın gece onu arayıp kontrol edersin ve ben anlatmamış olursam sen anlatırsın."

Yüz ifadesi ciddiyet taşıyordu. Ela bakışlarında da yorgun ve kabullenmiş bir ifade vardı. Bu yüzden ona güvenmeyi seçtim ve "Tamam," dedim. "Ama yarın akşama kadar sağ kalman lazım. O yüzden yarın bütün gün benimle berabersin."

On saniye öncesine kadar pazar günümü Can Bora Sarıcalı'yla geçirmek gibi bir düşüncem yoktu. Ama şu an en mantıklı seçenek bu gibi görünüyordu. Deli bir kadın gibi sürekli onu aramayacaksam ya da gerçekten bir tasma takmayacaksam yani...

Bora gülümsedi. Geniş, keyifli ve çapkın bir gülümsemeydi. "Özel bir planımız var mı peki?"

Başımı salladım. "Badana yapacağız."

Ardından ayağa kalktım ve onun şaşkın surat ifadesini umursamadan koltuğa bıraktığım çantamı alıp çıkışa yöneldim. Salondan ayrılmadan önce son bir defa ona dönüp, "Bu akşam kendine başka bir hasar vermeyi planlıyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi ve başıyla yandaki masayı işaret etti. Üstünde bir masaüstü, bir de dizüstü bilgisayar kurulmuştu ve tamamen karmakarışık bir haldeydiler. "Halletmem gereken işlerim var. O yüzden akşamın kalanını evde geçireceğim."

Burada kalıp onun başını bekleyecek halim olmadığı için sözüne güvenmekten başka şansım yoktu. "Kolay gelsin," dedikten sonra arkamı döndüm ve Sarıcalıların bu eve benzemeyen evinden ayrıldım.

Ertesi gün Can Bora'yı tekrar göreceğim an gelene dek hayatım sıradanlığını sürdürdü. Kimse kimseyi kovalamadı, kimse kolunu başını yaralamadı ve ben işlerimi halledip akşamın kalanını ailemle beraber geçirdim. Sabah da onlarla keyifli bir kahvaltı yaptım.

Çekirdek ailem dört kişiden oluşuyordu ve ilginç bir takım olduğumuzu düşünüyordum. Annem, daha önce de bahsettiğim gibi çok zeki bir bilim insanıydı. Fakat ne yazık ki çok da saftı. Çoğu zaman onu sosyal bir durumun doğurduğu etik bir problemle boğuşurken görebilirdiniz. Babam ise onun tam tersine fazlasıyla sosyal bir adamdı. Çok geniş bir çevresi vardı ve herkes tarafından çok sevilirdi. Annemle birbirlerini tamamladıklarını düşünmek hoşuma giderdi.

Abim bambaşka bir hikâyeydi. Kendisi sessiz, sakin ve çekingen bir tipti ama rahat hissettiği ortamlarda eğlenceli bir yönü ortaya çıkardı. Ayrıca sporcuydu ve kocaman bir adamdı. Yüzündeki nazik ifade olmasa cüssesiyle insanları korkutması işten bile değildi. Babam bu konuda onunla sürekli dalga geçer, oğlunun ondan uzun olmasının haksızlık olduğunu savunurdu.

Bütün bu farklılıklara rağmen ailemle ilgili şöyle bir şey vardı, bir araya geldiğimizde bu belli başlı özelliklerimiz siliniyor gibiydi. Kahvaltı masasında annem sosyal bir kadındı, babam huysuz bir adamdı ve abim oldukça fazla konuşuyordu. Bense normalde güldüğümden çok daha fazla gülüyordum. Dediğim gibi ilginç bir takımdık ve kahvaltı sofralarımız eğlenceliydi.

Bu eğlenceli ve son derece keyifli kahvaltıdan sonra Can Bora'ya mesaj atıp bir saat sonra arabayla onu alacağımı söyledim. Bana cevap olarak motosikletiyle gelmeyi tercih edeceğini yazdı. Ben de yolumu uzatmayacağım için sevinerek ona adresi mesaj attım.

Hazırlanıp evden çıktıktan sonra direksiyonumu Kuzguncuk'a doğru kırdım. Bugün en yakın olduğum insanlardan Bahar'ın Kuzguncuk'taki yeni dükkânının duvarlarını boyayacaktık. Kendisi moda camiasını yıkıp geçme yolunda küçük, kararlı ve sağlam adımlar atarken ona destek olmak göğsümü kabartıyordu. Tabiatım gereği bunu çok coşkulu bir şekilde gösteremesem de işini kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yaparak yanında olmaya çalışıyordum ve Bahar'ın buna değer verdiğini biliyordum.

Can Bora Sarıcalı zamanlama konusunda oldukça iyiydi. Benimle neredeyse aynı anda ona verdiğim adreste olmasından biraz etkilendiğimi itiraf etmek zorundaydım. Arabamın kapısını açıp aşağı atladığımda uzaktan gelen motosiklet sesini duymuş ve başımı o yöne çevirdiğimde Can Bora'yı görmüştüm. Yine baştan aşağı siyahlar içindeydi. Bunu tembellikten mi yoksa bir serseri gibi görünmek için mi yapıyordu, merak ediyordum. Motosikleti de elbette simsiyahtı. Bir aksiyon filmi karakteri gibi görünmeyi iyi beceriyordu.

Motorunu arabamın tam yanında durdurdu. Tek ayağını yere koyduktan sonra başındaki kaskı çıkardı. "Selam Kızılcık."

Tek eliyle saçlarını düzeltmesini izlerken, "Selam," dedim. "Kendini öldürtmemişsin."

Gülümsedi. "Sadece senin için."

Ona, bir rimelle siyaha boyadığım ve kaşlarıma değecek kadar uzattığım kirpiklerimin altından bir bakış attım. Soğuk ya da boş bir bakış değildi. Dudağımın kıyısında saklı

gülümsemenin gölgesini taşıyan bir bakıştı ve başka herhangi bir şey söyleme ihtiyacı duymadım. Arkamı dönüp yürümeye başladım ve Can Bora beni takip etmeye koyulmakta bir saniye bile gecikmedi.

Bahar'ın yeni dükkânından içeri girdiğimizde de hemen bir adım arkamdaydı. İçeri adım attığımızda önce beni, ardından Can Bora'yı gören Bahar'ın yüzündeki şaşkınlığı izlerken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Neden şaşırdığını biliyordum. Buraya Can Bora'yla geleceğimi söylememiştim ve normal şartlar altında hiç kimse beni Can Bora'yla yan yana görmeyi beklemezdi. Arkadaşım elbette her zamanki nezaketini ve zarafetini kaybetmeden bize, "Hoş geldiniz," demeyi başardı ama yeşil bakışları onlarca soruyla doluydu.

"Hoş bulduk," dedim ve sonra içerideki herkese, kolu koluma değecek kadar yakınımda duran adamı takdim ettim. Onun Ayaz'ın erkek kardeşi olduğundan bahsettikten sonra diğerleriyle tokalaşmasını izledim. Can Bora'ya dair ilginç şeylerden birisi, tüm o serseri havasının altında insan canlısı biri olmasıydı. Kimseye kaba davrandığını görmemiş veya onunla iletişim kurmak isteyen birini terslediğine hiç şahit olmamıştım. Şimdi de Bahar'ın müstakbel nişanlısı Âdem'le muhabbet kurmakta sıkıntı çekmediği ortadaydı.

"Bunun ne işi var burada?" diye sordu Bahar, beni çekiştirip Can Bora'dan uzaklaştırdığında.

Ona olan biten her şeyi anlatmak istesem de anlatmamak daha sağlıklıydı. Kendi hayatındaki çalkantılardan yeni kurtulmuşken bir de Can Bora yüzünden endişelenmesini istemezdim. Bu sebeple, "Bebek bakıcılığı yapıyorum," diye geçiştirmeye karar verdim. "Ayaz rica etti."

Ayaz'ı ailede hepimiz çok seviyorduk ve onun ricası üzerine serseri kardeşine göz kulak olmak hepimizin yapacağı

bir şeydi. Dolayısıyla sözlerim Bahar'ı ikna etmeye yetmişti. Bu mesele hakkında daha fazla soru sormadı, bunun yerine her zamanki neşesini ve enerjisini etrafa saçarak bize neler yapacağımızdan bahsetmeye başladı.

Badana işini severdim. Annemle arada sırada evin tamamını olmasa bile bir odasını boyar, bunu yaparken de eğlenirdik. Şimdi bunu Can Bora'yla yapıyor olmak biraz garipti. Fakat itiraf etmeliydim ki işini düzgün yapıyordu. Tüm dikkatini fırçasına ve boyadığı alana veriyor; arada dönüp bana baksa, bir şeyler söylese bile bakışları çoğunlukla yaptığı işte oluyordu. Ben de benzer şekilde çalışmayı sevdiğim, dikkat dağınıklıklarından uzak durduğum için öğleden sonra bir çay molası verene dek pek konuşmadan duvarın büyük bir kısmını boyamayı başardık.

Çay saati geldiğinde ve hepimiz bir masa etrafında toplandığımızda Can Bora gruba ayak uydurmakta hiç sıkıntı çekmedi. Üstelik bu grupta Bahar'ın iki arkadaşı Tuğba ve Elif, Âdem'in çırağı Suat –kendisine Karagöz diye sesleniyorlardı– ve Âdem'in kuzeni Züleyha da vardı. Can Bora her biriyle iyi anlaşmışa benziyordu. İlk geldiğimizde onu hayretle karşılayan Bahar bile onunla muhabbetini ilerletmişti.

Günün neredeyse tamamı, Can Bora'yı ait olmadığı ama yabancı da durmadığı bu ortamda gözlemlememle geçti. Bahar'ın arkadaşlarından oldukça sert mizacıyla tanınan Tuğba'yla şakalaşmalarını izlerken kaşlarım istemsizce yukarı kavislendi. Âdem'le gayet aklı başında sohbetler yürütmesine kulak misafiri olduğumda ise dudağımı hafif bir tebessüm zorladı.

Elbette bütün bunların arasında bana sataşmaktan vazgeçmiyordu dikkatimin öznesi. Kaşla göz arasında koluma bir parmak boya çalmayı başarmıştı mesela. Fakat o kadar beyaz tenliydim ki rengi çok açık bir lila tonunda olan boya

neredeyse görünmüyordu. Bu durum Can Bora'yı haddinden fazla güldürmüştü.

Gün, Âdem ve Bahar'la yediğimiz yemeğin ardından sonlandığında tuhaf ve beklenmedik bir şekilde güzel geçtiğini düşündüm. Ne beklediğimi bilmiyordum ama Can Bora'nın bu kadar keyifli vakit geçireceğini düşünmemiştim sanırım. Bir köşede surat asar, günün bitmesini bekler ya da bir şekilde kaçıp gitmeye çalışır gibi gelmişti.

Arabamın yanında karşı karşıya durduğumuzda bunu ona da söylemeye karar verdim. "Seni peşimde buraya sürüklediğim için huysuzlanırsın zannetmiştim," dedim. "Ama işe bak ki iyi bir boya ustası çıktın."

Gülerek başını iki yana salladı. "Benim hakkımda çok ilginç düşüncelerin var Kızılcık. Birçoğunun gerçek olmayışı seni hayal kırıklığına uğratabilir."

Üzerinde hâlâ o dün akşamki durgunluk vardı ve nedense bu durum canımı sıkıyordu. Çok değil ama yine de sıkıyordu işte. "Hayal kırıklıklarım hakkında endişelenme," dedim. "Baş ederim."

"Edersin."

Fısıltıyla dudaklarından dökülen bu tek kelimenin ardından ela bakışları usul usul yüzümü dolaştı. Bir şey söyleyecek gibiydi ama son anda vazgeçti. Bu yüzden sessizliği doldurma işi bana kaldı. "Ayaz'la konuşacaksın, değil mi?" diye sordum. Bana verdiği sözü hatırlasın istiyordum.

İç çekti ve başını salladı. "Onu bu gece arayıp kontrol edebilirsin."

"Aynen öyle yapacağımdan şüphen olmasın."

Sözlerim üzerine Can Bora hafifçe tebessüm etti. Bu tebessümün manasını çözemedim. Ya da hemen ardından aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapatıp bana doğru eğilmesinin ve yanağıma tüy gibi hafif bir buse kondurmasının manasını.

"Kendine iyi bak Kızılcık," diye mırıldandı tamamen geri çekilmeden önce.

Biraz afallamış bir halde olduğum için tek yapabildiğim, "Sen de," diye mırıldanmak oldu. Zira Can Bora'nın dudaklarının okşayıp geçtiği o yerde küçük bir yangın çıkmış gibi hissediyordum ve kalbim beni utandıracak şekilde delicesine çarpıyordu.

Benim aksime, bu minik öpücükten hiç etkilenmemiş gibi görünen Bora motosikletine atladı, kaskını taktı ve bana küçük bir baş selamı verdikten sonra hızla uzaklaştı.

O gecenin geç saatlerinde, Can Bora'nın beni gafil avlayan bu davranışlarının bir veda olduğunu keşfettim. Onun Ayaz'la konuşup konuşmadığını öğrenmek için söz verdiğim gibi Ayaz'ı aradığımda ve ona kardeşinden haberdar olup olmadığını sorduğumda bana rahatlamış bir sesle, "Evet," dedi. "Haberdarım. Bu akşam gitti o. Adana'ya ya da sanırım bambaşka bir yere, bilmiyorum. Başında bazı işler varmış, çok detaylı anlatmadı ama halledeceğini söyledi. Çok teşekkür ederim buradayken ona göz kulak olduğun için. Sen olmasan birbirimizi yerdik kesin."

Beklemediğim bu haberle beraber boğazımda beliren tuhaf bir yumru yüzünden Ayaz'ın teşekkürüne zar zor cevap verebildim. Sonra ona hızlıca iyi geceler dileyip telefonu kapattığımda garip, manasız ve kötü bir duyguyla yatağımın üstüne çöktüm.

Bu Can Bora Sarıcalı'nın benden ilk kez habersizce çekip gidişiydi. İyi yanı şuydu ki onu dört ay sonra tekrar göreceğim an gelene dek onun için endişelenmeme hiç gerek kalmamıştı.

4

Kasım ayının üçüncü günüydü. Çok şık bir mekânda, karşımda yakışıklı bir adamla iyi giden bir randevunun orta yerindeydim. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyordu ve yediğim yemek çok lezzetliydi. Bu yüzden cep telefonuma düşen ilk üç bildirimi görmezden gelmek konusunda bir sıkıntı çekmemiştim. Bildirim ekranında Nehar'ın ismini görünce onun her zamanki heyecanıyla komik mesajlar attığını varsaymıştım ama sonra bildirimlerin sayısı artmaya başladı. Arada Bahar'ın, abimin ve hatta annemin ismi de gözüme çarpmaya başladı. Bu da küçük bir tebessümle Ferit'ten müsaade isteyip telefonuma bakmama sebep oldu. Telefonumu elime alıp bildirimlere dokunduğumda ise herkesin aynı şeyi yazdığını dördüm.

Ayça geliyor!

İşte, kuzenim Zeynep'in doğuma girmek üzere olduğunu tam olarak bu şekilde öğrendim. Bir randevunun ortasında telefonuma gelen otuz iki tane mesaj ve üç cevapsız aramayla. Gerçek bir sürpriz olarak.

Şaşkınlığım ve paniğim yüzüme fazlasıyla aksetmiş olacak ki Ferit, içeceğinden bir yudum almasının hemen ardından, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bakışlarımı telefonumdan onun yüzüne çevirdim ve tuhaf bir tebessümle, "Teyze oluyorum. Kuzenim doğuma girmiş," dedim. İçimdeki heyecanın aksine sesim öyle sakin çıkmıştı ki zaten şaşkınlığın zirvelerinde dolaşıyor olmasam ben bile buna şaşırırdım.

Ferit'in dudakları en az benimki kadar hayret içeren bir tebessümle iki yana kıvrıldı ve hemen ardından coşkuyla ayağa fırlayıp ,"Ne duruyorsun?" diye sordu. "Hadi gidelim."

Beynim durmuş olmalıydı. Zira gerçekten orada oturup durmamın hiçbir mantığı yoktu. Teyze oluyordum, harekete geçmem gerekiyordu! Hızlıca yerimden fırladım. Ben kendimi toparlamakla meşgulken Ferit'in hesabı ödediğini gördüm. Normalde birilerinin hesabımı ödemesi beni biraz rahatsız ederdi ama bu defa bunu umursayacak durumda değildim. Ferit dilerse bütün restorana yemek ısmarlayabilirdi.

Telaşım elimi ayağıma dolandırsa da serin sonbahar havasında üşütmemek için ince ceketimi hızlıca üstüme geçirmeyi ve çantamı alıp masadan kalkmayı başardım. Ferit'le beraber restorandan ayrılıp arabaya bindiğimizde ilk işim Nehar'ı aramak oldu. İlk çalışta açtı ve derhal nefes nefese konuşmaya başladı. Ondan hastanenin ismini öğrenip Ferit'e ilettim ve o yola koyulurken neler olduğunu öğrenmek için arkadaşımı kısa bir sorguya çektim.

Fazla sıkıştırmama gerek kalmadı. Hatta hiç sıkıştırmadım ve Nehar tek bir sorunun ardından olan biten her şeyi tek nefeste özetleyiverdi. Zeynep'in doğumuna daha epey vardı fakat birdenbire sancısı tutmuştu. İlk başta yanlış alarm zannetseler de işin ciddileştiğini anlamaları uzun sürmemişti. Bütün bunlar olurken Ateş ve Nehar'ın orada olmaları Allah'ın bir lütfuydu çünkü Ayaz biraz kendini kaybetmişti. Tabii bunlar Nehar'ın sözleriydi. Abartmayı sevdiğini hepimiz biliyorduk. Muhtemelen Ayaz'a sorduğumda bana daha sıradan bir hikâye anlatacaktı.

Zeynep'in sağ salim hastaneye vardığını ve hemen doğuma alındığını öğrenmek içimdeki telaşı biraz yatıştırdı fakat heyecanım dinecek gibi değildi. Minik Ayça Sarıcalı'nın nihayet dünyamıza teşrif edeceğini düşündükçe sevinçten kahkahalar atmak istiyordum ki normalde böyle abartılı sevinç gösterilerinden hoşlanmazdım bile.

Telefonu kapatıp çantama attığımda Ferit bana, "Yanakların kızardı," demeseydi eğer, onun arabadaki varlığını tamamen unutabilirdim. Bunun mantıksız geldiğini biliyorum ama o kadar heyecanlıydım ki Ayça'dan başka bir şey düşünemez haldeydim. Üstelik daha onu görmemiştim bile. Henüz doğmamıştı. Doğmak üzereydi.

Ellerimi ateş gibi yanan yanaklarıma bastırırken kaşlarımı çatıp, "Kızarmaktan nefret ederim," dedim.

Ferit gülümsedi ve tatlı bir sesle, "Bence sana yakışıyor," diye mırıldandı.

Dürüst olmak gerekirse ben aksini düşünüyordum. Ben kızaracak ve bunun yakışacağı türde kızlardan biri değildim. Yanlış anlamayın sakın, tüm hemcinslerim gibi kızaran yanaklarının pembeliğini cazibeyle taşıyanlara da çok değer veriyor ve asla onları küçümsemeye çalışmıyordum. Sadece ben kızardığımda kendimi aptal gibi hissediyordum. Beyaz tenimin birçok dezavantajı olabilirdi ama ben bana kattığı ciddi duruşu seviyordum. Bahar bazen benim ustaca yontulmuş bir heykele benzediğimi söylüyordu. Bu iltifat, kızaran yanaklardan daha çok hoşuma gidiyordu.

"O kadar heyecanlıyım ki," dedim konuyu değiştirmek için. "Her an düşüp bayılacakmışım gibi hissediyorum kendimi."

Ferit keyifle güldü. Gülüşünde her zaman ince ve hoş bir tını oluyordu. Nazik ve sıcakkanlıydı. Bunu oldukça şey buluyordum... *Hoş*? "Yeğenim dünyaya gelirken ben de az

kalsın bayılıyordum. Bir ara annem abimi bırakıp beni sakinleştirmeye bile çalışmıştı."

Sırıtışım yüzümün tamamını kaplamışken omuzlarımı kaldırdım. "Her gün belki de yüz binlerce çocuk dünyaya geliyor," dedim. "Yani bu kâinatta ilk kez görülen bir şey değil ama yine de insan, bunun bir mucize olduğunu düşünmeden edemiyor. Bu komik çünkü ben mucizelere inanmam bile."

Bu doğruydu. Zeynep'in hamile olduğunu ilk öğrendiğimde gerçekten çok sevinmiştim ama bu doğaldı. Zaten çocuk istediklerini bildiğim için de beklediğim bir haberdi. Bu yüzden sevincim çok fazla olsa bile buna hazırlıklıydım. Takip eden aylar boyunca onun hamileliğinin her aşamasına şahit olduğum düşünülürse doğuma da hazırlıklı olmalıydım fakat değildim. Çünkü henüz var olmayan bir insanın, saatler, belki de dakikalar sonrasında aramızda olacak olmasını kabullenemiyordum. Gerçek dışı bir durum gibi hissettiriyordu. Her yanıyla mantıklı olmasına rağmen hem de.

Ferit mucizeler konusunda bir yorum yapmadı. Bunun sebebi hastaneye varmış olmamız mıydı yoksa başka bir şey mi bilmiyordum. Fakat araba durduğunda bunu hiç umursamadığımı biliyordum. Hemen kapıyı açıp aşağı atlamış, Ferit'i bile beklemeden hastaneye doğru yürümeye başlamıştım.

Hastaneden içeri girdiğim andan sonrası tam bir karmaşaydı. Bütün aile hastanedeydik. Mayıs yengem ve Arın amcam birbirlerini sakinleştirmeye çalışıyorlar fakat bunu yaparken her nasılsa daha fazla heyecanlanmayı başarıyorlardı. Ayaz doğuma girmek istese de çok fazla telaş yaptığı için hemşireler tarafından dışarı postalanmıştı. Zeynep'in kardeşi Efe ve Efe'nin arkadaşı Mahmut onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Ne yazık ki onlar da başarılı değillerdi. Çünkü birinin de onları sakinleştirmesi lazımdı. Arıkan ailesinin bu koluna tam bir panik hali hâkimdi anlayacağınız.

Nehar, Zeynep'in anne tarafından kuzeni oluyordu ve her zamanki tükenmeyen enerjisiyle ortalıkta geziyor, heyecanıyla baş edemediğinde sevgilisine, yani benim abime sarmaya başlıyordu. Neyse ki abim onunla uğraşmaya oldukça gönüllüydü de bu bir sorun olmuyordu.

Yalnızca kısa bir süre önce nişanlanmış ve düğününe az bir zaman kalmış olan sevgili arkadaşım Bahar ise her zamanki gibi etrafa güzel enerjiler yayıyor ve bir yandan da kız kardeşi Nehar'ı zapt etmeye çalışıyordu. Kendi heyecanına yenildiği anlarda ise başını nişanlısı Âdem'in omzuna yaslayıp derin nefesler aldığını görebilirdiniz.

Tek eksiğimiz Bahar ve Nehar'ın abisi olan Yağız'dı. Kendisi Paris'te olduğu için en erken yarın burada olabilirdi. Bu yüzden sık sık onun yazdığı mesajlara ve attığı coşkulu ses kayıtlarına cevap vermemiz gerekiyordu. Bu işle de genel olarak Bahar ilgileniyordu.

Hastane koridorunu dolduran kalabalığımız arasında tek yabancı olan Ferit elbette dikkat çekmişti. Özellikle de babamın dikkatini. Kendisi kaba bir adam değildi. Yine de Ferit'e kaşlarını çatarak bakmış ve soğuk bir merhabadan fazlasını ikram etmemişti. Fakat Ferit o kadar pozitif bir adamdı ki bunu kafasına takıp suratını düşürmedi.

"E bir saat oldu," dedi Efe. Bir duvara yaslanmış, ellerini ceplerine atmış, öylece dikiliyordu. "Neden çıkmadı hâlâ ablam? Bir sıkıntı mı var? Birinin çıkıp bir şey söylemesi gerekmiyor mu?"

Soruları ardı arkasına sıralarken sesi gittikçe yükseliyor ve gergin bir hal alıyordu. Onun bu tavrı Ayaz'ın gözlerinin korkuyla açılmasına sebep olurken Nehar, Efe'ye bakıp, "Cahilliğini susturur musun lütfen?" diye çıkıştı. "Doğum bu. Bazen saatler sürer. Beş dakikada olmaz öyle. Zavallı Ayaz'ı da geriyorsun."

Efe sıkıntıyla oflasa da Nehar'a herhangi bir cevap vermedi. Başını geriye yaslayıp tavanı izlemeye başladığında kaşları hafifçe çatıktı. Endişesi silinmiş gibi görünmüyordu.

Ayaz ise Nehar'ın sözleriyle rahatlayarak omuzlarını düşürdü ve çok geçmeden volta atmaya başladı. İşte bu sırada koridorun ucunda küçük bir hareketlilik oldu. Ayak sesleri ve tanıdık birinin konuşması hepimizin dikkatini çekti. Başımı kaldırıp o yöne baktığımda önce Poyraz abiyi gördüm. Üzerinde siyah bir gömlek ve siyah bir ceket vardı. Saçları güzelce geriye taranmıştı. Şıklığına bakılırsa bir iş yemeğini bölüp gelmişti ve hızlı adımlarla bize doğru yaklaşıyordu.

Sonra onun arkasındaki adamı gördüm. Tıpkı onu son gördüğümde olduğu gibi, tıpkı abisi gibi siyahlar içindeydi. Bacaklarını saran siyah pantolonu ve siyah kazağıyla, ayağında siyah botlarıyla, dağınık siyah saçlarıyla ve kirli sakalıyla Can Bora Sarıcalı, Poyraz abinin iki adım arkasındaydı. Buradaydı.

Onu en son sıcak bir Kuzguncuk akşamında görmüştüm. Güneş neredeyse tamamen batmak üzereydi, gökyüzü saçlarım kadar kızıldı. Yanağıma kondurduğu veda busesinin izi günlerce tenimden silinmemişti ve motosikletine atlayıp gittiği o an hâlâ gözlerimin önündeydi.

Aylar sonra onu tekrar gördüğüm o anda, onca heyecanın içinde kalbimin başka bir heyecanla çarptığını ve kasıldığını hissettim. Sonra da bu hissi elimle göğsümden koparıp atmak istedim.

Elbette Can Bora'ya öfkeli falan değildim. Öfkeli olmam için geçerli bir sebep yoktu. Bir haftalık zorunlu refakatimiz, onu giderken bana bir açıklama yapma borcuna sokmuyordu. Yine de gitmeden önce bir hoşça kal dese fena olmazdı, o ayrı.

Aramızdaki mesafe anbean kapanırken, Can Bora bakışlarını bana doğru çevirdi ve bunca kalabalığın içinde göz göze geldik. Bakıp geçmesini bekledim. Belki bir baş selamının ardından gözlerini Ayaz'a ya da başka birine çevirmesini ama yapmadı. Bu mesafeden rengi belli olmayan ama benim hafızamda sakladığım bütün detaylarıyla tamamladığım ela bakışları aramızdaki o kısa yol tükenene dek gözlerimden ayrılmadı.

Bunun garip olduğunu düşündüm. Gözlerimi kaçırmak ve başka bir yöne bakmak istedim fakat yapamadım. Ancak araya Mahmut'un konuşma sesi girdiğinde ve Poyraz abi, Ayaz'a sıkıca sarıldığında bakışlarımız koptu. İkimiz de aynı yöne döndük.

Sarıcalı kardeşler başka şartlar altında birbirlerini boğazlayacak gibi olsalar da o akşam orada bir arada durmaları gerektiğini biliyor gibiydiler. Poyraz abiden sonra Can Bora da Ayaz'a sarıldı ve onun baba oluşuna inanamadığına dair birkaç espri yaptı. Ve Ayaz güldü. Espriler komik bile değildi fakat Ayaz minnetle güldü. Her zamankinin aksine o an, Can Bora'nın etrafta olmasından memnun gibi görünüyordu. Aralarında ne yaşanmış olursa olsun bu akşam kardeşlerine ihtiyacı vardı ve onlar buradaydılar. Olması gerektiği gibi. Kardeşliğin bu yönü beni her seferinde hazırlıksız yakalıyordu.

"Kahve ister misin?"

Bu akşam ikinci kez varlığını unuttuğum Ferit'in sorusuyla ona doğru döndüm ve bu defa bir suçluluk hissiyle savaşmam gerekti. "Olabilir," dedim. Ardından aklıma gelen dâhiyane fikirle ekledim. "Bizim kızlara da sorayım. Kahveleri almaya da ikimiz birlikte gideriz, olur mu?" Bu kalabalıktan biraz uzaklaşmak hoş bir düşünceydi.

Ferit gülümsedi. "Olur tabii."

Ondan müsaade isteyip Bahar ve Nehar'ın yanına ilerledim. Kahve isteyip istemediklerini sordum. Bahar, herhangi bir şey içemeyecek kadar gergin olduğunu söyledi. Nehar da çişinin gelmesini istemediğini. "Kesin ben tuvaletteyken doğurur bu Zeynep," diye mantıksızlıklarla dolu bir açıklama yapmayı da ihmal etmedi. Onlar içecek bir şey istemeyince anneme, Nisan teyzeme ve Mayıs yengeme sordum. Annem kahveyle iyi anlaşamadığı için reddetti, Nisan teyzemse kahve değil de bir şişe su rica etti ama Mayıs yengem kahve fikrini hevesle karşıladı.

Siparişleri alıp Ferit'in yanına döndüm ve "Gidelim mi?" diye sordum.

Yan yana yürümeye başladık. Güzergâhımızda Can Bora'nın bütün endamıyla dikildiğini görmek karnıma tuhaf bir ağrı saplanmasına sebep olsa da duruşumu sakin tutmayı başardım. Giydiğim topuklu ayakkabının tıkırtıları eşliğinde ilerledim. Yanından geçeceğim sırada Can Bora'nın hafifçe kenara çekilmesini bekledim. Bana yol vermesini. Ne yazık ki tamamen boş bir beklentiydi.

Yanından geçerken kolum hafifçe koluna sürttü ve aynı anda bileğimin iç tarafında anlık, küçük bir dokunuş hissettim. Kalbim tekledi. Bir an durdu ve ardından gürültüyle tekrar çarpmaya başladı. Birilerinin bu sesi işitip bakışlarını bana çevirmesini bekledim ama Can Bora dışında kimsenin dikkatini çekmedim.

Hızlı adımlarla oradan uzaklaştığımda tam yanımdaki Ferit'in güldüğünü işittim. "Kahveye bu kadar ihtiyacın olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandığında neredeyse koşmaya başlayacak kadar hızımı artırdığımı fark edip aniden yavaşladım.

"Kusura bakma," dedim. "Gerginlikten..."

Anlayışlı bir sesle, "Sorun değil," dedi Ferit hemen. "Ak-

sine seni böyle görmek hoş. Bazen o kadar kusursuz görünüyorsun ki insan hiçbir şeyin seni heyecanlandıramayacağını düşünüyor."

Bu bir iltifat mıydı bilmiyorum ama değilse bile hafifçe gülümsemek dışında vereceğim başka bir cevabım yoktu.

Hastanenin kafeteryasına geldiğimizde Ferit'le beraber kısa sıraya geldik. Üç bardak kahve ve bir şişe su alıp ayrılırken küçük bir kaza yaşandı. Elinde bir bardak çay tutan genç bir kızla çarpıştık ve üstüm başım bir anda çaya bulanıverdi. Şansıma, çay çok sıcak değildi. Yani beyaz tenim üzerinde kendini epey belli edecek çirkin bir yaraya sebep olmayacaktı ama kıyafetime yazık olmuştu.

Bir anda ortalığı hafif bir panik aldı. Üstüme çayı döken kız da Ferit de telaşla etrafımda fır dönmeye başladıklarında onları nasıl sakinleştireceğimi şaşırdım. Fakat en sonunda iyi olduğumu anlatmayı başardım. Önce özür dileyip duran genç kızı susturdum ve özre gerek olmadığını söyledim. Ardından Ferit'e döndüm ve içecekleri bekleme salonuna götürmesini rica ettim. Böylelikle lavaboya geçip üzerimi temizleme fırsatım olacaktı. Bu güzelim kırmızı elbisede çay lekesi kalsın istemiyordum.

Herkes benim cayır cayır yanmakta olmadığıma ikna olunca nihayet sükûnete kavuştuk ve ben Ferit'i bizimkilerin yanına yollayıp en yakın kadınlar tuvaletine yöneldim. Tuvalete girince içeride kimse olmadığını gördüm ve bunun birlikte aniden çarpan bir rahatlık hissi omuzlarımı gevşetti. Son bir saat içinde çok fazla şey olmuş gibi hissediyordum. Sanki bir saat boyunca hiç durmadan koşmuş gibi yorgun ve bitkindim. Oysa ince topuklu ayakkabılarım üzerinde bütün gün oradan oraya koşturmaya alışkın bedenim için bir saatlik bir koşturmaca bu kadar yıpratıcı olmamalıydı.

Elbette bunun yalnızca bedensel bir şey olmadığının farkındaydım. Önce Ayça'nın gelişi heyecanın beni talan etmesine sebep olmuş, hemen ardından da Can Bora'nın beklenmedik ziyareti kalp atışlarımı hızlandırıp durumu katmerlemişti.

Oflayarak aynaya baktım. Karşımda gördüğüm kadın beni her zamanki gibi gülümsetti. Bu solgun beyaz teni, kızıla çalan kahverengi gözleri ve omzumdan aşağı çağlayan gibi dökülen kızıl saçları tanıyor ve seviyordum. Ömrüm boyunca aynadaki bu kadını, yani kendimi hiç kandırmaya çalışmamıştım. Beni en çok üzen gerçekleri bile aynada gözlerimin içine bakarak kabullenmiş ve her zaman kendime bu hayatla baş edebileceğimi söylemiştim.

Oysa şimdi aynaya bakarken kendimi kandırmak ve buna kanmak istiyordum. Can Bora'nın gelişini zerre kadar umursamıyormuş gibi davranmak ve bileğimin iç tarafındaki yangını görmezden gelmek istiyordum. Bir adamın sadece var olarak beni böylesine tarumar ettiği gerçeğinden koşarak uzaklaşmak istiyordum.

Önümdeki çeşmelerden birini açtım ve soğuk suyla önce ellerimi yıkadım, ardından enseme biraz su çarptım. Elbisemdeki lekeyi de temizlemek için biraz uğraştım fakat fazla ısrarcı davranmadım. Sonra derin bir nefes alıp Ayça'yı düşündüm. Burada kendimle ve olmayacak hislerle boğuşurken onun dünyaya gelişini kaçırmak istemiyordum. O yüzden aynada son kez görüntümü kontrol ettim ve her şeyin yerli yerinde olduğuna kanaat getirince tuvaletten ayrıldım.

Kapıdan çıkıp birkaç adım sonrasında köşeyi dönerken kendimi toparladığıma emindim. Lakin aniden karşımda yükselen siyah bir duvarı görmedim ve çarpıp tekrar dağıldım. Fiziksel olarak yaşadığım şey küçük bir sendelemeydi

fakat ciğerlerimi aniden işgal eden tanıdık koku ve başımı kaldırdığımda gözlerimi bulan ela gözler binbir gayretle topladığım dikkatimi paramparça etmiş, zar zor yavaşlattığım kalp atışlarımı yine ışık hızına ulaştırmayı başarmıştı.

"Selam Kızılcık," dedi Can Bora, dudağında eski bir anıya benzeyen gülümsemesiyle. "Sevgilin üstüne çay döktüğünü söyledi. İyi misin?"

Bütün bu olanlardan sonra –işin doğrusu olan biten çok fazla şey de yoktu– Can Bora'ya ilk söylediğim şeyin, "Ferit benim sevgilim değil," oluşu komikti. Gerçekten. Birilerinin bir yerlerde buna güldüğüne emindim ama ben gülmüyordum. "Ayrıca iyiyim. Çok teşekkür ederim."

"Buna sevindim."

Tam olarak neye sevindiğini sormamak için çok derin bir nefes almam gerekti. Bu nefesin Bora'nın kokusuna bulanmış olması talihsizliğinden taklalar atarak uzaklaşmak istedim ama takla atmak konusunda pek yetenekli olmadığım için yalnızca, "Ne hoş," demeyi ve Can Bora'nın yanından geçip yürümeyi başarabildim.

İki adım atmama kalmadan Bora bana yetişti ve tam yanımda yürümeye başladı. "Bir hoş geldin yok mu?" diye sorarken yüzüme bakıyordu. Bense ileriye bakıyor ve Ayça'yı düşünmeye çalışıyordum.

"Senin hoşça kal dediğini hatırlamıyorum," dedim. Düz ve soğuk bir sesle.

"Ben dediğimi hatırlıyorum." Benimkinin aksine Bora'nın sesi bakışlarımı ona çevirmeme sebep olacak kadar sıcak ve yoğundu. Alçak ve kıvamlı. "Sözcüklerle değil belki ama dudaklarım işin içindeydi."

Nefesimin boğazımda bir düğüm olduğunu hissettim. Yutkunmak çok zordu. Dudaklarımın arasından kaçıp giden titrek soluğu zapt etmek de. O küçük öpücüğü, hatta bir

öpücüğe bile benzemeyen o ufak dokunuşu hatırlamak bir alev topunun göğsümde patlamasına sebep oldu. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Nabzım daha hızlı atıyordu ve bütün bunlar olurken adımlarımı ilerletmeyi sürdürmek dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Tek umduğum Can Bora'nın bendeki bu küçük depremleri fark etmemesiydi. Bir de bu lafların üstüne söyleyecek bir şey bulmak tabii.

Maalesef bulamadım. Söyleyecek tek bir kelime bile bulamadım hem de.

Neyse ki sevgili yeğenim Ayça, daha dünya üzerindeki varlığının ilk saniyelerinde büyük bir kahramanlık sergileyip yardımıma yetişti. Birkaç adım ötemizdeki bekleme salonunda yükselen sevinç nidaları ikimizin de dikkatini dağıttı. İkimiz de kendimizden ve aramızdaki bu yoğun şeyden koptuk. Ben yeniden nefes alabildim.

"Ayça geldi," dedim hevesle.

Can Bora gülüşünün karıştığı boğuk bir sesle ekledi. "Sonunda."

5

Küçücük bir bebeği kollarımın arasında tutmanın beni bu kadar sarsacağını ve bu hissin bir anda dünyamın merkezine yerleşip diğer her şeyi geride bırakacağını hiç düşünmemiştim. Kendimi hiçbir zaman anaç birisi olarak görmememe rağmen Ayça'yı kucağıma aldığım ilk anda bende bıraktığı o duyguya âşık olmuştum. Güzelliği, kokusu ve çıkardığı küçük sesler beni mahvetmişti. Bu küçük insanı bir anda hayatımdaki herkesten daha çok sever hale gelmiştim. Öyle ki günlük tempomun ufak molalarında yaptığım ilk iş kızlardan hangisi Ayça'nın yanındaysa onu arayıp Ayça'nın ne yaptığını sormak oluyordu. Komik olan şuydu ki dünyaya geleli yalnızca bir hafta olduğu için pek fazla bir şey yapamıyordu. Çoğunlukla uyuyordu. Yine de bu benim için pek mühim değildi. Zira onlar Ayça'nın uyuduğunu söylediğinde, karnını doyurmakta olduğunu söylediğinde ya da sadece gaz çıkardığından bahsettiklerinde bile sevgiyle doluyordum. Sanki dünyadaki en mükemmel bir haftalık bebek Ayça'ymış gibi gururlanıyordum. Derhal koşup onun yanına gitmek istiyordum ve işimin biteceği âna dek zor sabrediyordum.

Her akşam onu görmeye gidecek vakti bulmak benim için bir başarıydı. Bazen sadece on dakikalığına bile olsa yanına

uğruyor ve en güzel kıyafetlerimin üstüne kusmasına pek aldırmıyordum. Küçük Ayça Sarıcalı, bu dünyada istediği her yere kusabilirdi ve ben ona bu imkânın sağladığından bizzat emin olurdum, anlıyor musunuz?

Pazar günü geldiğinde yapacak herhangi bir işimin olmayışı ilk kez beni bu kadar mutlu etmişti. Çünkü günün büyük bir kısmını Ayça'nın yanında geçirebileceğimi biliyordum. Sarıcalıların evini çok fazla kalabalığa boğmamak için kızlarla anlaşıyor ve aynı gün, aynı saatlerde orada olmamaya gayret ediyorduk. Gerçi Sarıcalılar varlığımızdan rahatsızlık duymadıklarını, aksine bebekle ilgilenmemizin onların hayatını kolaylaştırdığını söylüyordu fakat yine de bu hoşgörünün suyunu çıkarmamak lazımdı. Bir araya geldiğimizde gürültümüz oldukça çoğalıyordu çünkü.

Hafta boyunca tek boş günüm pazar olduğu için bugün Ayça'yla vakit geçirme hakkı bendeydi. Bunun için savaşmaya hazırdım ama tuhaf bir şekilde kimse bana zorluk çıkarmamıştı. Muhtemelen herkesin bir sevgilisi ve bir planı olduğu içindi. Bekârlığımın sonunda bir işe yarıyor olmasına seviniyordum.

Üzerime rahat bir kot pantolon ve en sevdiğim kazaklarımdan birini giyip saçlarımı tepemde topladım. Ardından görenlerin beni hayalet zannetmemesi için hafif bir makyajla yüzümü birazcık renklendirip evden ayrıldım. Ezbere bildiğim yolu arabamla yarım saati geçen bir sürede kat ettikten sonra iki katlı, müstakil bir evin önünde durup arabamı müsait bir yere park ettim. Ayça'yla aramızdaki mesafeyi daha hızlı kapatabilmek için kapıya kadar koşarak ilerledim ve zile bastıktan sonra büyük bir sabırsızlıkla beklemeye başladım. Zeynep'in gelip kapıyı açması sanki günler sürdü ama elbette kendisi yalnızca bir haftalık bir anne olduğu ve geceleri uykusuz geçirdiği için yıllar sürse bile şikâyet edemezdim.

Kapı açıldığında genişçe gülümseyerek, "Selam!" dedim kuzenime.

Kaşları çatık, yüzü renksiz ve solgundu. Saçları dümdüz ve ince telli olduğu için asla çok fazla dağılmazlardı ama yine de uzun süredir taranmadıkları belliydi. Üzerinde kedili pijamaları vardı. Yüzünde de sinirli bir ifade.

"Bu kızı doğurmak için sancıları ben çektim," dedi birdenbire. "Bir haftadır uyku nedir bilmez haldeyim ve sırf o sağlıklı büyüsün diye tadından nefret ettiğim onlarca şey yiyorum. Buna rağmen ne yapıyor biliyor musun Hare? Yalnızca amcası onu kucağına aldığında ağlamayı bırakıyor."

Yüzüne hayret dolu bir ifade kondurup kollarını manasızca yukarı kaldırdı. Sonra da düşürür gibi aşağı indirdi. Bu sırada benim tek yapabildiğim dümdüz bir bakışla onu izlemek olmuştu.

Acaba sevgili kuzenim hamilelik sonrası delilik gibi bir şeyden mi muzdaripti?

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim. Çünkü ne tepki vereceğimi bilemiyordum ve elimden gülümsemek dışında bir şey gelmiyordu. Fakat bu kadarı da Zeynep tarafından yeterli bulunmadı. Omuzlarını düşürüp ağlamaklı bir ses çıkardı ve arkasını dönüp evin içinde ilerlemeye koyuldu. Ben de ayakkabılarımdan kurtulup onu takip ettim.

Salona girdiğimde gördüğüm ilk şey kolları arasında Ayça'yı tutan ve ona genişçe gülümseyip bir şeyler anlatmakta olan Can Bora oldu. Zeynep'in biraz önce anlattıklarında bahsi geçen amca, büyük olan değil de küçük olandı anlaşılan. Kendisi yine o simsiyah kıyafetleriyle salonun ortasında duruyordu ve gözlerim bu manzaraya değer değmez kalp atışlarımda hiç hoşnut olmadığım bir hızlanma meydana geldi. Bu artık benim için şaşırtıcı değildi. Can Bora'nın bende taşikardiye sebep olduğu gerçeğini kabullenmiştim

fakat bu defa göğsümden başlayıp bütün vücuduma yayılan şekerli ve sıcak bir duygu daha vardı. Bana oldukça yabancıydı ve beni tamamen gafil avlamıştı. Bir anda adım atmayı bırakmış, öylece kalakalmıştım. Can Bora ve Ayça'yı aynı sahnede izlemek beni bir parça çarpmıştı.

Neyse ki Can Bora gözlerini bana çevirene dek kendimi toparlamayı başarabildim. Yüzünde Ayça'ya ikram ettiği geniş gülümseme hâlâ asılıyken ela bakışlarını bana yöneltti. "Kızılcık?" dedi neredeyse hevesle. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim ağır adımlarla yanına ilerlerken. "Zeynep'e küçük bir sinir krizi yaşattığından haberin var mı?" Kuzenim bu sırada mutfağa geçtiği için bu cümleyi kurarken onun gazabına uğramaktan korkmamıştım.

Can Bora'nın kaşları hızla yukarı doğru kavislendi. "Neden ki? Ne yaptım? Hiçbir şey yapmadım."

Telaşı o kadar komikti ki dudaklarımın iki yana kıvrılmasını engelleyemedim. "Sen yapmadın," derken çenemle kucağında tuttuğu küçük meleği işaret ettim. "Bu minik hanımefendi onun kucağında ağlarken senin kucağında uslu duruyormuş. Bu durum annesini biraz yıpratmış anladığım kadarıyla."

Bora'nın omuzları bariz bir rahatlamayla düştü. Gülümsemesi de çok geçmeden yüzüne geri döndü. Ayça'ya bakıp, "Güzel kızların insanın başını belaya soktuğu doğruymuş," dedi. "Lütfen annenle aramı bozma Ayçiçeği. Yoksa bir daha görüşemeyiz."

Ayça amcasını dikkatle dinledikten sonra dudaklarını ileri uzattı ve sonra gözlerini kapatıp açtı. Bunun bir şey demek olmadığını biliyordum ama sanki Bora'ya cevap veriyormuş gibi hissetmekten de alıkoyamıyordum kendimi.

"İnsanlara isimleriyle seslenmemek huy mu sende?" diye sordum. Ayça'ya Ayçiçeği demesi gözümden kaçmamıştı.

Bana döndü ve çapkınca göz kırpıp, "Sadece güzel kızlara lakap takıyorum," dedi. Şaka yaptığı bariz olsa bile beyaz tenime hafif bir pembelik yayıldığına emin olacak kadar etkilenmiştim. Sırf bunun için en yakındaki duvara kafa atsam kim beni suçlayabilirdi ki?

"Benden bir tavsiye," derken kollarımı ona uzatıp Ayça'yı kucağıma almak istediğimi belli ettim. İtiraz etmeden küçük meleğimi kollarıma bıraktığında bakışlarımı son bir defa yüzüne çevirip ekledim. "Yapma."

Can Bora'nın gülüşünün tatlı sesi bu defa beni çok da etkilemedi zira Ayça'yla göz göze gelmek gibi mucizevi bir an yaşıyordum. "Merhaba Ayça," dedim alçak ve benden beklenmeyecek kadar sevimli bir sesle. "Seni çok özledim ve yalnızca on yedi saattir görüşmüyoruz."

"Henüz saat okumayı bilmiyor," diye araya girdi Can Bora. Kaşlarımın çatılıp başımın ona doğru dönmesine sebep oldu.

"Kendisi mi verdi bu bilgiyi sana?"

Can Bora ciddiyetle başını salladı. "Evet, beş çayı sohbetimiz sırasında söyledi."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp tekrar Ayça'ya döndüm. "Sevgili Ayça," dedim yanımdaki adamın ciddiyetini taklit ederek. "Asla serserilerle beş çayı içmemelisin."

Sanki itiraz edecekmiş gibi ileri atılıp hafifçe Ayça'ya doğru eğilen Can Bora son anda durakladı ve dürüstçe, "Haklı," dedi. "Beş çayı içebileceğin tek serseri benim. Poyraz'dan bile uzak durmalısın."

Ben kendimi daha fazla tutamayıp kıkırdarken Zeynep'in sesi araya girdi. Elindeki fincanı yukarı doğru kaldırmış şaşkınca bize bakarken, "Ne yapıyorsunuz acaba şu an?" diye sorgulamaktaydı.

"Yeğenime hayat dersleri veriyoruz," dedi Can Bora. "Bir yerden başlamak lazım."

Zeynep kısık bakışlarını bana çevirdi ve başını ağır ağır iki yana salladı. "Sen aramızda en zeki olan değil miydin? Niçin böyle şeyler yapıyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıp dudaklarımı büktüm. Aynı anda Ayça kollarımın arasında mızırdanmaya başladı ve dikkatimi hızla kendisine çekmeyi başardı. Elimle sırtını okşarken salonun içinde yürümeye başladım. Bu hareketlerin bir mantığı varsa da ben bilmiyordum. Sadece annemin böyle yaptığını gözlemlemiştim ve ona güvenim sonsuzdu.

"Lütfen ağlamaya başlamasın," dedi Zeynep telaşla. "Hâlâ tam olarak nasıl susturacağımı çözemedim ve annemi bugün rahatsız etmek istemiyorum."

"Ağlamayacak," dedim Ayça'nın mırıltısını sonlandırmasından cesaret alarak. "Sen git biraz uyu. Ayça acıkınca uyandırırız seni."

Zeynep eliyle yüzüne düşen saçları geri iterken, "İyiyim ben ya," dedi. "Uyumasam da olur."

Bu sözlerinin doğruluğundan epey şüpheliydim açıkçası. Zira normalde Zeynep'in yüzü bu kadar renksiz ya da gözleri bu kadar küçük olmazdı. Apaçık bir şekilde uyuması gerekiyordu.

"Ayaz nerede?" diye sordum adımlarımı duraksatmadan. Birkaç adım ileri, birkaç adım geri. Ayça'nın hoşuna gitmişe benziyordu.

"Eve alışveriş yapılması gerekiyordu. Markete gitti. Yarım saate kadar gelir."

"Harika." Genişçe gülümseyip Zeynep'e en sevimli ifademle baktım. "En azından o gelene kadar biraz uzanıp dinlenemez misin? O geldiğinde de hep beraber çay içeriz. Ne dersin?"

Zeynep kısa bir an durup sözlerimi değerlendirdi. Kocası eve gelene kadar, yani yarım saatlik bir istirahat, saatlerce uyumaktan daha masum bir şeydi. Bu yüzden itiraz edecek bir nokta bulamamış olacak ki "Tamam," dedi. "Yarım saat dinlenebilirim sanırım." Durdu ve iç çekerek kızına baktı. "Zaten Bora etraftayken kızımın pek dikkatini çekemiyorum."

Sözlerine Can Bora'nın keyifle güldüğünü işittim lakin kısa sürdü. Zeynep çatık kaşlarını ona çevirip sert bakışlarıyla onu susturdu. Yine de yüzündeki yaramaz çocuk gülümsemesini yok edemedi.

Ayça ağlarsa, bezini değiştirmemiz gerekirse, aniden ateşi çıkarsa ya da birden yürümeye falan başlarsa onu derhal çağıracağımızdan emin olması beş dakikamızı alsa da sonunda Zeynep'i dinlenmesi için odasına göndermeyi başardım. Bu sırada Ayça'nın kucakta durmaktan yorulduğunu düşündüm. Dünyaya geleli henüz bir hafta olmuşken bu kadar ayakta kalmaması gerekiyordu. Bu sebeple onu salondaki küçük beşiğine yatırdım ve ağlamaması için sallamaya başladım.

Tüm bunları yaparken üzerimde gezindiğini hissettiğim bir çift ela bakış dikkatimi feci halde dağıtmaktaydı. Bu sessizlik sürdükçe bahsi geçen bakışların yoğunluğunun artacağına inanıyordum. Bence arada bir doğru orantı vardı. Bu sebeple konuşmaya karar verdim.

"Sence kaç saat uyuyacak?"

Can Bora, Ayça'dan değil de Zeynep'ten bahsettiğimi anlamakta herhangi bir sıkıntı yaşamadı. "Ayaz geldiğinde uyanmayacağı kesin," dedikten sonra kısaca düşündü. "En az üç saat diyorum."

Dudaklarımı büküp başımı iki yana salladım. "Üç saat bir mucize olur. Bir ya da bir buçuk saat sonra Ayça'nın acıkacağına eminim."

Can Bora birkaç adımla yanıma yaklaştı ve beşiğin üzerine eğilip uykuya dalmak üzere olan Ayça'ya, "Acıkacak mısın?" diye sordu. "Daha yeni yedin."

Elbette Ayça'dan bir cevap alamadı. Bense kazanacağımı bilerek genişçe gülümsedim.

Sonra aramızda tekrar bir sessizlik çoğalmaya başladı. Şimdi Can Bora'nın bakışları benim değil, Ayça'nın üzerindeydi. Fakat bu defa da aramızdaki mesafenin kısalığı beni zorlamaktaydı. Kollarımızın arasında santimetreler vardı ve eğer odada üçüncü bir kişi, yani beşikte yatmayan üçüncü bir kişi olsaydı, aramızdaki elektriği çıplak gözle görebilirdi. Cızırtıyı duyabilirdi. Bunu bilmek kalbimin heyecanla kasılmasına, tenimin gerginlikle karıncalanmasına sebep oluyordu.

Şanslı günümde olmalıydım ki bu durum beş dakikadan daha uzun sürmeden zil çaldı. "Ayaz gelmiş olmalı," dedim. Daha yarım saat olmamıştı fakat işini beklenenden erken bitirmesi de olağanüstü bir durum değildi sonuçta.

"Ben bakarım."

Can Bora bunu söyledikten sonra yanımdan ayrıldı ve o salondan çıktığında ben rahat bir nefes alabildim. Ayça'dan başka gevşeyen omuzlarımı gören, dudaklarımdan sıyrılıp giden soluğu duyan olmamıştı. Onun da beni ispiyonlamayacağını umuyordum. Kimseye Hare teyzesinin bir serseriden delice etkilendiğini söylemeyecekti.

Yaklaşık bir dakika sonra Can Bora, tam tahmin ettiğim gibi yanında Ayaz'la ve elinde market poşetleriyle içeri girdi. Ayaz beni gördüğünde gülümseyip selam verdi. Normalde onu hemen her gün görürdüm ama bu hafta ve önümüzdeki bir hafta daha babalık iznine ayrılmıştı. O yüzden karşılaşmamız normalinden daha coşkulu olmuştu.

"Zeynep uyuyor mu?" diye sordu elindeki poşetleri mutfağa götürmek üzere ilerlerken.

Kapıdan çıkmadan hemen önce, "Evet," dedim ona. "On beş dakika önce yattı ama çoktan uykuya daldığına eminim."

Konuşmamız o mutfağa gidip elindeki poşetleri bırakana dek bölündü. Döndüğünde kaldığım yerden sözlerime devam ettim. "Ayça da uyudu. Acıkıp uyanana kadar Zeynep'i uyandırmayalım bence."

Ben Ayça'nın uyanma ihtimaline karşı beşiği sallamaya devam ederken Ayaz, sağ tarafımda kalan üçlü koltuğa yığılırcasına oturdu. "Aynen. Dinlensin biraz." Bu sırada Can Bora da elindekileri bırakıp mutfaktan dönmüştü. Salonun içinde ilerleyip tekli koltuklardan birine oturdu.

Onu fark etmiş olsam bile bakışlarımı Ayaz'dan ayırmadım. Kaşlarımı kaldırıp ortanca Sarıcalı'ya uzun bir bakış attım ve hızlıca durumunu değerlendirdim. Tespitlerime göre en az karısı kadar yorgun gözüküyordu ve en az karısı kadar uykuya ihtiyacı vardı. Zaten Ayaz'ın uykusuz gecelerde Zeynep'i tek başına bırakacağını hiç düşünmemiştim.

"Sen de gidip biraz uzanabilirsin," diye önerdim. "Ben buradayım. Can Bora da öyle. Bir şey olursa size sesleniriz."

Ayaz, Zeynep kadar nazlı değildi. Bu fikri kabul etmeden önce birkaç saniye düşünmesi yetmişti. Ardından başını sallayıp teşekkür etmiş ve ayağa kalkıp odasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Fakat kapıdan çıkmadan önce bir şey onu durdurdu. Can Bora'ya dönüp, "Aydın'ı ara," dedi. Sonra adımlarına devam etti.

Can Bora, abisinin sözlerini ikiletmeden telefona uzanırken onun Aydın'la, yani kulüpteki korumaların başıyla ne gibi bir işi olabileceğini düşünüyordum. Bu sebeple telefon konuşmasına biraz dikkat kesildiğim doğruydu. Suçluluk hissetmiyordum zira kimse özel konuşmalarını başkasının birkaç adım ötesinde yapmazdı. Kulaklarımı tıkayacak halim yoktu, değil mi?

"Buyur Aydın abi?"

Can Bora'nın konuşmaya girişiyle birlikte başımı hafifçe ondan tarafa çevirdim. Tek ayağını diğer dizinin üstüne atmış, sırtını koltuğa yaslamış, oturuyordu. Yüzünde, karşı tarafı dikkatle dinlediğini belli eden bir ifade vardı. Hafifçe çatılmış kaşlar, bir araya toplanmış dudaklar ve tek bir noktaya odaklanmış bakışlar... Güzel bir görüntüydü.

"Tamam abi," dedi, uzun denilebilecek bir süre karşı tarafı dinledikten sonra. "Akşam sekiz gibi orada olurum ben. Hallederiz."

Bunun ardından birbirlerine kısa veda cümleleri kurup telefonu kapattılar ve Can Bora bakışlarını bana çevirince göz göze geldik. Bir şey sormama gerek kalmadan, "Kulüpte bazı işlere yardım ediyorum," diye açıkladı. "Ayaz kulübün güvenliğinden sorumlu olmam konusunda ısrarcı."

Kaşlarım çatıldı çünkü bundan haberim yoktu ve bu alışıldık bir durum değildi zira Ayaz kulüp hakkındaki tüm fikirlerini benimle paylaşır, yapılacak yenilikler konusunda daima bana danışırdı. "Öyle mi?" diye mırıldandım. "Yoksa yine buralarda kalıcı mısın?"

Elimde olmadan dudaklarımdan binbir imayla kaçıp giden sorum Can Bora'nın gülümsemesine sebep oldu. "Geçen sefer de kalıcıydım Kızılcık," derken sesi telaşsızdı. "Eğer beni biraz kendi halime bıraksaydınız kalabilirdim de."

Çatılan kaşlarım hızla yukarı kavislendi. "Şimdi de suçlu ben mi oldum?"

"Ortada bir suçlu yok," dedi Can Bora. "Sadece olayların istediğim yönde gelişmediğini söylemeye çalışıyorum."

Öfkem yavaşça geri çekildi. Ayakta durmaktan yorulduğuma karar verdim. Ayça da çoktan derin bir uykuya daldığı için ilerleyip Can Bora'nın karşısındaki koltuğa oturdum. Pürdikkat bana bakan adama gözlerimi dikmekten hiç korkmadım. "Bu defa seni kovalayan ve hırpalayan esrarengiz adamlar yok mu?"

"Yok."

"Güzel."

Kısa bir sessizlik oldu ama bakışlarımız ayrılmadı. Can Bora dudağında beliren küçük bir tebessümle yeni bir cümle kurana dek birbirimize sessizce bakmayı sürdürdük.

"Ayrıca kendime evcil bir hayvan aldım. Sanırım bu kalıcı olduğumu kanıtlar."

Evcil hayvan dediği anda gözümün önünde beliren ilk şey Can Bora'nın kucağında yatan bir kedi oldu. Neden bilmiyorum. Belki de bu manzaradaki zıtlık hoşuma gittiği içindi. Çünkü Can Bora hiç de kedi insanı gibi görünmüyordu. "Öyle mi? Adı ne?"

"Kral diye sesleniyorum," dedi Bora. "Ama henüz adını öğrendiğini zannetmiyorum."

Kral bir kediye uygun bir isim gibi değildi. Belki de bir köpek almıştı. Ya da bir kuş. Veya bir balık.

Fikir üretmeyi bırakıp ona sormaya karar verdim. "Ne tür bir hayvan bu acaba?"

Can Bora soruma cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. Ardından doğruldu ve oturduğu koltuktan kalktı. "Onu beslemem gerektiğini şu an hatırladığım bir hayvan," dedikten sonra birkaç adım ilerleyip Ayça'nın beşiğinin yanına gitti ve yeğenine kısa bir bakış attı. Tekrar bana döndüğünde yüzünde hoş bir gülümseme vardı. "Eğer çok merak ediyorsan bir gün ziyaretime gelip Kral'la tanışabilirsin."

Başımı iki yana salladım. "İnan bana, hiç merak etmiyorum."

Sen bilirsin dercesine başını eğdikten sonra bana kısa bir baş selamı verip salondan ayrıldı. Gözden kaybolana dek arkasından baktıktan sonra hafifçe kıkırdadım. Demek bir evcil hayvanı vardı. Umarım zavallı şeyi unutup ölüme terk etmezdi. Ara sıra ona hatırlatmamın iyi olabileceğini düşündüm. Elbette yalnızca hayvanın iyiliği için.

6

Ferit'le ilgili ne hissettiğimi bilmiyordum. İtiraf etmem gerekirse bu, benim hayatımda şaşırtıcı bir manzara değildi. Çoğu insanın birine baktığı kısa birkaç saniyenin ardından veya onunla geçirdiği belli bir sürenin peşinden hissettiklerini net bir şekilde isimlendirebildiklerinin farkındaydım elbette. Doğal olan ve sıkça görülen durum buydu fakat benim hayatımda işler biraz daha farklı ilerliyordu. Ne hissettiğimden emin olabilmek için çoğu zaman üzerinde uzun uzun düşünmem gerekiyordu. Sanki hislerim çok derin bir okyanusun dibinde dolaşan balıklardı ve benim onlardan emin olabilmem için her birini oltayla tek tek avlamam gerekiyordu. Üstelik her zaman o balıkları o derinlikten çekip çıkarmam çok kolay olmuyordu.

Ferit'e gelince... Hoş bir adamdı. Gür, kahverengi saçları ve hafifçe çekik koyu renk gözleri vardı. Daima sinekkaydı tıraşlı geziyordu. Uzun boyluydu ve bir ortama girdiğinde fark ediliyordu. Giyim tarzında sıra dışı bir şey yoktu. Dikkatimi çeken tek şey kullandığı kol düğmeleri olmuştu. Her seferinde beni şaşırtacak bir çift takmayı başarıyordu ve bu hoş bir ayrıntıydı.

Bunun dışında Ferit zeki de bir adamdı. Çok başarılı bir yöneticiydi. Kulübün yiyecek ve içecek servisi için onunla birlikte çalışmadan önce kendisini çok araştırmıştım ve işini titizlikle yapmıyor olsa şu an tanışıyor dahi olmazdık. Oysa kendisi övüldüğü kadar vardı. Beraber katıldığımız toplantılarda kendi düşüncelerini ve yaptığı işleri öyle güzel ifade ediyordu ki bazen kelimelerini çalıp kendim kullanmak istiyordum.

İş hayatının yanı sıra özel hayatında ve insan ilişkilerinde de Ferit anlaşması kolay bir insan gibi görünüyordu. En azından benim izlenimim bu yöndeydi. Bana bir randevu teklif etmeden önce bir müddet ona olan tepkimi ölçse bile tuhaf oyunlara girme gereği duymamıştı hiç. Beni gülümsetecek birkaç şey söyledikten sonra bir akşam yemeğine çıkıp çıkamayacağımızı sormuştu. Çıkabileceğimizi düşünmüştüm.

Arkadaşlarımın randevu telaşlarına bolca tanıklık ettiğimi söylemeliyim. Zeynep, Ayaz'la ilk randevusu için hazırlanırken yanındaydım ve makyaja gerek bırakmayacak şekilde pembeleşen yanaklarını hatırlıyordum. Bahar, Âdem'le olan ilk randevusuna hazırlanırken öyle heyecanlanmıştı ki neredeyse on bardak su içmişti. Nehar, senelerdir âşık olduğu ve bütün ömrünü dip dibe geçirdiği abimle balkona çıkacak olduğunda bile olduğu yerde zıplamaya başlıyordu.

Ben böyle değildim. Hoşlandığım veya hoşlanabileceğim biriyle görüşeceksem aynanın karşısına geçiyor, makyajımı yapıp saçımı şekillendiriyor ve güzel bir elbise giyip hazırlığımı sonlandırıyordum. Yanaklarım kızarmıyordu, litrelerce su içmiyordum ve yeryüzünde herhangi bir şeyin beni havalara uçuracak kadar heyecanlandıracağını hiç ama hiç zannetmiyordum. Bu yüzden bunlar yaşanmadı diye Ferit'ten hoşlanmadığımı söyleyip bu durumu kesip atacak halim yoktu.

Yine de bazen nasıl oluyor diye merak ediyordum. O heyecan insanın göğsünün içine nasıl sığıyordu? Böyle bir hisle gülümsemenin tadı neye benziyordu? Gerçekten kitaplarda yazdığı gibi insanların nefesi aşktan kesiliyor muydu? İnsan gerçekten de bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissedebiliyor muydu?

Bilgisayar ekranındaki yazıları dakikalardır görmediğimi ve bir anda aşk romanları üzerinde düşünmeye başladığımı fark edince bakışlarımı saate çevirdim. Gece yarısını geçmişti ve ben hâlâ ofisteydim. Telefonuma baktığımda annemden ve abimden birkaç cevapsız arama, arkadaşlarımla kurduğumuz sohbet grubundan da yüzlerce okunmamış mesaj göreceğime emindim. Şu an onlara geri dönüş yapmak istemediğim için telefonumu olduğu yerde bırakmayı, bunun yerine biraz ötemde duran kitabıma uzanmayı seçtim.

Aşk romanlarıyla aramda tuhaf bir ilişki vardı. Onları okurken birçok şeyi manasız buluyor, karakterlerin hareketlerinin nedenlerini anlamakta zorlanıyor ve çok azını gerçek bir beğeniyle kapatabiliyordum. Buna rağmen okumaktan da vazgeçemiyordum. Ne zaman bir kitap rafında aşk romanlarından biriyle karşılaşsam elim istemsizce ona uzanıyordu. Hakkında kötü yorumlar duymuş olsam bile o kitabı mutlaka alıp okuyordum. Bu durumun bir çeşit bağımlılık olduğunu söyleyebilirdik.

Şu an okuduğum kitapta esas kadın karakter bir müzisyendi. Turneleri dolayısıyla şehir şehir dolaşırken başına gelen ufak bir kaza, onun sadece geçip gitmek niyetinde olduğu küçük kasabanın doktoruyla tanışmasına vesile olmuştu. Doktorun çok yakışıklı, çok akıllı ve inanılmaz derecede esprili olduğunu elbette tahmin ediyorsunuzdur. İlk karşılaşmalarında küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden biraz tartışmışlardı. Sonrasında aralarındaki yanlış anlaşılma

çözülünce doktor bey, esas kadın karakterimize bir özür hediyesi olarak bir kutu çikolata göndermişti. Ben de tam olarak bu kısımda kalmıştım. İstirahat etmesi gerektiği için küçük kasabanın pansiyonunda kalmakta olan müzisyen kadın çikolatalarını yiyor ve doktor beyi düşünüyordu.

Kaldığım sayfayı açtım ve arkama yaslanıp okumaya başladım. Birkaç bölüm okuyup kafamı dağıtmayı, kitaptaki kadın karakterin duygularını değerlendirip bana yardımcı olup olamayacağını görmeyi istiyordum fakat daha iki sayfa bile ilerleyemeden ofisin kapısı tıklandı.

Bir gece kulübünde çalışınca bu saatte kapının tıklanması sürpriz olmuyordu ama biraz sinir bozduğu doğruydu. "Gel," dedim gözlerimi okumakta olduğum satırdan ayırmadan. Kapının açıldığını duydum, kapıdaki her kimse iki adım atıp ofise girdi. Ancak o anda okuduğum paragrafın sonuna geldim ve başımı kaldırıp kimin geldiğine baktım.

Can Bora Sarıcalı, yine baştan ayağa siyahlar kuşanmış bir şekilde masamın önünde dikiliyordu. Hayatıma tekrar dâhil olduğu şu birkaç gün içinde onun hakkında kafa yormamak için o kadar çok mesai harcamıştım ki içimde ona dair manasız bir öfke filizlenmeye başlamıştı. Hiçbir şey yapmadığı halde ona sebepsiz, tuhaf bir öfke duyuyordum. Bu yüzden yüzüne baktığım anda kaşlarım çatıldı.

"Evet," dedim düz bir sesle. "Bir sorun mu vardı?"

Can Bora ne çatılan kaşlarımı ne de ifadesiz ses tonumu umursadı. Karşımdaki koltuğa geçip yayılırcasına oturdu ve sırtını geriye yasladı. "Sorun denemez ama bazı sıkıntılar var," derken neşesiz bir suratla bana bakıyordu.

"Ne gibi sıkıntılar?"

Önce dudaklarını büktü, sonra hafifçe omuzlarını kaldırıp, "Bir gece kulübünde çalışmanın bu kadar sıkıcı olabileceğini tahmin etmezdim," dedi. "Oturup Ayaz'la satranç oynamak bile daha eğlenceli görünüyor şu an gözüme."

Ortada ciddi bir sorun olmayışı beni neden şaşırtmıştı bilmiyorum. Gözlerimi devirip, "Sorun bu mu yani?" diye sordum. "Sıkılman mı?"

"Sıkılmam ve..." Başını hafifçe sağa eğip elimde tuttuğum kitaba kısık gözlerle baktı. "Ve senin *Aşk Kasabası* adında bir kitap okuyor olman."

Böyle şeyler karizmamı asla zedeleyemezdi fakat yine de "Orijinal adı bu değil," diye ekleme ihtiyacı hissettim. "Kötü çeviri kurbanı olmuş sadece."

Can Bora dudaklarını büktü. "Oldukça özetleyici bir isim aslına bakarsan. Ortada bir kasaba olduğunu ve kasabadaki bazı insanların birbirlerine karşı romantik hisler beslediklerini tahmin ediyorum, doğru mu?"

Başımı salladım. "Aynen öyle."

"Fakat Kızılcık," dedi Can Bora neredeyse hayretle. "Neden böyle bir kitap okuduğunu asla tahmin edemiyorum."

Oysa cevap oldukça basit ve netti. "Aşk romanlarını seviyorum."

Bazı insanlar böyle basit ve net cevaplarla çok iyi anlaşamazlardı. Zannediyorum ki Can Bora da onlardan birisiydi. "Neden?" diye irdelemeden duramadı. "Bütün aşk romanları aynı şeyi anlatmıyor mu?"

Kısa bir an duraklayıp elimdeki kitabı masanın üzerine bıraktım. "Eğer aynı şeyden kastın aşksa ya da birilerinin birilerine âşık olmasıysa evet, bütün aşk kitapları bundan bahsediyor. Ama bu hepsinin aynı olduğu anlamına gelmiyor ve neden aşk romanlarını sevdiğime gelirsek... Okumaktan zevk aldığım için seviyorum. Boş zamanlarımda bu kitapları okumak bana keyif veriyor. Başka bir sebebi yok. Başka bir sebebi olmasına gerek de yok." Kimse neden futbol maçı izlemeyi sevdiğini, neden korku filmlerine bayıldığını ya da neden mor rengine hayranlık duyduğunu açıklamak zorunda

değilse ben de aşk romanlarıma duyduğum sevgiyi açıklamak zorunda değildim.

Kaşlarını yukarı kaldırıp birkaç saniye sözlerimi değerlendirdi. Ardından, "Senin boş zamanlarında gazetelerin ekonomi sayfalarını okuduğuna çok emindim," diye mırıldandı.

Bıyık altından bir gülüşle, "Yalnızca kahvaltılarda," dedim. İnsanların benim bu kadar sıkıcı olduğumu düşünmelerine artık şaşırmıyordum. Çok eğlenceli ve çılgın bir profil çizmediğimin farkındaydım. Üstelik bununla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Kimin beni nasıl gördüğüyle fazla haşır neşir olduğum söylenemezdi.

Can Bora sözlerime keyifle güldü. Ağır bir gülüştü fakat ofisin içine yayılıp soluduğum havayı dahi kaplaması yalnızca kısa bir saniye sürdü. Sonrasında bir şey söylemeye hazırlandı. Nefes alış şeklinden bunu anlamak gayet kolaydı ama tam bu sırada cep telefonu çalmaya başlayınca dikkati dağıldı. Sözleri dudaklarından dökülemeden silinip gittiler.

Telefonunu açıp, "Efendim Burak?" dediğinde ben de dikkat kesildim. Çünkü Burak bizim güvenlik görevlilerimizden biriydi. Genelde bir arkadaşıyla beraber kapıda beklerdi ve kapıda bekleyen adamlardan gelen telefonlar genellikle hayra alamet olmazdı.

Can Bora sıkıntıyla oflayınca merakım ikiye katlandı. "Tamam, geliyorum hemen," dedikten sonra rahatlığını da beraberinde toplayıp ayağa kalktı. Ben de onunla beraber ayaklandım.

"Ne oldu?" diye sordum merakla. "Sanırım bu defa gerçekten bir sorun var."

"Can sıkıntım da gerçek bir sorundu," dedi Can Bora, telaşına rağmen alınganlık yapmak için vakit bulmayı başararak. "Birileri kulübün önünde kavga çıkarmış. Onunla ilgileneceğim."

Kulüpte ara sıra böyle şeyler olurdu. Olay çok büyümeden ortalığı sakinleştirecek kuvvetli bir güvenlik ekibimiz vardı. O yüzden çok endişelenmezdim. Can Bora'nın peşine takılıp kulübün çıkışına doğru ilerlerken elbette amacım kavgayı ayırmaya yeltenmek falan değildi. Boş kahramanlık pozları kesecek değildim fakat sorun çıkaran grubu uzaktan da olsa görmem ve bir daha kulübün yakınlarına yaklaşmamalarına dair önlemler almam gerekiyordu. Kinlenip geri dönmeye niyetlenen olursa bu çok kötü sonuçlara sebebiyet verirdi. Sarhoş ve öfkeli bir insanla baş etmek ayrı bir şeydi, ödeşme için gelen aklı başında biriyle baş etmek ayrı...

Can Bora'nın hemen ardından kapıdan çıktığımda ilk yaptığım karmaşadan uzak bir köşeye çekilmek oldu. Ayakaltında dolaşmak istemiyordum. Kendime güzel bir açı ayarlayıp gürültülerin yükseldiği noktaya baktım. Bütün bu gürültünün sebebi beş sarhoş adamdı. İki tanesi esmer ve iri yarıydılar. Bunlar kavganın bir grubunu oluşturuyordu. Bir de sarışın ve daha cılız olanla arkasında duran iki meymenetsiz tip vardı. Kavgayı sarışının başlattığına emin sayılırdım. Zira arkasına aldığı adamlara fazla güvenerek hem Burak'a hem de kavganın diğer tarafına diklenmekle meşguldü.

Eğer adam dövmelerine müsaade etmiş olsam Burak ve bu akşamki vardiyada onunla beraber çalışan Bekir, bu adamların hepsini paket yapıp evlerine gönderirlerdi ama karşı taraftan bir saldırı olmadıkça müşterilerimize el kaldırmamak gibi bir kuralımız vardı. Bu yüzden bu aklı bir karış havada herifleri sakinleşmeye ikna edip buradan göndermeleri gerekiyordu. Neredeyse imkânsız bir işti. Burak'ın bir yumruk yemek için içten içe dua ettiğine adım kadar emindim.

Sorun çıkaranları izleyip her birinin yüzünü hafızama kazır kazımaz bakışlarım ağır adımlarla onlara doğru ilerleyip karşılarına dikilmiş olan Can Bora'ya döndü. Kulübün

önünü aydınlatan iki büyük sokak lambası vardı. O yüzden karanlık bir yer değildi. Ona dair detayları görmekte ve her biri tarafından yerle yeksan edilmekte ne yazık ki hiç sorun yaşamıyordum. Sonbahar rüzgârında hafifçe geriye doğru uçuşan saçları gibi. Ellerini beline yerleştirdiğinde hem tehditkâr hem de fazlasıyla cezbedici görünen duruşu gibi. Bütün o serseri tavırlarıyla nasıl da bu sahneye aitmiş gibi duruyordu. Bu görüntü beni nasıl bu kadar etkiliyordu, anlamıyordum. Anlamak da istemiyordum.

Ne yaptığımı fark edince gayriihtiyari bir şekilde kafamı iki yana salladım. Resmen bir kavganın ortasında durmuş, onu izliyordum. Bunca yıldır yılmadan çalışan beyin hücrelerimin bu adam karşısında böyle işlevsiz kalmaları canımı sıkmaya başlamıştı. Ayrıca hayatıma giren bütün insanlar hakkındaki hislerime uzun uzun kafa yormak zorundayken Can Bora'dan etkilenişimin bu kadar bariz olması bana kaderimin bir oyunu falan olmalıydı.

Bu düşünceyi zihnimin derinliklerine öyle hızlı bir şekilde ittim ki neredeyse fiziksel bir acı hissettim. Tam bu sırada Can Bora konuştu. "Beyler! Paylaşamadığınız şey nedir? Öğrenebilir miyim?"

Sarışın adam ona gözlerini kısarak uzun uzun baktıktan sonra, "Mekânın sahibi sen misin lan?" diye sordu. Pek kibar bir adam değildi.

Can Bora neşeli bir kahkaha attı. "Mekânın sahibi burada olmadığı için şükretmelisin," derken Poyraz abiden bahsettiğini biliyordum. Kendisi aniden parlayıp bir yangına dönmekten muzdarip asabiyetiyle meşhurdu çünkü. "Ama farz edelim ki mekânın sahibi benim, ne olacak?"

Yanlış bir soruydu. Zira sarışın adam bir anda ağza alınmayacak küfürler sıralamaya başladı. Öyle ki Burak'ın aniden ileri atıldığını gördüm. Muhtemelen adamın boğa-

zını koparmak niyetindeydi fakat Can Bora onu son anda durdurdu. Küfürlerden pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Burak'ı sakinleştirmek için duyamadığım şeyler mırıldandıktan sonra sarışın adamı görmezden gelmeye devam etti ve diğer gruba yöneldi.

Onlara söylediği şeyleri de duyamadım ama adamlar Can Bora'yı dinledikten sonra baş sallayıp kulübün önünden ayrıldılar. Diğer adamın, "Ne oldu? Korktunuz mu lan?" şeklindeki nidalarına tamamen kayıtsız kalarak hem de.

Bunun ardından Can Bora tekrar sarışın adama döndü ve sakince, "Polis mi çağırayım yoksa güvenlik kameralarını kapattırıp Burak'ın önünden mi çekileyim?" diye sordu. "Sen seç."

Adam sarhoştu. Lakin yine de kısa bir durum değerlendirmesi yapacak kadar aklı başındaydı. Can Bora'nın lafları üzerine durup düşünmeyi, bu sırada da karşısındaki adama dikkatle bakmayı akıl edecek kadar hem de. Sessizliği neredeyse bir dakika kadar sürdü. Sonra adam birdenbire, "Seni tanıyorum," dedi Can Bora'ya. "Seni tanıyorum."

Onu gördüğüm andan beri ilk defa sarhoş adamın söylediği şey ilgimi çekiyordu. Kaşlarım hayretle yukarı doğru kavislenirken içimde bir merak kazanı kaynamaya başladı. Demek Can Bora'yı tanıyordu. Acaba nereden?

"İmza ister misin?" diye sordu Bora sakince. Tanınmak onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu ama ben ona o kadar dikkatli bakıyordum ki hafifçe sıktığı çenesinin pekâlâ farkındaydım. Gerilen omuzlarının da. Bu durumdan hoşlanmadığını görebiliyordum.

"Sen şey değil misin?.."

Adam cümlesini bitiremeden Can Bora sert bir sesle araya girdi. "Polisle beraber karakola gitmek ya da Burak'tan iyi bir dayak yemek. Seçmek için üç saniyen var yoksa senin yerine seçimi ben yapacağım."

Sarhoş adam bir kere daha durakladı. Karşısındakinin ciddiyetinden emin olması için Bora'ya bir saniye bakması yetmişti ve ona sunulan iki seçenekten de hoşlanmadığına karar verince küfretmeye devam ederek arkasındaki adamları da toplayıp kulübün önünden uzaklaşmayı seçti. Derken ortalık yeniden sakinliğe kavuştu.

Burak ve Bekir tekrar kapının yanındaki yerlerine dönerken Can Bora'nın adımları bana yöneldi. Burada daha fazla görülecek bir şey kalmadığı için ben de kulübe doğru ilerledim ve birlikte içeri girdik. Dışarıdaki kavga gerginliğinin hemen ardından müziğin gürültüsü rahatsız edici geldi. Üstelik içimde, Can Bora'nın can sıkıntısının arttığına dair tuhaf bir his vardı.

İkimizin de biraz sakinleşmeye ihtiyacımız olduğunu düşündüm ve üst kata çıkmadan önce bara yönelip barmenden benim için hazırlamasını rica ettiğim termosla iki tane bardağı aldım. Gece kulüplerinin sıcak içecekleriyle meşhur olduğu söylenemezdi ama alkolden asla hazzetmediğimden, burada her zaman benim için birkaç istisna bulunurdu.

Can Bora, ona hiçbir şey söylemememe rağmen beni merdivenlerin başında bekledi. Beraber üst kata çıkmamızın ardından ofise yönelecek gibi olunca ona, "Bu taraftan," dedim. Adımlarımı duraklatmadan hol boyunca ilerleyip yangın merdivenine giden kapıyı açtım. Sonra yangın merdiveninden yukarı tırmanıp çatıyla bitiştiği noktaya vardım.

Burada benim için hazırlanmış basit bir düzen vardı. İki kişilik bir kanepe, küçük bir sehpa, sehpanın üzerinde bir kalem ve gazetelerden alınmış bulmaca ekleri.

Önce kısa bir ıslık çaldı, ardından, "Gizli mekân mı?" diye sordu Can Bora, ben koltuğa doğru ilerlediğim sırada.

Yerime oturup elimdekileri sehpanın üzerine bıraktım. "Pek gizli denemez," dedim dürüstçe. Kanepeyi buraya Ay-

dın ve Ayaz çıkarmıştı sonuçta. "Ama benden başka uğrayan da olmaz."

Yanıma oturduğunda eski kanepe, ağırlığıyla biraz çöktü. "Güzelmiş." Mırıltıdan ibaret sesi biraz önceki aksiyonu hiç yaşamamış gibi sakin bir tondaydı.

Termosu açıp içindekini bardaklara bölüştürdüm. Ardından bir tanesini Can Bora'ya uzattım. "Bazen işler ve gece kulübünün gürültüsü beni çok bunaltıyor ve buraya çıkıp biraz kafa dinlemeyi seviyorum. Havalar soğumaya başlayınca çok kullanışlı bir yer olmuyor tabii ama yağmurlar başlayana dek hoş bir yer. Bu yıl kış nazlı nazlı geldiği için önümüzdeki haftanın sonlarına dek yağmur görünmüyor."

Bora bardağı aldı, önce hafifçe kokladı, sonra da temkini elden bırakmadan küçük bir yudum aldı. Aynı anda yüzünü öyle hızlı bir şekilde buruşturdu ki gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. "Bu ne?" dedi hayretle. "Zehir mi? Ceza mı? Ne bu? Kızılcık, eğer beni öldürmek istiyorsan yalvarırım bunu bir kurşunla yap."

Onun abartılı tepkisinin aksine kendi bardağımdaki içeceği çok sakin bir şekilde yudumladım ve ilk baştaki sorusuna, "Sarı kantaron çayı," diye cevap verdim. "Stresi hafifletir, cildi güzelleştirir, ağrı kesici etkisi olduğu için baş ağrısını azaltır ve doğal bir antidepresandır. Hadi iç."

Ela gözlerini bana çevirdi ve dehşet dolu bir bakış attı. Sanki ondan bir bardak çay içmesini değil de kendini şu çatıdan aşağı bırakmasını istemiştim. "Böyle bir şeyi içmektense oturur, şerefimle depresyona girerim."

Kaşlarım alnımın ortasında birbirine yaklaşıp hafifçe yukarı kalktı. "Abartma lütfen," derken çayımdan bir yudum daha aldım. "Biraz acı bir tadı var ama o kadar da kötü değil." Sonra duraklayıp muzipçe gülümsedim. "Zaten üçüncü yudumdan sonra tadını pek hissetmiyorsun."

Can Bora'nın yüzünde engelleyemediği bir sırıtış büyümeye başladı.

"Hadi iç," diye ısrar ettim. Dudaklarımda hâlâ biraz önceki gülümseyişim asılıydı.

"Bana bu şekilde gülümseyerek her istediğini yaptıracağını zannediyorsan," dedi Can Bora. Sonra artık daha fazla mücadele edemediği sırıtışının bütün yüzüne yayılması için müsaade etti. Ve en sonunda iç çekip bardağından bir yudum daha almadan önce ekledi. "Çok haklısın. Ne diyebilirim?"

Kalbim, sanki bir el onu parmaklarının arasına alıp hiç acımadan ezmiş gibi bir anlığına sıkıştı. Aksayan nefesimle birlikte Can Bora'nın çayından bir yudum daha içişini izlerken gülümsemem iyice büyüdü. Eminim yanaklarım da pembeleşmişti ama gecenin karanlığı bunun ortaya dökülmesini engelliyordu.

Can Bora tekrar yüzünü buruşturduğunda elimde olmadan keyifle güldüm ama bu seferki sesli bir gülüştü ve açık havada çınlayarak dağıldı. Başımı geriye atıp böyle neşeli bir kahkaha savurmayı ben de hiç beklemiyordum ama karşımdaki manzara içime tuhaf bir neşe doldurmuştu. Birkaç dakika önce bir grup sarhoş adama diklenen bu gözü kara adamın bir bitki çayı karşısında bu kadar dayanaksız olması komik bir şeydi.

Yanaklarım iyice ısınırken kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. Ardından kahkahamın etkisiyle titreyen omuzlarımı yukarı kaldırıp Can Bora'ya baktım. Sarı kantaronun etkisi yüzünden silinmişti. Şimdi onun yerinde neredeyse sarhoş bir tebessüm vardı. Ayrıca hafifçe kısılmış ela gözleriyle pürdikkat bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum artık gülüşüm sadece bir gülümsemeden ibaret kalmışken. "Neden öyle bakıyorsun?"

Can Bora bir kere omuzlarını kaldırıp indirdi. Sonra, "İlk

defa kahkaha attığına şahit oldum," dedi. "Güzelmiş." Bunu söyledikten sonra gayriihtiyari bir hareketle bardağını bir kere daha dudaklarına götürdü ve bakışlarını benden ayırmadan çayından bir yudum daha aldı.

Yüzü yine buruştu. Ama bu defa biraz önceki gibi değildi ve ben de bu defa kahkaha atacak halde değildim. Hafifçe sersemlemiş ve biraz utanmış hissediyordum. Bu garipti çünkü ben böyle şeyler hissetmezdim. İltifatları küçük bir tebessümle kabul edip kısa bir teşekkürle ödüllendirmekte ustaydım. Utanmak da nereden çıkmıştı, inanın ben de bilmiyordum.

Ne tebessüm edebildim ne de teşekkür. Tek tepkim dudaklarımın arasından usulca kaçıp giden soluğum oldu ve muhtemelen Can Bora bunu hiç fark etmedi.

Araya korkunç bir sessizlik dolacak diye içimdeki karmaşaya ek bir de korku büyütürken yanımdaki adam ânı kurtarmaya karar verdi ve sanki biraz önce bana iltifat etmemiş gibi sıradan bir sesle, "Haklıymışsın," dedi. "Üçüncü yudumdan sonra işler kolaylaşıyor."

Bu kelimeler üzerimdeki o görünmez baskıyı kaldırıp kendi etrafımda dönüp durduğum odada bana bir kapı açtı. "Ben her zaman haklıyımdır," derken arkama yaslandım ve bacaklarımı koltuğun üstünde topladım. Dizimin Can Bora'nın dizine değdiği gerçeğini görmezden gelmek için kendime masallar uydururken, "Şimdi derin nefesler alıp güzel şeyler düşünürsen rahatladığını hissedeceksin," dedim. "Dene hadi. Gözlerini de kapat."

Kendi gözlerimi kapattım ama Can Bora'nın sözümü dinleyip dinlemediğini görmek için tekini aralayıp bakmaktan da geri durmadım. Yüzünde azalmayan ve ışıltısı sönmeyen bir tebessümle sözlerime uymakta sorun çıkarmayan adamın derince nefes aldığını işittiğimde ben de gülümsedim.

Kasım ayının sonlarına doğru yol almakta olduğumuz o gece, Can Bora Sarıcalı'yla bir gece kulübünün çatısında oturup sarı kantaron içtiğimiz ilk geceydi. Can Bora'nın benim kahkahamı duyduğu ilk gece. O an, ne yaparsam yapayım, ne kadar çabalarsam çabalayayım bunun önemli bir an olduğu hissini kalbimden söküp atamıyordum. Zihnimde hayali bir sayfa açtım ve bu gecenin tarihini kıyısına not düştüm. Sonra notun hemen kıyısından, bir gün sayfayı tamamen kaplayacak olan bir sarmaşık filizlenmeye başladı.

7

İlk kez kalbim kırıldığında öleceğim zannetmiştim. Gerçekten. Yedi yaşındaydım. "O zamana kadar hiç mi kalbin kırılmadı? Nasıl bir çocukmuşsun sen?" demeyin. Bahsettiğim şey en sevdiğim oyuncağı başkasının alması, yere düşen dondurmanın peşinden ağlamak gibi bir şey değil. Ciddi bir kalp kırıklığından bahsediyordum ve bu ilk kez olduğunda ben yedi yaşındaydım.

Bir süredir oldukça durgun olan köpeğimiz Gonca veterinere gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Annem ve babamın, abimle beni karşılarına alıp üzgün bir yüzle köpeğimizin artık bizimle olmayacağını söyledikleri ânı hâlâ içim sızlayarak hatırlıyordum. Öldüğünü ve ölüm karşısında yapılacak bir şey olmadığını anlamıştım. Ne kadar çaresiz hissettiğimi ve savaşamadığım bu hisse yenildiğimi düşündüğümü çok iyi hatırlıyordum. Kalbim o kadar çok sancımıştı ki üzüntüden öleceğim zannetmiştim.

Ortaokulda arkadaş olmak istediğim kızlar beni aralarına almak istemediğinde de çok kalbim kırılmıştı. O zaman da bu his hiç geçmeyecek, hep içimde kök salacak zannetmiştim. Okulda bir tuvalet kabininde ağladığım için derse geç kalmıştım. İşin kötü yanı, bembeyaz yüzümün, ağladığımı

herkese belli etmesiydi. Sınıftan içeri girdiğim anda öğretmen ne olduğunu sormaya başlamıştı ve ben de aklıma gelen ilk bahaneye sarılıp düştüğümü söylemiştim ama esasında kalbim acıyordu. Hem de çok.

Sonra lisede yaşanan birtakım dramalar da kalbime bazı çentikler atmıştı ve ben zamanla, kalp kırıklarıyla başa çıkmak konusunda berbat olduğumu öğrenmiştim. Kalbimin kırıldığını net bir şekilde hatırladığım o ilk an, nasıl öleceğim zannettiysem hâlâ aynısı oluyordu. Artık büyümüş olmama, kimsenin kalbi kırıldı diye ölmeyeceğini bilmeme rağmen böyle hissetmekten ve gidip bir masanın altına saklanmaktan vazgeçemiyordum.

Bu yüzden kalbimi korumaya, onu tüm kırıklıklardan sakınmaya yemin etmiştim. Sessiz bir yemindi bu. Benden başka kimse duymamıştı. Fakat inanın bana, çok kararlıydım. Bu kararı uygulamakta başarılıydım da. Kalbimi kırma potansiyeline sahip her şeyden itinayla uzak duruyor, bunu yaparken de neredeyse hiç zorlanmıyordum. Uçurumları görüyor ve kıyılarından uzakta yürüyordum. Böylece kendimi, ölecekmiş gibi hissetmenin kenarında bile bulmuyordum hiç.

Ferit'le ikinci randevumuzda onun kalbimi kırmayacak bir adam olduğundan neredeyse emin olmuştum. Mutlu bir ailede büyümüştü. Geçmişinde acı dolu bir ayrılık falan yoktu. Bundan emin olmam ne derece mümkündü bilinmez ama evinin bodrumunda ceset saklamadığına da inanıyordum. Normal biriydi yani. Onunlayken işler içinden çıkılması imkânsız bir dramaya dönüşmezdi. Benim istediğim de tam olarak buydu. Sorunsuz bir ilişki ve sağlam bir kalp.

Beraber genç ve başarılı bir piyanistin konserine gitmiştik. Oldukça da keyifli geçmişti. Ferit iyi bir müzik kulağı olduğunu kanıtlamış ve çaldığı enstrümanları sayarak beni

etkilemeyi başarmıştı. Ne yazık ki ben müzikte de sanatın herhangi bir dalında olduğum kadar başarısızdım. Takdir etmek konusunda üstüme kimseyi tanımasam da herhangi bir sanat dalıyla kendimi ifade etmek, yapabildiğim bir şey değildi. Elbette bir nesneye bakarak ve üzerinde çalışarak onun bir resmini çizebilir ya da ezberlenmiş şarkıları, herhangi bir yorum katmadan söyleyebilirdim. Fakat sanat bundan ibaret değildi. Sanat insanın ruhunu yazıya, notalara, renklere, karelere dökmesi ya da ruhundan bir parçayı bir taşa oymasıydı. Sanat insanın bir şekilde kendi içini dökmesiydi. Ben bunları yapabildiğimi düşünmüyordum ama yapabilen insanlara her zaman hayran olmuştum. Ferit de onlardan biriydi anladığım kadarıyla. Henüz yeteneklerine şahit olamamıştım ama bir gün olabileceğimi düşünüyordum. Bana bu konuda bazı vaatlerde bulunmuştu.

Konserden sonra ise beni eve bırakmış, benimle birlikte arabadan inmiş ve ayrılmadan önce yanağıma küçük bir öpücük kondurmuştu. Dediğim gibi, kalbimi kıracak bir adama hiç benzemiyordu.

Eve geldiğimde Nehar'ın da bizde olduğunu görmüştüm. Bu şaşırtıcı bir manzara değildi. Erarslan ailesinden herhangi bir bireyi bizim evimizde görmek, özellikle Nehar'ı abimin hemen yanında bulmak doğal bir durumdu. Beni görür görmez ayağa fırlayıp yolda bir kere sendeleyerek boynuma atlaması ve randevumu bütün detaylarıyla anlatmam için ısrar etmeye başlaması da sürpriz değildi. Nehar her zaman böyle birisi olmuştu.

Onun soru yağmuruna tutulduğumda kafam karman çorman olduğu için yardım istercesine abime baktım ama kaşlarını yukarı kaldırıp, "Randevunun nasıl geçtiğini hiç merak etmiyorum," dedi ve televizyona döndü. Nehar'ı benim üzerimden alması için tek yapması gereken onu yanına çağır-

masıydı ama abiler kız kardeşlerine işkence etme işini çok ciddiye aldıkları için bunu yapmadı. Ben de kaderime razı geldim ve Nehar'ı da peşimde sürükleyerek odama çıktım.

Makyajımı çıkarıp pijamalarımı giyene dek ona Ferit'ten ve bu akşam birlikte geçirdiğimiz vakitten bahsettim. Benim için arabanın kapısını açmasından, konser sırasındaki küçük muhabbetlerimizden, saçlarıma ettiği iltifatlardan ve diğer ayrıntılardan... Böyle bir ilginin öznesi olmak hoştu. İnsana kendisini değerli hissettiriyordu. O yüzden anlatırken yüzümde küçük bir tebessüm oluşmasını engelleyemiyordum.

En son kapının önündeki vedalaşmamızı anlatmamın ardından Nehar kaşlarını hayretle yukarı kaldırdı. "Yanağından mı öptü?" diye sordu. Sorusunda tuhaf bir şaşkınlık vardı.

Aklındaki soruları her zaman olduğu gibi soran ve bu konuda bir sıkıntı hissetmeyen sevgili arkadaşıma gözlerimi kısarak baktım. Bu masum bir soru gibi görünüyordu ama Nehar'ı biraz tanıyorsam devamında ilginç bir şey geleceğine emindim. "Evet," dedim. "Neden ki?"

Dudaklarını büküp işaret parmağını tembelce saçına doladı. "Bilemiyorum," derken beni rahatsız edecek kadar çok kıpırdıyordu. "Başka şekilde de veda edebilirdi. Ya da sen başka bir şekilde veda edebilirdin. Neden etmedin?"

Elimdeki tarağı makyaj masamın üzerine bırakıp Nehar'a döndüm. Birkaç saniye ciddiyetle sorusu üzerine düşündükten sonra omuz silkip, "Bilmiyorum," dedim. Yine. "Aklıma gelmedi."

Bir anda Nehar'ın yüzüne üzüntülü bir ifade kondu. "Ferit'i görür görmez onu öpmek istiyor musun?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Ferit'i gördüğüm anda neler hissettiğimi yani. Yine de onu görür görmez öpmek istemediğimi biliyordum tabii ki. Böyle bir şey yaşasam mutlaka fark ederdim. O kadar da hislerimden habersiz değildim.

"Bu şart mı?" diye sordum. "Onu görür görmez öpmek istemiyorum ama yanındayken kendimi iyi hissediyorum."

Nehar kısa bir an durakladı ve sözlerimi tarttı. "Şart değil tabii ki," derken dürüst davranıyordu. Yeşil gözlerindeki bakış samimiyet doluydu. "Sen zaten insanları kolayca hayatına almıyorsun. Bu hislerin senin kalbinde zamanla büyümeye başlaması daha mantıklı. Muhtemelen ilk gördüğün anda aklını başından alan, kalbinin deli gibi çarpmasına sebep olan biriyle karşılaşsan devrelerini yakarsın. O yüzden böylesi daha iyi."

Nehar'ın sözleriyle beraber yanaklarım ısındı ve aklımda bir anda parlayan ismi görmezden gelmek için tırnaklarımı avucuma bastırmak zorunda kaldım.

Uçurumlardan uzak dur Hare. Özellikle ela gözlü, serseri uçurumlardan. Yaklaşma bile.

"Katılıyorum," dedim tasasızca. "İşlerin bu şekilde ilerlemesinden memnunum. Başka türlüsünü istemezdim." Bunu söylerken başımı çevirip hemen karşımdaki aynaya bakmaktan özellikle kaçınmıştım çünkü benim söylediğim yalanları tek bakışta yakalayabilecek bir kişi varsa o da aynadaki kadındı.

"Senin adına çok mutluyum," derken memnuniyetle gülümsedi sevgili arkadaşım. Bahsi geçen mutluluğu sesine yansıtmayı da başarıyordu. "Ben Ateş'e kavuştuğumdan beri herkes âşık olsun, sonra da sevdiğine kavuşsun istiyorum."

Hülyalı hülyalı iç çekişine sırıtmadan edemedim. "Herkes senin gibi kendini kurşunların önüne atmasın ama."

Tek kaşını yukarı kavislendirip bana havalı bir bakış atmayı denedi. "Onu herkes yapamaz zaten güzelim. Sadece gerçek krallar yapar."

Küçük bir kahkaha attım. Ardından konunun benden uzaklaşması için Nehar'a bugün neler yaptığını sordum. Her

şeyi kendi yorumunu katarak ve detaylıca anlatmayı sevdiği için önümüzdeki bir saat boyunca onu dinleyeceğimi biliyordum ama Nehar'ı dinlemek güzeldi. Hiç bitmeyen, azalmayan enerjisinin eğlenceli ve rahatlatıcı bir yönü vardı. Etrafa öyle bir sıcaklık yayıyordu ki abimin ona neden tutulduğunu anlamakta hiç zorlanmıyordum.

Pijamalarımı giydim, saçlarımı topladım ve yatağımın üstünde bağdaş kurup Nehar'ın sözlerine kapılarak beni kendi düşüncelerimden uzaklaştırmasına seve seve müsaade ettim. İhtiyacım olan şey de tam olarak buydu.

Ertesi gün uzun zaman sonra nispeten sakin bir sabaha uyanmanın verdiği güzel hissi annemin hazırladığı kahvaltı sofrasına oturarak ikiye katladım. Karnımı lezzetli yiyeceklerle doldurdum ve bu sırada ailemle biraz sohbet ettim. Güne başlamanın en güzel yollarından biriydi bu.

Sonrası öğlene kadar çeşitli koşuşturmacalarla geçse de keyfim yerindeydi. Öğle yemeğine çıkmadan önce Ayaz'ı görmek için ofisine girerken bunun uzun zamandır yaşadığım en sakin gün olduğunu düşünüyordum. Kışa yaklaşmanın böyle bir yönü vardı. İşler biraz duruluyor, etraf sakinleşiyordu.

Kapıyı tıklatıp Ayaz'ın tanıdık sesini işittikten sonra ofise girdim. Selam vermeye hazırlandığım sırada onun telefonla konuşmakta olduğunu fark ettim ve sesimi çıkarmadan geçip misafir koltuklarından birine kuruldum.

"Sen gidip kontrol edemez misin?" diye sordu Ayaz karşıdakine sıkıntıyla ve olumsuz cevap almış olacak ki yüzünü düşürdü.

"Tamam," dedi. "Tamam, ben ilgilenirim."

Bunu söyledikten sonra kısa bir veda cümlesi kurup telefonu kapattı. Bana döndüğünde, "Hayırdır?" diye sordum. "Bir sorun mu var?"

Tek elini gür, siyah saçlarının arasından geçirdi. "Yine Bora'dan ses soluk çıkmıyor da onu merak ediyoruz," derken sandalyesine yaslandı. "Öğle yemeğinde Ayça'yı görmeye giderim diyordum ama Bora'ya uğrasam iyi olacak sanırım. Poyraz abime söyledim ama karşıdaymış o. Akşama kadar işi varmış."

Kısa bir an durakladım. Sonra kendime hâkim olamayıp, "Sen kızının yanına git," dedim Ayaz'a. "Ben Can Bora'yı kontrol ederim." Bunu söyledikten sonra kalbime batan küçük, sivri bir hisle sormadan edemedim. "Belki yine bir yerlere gitmiştir? Olamaz mı?"

Ayaz cevabı bilmiyormuş gibi omuz silkse de "Zannetmiyorum," dedi. "Bir yerlere gitmiş olsa telefonlarımızı açardı. Ya uyuyakaldı ya da başına bir iş geldi."

"Uyuyakalmıştır," dedim. Kalbime batıp duran o sivri hissin yok olması sesimin umduğumdan gür çıkmasına sebep olmuştu. "Ben uyandırır, seni aramasını sağlarım. Merak etme."

Yalandan da olsa bana engel olma, "Yok, sen dur. Ben giderim," gibi kelamlar etme zahmetine bile girmeden genişçe gülümsedi Ayaz. Sonra Ayça'yı benim için de bir kez öpeceğini söyleyip benim fikrimi değiştirmemden korkar gibi hızla ofisten ayrıldı.

Ayaz'ın gidişinin ardından ofiste yalnız kalınca biraz kendime kızsam ve boşboğazlığım yüzünden kaşlarım çatılsa bile yerimden kalktım. Sonuçta, yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen de olsa, bir söz vermiştim. Gidip Can Bora'yı uyandırmam gerekiyordu.

Çantamı alıp yola çıkmam on dakikamı aldı ve yola çıktıktan on beş dakika sonra Can Bora ile aramda yalnızca birkaç adım vardı. Yani eğer gerçekten evdeyse ve gerçekten uyuyorsa. Aksi takdirde bu koca dünyada nerede olduğunu bulabileceğimi hiç zannetmiyordum. *Bulmaya çalışmak gibi bir zahmete gireceğimden değil.*

Parmağımı zilin üstüne koydum ve rahatsız edici bir kuş gibi ötüşünü saniyeler boyunca dinledim. Ben üzerindeki baskıyı azaltmadığım için zil sürekli tekrar eden ve tekrar ettiği için de sinir bozucu hale gelen bir işkence aletine dönüştü. Bu sesin en derin uykuyu bile delip geçeceğini biliyordum. Bu yüzden birkaç saniye sonra kapıya yaklaşan ayak seslerini duyduğumda hiç şaşırmadım. Evdeydi.

Kapı bir hışımla açıldığında ben elimi sakince zilin üstünden çektim ve kim bilir kaçıncı kez Can Bora Sarıcalı ile göz göze geldim.

Tahminler doğruydu. Uyuyakalmıştı. Ela gözlerindeki mahmur bakış, yüzündeki yastık izi ve dağılmış saçları şüpheye yer bırakmayacak kadar güçlü kanıtlardı. Ayrıca kalbimi zorlayacak kadar güzel bir manzaraydı... Fakat dahası da vardı. Karşımdaki adam bu soğuk sonbahar gününde her nasılsa fazla sıcaklamış olacak ki üstüne bir tişört geçirme zahmetine girmeden uyumayı seçmişti. Altında siyah bir eşofman vardı. Üstündeyse hiçbir şey yoktu.

Bakışlarımın derhal omzuna kaymasını engelleyemedim. Çok uzun süredir içimde uslu uslu oturan merakım, nihayet sorusunun cevabıyla buluşacak olmanın hevesiyle kontrolü ele geçirdi. Kendime hâkim olamadan Can Bora'nın, tam tahmin ettiğim gibi omzunda başlayan, sonra boynuna ve koluna dolanan sarmaşık dövmesini incelemeye koyuldum. Her bir yaprak ustalıkla işlenmişti. Omzunun kavisindeki yaprak yoğunluğu boynuna ve koluna uzadıkça azalıyordu.

Ayrıca sarmaşığın bir dalı, umut vadedici bir şekilde göğsüne doğru ilerliyordu.

"Beğendin mi?"

Uykulu ve boğuk bir sesle sorulan bu soruyla, bakışlarım dövmeden ayrıldı ve başını kapıya yaslamış halde beni izleyen dövmenin sahibine dönmeden önce boynundaki deniz kabuğu kolyesine takıldı. Yalnızca küçük bir an kadar. "Evet," dedim tereddütsüzce. "Güzelmiş."

Can Bora'nın dudakları o kadar ağır bir şekilde iki yana kıvrıldı ki gülümsemesinin bütün yüzüne yayılışını anbean izleyebildim. Zar zor aralayabildiği ela bakışları hepten kısıldı, düzgün beyaz dişleri gözüktü ve yakışıklı suratı aydınlandı. Bu manzaraya daha fazla dayanabileceğimi zannetmiyordum, çığlık atmak pek benim tarzım olmadığı için, "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sormayı seçtim.

Bir parçası hâlâ uyumakta olan Bora sözümü ikiletmeden kenara kaydı ve içeri girmeme müsaade etti. Ben salona doğru ilerlediğim sırada, "Kahve ister misin?" dediğini işittim. Onun bir bardak kahveye fazlasıyla ihtiyacı olduğu ortadaydı.

"Şekersiz olsun," dedim ve son anda salona değil de onunla beraber mutfağa geçmeye karar verdim. Bu sırada etrafa bakınıyor ve şu meçhul evcil hayvana dair işaretler arıyordum ama henüz bir iz görebilmiş değildim.

Can Bora üzerine bir tişört geçirme zahmetine girmeden tezgâhın başına geçip kahve makinesini çalıştırdı. Ardından iki dilim ekmek çıkarıp tost makinesine koydu. "Ziyaretinizi neye borçluyum Hare Hanım?"

Sorusuna cevap vermeden önce gözlerim bir kere daha dövmesine takıldı. "Ayaz sana ulaşamayınca meraklanmış," derken sarmaşık yapraklarının siyah değil de siyaha çok yakın yeşil bir mürekkeple işlendiğini fark ettim. "O gelecekti

sana bakmaya ama Ayça'yla vakit geçirmek istediği için ona kıyamadım ve seni uyandırma işini ben üstlendim. Bu arada çalar saat diye bir icattan haberin var mı?"

Oldukça basit bir tasarıma sahip olan mutfak masasının sandalyelerinden birini çekip oturduğum sırada Bora bana döndü ve kısa bir bakış attı. "Hepimiz pazar gecelerini randevularda eğlenerek geçirmiyoruz Kızılcık," dedi. "Bazılarımız sabaha kadar çalıştı."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Bir randevuya gittiğimi nereden biliyorsun?"

"Aydın söyledi," deyip omuz silkti. Sonra mutfak raflarından birine uzanıp iki tane kahve kupası çıkardı. "Nasıl geçti? Randevun yani. Eğlendin mi?"

Bu soruya cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kalıp düşünmem gerekti çünkü Can Bora'ya benimle dalga geçebileceği bir malzeme vermek istemiyordum. "Evet," dedim en sonunda. En güvenli yol gerçeği yalın bir şekilde söylemekten geçiyordu. "Oldukça güzel bir akşamdı."

"Şu hastanedeki çocuk muydu? Neydi adı? Ferit mi?"

Başımı salladım. Sonra kısa bir sessizlik oldu. Bu arada Can Bora hazır olan kahvelerimizi kupalara dolduruyordu. Tost makinesinde kızarttığı ekmekleri de bir tabağa alıp karşımdaki sandalyeye oturduğunda randevu konusunu kapattığımızı düşündüm ama kahvemden bir yudum aldığım sırada, "Nereye götürdü seni?" sorusuyla karşılaştım. "Ya da sen onu nereye götürdün?"

Yüzümü buruşturmak istedim. Bu konuyu Bora'yla konuşmak istemiyordum fakat sorusunu cevapsız bırakırsam işler daha çok sarpa saracakmış gibi geliyordu. Çünkü cevaplamamak için ortada hiçbir sebep yoktu, değil mi? "Konsere gittik," dedim. "Piyano resitaline daha doğrusu."

Can Bora'nın yudumladığı kahve genzine kaçtı. Buna se-

bep olan şeyin aniden boğazını zorlayan kahkahası olduğu da ayan beyan ortadaydı. Hazırlıksız yakalandığı gülüşü öksürük sesine karışırken kendini zar zor toparladı ve boğulmaktan son anda kurtuldu. "Piyano resitali mi?" diye sordu yukarı kaldırdığı kaşlarını alnının ortasında birbirine yaklaştırarak. "Seni bir piyano resitaline mi götürdü?"

Sorusundaki sebepsiz neşeye gözlerimi devirirken, "Gayet hoş bir randevuydu," deme ihtiyacı hissettim. Öyleydi. Gerçekten.

"Hoş..." Kelimeyi, sanki bir ağırlığı varmış da onu ölçüyormuş gibi söyledikten sonra gözlerini benden ayırmadan dudaklarını büktü. "Demek hoş bir randevuydu."

Bakışlarının kalbimi bir mengeneye alıp sıkıştırdığı gerçeğinden biraz olsun uzaklaşmak için başka bir yöne bakmayı denedim. "Evet, öyleydi. Sanırım sen bir randevu uzmanı olduğun için pek ilgini çekmedi ama ben gayet güzel vakit geçirdim."

Can Bora'nın gülüşü tenimde ılık bir his bırakarak mutfağın içinde dağıldı. "Randevu uzmanı falan değilim ama..."

Bakışlarım, sözümü dinlemeyi bırakıp bir kere daha ona döndü ve ela gözleriyle karşı karşıya geldi. Tek kaşımı kaldırıp, "Ama?" diye tekrarladım.

"Ama senin gibi bir kadını randevuya götürecek olsam seçeceğim son yerlerden biri piyano resitali olurdu."

"Öyle mi?" Zihnimin içinde kırmızı alarmlar son ses ötüyor ve sağduyum bana sormak üzere olduğum şeyi sormamam için yalvarıyordu. Fakat aklım başımdan çok uzaklarda olduğu için onu dinlemedim. Uçurumun kıyısına fazlasıyla yaklaşmış olmayı umursamadım. "Nereye götürürdün mesela?"

Can Bora'nın bakışları hafifçe kısıldı ve yoğunlaştı. Öyle dikkatli bakıyordu ki kendimi şeffaf hissediyordum. Işık

içimden geçip gidiyormuş gibi. "Ben olsam seni, kahkaha attığında sesini duyabileceğim bir yere götürürdüm," diye mırıldandığında sesi de bakışları gibi her yanımı kuşattı. "Açık havada bir yer olurdu. Üşüdüğünde seni ısıtabilmem için. Gözlerinde durmadan yanan o ateşi görebilmem için de ışıklı bir yer."

Neden bunları söylediğini bilmiyordum. İkimiz arasında bir şey olamayacağının, böyle bir randevuya çıkamayacağımızın o da benim kadar farkında olmalıydı. Dolayısıyla bunun bir mantığı yoktu. Bana bunları söylemesinin, kalp atışlarımı hızlandırmasının ve aklıma olmayacak şeyler düşürmesinin en ufak bir mantığı yoktu.

"En sevdiğin tatlının ne olduğunu öğrenir ve seni onu yemeye götürürdüm," diye devam etti Can Bora bu mantıksızlığa. Her nasılsa sesi her kelimede daha da koyulaşıyor, şekerli bir hal alıyordu. "Bir yerden bir yere yürümemiz gerekirdi ve bunun el ele tutuşmadan yürünmeyecek bir yol olmasını garanti ederdim. Eğer ben seni bir randevuya çıkarsaydım Hare, piyanoyu ya da başka bir şeyi değil, bütün gece anlattıklarını dinlemek isterdim. Gecenin sonunda seninle bir bardak sarı kantaron çayı içerdim ve sen de bu fedakârlıktan etkilenip gecenin sonunda bana bir öpücük bahşederdin."

Aramızdaki mesafenin nasıl bu kadar kısaldığını, Can Bora'nın sesinin hangi ara bir fısıltıya dönüştüğünü ve benim bakışlarımın ne zaman onun dudaklarına kaydığını hiç hatırlamıyordum. Kendime gelişim çok ani oldu. Bir anda ayağa fırlamak ve koşarak oradan uzaklaşmak gibi çılgınca bir isteğe kapıldım. Ama güç de olsa kendime söz geçirmeyi, sonra da sakince omuzlarımı dikleştirmeyi başardım.

Sesimin çatlamayacağından emin olduktan sonra, "Bunlar da hoş şeyler tabii," diyebildim. "Umarım bir gün böyle şeylerle aklını başından alabileceğin birini bulursun."

Aklımın başımdan gitmediğini ima edişim Can Bora'nın ne dudaklarındaki gülümseyişi ne de gözlerindeki bakışı değiştirdi. Bana inanmadığı ortadaydı. "Umarım," diye mırıldanıp kahvesinden küçük bir yudum alırken sesi alaycı çıkıyordu.

Bu hisse, bu şeffaflığa ve bu karmaşaya daha fazla dayanamayacağımı hissedip bu his tarafından ele geçirilince lavaboya uğrama bahanesiyle masadan kalktım ve kendimi mutfaktan dışarı attım. Gerçekten lavaboya uğrayıp elimi yüzümü yıkamayı, yanmakta olan yanaklarımı serinletmeyi düşünüyordum ama salonun önünden geçerken telefonum çalınca önce onu cevaplamaya karar verdim. Gayriihtiyari bir hareketle salona doğru ilerledim. Bir yandan da telefonum kulağımda, çarşamba günü yapacağım bir görüşme için saat ayarlamaya çalışıyordum.

Saat on buçuk için sözleştiğimiz sırada salonun ortasına gelmiştim ve etrafta amaçsızca dolaşan bakışlarım bir şeye takıldı. Önce hayal gördüğümü ya da bunun bir göz yanılması olduğunu düşündüm. Sonra kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım ve tekrar baktım. Aynı anda dudaklarımdan kopan tiz çığlığı engelleyemedim çünkü bir metre ötemde kocaman bir akrep duruyordu. Bir akrep.

Üstelik hareket ediyordu.

8

Çığlığımın Can Bora'yı koşarak yanıma getirdiğini, o korkunç haşereyi alıp dışarı atmasına vesile olduğunu ve tehlikenin benden hızla uzaklaştığını söylemek isterdim fakat ne yazık ki böyle olmadı. Olan şey tam olarak şuydu; Can Bora oldukça aheste adımlarla salona geldi, tek omzunu kapının pervazına yasladı ve kahvesini yudumlarken, "Demek Kral'la tanıştın," dedi.

Tek elimi çılgınca atan kalbimin üstüne bastırırken, "Kral mı?" gibi anlamsız bir soru sordum. Neyse ki zihnim bir saniye içinde şaşkınlık ve korku bariyerini atlayıp bana yetişti. "Evcil hayvanın olan mı?"

"Ta kendisi."

Can Bora'nın sözlerine inanmak benim için çok da kolay olmadı. Doğru gördüğümden üçüncü kez emin olabilmek için tekrar akrebe baktım. Hâlâ bir akrepti. Keşke bir anda bir tavşana, hamstera, ne bileyim bir kuşa falan dönüşüverseydi.

"Bu hayvanların insanları sokup zehirleyebildiğini biliyorsun, değil mi?" Gözlerimi Kral ismi verilmiş bu yaratıktan ayırmadan ve her an kaçmaya hazır bir pozisyonda durarak sorduğum bu sorunun cevabını ciddi anlamda me-

rak ediyordum. İçimdeki bir parça umutla Can Bora'nın bir gaflet anında, sorduğum sorunun cevabını unutarak böyle bir işe giriştiğini düşünmek istiyordum.

Oysa ağır adımlarla yanıma yaklaşırken yüzündeki sakin ifade bile bana gerekli cevabı veriyordu. "Akvaryumundan dışarı çıkabileceğini zannetmiyorum," dedi oldukça sıradan bir sesle. "Ayrıca Kral, bir imparator akrebi. Düşündüğün gibi zehriyle insanları öldürmüyor. Yalnızca iğnesi ve kıskaçları olduğu için ön yargıların kurbanı olmuş, zavallı bir hayvan."

Sözlerini büyük bir inanamazlıkla dinledikten sonra başımı hafifçe uzatıp bahsi geçen akvaryumun sınırlarını daha iyi görmeye çalıştım. Epeyce büyüktü. Tamamen camdan yapılmıştı, yalnızca tabanında siyah bir parçanın varlığını görebildim. İçi kum ve birkaç dekorla doluydu. Akrebe doğal bir ortam sağlanmaya çalışılmış gibiydi fakat akreplerin doğal ortamlarına o kadar ilgisizdim ki bunun başarılı bir çalışma olup olmadığını bilmiyordum.

Hâlâ böyle bir şeyle karşı karşıya olduğum gerçeğini sindirmeye çalışırken, "Sen delirmişsin," dedim Can Bora'ya. "Neden evcil hayvan olarak bir akrep almış olabilirsin ki? Yani insanları dehşete düşürmeyi amaçlamak dışında mantıklı bir sebebi var mı bunun?"

"İki tane var aslında," dedi Bora. Benim kalbim hâlâ hızla çarparken onun sesindeki ve tavırlarındaki sakinlik canımı sıkıyordu.

"Neymiş onlar?"

Ağır adımlarla akvaryumun yanına ilerleyip akrebine baktı ve gülümsedi. "İlki, birkaç gün beslemeyi aksatsam bile ölmeyecek ya da ilgisizliğim yüzünden üzülmeyecek bir hayvan bulmak istememdi. Bir hayvanı ilgisizlikten öldürecek değilim elbette. Asla o kadar taş kalpli olmam.

Fakat bazen işler umduğum gibi gitmeyebiliyor. Öyle zamanlarda Kral'ın beni birkaç gün idare edeceğini biliyorum. Yokluğumu çok sorun etmez ya da beni fazla özlemez."

Saçma bir şekilde mantıklı bir sebepti bu.

"İkincisiyse, benden başka kimsenin bir akrep bakmaya gönüllü olmayacağı gerçeği elbette," derken ela bakışlarını bana çevirdi ve bariz bir şeyi göstermek ister gibi kaşlarını kaldırdı. "Bu evcil hayvan işini sorumluluk olarak görmek istiyorsam onunla ilgilenebilecek tek kişi de ben olmalıyım. Eğer bu işi birilerine yıkma şansım olursa, kaçma şansım da olur ve bir kediye, köpeğe ya da kuşa bakacak birileri her zaman bulunur. Ama kimse bir akrebe bakmak istemez." Tekrar akrebe döndü, dudaklarını üzgünce büküp, "Üzgünüm Kral," diye mırıldandı. "Acı gerçekler."

Akrebin akvaryumundan dışarı çıkamayacağı bilgisini sindirip buna tamamen ikna olduğumda kaslarım gevşemeye başlamıştı. Bu yüzden tereddütlü bir adımla Bora'ya, dolayısıyla Kral'a doğru yaklaşırken kalp atışlarım da yavaşlıyordu. "Peki, gerçekten zehirli değil mi?"

"Bir bal arısı kadar zehri var yalnızca ve henüz beni hiç sokmadı. İyi anlaşıyoruz."

Gözlerim bir kere daha dehşetle açıldı. "Bu şeye dokunuyor musun?"

Can Bora genişçe sırıttı. Tahmin edebileceğiniz ve hayal etmekte zorlanmayacağınız üzere yaramaz bir sırıtıştı bu. "Evet," dedi keyifle. "Sen de sevmek ister misin?"

Cevabım oldukça netti. "Asla." Hiçbir zaman herhangi bir hayvanın canının yanmasını veya incitilmesini istemezdim. İstememek bir kenara, böyle bir durumda ortalığı birbirine katar, zarar veren insandan hesap sorardım. Fakat bu, bir akrebe dokunacağım ya da onu evimde besleyeceğim anlamına gelmiyordu.

İç çekip, "Ön yargılar," diye mırıldandı bir kere daha Bora. "Neyse ki Kral da dokunulmayı sevmiyor pek."

Daha fazla burada durabileceğimi zannetmiyordum. Akrebin bir tehlikesi yoktu belki ama göz ucuyla bir bakış attığım Can Bora, hâlâ üstüne bir tişört giymemişti ve ben çeşitli duyguların girdabında fazlasıyla hırpalanmış bir halde olduğum için bu görüntüye gözlerimi dikip bakmamak konusunda ne kadar dirayetli olacağımı bilmiyordum. Sınırlarımı daha fazla zorlamamaya karar verdim. Bora'ya dönüp, "Abini ara," dedikten sonra ekledim. "Benim gitmem lazım."

Adımlarım salonun çıkışına doğru yönelirken Can Bora'nın sırıtışıyla karşı karşıya geldim. "Kral'a bir veda öpücüğü vermeyecek misin?"

Kısa bir duraklama anında ona çatık kaşlarımla ve en öldürücü bakışlarımdan biriyle baktıktan sonra bir şey söylemeden yanından geçip gittim. Verecek bir cevap bulamamıştım ki bu berbat bir durumdu. Tek umudum, bakışlarımın yeterince sert ve keskin olmasıydı. Hiç değilse Can Bora'nın kalbine bir çizik atmışımdır diye düşünüyordum.

Apartmandan çıkıp arabama bindiğimde kalbimin normalden hızlı attığını ve garip bir yorgunluk hissettiğimi fark ettim. Tenimde tuhaf bir elektriğin dolaştığını. Aynı zamanda zihnimde sürekli aynı kelimelerin yankılanıp durduğunu... *Ben olsam seni, kahkaha attığında sesini duyabileceğim bir yere götürürdüm.*

Arabayı çalıştırdım ve hayatımda ilk defa geçmişe dair her detayı aklımda tutmama müsaade eden hafızama lanet ettim. Çünkü bu sözleri nasıl unutacağımı, Can Bora'nın ela bakışlarındaki tarifsiz yoğunluğu aklımdan nasıl kazıyacağımı ya da aramızda kısalan ama kapanmayan o mesafenin hatırasının ağırlığını nasıl taşıyacağımı bilmiyordum.

Açık havada bir yer olurdu. Üşüdüğünde seni ısıtabilmem için. Gözlerinde durmadan yanan o ateşi görebilmem için de ışıklı bir yer.

Yolda ilerlerken karşıma çıkan her tabelada bu kelimeleri okuyor gibiydim. Kaldırımlarda yürüyen insanlar sanki bana Can Bora'nın yüzüyle bakıyorlardı. Nereye baksam dudaklarındaki çarpık gülüşten bir parça görür gibi oluyordum. Sesi, şehrin bütün hoparlörlerinden yankılanıyordu fakat yalnızca ben duyabiliyordum. Gözlerimde durmadan yanan bir ateş mi vardı gerçekten?

Belki yalnızca Can Bora'ya bakarken...

"Uçurumlar," diye mırıldandım kendi kendime. Evet, uçurumlar. Onlardan uzak durmam gerekiyordu. Kıyılarına doğru koşturmam değil.

Tekrar kulübe döndüğümde bu geceyi kulüpte geçirmek istemediğimi fark ettim. Bu yüzden gün içinde işlerimi toparlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde kulüpten ayrılmaya karar verdim. Kızları arar, akşam yemeğini onlarla yer ve eğer müsaitlerse Ayça'yı sevmek için Sarıcalılara giderdim, gitmeden önce de evde başka misafirleri olmadığından emin olurdum. Böylece bugün bir daha Can Bora ile karşılaşmak durumunda da kalmazdım. Her köşesi mantıklı ve güzel bir plandı. Tek bir uçurum bile içermiyordu.

Düşündüklerimi eyleme dökmek kolay oldu. Gün içinde yapacağım herhangi bir görüşme olmadığı için yapmam gereken diğer işleri halletmekte zorlanmadım. Normalde ertesi günün işlerini de bir düzene sokmaya çalışırdım fakat bu defa canım istemiyordu. Yarının işinin yarına kalmasında da hiçbir sakınca göremiyordum.

Akşam çökmeden önce kızları arayıp kendimi ofisimden atmayı başardım. İlk işim Bahar ve Nehar'la buluşmak oldu. Öğle yemeğini birkaç atıştırmalıkla geçiştirdiğim için on-

ları her zaman gittiğimiz mantıcılardan birine sürükledim ve mantımla çiğ böreğim önüme gelene kadar işlerimin yoğunluğundan, Ferit'le son buluşmamızdan ve hayatımdaki diğer detaylardan bahsettim. Elbette Can Bora'nın adı dahi bu konuşmada yer almadı çünkü neden alsındı? Durmadan kalbimde küçük depremlere ve bazı yangınlara sebep oluşu bahse değer bir mevzu olmamalıydı. Nihayet yemeğim önüme geldiğinde ise lafı onlara bırakıp dinlemeye çekildim.

Her zaman böyle kalabalık ve bağları kuvvetli bir ailede doğduğuma şükretmiştim. Amcamın çocukları olan Zeynep ve Efe, onların kuzenleri, bizim ise aile dostlarımızın çocukları olan Erarslan kardeşler, bunların yanı sıra hayatımızın büyük bir parçası olan Saykı ikizleri benim sosyal hayatta ayakta durmamı sağlayan insanlardı. Arkadaş edinmek konusunda öyle başarısızlıklar yaşamıştım ki eğer ailem dediğim bu insanlar olmasa yapayalnız kalabilirdim. Baba tarafındaki kuzenlerimin varlığına minnettardım. Bir de Melike teyzemin kızı Melis vardı ama karakterlerimizin ve hayat görüşlerimizin taban tabana zıt olmasından ötürü onunla hiçbir zaman çok samimi olamamıştım.

Planım kusursuz işledi. Sarıcalılar bizi ağırlamayı seve seve kabul ettikleri için akşamın büyük bir kısmını minik Ayça'yı severek geçirdim. Evdeki muhabbet, atılan kahkahalar, Nehar'la küçük didişmelerimiz ve diğer her şey düşüncelerimin bir sarmaşık misali Can Bora'nın ve onunla beraber geçirdiğimiz anların etrafına dolanmasını engelledi. Hiç değilse büyük ölçüde.

Eve gittiğimdeyse abime sataşmaya karar verdim ve çalışırken yaptığı her işe karışarak çileden çıkmasına neden oldum. Yeryüzünde Ateş Arıkan'ın kavga ettiği, daha doğrusu kavga etmekten kaçmadığı tek insanın ben olduğumu biliyor muydunuz? Onu diğer insanlarla yüz göz olmaktan

koruyan mekanizma bende çalışmıyordu. Dolayısıyla kendisiyle bağrıştığımız, itişip kakıştığımız bir sürü an yaşıyordu. Her abi ve kız kardeş ilişkisinde olduğu gibi.

Abim tarafından odama kovalanıp kapı arkasına saklanmaya mecbur bırakıldığımda günü artık bitirmem gerektiğine kanaat getirdim. Yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Başımı yastığa koyup kendimle baş başa kalma zamanımdı ve Can Bora'yı düşünmemek için başka şeyler bulmalıydım. Belki cep telefonumdan bir film izlerdim. Veya dünya haberlerini, yeni yayınlanmış ekonomi makalelerini falan okurdum. Can Bora'yı düşünmemek için gözlerimi kapatıp Fibonacci sayı dizisini yüzüncü, iki yüzüncü, üç yüzüncü terimine kadar saymaya bile çalışabilirdim.

Çalışmıştım da. Gerçekten. Ama bütün bunlara rağmen uykuya dalmadan önce tek düşünebildiğim şey; Can Bora, onun sözleri, yüzündeki altın oran ve gözlerindeki hareler olmuştu.

Rüyamda da Can Bora'yı gördüğüm bir geceyi, oldukça huysuz hissettiğim bir sabaha bağlamış olmak elbette şaşırtıcı sayılmazdı. Bu defa evden kahvaltı yapmadan çıkıp ayılmak için yolda kendime kahve almıştım. Kulübe gitmeden bankayla olan işimi halletmiş, sabah yapacağım görüşmenin öğleden sonraya ertelendiğini öğrenip zaten asık olan suratımı hepten düşürmüştüm. İnsanın ruh halinin bir sabahtan diğerine bu kadar keskin bir şekilde değişebiliyor olması inanılmazdı.

Kulübe gittiğimde ofisteki masama kurulmak bile kafamı toparlamama yardımcı olmamıştı. Oysa sandalyeme oturup bilgisayarımı açtığım anda zihnimi dolduran tek şey işim olurdu benim. Raporları, toplantıları, rakamları düşünür; problemleri çözmekten zevk alır ve dünyanın geri kalanını birkaç saatliğine durdurmayı başarırdım. Bu defa ise

bilgisayarı açarken ilk denememde şifremi yanlış girmiş, çekmecemden yanlışlıkla geçen ayın dosyasını çıkarmış ve üzerinde çalışacağım raporları Poyraz abiden henüz almadığımı fark etmiştim. Kendimi tokatlayıp kendime getirmek istiyordum. Hem de tüm kalbimle.

Oflayarak yerimden kalktım. Hızlı adımlarla ofisten çıkıp uzun koridoru geçtim. Poyraz abinin ofisi bu koridordun sonundaydı. Bu kattaki en büyük odaydı. İçinde bir bilardo masası bile vardı. Bazen Ayaz'la ikisi oynarken onları izlerdim. Sanat gibi sporun herhangi bir dalına karşı da yeteneğim yoktu ama bilardo hoşuma gidiyordu. Ayrıca ofiste bilardo masası olması fikrini etkileyici buluyordum.

Poyraz abinin bugün burada olmadığını bilerek ve ihtiyacım olduğu zaman ofisine girmem için iznim olması avantajıyla kapıyı çalmadan içeri girdim. Yüzüme aniden çarpan sıcak hava beni şaşırttı. Normalde hiçbir ofis bu kadar sıcak olmazdı. Kışın bile. Klimanın açık unutulduğunu fark edince alacağım dosyadan önce klimanın kumandasını aramaya koyuldum. İşte tam bu sırada ofisteki üç kişilik siyah kanepede boylu boyunca uzanmış adamı fark ettim.

Yine bir rüyanın içinde olabilir miyim diye tereddüde düştüğüm minik bir anla boğuşmamın ardından hayretle yoğurulmuş bir tonla, "Can Bora?" diye seslendim. "Sen misin?"

Yüzü diğer tarafa dönük olduğu için tam olarak göremiyordum ama esasında o olduğuna emindim. Boynuna doğru uzanan sarmaşığı görebiliyordum. Haliyle sorum yalnızca kendimi fark ettirmek ve onu uyandırmak için sorulmuştu fakat Can Bora uyanmadı. Yüzünü bana da dönmedi. Sadece anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve rahatsızca kıpırdandı.

Yanına yaklaştım. Dışarı çıkarken giydiği deri ceketini bu defa üstüne örtmüştü. Oysa oda o kadar sıcaktı ki buna gerek olduğunu zannetmiyordum.

Biraz daha yaklaştığımda fikrimde oldukça haklı olduğumu gördüm, zira Can Bora boncuk boncuk terlemişti. Buna rağmen ceketine sıkı sıkı sarılması, sanki üşüyormuş gibi görünmesi aklıma hemen o bariz fikri getirdi. Hasta mıydı?

"Can Bora?" diye seslendim bir defa daha ve elimi uzatıp hafifçe kolunu dürttüm.

Yine bir şeyler mırıldandı, ardından yüzünü bana döndü. Yanakları kızarmıştı. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Ayrıca dudakları kurumuştu. Ateşinin olduğunu söylemek için elimi alnına koymaya bile ihtiyacım yoktu ama yine de gayriihtiyarı bir hareketle yaptım bunu. Avucum yanan alnına değdiği anda kaşlarım çatıldı. Cayır cayır yanıyordu. Bütün gece bu halde burada mı yatmıştı?

"Can Bora," diye bir kere daha ismini söyledim.

Dudakları önce umut vadedici bir şekilde aralandı. Sonra bana, "İnci," dedi cılız bir sesle. Kendi sesi dışında başka bir sesle. "İnci."

İnci'nin kim olduğunu bilmiyordum ve bana başka bir kadının ismiyle seslenilmesinden hoşlanmamıştım. Lakin buna kaşlarımı çatmak için fırsat bile bulamadan Can Bora tekrar konuştu. Bu sefer biraz ağlamaklı ve neredeyse çocuksu bir sesle. "Ben annemi çok özlüyorum."

Geriye çekmeye yeltendiğim elim havada öylece kalıverdi. Küçücük bir cümleyle kalbimin ortasına sanki bir yumruk yemiş gibi hissetmem mantıksız mıydı? Olmamalıydı çünkü tam olarak böyle hissediyordum ve nasıl yutkunacağımı bilemiyordum.

Sarıcalı erkeklerinin anneleri ve babalarıyla yaşadığı bazı sorunlar olduğundan elbette haberdardım. Mevzunun tamamını bilmiyordum ama Ayaz bu meseleye dair birkaç şey anlatmıştı. Üstelik Can Bora'nın annesiyle görüşmediğini, Ayaz'la bile ancak anneleriyle görüşmediğinden emin

olduktan sonra konuşmaya başladığını biliyordum. Yine de bu zamana kadar bütün bunları hiç düşünmemiş, hatta aklıma bile getirmemiştim. Can Bora'nın annesini özleyebileceği aklımın ucuna dahi gelmemişti.

Ne yapacağımı bilemediğim birkaç uzun saniyenin peşinden, "Anneni aramamı ister misin?" diye sordum.

Bundan önceki seslenişlerimi duymayan ve bana başka bir kadının ismiyle seslenen adam her nasılsa bu sözümle gözlerini hafifçe araladı. Beni gördüğünü zannetmiyordum ama kuvvetli bir şekilde, "Hayır," demeyi başardı hırçın bir şekilde. O çocuksu tavrı bir anda siliniverdi. "Hayır, hayır."

"Tamam," dedim hemen. "Ayaz'ı arayacağım. Hastaneye gitmen lazım."

Huysuzca homurdandı ama itirazı bir öncekinin yarısı kadar bile değildi. Bu yüzden yerimden kalktım, cep telefonumu bulmak için hızlıca ofisime giderken İnci ismini, dün sabah Can Bora'nın boynunda gördüğüm kolyenin ucundaki deniz kabuğunu ve bu iki bilgiyi birbirine bağlamanın kalbimde yarattığı nahoş duyguyu görmezden gelmeye çalıştım. Can Bora hastaydı. Bununla ilgilenmem gerekiyordu. Eğer havale geçirirse ona İnci'nin kim olduğunun ve bana hangi cüretle başka bir kadının ismiyle seslendiğinin hesabını soramazdım.

Ayaz'ı aramam bir dakikamı aldı. Ona konuyu özetlememse otuz saniyemi. Bana on beş dakika içinde burada olacağını söyleyince ona itiraz ettim. On beş dakika bu mesele için uzun bir vakitti. Kulüpteki çocuklardan biriyle ya da ikisiyle Can Bora'yı hastaneye götürebilirdim ve Ayaz da direkt olarak hastaneye gelirse vakit kaybetmemiş olurduk. Bu fikrimi mantıklı buldu. Ben de derhal harekete geçtim.

Gündüz vakti güvenlikte sadece bir kişi vardı. Temizlik için gelmiş çocuklardan birini de yanıma alıp Poyraz abinin

ofisine geri döndüğümde ikisi Can Bora'nın kollarının altına girip bütün itirazlarına rağmen onu arabaya taşımaya koyuldular. Bu sırada ben de Bora'nın yere düşen ceketini almak için eğildim. Ceketi alırken bir de yerde, katlanmış beyaz bir kâğıt fark ettim.

Özel bir şey olabileceği ihtimalinin aklıma gelmediğini söylerken samimi olduğuma inanın. Kat izlerinin derinliğinden, harflerindeki mürekkebin solmasından ve hafifçe lekelenmesinden anladığım kadarıyla epey zaman önce yazılmış bir mektup olduğunun farkına vardığımdaysa katlayıp sahibine vermek üzere çantama atmamış olmamın tek sebebi saf merakımdı. Bundan gurur duymuyorum lakin Can Bora'nın ismiyle başlamış bu kısa mektubu saniyeler içerisinde okuyuvermiştim. Önce ilk cümleye gözüm takılmıştı, sonra diğerine. Derken son satıra kadar ne varsa hepsini okumuş ve her bir harfiyle aklıma kazımıştım. Mektubun sonuna geldiğimde İnci'nin kim olduğunu biliyordum ve Can Bora'nın ceketinin cebinde böyle bir üzüntü taşıdığını asla düşünemezdim.

9

Can Bora,

Kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Biliyorum, her şey daha iyi olacak demişlerdi. Bir süre için oldu da. Bir süreliğine her şey gerçekten iyiydi. O yüzden kimseye kızma, tamam mı? Bu kimsenin suçu değil, biliyorsun. Herkes elinden geleni, hatta fazlasını yaptı.

Seni bir kere daha görme şansım olmazsa diye yazıyorum bunları. Vedasız ayrılmamıza içleneceğini biliyorum. Burada olmadığın için kendine kızacağını da. Fakat bir şey itiraf edeyim mi? Böylesi benim için daha kolay olacak. Karşımda olsan sana istediğim gibi hoşça kal diyemezdim.

Lütfen verdiğin sözleri unutma. Kalbimde sana dair taşıdığım büyük bir endişeyle öleceğim ve son duam da birini bulman olacak. Arkadaşın olabilecek, sevebileceğin ve yanında kök salabileceğin birini. Babaanneni kızdırdığında içeri girip saklanman için balkon penceresini açık bırakacak birini. Bayram çikolatalarından fındıklıları sana ayıracak birini.

Sen hep o yaramaz çocuk olarak kalacaksın, biliyorum. Her zaman kalbi koşmaya yetmeyen talihsiz kızlar için tepelerden rüzgâr taşıyan ve bahçelerden erik aşıran çocuk

olarak. Seni her zaman yanlış anlayacaklar ve sen hiçbir zaman durup kendini anlatmayacaksın, bunu da biliyorum. Seni kendini anlatman gerekmeden anlayabilecek birini bulmanı istiyorum.

Dönüp dönüp bana geldiğin için çok teşekkür ederim. Sana kapıyı açacak daha çok senelerim olsun isterdim ve dediğim gibi, çalacak daha çok kapıların olsun istiyorum. O kapıları açacak birini bul istiyorum. Bu defa onunla sadece arkadaş olma, tamam mı? Âşık ol.

Yarım kalbi, eksik nefesleri ve bütün umutlarıyla, Her zaman senin olan, İnci.

Bilgi güçtür derlerdi. Ama bazen bilginin, bir şeyleri bilmenin yeryüzündeki en korkunç şeylerden biri olduğuna inanıyordum. Zira bakışlarım o mektuba değdiğinden ve gözyaşlarıyla dağılan harflerin yeri dahi aklıma kazındığından beri tek istediğim hafızamı silmek, İnci ismini hiç duymamış, o mektubu hiç okumamış olmaktı.

Çünkü ona ne olduğunu merak ediyordum. Ölmüş müydü? İçimde hâlâ bir parça yaşayan, sönmeyen bir umutla köpeğinin veterinerden dönmesini bekleyen küçük Hare belki de uzak bir yere gitmiştir diyordu. Fakat böyle bir vedayı gerektirecek uzaklığın bu dünyada yer almadığını biliyordum. Ne yazık ki.

Tahminim İnci'nin, Bora'nın en yakın arkadaşı olduğu yönündeydi. Çocukluk arkadaşı muhtemelen. Gözümün önünde beyaz tenli, eksik dişli, cılız bir kız çocuğuyla, üstü başı kir içinde, ela gözlerinde yaramazlık kıvılcımları çakan, karmaşık saçlı Can Bora canlanıyordu. Giydiği tişörtün eteklerinde biriktirdiği yeşil erikleri kıza gösteren, dokuz ila on yaşlarındaki Can Bora ve onun dünyalara sığmayan geniş gülümseyişi.

Sıkıntıyla iç geçirerek soğumaya başlamış olan kuşburnu çayımdan bir yudum aldım. Bunu yaparken de karşımdaki adamın onu dinlemediğimi fark etmediğini umdum. Şansıma Mustafa Bey konuşmayı öyle çok seviyordu ki insanların tüm dikkatini üzerinde toplayıp toplamadığını hiç umursamıyordu. Böylelikle arada bir söylediği şeylere gülümsemem, haklı olduğunu belirtmem ve başımı sallamam bu görüşmeyi sürdürmem için yeterli oluyordu. Keşke Can Bora'nın ne durumda olduğunu sorgulayıp duran merakım için de böyle basit çözümlerim olsaydı.

En son hastanede görmüştüm onu. Doktor muayene etmiş ve hemen ardından hemşire ona serum takmak için müşahede odasına yönlendirmişti. O sıralarda Ayaz hastaneye gelince ve bundan sonrasıyla kendisinin ilgileneceğini söyleyince bana da gitmek düşmüştü. Gitmek istememiştim ama kalmam garip olurdu. Bu sebeple elimdeki deri ceketi Ayaz'a teslim etmiş ve acil şifalar dileyerek hastaneden ayrılıp kulübe dönmüştüm.

Sonra sürekli Ayaz'ı arayıp Can Bora'nın nasıl olduğunu sormak istesem de bunu yapmaya bir türlü cesaret edememiştim. Sanki Can Bora'ya dair tek bir şey söylersem, peşinden hemen mektuptan bahsetmeye başlayacakmışım gibi geliyordu. Aptalca bir korkuydu fakat kafam bu kadar karışıkken elimden daha iyisi gelmiyordu. Böyle güçlü duygular beni çarptığında kendime hiç güvenmiyordum. Bu sebeple akıllıca olanın beklemek olduğunu düşündüm ve kanımı ağrıtan bir bekleyişle hayatıma devam ettim. Sabredebildiğim yere kadar.

Sonunda Mustafa Bey beni azat ettiğinde –bunun için gelecek hafta sonu vereceği davete katılma sözü vermem gerekmişti– düşüncelerimin içinde kaybolmaya daha fazla tahammül edemeyeceğimi anladım ve Can Bora'nın evine

uğramaya karar verdim. Nasıl olduğunu görürsem belki bu düğüm çözülürdü ve günün geri kalanında kafamı başka şeylere de yorabilirdim. Mesela yapmam gereken işlere.

Bu yüzden direksiyonu Can Bora'nın evine kırdım ama eve uğramadan önce bunun bir hasta ziyareti olduğunu düşünerek biraz market alışverişi yapmaya karar verdim. Arabamı evin yakınlarındaki marketin önüne park ettim ve içeri girip alışveriş sepetini her gün kullanılabilecek birkaç şeyle doldurdum: küçük bir kutu yumurta, bir şişe süt, portakal suyu, ekmek, kahve ve birkaç tane elma. Tek başına yaşayan bir adama başka ne alınabileceğini bilmiyordum. Can Bora'nın evde yemek yapıp yapmadığını da bilmiyordum. Fakat tahmin etmem gerekirse oyumu yapmadığından yana kullanırdım. O yüzden sebze ve et reyonlarına bakmadan geçip kasaya yönelmeyi seçtim.

Sonrası hızlı gelişti. Aradan kırk sekiz saatten fazla geçmemişti ama ben yine Can Bora'nın kapısının önündeydim. Hem de elimde market poşetleriyle. Bunun mantıklı bir resim olmadığını bütün hücrelerimle biliyor, buna rağmen tereddütsüzce zile basıyordum.

Kapı açıldığında bir dejavu hissi çınlayarak damarlarımda dolaştı. Can Bora gözlerini zar zor aralıyordu ve uykulu hali yüzünün her yanını kuşatmıştı. Bu defa üzerinde kırmızı, uzun kollu bir tişört vardı ama saçlarının dağınıklığı geçen seferkiyle aynıydı.

"Hare?" diye mırıldandı ela bakışları beni bulduğunda. Sesi kısık, pürüzlü ve boğuktu. Ayrıca eser miktarda hayret içeriyordu.

"Selam," dedim. Kalbimin neden bu kadar hızlı attığına dair en ufak bir fikrim yoktu. "Nasıl olduğuna bakmaya geldim."

Küçük açıklamam Can Bora'nın kaşlarının hafifçe çatılmasına sebep oldu. Birkaç saniye duraklayıp gözlerini kırpıştırdıktan sonra bir şey söylemeden kenara çekildi ve içeri girmeme izin verdi. Hayreti hâlâ üzerindeydi.

Yanından geçtim ve elimdeki poşetlerle mutfağa doğru ilerledim. Bu sırada Can Bora da bir adım arkamdan beni takip ediyordu.

Poşetleri mutfak masasına bıraktığımda ona doğru döndüm ve "Nasılsın?" diye sordum.

Yine gözlerini kırpıştırdı. Sonra da geçip mutfak sandalyelerinden birine oturdu. Yanaklarındaki hafif kızarıklık, yakışıklı suratına çocuksu bir masumiyet kazandırıyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Uzanıp boynuna sarılma isteğimden, o yanaklara birer öpücük bırakma arzumdan nasıl vazgeçeceğimi bilemiyordum. Duygularımın aniden bu kadar yükselmesi beklenmedikti. Can Bora serseri bir herifken ona nasıl davranacağımı bilmek kolaydı. Ona karşı hissettiğim çekimin önüne bir set çekmek de öyle ama karşımda hasta ve üzgünken, kalbinde anne özlemini ve bir arkadaşın kaybını taşıdığını bilirken işler değişiyordu.

Ben işlerin değişmesiyle baş edemezdim. İşler değiştiğinde duygularıma yenilirdim ve bu bir felaket olurdu.

"İyiyim," dedi Can Bora benim karmaşamdan bağımsızca. "Biraz boğazım acıyor sadece."

"Yeni mi uyandın?" Saçma bir soruydu bu. Yeni uyandığı her halinden belliydi ama sormamın bir amacı vardı. Bir yere varmaya çalışıyordum.

Can Bora bu saçmalığı sorgulamadan başını salladı. "Zilin sesiyle kalktım."

"İlaç içmen gerekmiyor mu?"

Sorumu kısa bir süre düşündü, sonra omuz silkti. "Ayaz buzdolabına birkaç ilaç bıraktığından bahsetmişti ama bilmiyorum."

Buzdolabına doğru ilerledim. Açar açmaz eczane poşetini görmem zor olmadı çünkü buzdolabı çok kalabalık sayılmazdı. Poşeti aldım ve içindeki ilaçlara bir göz attım. Sonra masaya ilerleyip ilaçlardan birini Bora'ya uzattım. "Bu aç karnına içilecek," dedim. "İç şimdi. Kalanları da karnını doyurduktan sonra içeceksin."

Masadaki sürahiyi alıp önündeki bardağa su doldurdum ve önüne ittim. Can Bora önce suya, sonra ilaca, ardından da bana baktı. Bir şeyleri anlamlandırmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Sorarcasına tek kaşımı kaldırdığımda, "Paralel evrenlerden birinde miyim?" diye manasız bir cümle kurdu.

"Ne?" Acaba hâlâ ateşi mi vardı? Kontrol etse miydim?

"Bana fazla iyi davranıyorsun," dedi Bora. Sesi mırıltı şeklindeydi. "Neden?"

Çünkü anneni özlüyorsun ve en yakın arkadaşını kaybettin. Birilerinin sana iyi davranması gerek. Herkesin sana iyi davranması gerek.

Aklımdakileri cümlelere dökmekten korktuğum için, "Çünkü hastasın," demekle yetindim. "İyileştiğinde tekrar kötü davranmaya başlarım, merak etme." Küçük bir duraklama ânı yaşadım ve istemsizce kaşlarımı çattım. "Ayrıca sana kötü davrandığımın farkında değildim. Keşke daha önce söyleseydin."

"Kötü davranmıyorsun," derken dudaklarına tanıdık bir gülümseme dolandı ve yüz ifadesini değiştirdi. "Ama bu kadar ilgili ve yumuşak davranmadığını da kabul etmelisin."

Kabul ediyordum zaten. Neden bunları yaptığımı ben de bilmiyordum üstelik. Sorgulamasak her şey daha güzel olacakmış gibi geliyordu. "Nazlanmayı bırakıp ilacını içer mi-

sin?" diyerek konuyu değiştirdim. "Kahvaltı yapman lazım. Yumurta yiyorsun, değil mi?"

Can Bora'nın kaşları hayretle yukarı kavislendi. Sonra bir şüpheyle aşağı düştüler. "Bana yumurta mı pişireceksin yoksa kalkıp kendime yumurta pişirmemi mi emredeceksin?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu seferlik ilki," dedim. "Peynirli omlet yapacağım. Eğer seviyorsan tabii."

Gülümseyişi keyifli bir sırıtışa dönüştü. "Bayılırım."

Benim için yeterli bir cevaptı. İşe girişmeden önce son kez önündeki bardağı işaret ettim. "İlacını iç."

Can Bora bu defa uslu bir çocuk oldu ve bir daha söyletmeden ilacını içti. Ben de market poşetlerinden aldıklarımı çıkarıp ihtiyacım olan şeyleri tezgâha dizdikten sonra işimi görecek bir tava ve bir kâse buldum. Yumurtaları kâseye kırıp sütle çırparken Bora ayağa kalkıp yanıma geldi. Kollarını birbirine dolayıp tezgâha yaslandığında amacının beni izlemek olduğu ortadaydı.

Hiçbir zaman eli ayağına dolaşan insanlardan olmamıştım. Heyecanımın dizlerimi titrettiği sayılı an vardı ömrümde. Bazen başıma bir silah dayansa bile işimi büyük bir dikkatle yapmayı sürdürebileceğimi düşünürdüm ama görülen o ki Can Bora'nın bakışları altında bu mümkün değildi. Ela gözleri neredeyse somut bir iz bırakarak çehremde dolanırken parmaklarımı doğrayacağım diye endişelenmeden edemiyordum. Kollarım sanki düğüm oluyordu ve kendimi aptal gibi hissediyordum.

Kaşlarım çatık bir şekilde onu görmezden gelmek, aklımı başıma toplayabilmek için didinirken tavayı ocağa koyduğum sırada, gevşekçe topladığım saçımdan bir tutam yüzüme düştü. Uzundu ve tam sol gözümün üstüne denk geliyordu. Başımı sallayıp onu gözümün önünden çekme-

ye çalışmam bir işe yaramadı. Bu halde iş yapmaya devam edersem saçımın omlete karışması işten bile değildi. Tam bu sebeple ellerimi yıkamaya yelteneceğim sırada Can Bora'nın ileri uzandığını fark ettim. Tek eli görüş alanıma girdi. İki parmağını önce yavaşça saçıma doladı, sonra saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bunu yaparken parmak uçları önce şakağıma, sonra kulağımın arkasına, en son da boynuma dokundu. Peşinde ateşten bir nehri sürükleyerek şah damarımın üstüne kayan dokunuş az kalsın kalp atışlarımı durduracaktı. Oysa hepi topu iki kısa saniyeden ibaret, minicik bir temastı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım göğsümdeki ağrı yüzünden hafifçe çatlayan sesimle. Yalnızca deli gibi çarpan kalbimin sesini bastırabilmek için konuşmuştum.

Can Bora'nın kelimeleri benimkilerin aksine oldukça sakin, neredeyse huşu içindeydi. "Rica ederim."

Elini geri çekti ama kendisi artık daha yakınımdaydı. Üstelik geri çekilmeye niyeti yok gibiydi. Bu yüzden omleti tam olarak nasıl yaptığımı bildiğimi söyleyemezdim. Sadece doğru yaptığımı, tuz yerine şeker atmadığımı ve çiğ bırakmadığımı umuyordum.

Öyle ya da böyle, yaklaşık on beş dakika sonra küçük bir kahvaltı sofrası hazırlamayı başarmıştım. Bu sırada evi ateşe vermemiş, parmaklarımı doğramamış ya da Can Bora'nın boynuna sarılmamış olmak şahsi başarılarım arasındaydı.

Masayı hazırlayıp kendime ve Can Bora'ya birer bardak çay doldurduktan sonra sandalyelerden birine oturup bacak bacak üstüne attım. Daha yeni yemek yediğim için kahvaltıya eşlik edemeyecektim ama burada durmam ve Can Bora'nın ilaçlarını içtiğine emin olmam için bir bahane lazımdı bana. Ben de çayı seçmiştim.

"Soğutmadan ye," dedim bardağımı dudaklarıma götürürken. O omleti ne zorluklarla yaptım, haberin var mı Karabaş?

Can Bora uslu bir çocuk olmayı sürdürdü ve bana sözlerimi tekrarlatmadan tabağındaki omletten bir lokma aldı. Normalde bir şey yaptığımda, herhangi bir şey ürettiğimde onun kalitesinden emin olurdum. Kötü bir şey yapmam, demiyorum elbette. İnsanım sonuçta. Demek istediğim, birinin önüne bir tabak yemek koyacaksam onun iyi bir yemek olduğundan emin olurum. Fakat standartların oldukça dışında bir gün yaşıyor olduğumuzdan, omletimin lezzetli olduğuna dair bir güvence veremiyordum. Bu da lokmasını çiğneyen Can Bora'yı tuhaf bir gerginlikle izlememe sebebiyet veriyordu. Acaba beğenecek miydi?

Uzun uzun çiğnediği bir parçacık omleti nihayet yuttuğunda bir şey söylemesini bekledim ama o gidip çayından bir yudum almayı tercih etti. Bunu biraz gurur meselesi haline getirdiğimden, omletin nasıl olduğunu sormayı planlamıyordum. Kötüyse yemesindi. Orada zeytin, peynir falan da vardı, aç kalmazdı.

"Yemek işinde iyi olduğunu görmek beni şaşırttı."

Kafamın içindeki manasız inatlaşmayı bitiren şey, Can Bora'nın çayını yudumlamasının ardından kurduğu bu küçük cümle oldu. İltifatını kelimelerin arasına gizlemiş olsa da istediğimi almanın mutluluğuyla hafifçe gülümsemeden edemedim. "Neden ki? Yemek yapmak çoğunlukla malzemeleri doğru ölçüde koyup doğru sürede pişirmekten ibaret."

Dudakları iki yana kıvrıldı. Bu da yetmezmiş gibi tatlı tatlı güldüğünü işittim. Bu adam her geçen saniye benim için bir imtihana dönüşüyor gibiydi. "İşin bir noktasında tutku ya da sevgi de gerekmiyor mu?"

Tek kaşım sorarcasına yukarı kavislendi. "Sahanda yumurta için mi?"

Tekrar güldü. Uykusu iyice açılmış, ela gözlerindeki parıltı yerine gelmişti. Neşeli ifadesi içimde tuhaf bir duyguya sebep oluyordu. Onu güldürdüğüm için kendimi alkışlamak istiyordum.

Başını hafifçe sağa eğip, "Sen de haklısın," diye mırıldandı Bora. Her ne kadar morali düzgün görünse de sesinde hâlâ hastalığının izleri vardı. Duruşunda da.

Çayımdan ikinci bir yudum alırken bakışlarım onun bu halinde dolandı. Hafifçe baygın bakışlarında, kızarmış yanaklarında, omuzları aşağıda duruşunda... Ona karşı hissettiğim çekime alışmıştım. Bazı insanların arasında bu elektriğin olabileceğini biliyordum ve Can Bora'ya karşı böyle bir çekim hissetmek şaşırtıcı değildi. Çok yakışıklı, umursamaz, sürekli siyahlar giyen, asi duruşlu bir adamdı. Çarpık gülüşünü ve yaramaz bakışlarını da unutmamak gerekti tabii. Bu yüzden ondan etkilendiğimi kabullenmem dünyanın en zor şeyi falan olmamıştı. Fakat kalbime ince bir sızı yayan bu yeni hissi anlamıyordum. Neden kalkıp koskoca adamı battaniyelerle sarmak istiyordum? Neden ona kıyamıyormuşum gibi geliyordu? Hiçbir mantığı yoktu bunun.

"Birkaç gün izinlisin," dedim ona iç çekerek. "Güzelce dinlen ve çabuk iyileş."

"Emredersin patron," derken başını salladı. "İşe çabuk döneceğim ki bensiz canın sıkılmasın."

Gülümsedim. "İşte ayın elemanı."

Kısa kahvaltının geri kalanında pek bir şey konuşmadık. Can Bora'nın benimle uğraşacak kadar bile takati yok gibiydi. Uslu uslu yemeğini yedi, ardından ona uzattığım ilaçları itiraz etmeden içti. Bütün bunları yaptıktan sonra ise sanki saatlerce yürümüş gibi halsiz görünüyordu.

"Dinlenmen lazım," dedim ona bakarken. "Ben gideyim. Sen de uyu güzelce. Akşam yine ilaç içmen gerekecek, unutma."

Hafifçe başını salladı. "Teşekkür ederim kahvaltı için."

"Rica ederim," dedim ama aynı zamanda akşam yemeğini aksatmamasını iyice tembihlemek, ilaçlarını doğru saatlerde içmesini ve biraz meyve yemesini de söylemek istedim. Fakat bunları söylersem deli bir kadın gibi görüneceğim endişesiyle başka bir insanın hayatına bir anda böyle dâhil olamayacağım gerçeği yolumu kesti. Kalkıp kapıya doğru ilerlerken bir adım arkamdan beni takip eden adamın bir an önce iyileşmesi için elimden gelen tek şey sanırım dua etmekti.

"İyi uykular," dedim kapıdan çıkıp ona son kez baktığımda.

Dudaklarını aheste bir tebessüm fethetti. Kısık ve hastalık yüzünden pürüzlü sesiyle, "Rüyamda seni göreceğim Kızılcık," diye cevap verdi.

Uzanıp yanağına bir öpücük bırakmak ve merhametle saçlarını okşamak istesem de tek yapabildiğim gülümsemek ve "İlaçlarını içmeyi unutma," diye hâkim olamadığım bir hatırlatma yapmaktan ibaretti.

Ondan sonra Can Bora'yı orada bırakıp ayrıldım ama daha ona arkamı döner dönmez günün kalanında da onu düşüneceğimin ve onun için endişeleneceğimin farkındaydım.

10

"Sen harika bir kadınsın Hare."

Bu cümleyi kuran adamın, yani Ferit'in gözlerine bakıp kibarca tebessüm ettim. Bu sırada içimi burkan tuhaf bir suçluluk hissiyle cebelleşiyor olmam da neyin nesiydi bilmiyorum. Gerginliği anlıyordum. Zira Ferit'in, bu cümlelerin devamında söyleyebileceği şeylere henüz hazır değildim. Benden hoşlandığını söylerse masanın üzerindeki bir bardak soğuk suyu tek yudumda içmekten başka bir şey yapabileceğimi zannetmiyordum mesela. O yüzden karnıma saplanan ağrının bir açıklaması vardı fakat yanaklarımı ısıtan diğer duygudan tam olarak emin değildim. Suçlu hissedeceğim bir şey yapmamıştım ki.

Kendimi kandırmak dışında.

Aslında Ferit'le tekrar görüşeceğimizi düşünmemiştim. Ondan hoşlandığımı düşünüyordum fakat yaşanan son olaylar göz önüne alındığında onunla bir ilişkiye başlamaya hazır olmadığım ayan beyan ortadaydı. O yüzden Ferit beni aramazsa ben de onu aramayacaktım. Eğer arayacak olursa da buluşma teklifini nazik bir dille geri çevirip aramızda yeni yeni filizlenmeye başlamış bu şeye bir son verecektim.

Ne yazık ki işler düşündüğüm gibi gitmemişti. Öğle yemeği için ofisimden ayrılacakken kapım tıklanmış ve bir anda Ferit'in sevimli suratı görüş alanıma girivermişti. Aslında böyle emrivakilerden hiç hazzetmezdim fakat Ferit sevimli bir adamdı ve onu geri çevirmek zordu. Bu yüzden öğle yemeğini beraber yemeyi teklif ettiğinde ona hayır diyememiştim.

Öğle yemeği romantik bir ilişki başlangıcına adım atmak için çok da uygun bir yer gibi görünmüyordu. En azından Ferit, bir kadına ondan hoşlandığını öylesine bir öğle yemeğinde söyleyecek bir adam gibi görünmüyordu. Ama her nasılsa konuşma bir anda o yöne kaymıştı işte ve şimdi Ferit'in söyleyeceği bir sonraki cümleyi beklerken kendimi berbat hissediyordum.

"Senden ilk görüşte çok etkilendiğimi kabul etmek zorundayım," derken başını eğip genişçe tebessüm etti. "Kim etkilenmez ki? Muhteşemsin. Ayrıca birlikte geçirdiğimiz vakitlerden de çok keyif aldım." Duraklayıp önündeki bardaktan bir yudum su içti. Sonra kimse bir şey dememiş olmasına rağmen gergince güldü. "Normalde insanlar böyle konuşmalar yapmazlar aslında ama ben, ikimizin yapmasının iyi olacağını düşündüm."

Son cümlesiyle birlikte kaşlarım küçük bir şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Duymayı beklediğim bu olmadığı için, "Nasıl?" diye sordum.

Ferit gözlerini gözlerime dikti. Derin bir alıp bir kere daha, "Sen harika bir kadınsın," dedi. "Ve senden çok hoşlanıyorum ama aramızdaki şeyin bir adım öteye gideceğinden şüpheliyim. Seninle arkadaş kalabilmeyi istediğim için de bu tuhaf, zor ve... Tuhaf demiş miydim? Her neyse. Bu konuşmayı yapsak iyi olur diye düşündüm."

Biraz önce çatılan kaşlarım bir anda hayretle yukarı kavislenirken içime hızlı bir rahatlama duygusunun yayıldığını hissettim. Şaşkınlığım boyut atlamıştı fakat aynı zamanda Ferit'i reddetmek zorunda kalmayacağım gerçeği bir anda önüme serilmiş ve bana derin bir nefes aldırmıştı. Şükürler olsun.

Masanın üzerindeki soğuk suya uzandım ama korktuğum gibi tek yudumda hepsini içmem gerekmedi. Sadece şaşkınlığımı sindirecek küçük bir yudumu boğazımdan aşağı yuvarladım, o kadar. "Anlıyorum," diye mırıldandım bu sırada çünkü Ferit, bir tepki için yalvaran bakışlarla yüzüme bakıyordu. "Benden hoşlanıyorsun ama o kadar da hoşlanmıyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Böyle söyleyince kulağa çok kötü geliyor," dedikten sonra derin bir iç çekti. "Sadece birbirimize karşı kuvvetli bir çekim duymadığımızı düşünüyorum. Seni bir daha aramayarak bu işi noktalamak gibi bir seçeneğim vardı elbette. Fakat beraber iş yapmaya devam edeceğiz ve güzel bir arkadaşlık kurmanın her açıdan kâr getireceğine inanıyorum. O yüzden bunu konuşup halletsek daha iyi olur gibi geldi."

"Mantıklı." Gerçekten öyleydi. Eğer Ferit beni bir daha aramasa bu durum beni yıkmazdı. Belki çok üzülmezdim bile. Fakat bir sonraki karşılaşmamızda ikimiz de tuhaf bir şekilde gerilirdik. Bilirsiniz, kaçamak bakışlar, tereddüt dolu gülümsemeler, bulunduğumuz ortamı bir an önce terk etmeye dair kuvvetli bir istek... Oysa beni karşısına alıp bu tuhaf konuşmayı yaparak bütün bunlardan kurtulmamızı sağlamıştı. "Teşekkür ederim," dedim bu yüzden. "Bu iyi oldu."

Sözlerimde samimi olduğumu anlayan Ferit'in omuzları bir rahatlamayla gevşedi ve yüzünü gerçek bir tebessüm kapladı. "Bunu atlattığımıza göre," dedi neşeyle. "Anlat bakalım, ne var ne yok?"

Bu sorudan sonra konuşma o tuhaflığını yitirdi ve yemeğin kalanında Ferit'le iki arkadaş gibi, daha öncesinde hissettiklerimden farklı bir şey hissetmeden yemek yiyip muhabbet ettim. Bu sırada içimde çoğalan o garip sıkıntının ve boğazıma doğru yükselen tatsız hissin Ferit'le hiçbir alakası yoktu. Neyle ilgisi var diye soracak olursanız, bir fikrim de yoktu.

Yemek, beni zorlayan isimsiz hislere rağmen gayet güzel geçip sonlandığında Ferit beni ofise bırakma nezaketini gösterdi. Bu sefer ayrılmadan önce yanağıma kondurulan samimi bir öpücük yoktu. Bunun yerine dostça bir sarılmayla vedalaştık ve bir ara tekrar bir öğle yemeği yemek konusunda anlaştık.

Ferit'i bırakıp arkamı döndüğümde kulübün kapısındaki Can Bora'yı gördüm. Kalbim bir anda, içine hava pompalanan bir balon gibi kocaman oldu. Ciğerlerimdeki nefesin sıkıştığını hissettim ve yanaklarıma doğru ilerleyen gülümsemeyi engelleyemedim.

Can Bora'yı en son üç gün önce, evine gidip ona omlet yaptığımda görmüştüm. O zaman hâlâ hastaydı. Geçtiğimiz üç gün boyunca onu aramak, mesaj atmak ya da gidip aniden kapısında belirmek gibi isteklerle baş etmek zorunda kalmıştım. Fakat hiçbirini yapmamıştım çünkü ben Can Bora'nın hiçbir şeyi değildim ve birinin hiçbir şeyi değilseniz, bazı sınırlara dikkat etmeniz gerekirdi. Sırf nasıl olduğunu merak ediyorum diye Can Bora'yı aramalarımla ya da mesajlarımla taciz edemezdim. Kapısında belirmek ise aşırılık değilse ne olurdu bilemiyorum.

Şimdi burada, kulüpte olduğuna ve ince bir deri ceketle kapıda dikildiğine göre iyileşmiş olmalıydı. Onu sağlıklı görmek güzeldi. Onu görmek güzeldi ve neden güzel olduğuna dair bir açıklamam yoktu. Sadece öyleydi işte.

Adımlarım koşmak için heveslenseler bile ritmimi bozmadan yürümeyi başardım. Can Bora'nın karşısında durduğumda ise gözlerim onun üstünde dolaştı. "İyileşmişsin bakıyorum," dedim gülümseyerek. Sonbaharın serin rüzgârı kızıl saçlarımı uçurup yüzümün önüne getirdiğinde parmaklarım onları çekmek için harekete geçti.

"Evet," dedi Can Bora, sakin ve soğuk bir sesle. "Daha iyiyim."

Bunun üzerine hafifçe tebessüm ettim ve ondan bir şeyler sormasını bekledim. Benim nasıl olduğumu, görüşmediğimiz zamanlarda ne yaptığımı falan. Lakin sormadı. Sanki konuşma burada bitmiş gibi kestirip attı, ardından da önüne döndü.

Tebessümümüm yavaşça geri çekilirken çatılan kaşlarım epey hızlı davrandı. Dudaklarımdan hâkim olamadığım bir hıhlama kaçıp gitti ve benimle iş birliği yapmayı kabul eden rüzgârda saçlarımı savurarak Can Bora'nın yanından geçip kulübe girdim. Umduğumdan daha dramatik bir sahne olmuştu fakat bu konuda endişelenmiyordum. Zira hissettiğim çok daha kuvvetli duygular vardı. Manasız bir kırgınlık ve haklı bir kızgınlık gibi.

O günün geri kalanında Can Bora'yı bir daha görmedim. Zaten göresim de kalmamıştı. Kapıdaki tavrı bütün gün tepemde alev alev yanan bir öfkenin dolaşmasına, bu sebeple karşılaştığım bütün insanların benden kaçarcasına uzaklaşmasına sebep olmuştu. Ara sıra bilgisayar ekranına bakarken topuklu ayakkabımı çıkarıp Can Bora'nın kafasına geçirdiğim sahneler düşleyerek kendimi biraz sakinleştirmeyi başarsam da gözümün önünden gitmeyen capcanlı hatıralar öfkemi geri getirmek konusunda hiç sıkıntı çekmemişlerdi. Yani kimseden minnet beklediğim falan yoktu ama hastayken onu ziyaret eden birisine hiç değilse biraz nezaketli davranamaz mıydı?

"Sinir bozucu, pislik, serseri."

Bu kelimeleri gün içinde kendi kendime o kadar çok mırıldanmıştım ki biraz manalarını yitirmeye başlamışlardı. Akşam çöktüğünde bile hâlâ huysuz bir insandım. Hâlâ Can Bora'yı bulup tokatlamak, sonra da saçlarımı yüzüne savurup yanından çekip gitmek gibi isteklerim vardı. Neyse ki bu isteklerin birazını, öfkemin öznesi olan adamı koridorda gördüğümde yüzüne dahi bakmadan, telefonla konuşmaya ara vermeden, hatta adımlarımda en ufak bir yavaşlama bile olmadan yanından geçip gittiğimde törpüleyebilmiştim.

Yalnızca üç gün önce aynı adamı battaniyelere sarıp sıcak çikolatalarla beslemek gibi manasız isteklerim varken bugün birdenbire kendisini bir halı gibi balkondan silkeme arzusunda olmam şaşırtıcıydı. Ben şaşırıyordum yani. Sabit kalmayan, sürekli değişen ve yoğunlaşıp seyrekleşen hisler beni hayretlere sürüklüyordu. Tam biriyle baş etmeye başlamışken hop! Bambaşka bir tanesi karşıma dikilip rotayı yeniden hesaplamak zorunda kalmama sebebiyet veriyordu. Bütün bunlar karşısında küçük bir çocuk gibi ağlayarak tepinme arzumsa hiç azalmıyordu.

Bora'nın yanından geçip gittiğim günün kalanında biraz sakinleşmiş, sevdiklerimle vakit geçirirken Bora'yı düşünmeyi reddetmiş ve ertesi güne daha pozitif uyanacak kadar kendime gelebilmiştim. Lakin ertesi gün de işler daha iyi gitmedi.

Aslında iyi başlamıştı. Azra'nın doğum günü yaklaştığı için onun ikizi olan Feza ile birtakım gizli kapaklı planlar içindeydik. Yani bu aslında ikisinin de doğum günüydü ama Feza bu sene Azra için güzel bir şeyler yapmak istiyordu çünkü son zamanlarda ikizinin keyfinin pek yerinde olmadığını fark etmişti. İşte bu planların son ayarlarını yapabilmemiz için Feza sabah beni almış, kahvaltıya götürmüş, ardından benimle birlikte kulübe gelmişti.

Bu arada kısaca Feza'dan bahsetmem gerekirse kendisinin hayali bir ülkede yaşadığına ve oranın prensi olduğuna inanıyordum. Bu fikri kafama Nehar sokmuştu aslında ama mantıklı buluyordum doğrusu. Feza asildi. Gururluydu. Her zaman en iyi şeyleri giyer, her zaman iyi yemekleri yer ve her zaman başı dik yürürdü. Bu havası öyle baskındı ki ona sinir olsanız bile asaletini inkâr edemezdiniz. Ve inanın, Feza'ya sinir olmak çok kolaydı. Dünyadan ve çevresindekilerden o kadar çok şey talep ederdi ki bazen katlanılmaz olurdu. Elbette bu katlanılmazlık çok kısa sürerdi çünkü size gülümser, güzel bir şey söyler ve o büyülü tabiatıyla bütün huysuzluğunu telafi ederdi.

Kendi adıma konuşmam gerekirse Feza'yı seviyordum. Onunla takılmak ve onun dünyasında yaşamak insanı şımartan bir deneyimdi. Çok fazla ters düştüğümüz de olmazdı. Ayrıca herkese yaptığı şımarıklıkları bana yapamayacağının farkındaydı. O yüzden harika bir arkadaşlığımız vardı.

Onunla beraber kulübe geldiğimizde planımız, kulübün aklımızdaki kutlama için ideal bir yer olup olmayacağını değerlendirmekti. Beraber arabadan inip girişe doğru yürürken bu defa kapıda başka birini gördüm. Tanımadığım birini.

Siyah, dar bir pantolon giymiş, üstündeki deri ceketin fermuarını en tepeye kadar çekmiş, tek kolunun altında bir kask tutan, kıvırcık saçlı, esmer bir kadındı bu. Hafifçe çekik, siyah gözleri ve burnunun üstüne dağılmış kahverengi çilleri vardı. Egzotik bir güzeldi. Bir kere gördüğünüzde unutacağınız birisine benzemiyordu. Ben zaten unutmazdım.

Siyah bir motosikletin yanında dikilişi kalbime bir şüphe tohumu ekse de eğer bu meçhul kadın bize seslenmemiş olsa ben yanından geçip gidecektim. Kim olduğunu sorgulamayacaktım. Ama kendisi, "Bakar mısınız?" dedi soğuk ve bunalmış bir sesle. "Burada mı çalışıyorsunuz?"

Burada derken çenesiyle işaret ettiği yer kulüptü. "Evet," diye cevap verdim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. "Bunu Can'a verebilir misiniz?"

Can. Maalesef burada bu isimde tek bir adam vardı. Uzattığı kâğıda bir saniye kadar baktıktan sonra onu yırtıp atma isteğimin hiçbir açıklamasını yapamayacağımı kabullenip başımı salladım. Sonra kâğıdı alıp, "Kimden diyeyim?" diye sordum. Bir anda Can Bora'nın sekreterine dönüşmeme neden olan merakıma çokça kırgındım.

"Gece," diye ismini söyledikten sonra yarım ağız bir teşekkür edip motoruna atladı. Kaskını başına geçirmesini ve hızlı bir şekilde kulübün önünden ayrılmasını izledim. Bu sırada parmaklarım arasında buruşan kâğıdın hesabını da kimseye vermeyecektim elbette.

Tam tekrar önüme dönüp kulübe doğru ilerleyeceğim sırada Feza'nın fısıltısını işittim. "Ne üzücü bir güzellik israfı."

Hâlâ kızın gittiği yöne baktığı için bu sözleri kime söylediği de açıkça ortadaydı. Kızın giyim tarzı ve tavırlarındaki soğukluktan hoşlanmamış olmalıydı. Herhangi bir yorum yapmadım. Hatta onun bu dalgınlığından faydalanıp elimdeki kâğıdı aralayıp ne yazdığına baktım. Bir telefon numarası yazıyordu.

Feza'yla birlikte kulübün içinde dolanırken her nasılsa kendimi en az dünkü kadar sinirli ve tuhaf bir şekilde üzgün hissediyordum. Buna rağmen arkadaşımın söylediklerini takip etmekte ve Azra'nın doğum günü partisi için bazı notlar almakta pek sıkıntı çekmedim. Asıl sıkıntı Feza gittikten sonra başladı. Yani kendi düşüncelerimle baş başa kaldığımda.

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Can Bora'yla aramızdaki çekime o kadar inanmıştım ki onun da benim gibi hissedip hissetmeyeceği sorusunu kendime sormamıştım

bile. Hissediyor zannetmiştim ve kendimi ondan uzak tutmak gibi tuhaf amaçlar gütmeye başlamıştım. Oysa Can Bora'nın benden uzak kalmakla alakalı bir sorunu yoktu. Benim hissettiğim o çekimi hissedip hissetmediğiyse tamamen meçhuldü. Hatta durup şöyle bir düşününce benden değil de tarzı kendisininkine daha çok uyan bir kadından hoşlanması, daha olası görünüyordu.

Zaten Ferit de benden o çekimi hissedecek kadar hoşlanmamıştı, değil mi? Bora neden hoşlansındı ki?

Uzun süredir fareyi bile kımıldatmadığım için kararıp bir aynaya dönen bilgisayar ekranındaki yansımama baktım. Kızıl saçlarım en genç çağlarındaki alevleri anımsatsa bile ben buzdan oyulmuş bir heykele benziyordum. Sadece beyaz tenim ya da bakanlara kutup rüzgârları estiren duruşum yüzünden de değildi. Öylece dururken dudaklarım düz bir çizgi gibiydi. Gözlerimde hiç sevecenlik yoktu. Göründüğüm kadar soğuk davrandığımı da biliyordum. Keşke aynı soğukluğu tam şu an içimde de hissedebiliyor olsaydım.

Kendime bakmak fazla geldi. Kendimle göz göze gelip üzüldüğümü görmek, içimdeki sıkıntı ve kalbimin ortasında duran, varoluşuna bir açıklama bulamadığım kırıklık fazla geldi. Dünya fazla geldi. Ben de böyle anlarda sürekli yaptığım şeyi yaptım. Masamın altına girip oturdum.

Bu, çocukça bir eylemden fazlasıydı. İnadımdan ya da üzüntümden saklanmıyordum. Yıllar önce, küçük bir çocukken bulduğum bir yöntemdi bu; dünyamı küçültüyordum. Böyle yaptığımda baş etmem gereken o koca gezegen, masanın altıyla sınırlandırılmış bir alana dönüşüveriyordu. En azından kendimi buna inandırıyordum. Masanın altında yalnızca ben kalınca baş etmem gereken de sadece içimdekiler oluyordu. Bu da bazı şeyleri kolaylaştırıyordu.

Bu sefer de öyle olmasını bekledim. İşlerin kolaylaşmasını. Düşüncelerin zihnimde bir sıraya girmesini. Bu dünyadan geriye göz kapaklarımın içindeki yıldızlardan fazlası kalmasın diye gözlerimi bile kapattım.

Lakin dünya peşimi bırakmaya niyetli değildi. Ben zihnimi toparlamanın kıyısından bile geçmezken ofisimin kapısı tıklandı. Tıklandı tıklanmasına ama ben kendimi masamın altından çıkabilecek gibi hissetmiyordum. O yüzden sesimi çıkarmadım ve kapının önündeki her kimse, çekip gitmesini bekledim ama gitmedi. Ofis kapısının açıldığını, birinin içeri girdiğini işittim. Kalbimi bir panik dalgası kapladı birden çünkü masanın alt kısmı tamamen kapalı değildi. Ofise giren biri, biraz dikkatli bakarsa yana kıvırdığım ayaklarımı ve kalçamı örten kızıl saçlarımı pekâlâ görebilirdi.

Rezil olma korkusuyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimi kapattım ve içeri giren her kimse bir an önce çıkıp gitsin diye dua ettim. Bu sırada adımlar gittikçe bana yaklaşıyordu. Görüş alanıma önce siyah botlar girdi, ardından bana bakan bir çift ela gözle karşılaştım. Kalbim bir anda kasılıp kalırken nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Can Bora kaşlarını kaldırarak şaşkınca tebessüm ettiğinde ciğerlerimden kaçan solukla beraber farkına vardım ancak.

"Kızılcık?" dedi Bora ince bir hayretle işlenmiş sesiyle. "Ne yapıyorsun burada?"

Buna verecek mantıklı bir cevabım yoktu. Yani aslında vardı ama uzun uzun anlatacak kadar iyi hissetmiyordum kendimi. Bu yüzden omuz silkip, "Oturuyorum," dedim.

Can Bora cevabımı kısa bir sessizlikle karşıladı. Görmek istemesem de yüzünde gezinen tereddüdü gördüm. Bir karara varma ânı da apaçık ortadaydı. Dudaklarını hafifçe birbirine bastırmıştı, yumuşayan bakışlarıyla yüzümü süzdükten sonra benim yaptığım gibi masanın altına girip tam yanıma

oturdu. Onun sığması biraz zor oldu tabii. Ayaklarını benim gibi yanında toplamak yerine ileri uzatmak zorunda kaldı.

"Oturmak için ilginç bir yer seçimi," diye mırıldandı nihayet yerleşebildiğinde. "Özel bir nedeni var mı yoksa her şeyi akışına bıraktığında kendini birden masanın altında mı buldun?"

Bu soruya cevap vermek istemiyordum. Hatta Can Bora'yla konuşmak bile istemiyordum ama kalkıp gidemeyecek kadar halsiz ve isteksizdim. Sessizlik de o an savaşabileceğim bir düşman değildi. "Dünyayı küçültüyorum," diye manalı sayılmayacak, kısa bir cevap vermeyi tercih ettim bu sebeple.

Can Bora anlamış gibi usul usul başını salladı. "Canını sıkan bir şey mi var?"

Kibarlık yapasım yoktu. Bu yüzden, "Sana ne," derken pek de tereddüt etmedim. "Dün sabah, yüzüme bakacak kadar bile umursamıyor gibiydin. Şimdi niye merak ediyorsun?"

Can Bora'dan homurdanmayla gülme arası bir ses yükseldi. "Dün sabah biraz keyifsizdim, kusura bakma." Sesinde hissetmesi çok da zor olmayan bir mahcubiyet vardı. Bu da kalbimi, dönüp ona bakmama yetecek kadar yumuşattı. "Kabalık ettim. Özür dilerim."

Başımı salladım. "Gerçekten kabalıktı." Kısa bir an durup düşündükten sonra, "Özrünü kabul ediyorum," demeye karar verdim. Ona dönüp, masum masum bakan ela gözleriyle karşılaşınca kızgınlığım dağılmaya başlamıştı. *Sen hep o yaramaz çocuk olarak kalacaksın, biliyorum.*

"Teşekkür ederim," deyip sevimli bir şekilde gülümsedi. "Barıştığımıza göre tekrar sorabilirim. Canını sıkan bir şey mi var?"

Canımı sıkan birçok şey vardı ve bunların çoğu direkt olarak soruyu soran zat-ı muhteremle alakalıydı. Bu sebeple

ne cevap vereceğimi kestirmekte zorlanıyordum. Hayır demek apaçık yalan söylemek olurdu. Evet dersem de sorunun ne olduğunu açıklamak bir azaba dönüşürdü.

Ben cevaplardan cevap beğenemezken, "Ferit'le mi ilgili?" diye sordu Can Bora. "Seni üzecek bir şey mi yaptı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Can Bora'nın kaş çatışını, sesindeki o öfke kıvılcımını uydurup uydurmadığımı merak ettim. "Ferit, beni arkadaşı olarak görüyormuş. Aramızdaki çekim daha fazlasına yetmezmiş," dedim tereddütlü bir sesle.

Bora'nın dudaklarından bir hıhlama döküldü. Kaşları hâlâ çatıktı. "Aptalmış," diye mırıldandığını işittim. "Ama zaten sana göre bir adam değildi."

Dolan gözlerime öfkelenerek bakışlarımı kucağımdaki ellerime çevirdim. "Bana göre bir adam..." dedim sayıklar gibi varla yok arası bir sesle. Yeryüzünde bana göre bir adam olduğuna inancım her geçen gün azalıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Ben tırnaklarımdaki kırmızı ojeleri incelerken Can Bora'nın bakışları çehremdeydi. Keşke bana bakışı bile yoğun bir his olup kursağımda düğümlenmeseydi. O zaman her şey ne kadar kolay olurdu.

"Gerçekten çok mu üzüldün?"

Örümcek ağı misali bir fısıltıydı; kendisine göre güçlü ama dokunduğunuzda kolayca bozulan. Her bir harfi saçlarıma dolanırken başımı iki yana sallayıp dağıttım. "Üzülmedim."

"O zaman neden masanın altında oturuyorsun?"

Sorularından kaçamıyordum. O da peşimi bırakacak gibi görünmüyordu. Başımı çevirip yüzüne baktığımda gözlerinde gördüğüm endişe de oldukça sahiciydi. Öyle ki kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden döküp gitmeye başladılar. "Hayatımda bir kere bile başka birisi olmak istemedim. Bir defa bile. Bu buz gibi bakışları, kırmızı saçları ve hatta ha-

fifçe çarpık dişimi bile olduğu gibi seviyorum. Fakat bazen merak ediyorum."

Bora hafifçe tebessüm etti. "Neyi merak ediyorsun?"

"Bu kadar soğuk bir insan olmasam, her şey çok mu farklı olurdu?" Bu defa havaya örümcek ağları çizen benim sesimdi. "Yani elbette farklı olurdu ama ne kadar farklı olurdu?" Bana göre bir adam olur muydu o zaman şu kocaman dünyada?

Can Bora'nın henüz yüzünden silinmemiş tebessümü bir anda şaşkınlığa bulandı. Gözleri hafifçe kısıldı ve hayretle, "Soğuk mu?" diye sordu. "Sen mi?"

Yüzünde yavaşça çoğalan gülümsemesi karanlıkta aniden tutuşan ve her geçen saniye güçlenen bir kıvılcım gibiydi. "Kızılcık," dedi fısıltıyla. Bu sefer sesi narin değil, biraz pürüzlüydü. "Senin yaktığın ateş, senden daha kırmızı."

Biraz önce Can Bora'nın gülüşüyle doğan kıvılcım, yine onun sözleriyle bir anda amansız bir yangına dönüp etrafımızı kuşattı. Tenim cayır cayır tutuşurken kalbim bir sinek kuşu gibi bu alevlerden kaçmanın derdinde, çırpınıyordu. Oysa kaçılacak hiçbir yer yoktu. Dünyayı o kadar küçültmüştüm ki bu masanın altında, bu alevlerin içinde yalnızca Can Bora'yla ikimiz kalmıştık.

Işığın az olmasının en iyi yanı, Can Bora'nın ela gözleri içindeki alev harelerini görebilmemdi. Varlardı. Oradalardı. Yemin ederim. Bu çekimi sadece ben hissetmiyordum işte, o da biliyordu. Onun da kalbinin atışları hızlanıyordu. "Sen de hissediyorsun," diye mırıldandığımda sesim o kadar alçaktı ki Bora beni duymuş muydu, bilmiyorum. Gerçi o kadar yakınımdaydı ve her geçen saniye o kadar yakınıma geliyordu ki duyması sürpriz olmazdı. Fakat bunu belli edecek bir şey söylemedi. Sadece nefesi nefesime karışacak kadar yakınıma gelmeyi sürdürdü.

Hep uçurumlardan korkmuştum ama kalbimi iki dudak arasındaki kısacık mesafede yitirmenin kıyısındaydım. Tek bir dokunuşun her şeyi paramparça edeceğini biliyordum. Ve bundan ölesiye korkuyordum. Daha kalbimin okyanusundaki o dip balıklarını tutup çıkaramamışken ve içimde dönen fırtınalara bir isim koyamamışken porselenden yapılma bir biblo gibi dağılmayı kaldıramazdım. Buna rağmen gözlerimi kapattım ve paramparça olmayı bekledim.

11

Aramızdaki mesafe sıfıra yaklaşırken kalbim kulaklarımı uğuldatacak kadar hızlı atıyordu. Ne oturduğum zemini hissediyordum ne de bizi çevreleyen havayı. Sanki uzay boşluğundaydım. Sanırım bu durum göz kapaklarımın altındaki yıldızların parlaklığını ve bunca ışığın içinde bile karanlıkta kalışımızı açıklardı. Kendimi sonsuz bir gecenin içinde gibi hissediyordum.

Karanlık.

Yıldızlar.

Sonsuz bir gece.

Gece.

Zihnimdeki her şeyi bastırıp bir anda neon ışıklarla parlamaya başlayan ve beraberinde bas bas bağıran alarmları da sürükleyen bu dört harf, iki hece, tek kelime gözlerimin açılmasına sebep oldu. Gerçeklik beni bir kedi yavrusu gibi ensemden kavrayıp içinde süzüldüğüm uzay boşluğundan çekerken silinen her şey geri dönmeye başladı. Ellerimi hissettim. Altımdaki zemini. İçimdeki korkuyu ve telaşı. Kalbimdeki kırığı... Bütün bunlar bir anda vuku bulurken öyle hızlı bir biçimde geri çekildim ki dünyamın bir masayla sınırlı olduğunu unutup kafamı sertçe masanın tavanına geçirdim.

Çıkan küt sesi neredeyse bütün ofisi inletirken başıma aniden saplanan acının günün ilerleyen saatlerinde korkunç bir ağrıya dönüşeceğini şimdiden biliyordum. Dudaklarımdan, biraz önce Can Bora'nın dudaklarına kanmaya çok hevesli olan aptal dudaklarımdan, acı dolu bir inilti döküldü. Gözlerimi yıldızlar yerine yaşlar doldurmaya başlarken artık bu küçük dünyaya sığamadığımı fark edip masanın altından çıktım. Rezilliğim de peşimden geldi.

"İyi misin?" diye soran Can Bora'nın sesini duyduğumda tek elim, kafamda yumurta gibi bir şişliğe dönüşmeye yeminli o yeri tutuyor, saçlarım ise yüzümü örtüyordu.

"İyiyim," diye mırıldanırken başımı kaldırıp karşımdaki adama bakmadım. Bakabileceğimi zannetmiyordum. Zira yüzüm saçlarımla aynı renk olmalıydı. Ayrıca dolu dolu olmuş gözlerimi görsün de istemiyordum. Mümkünse bu yaşananları bile göz bebeklerinden, zihninden, hatıralarından hatta ve hatta zaman çizgisinden silsin istiyordum. *Bir daha onun yüzüne bakabilmem için yapsın bunu, ne olur.*

Can Bora bana yaklaştı. Beni omuzlarımdan tutup kendine çekerken, "Tabii tabii," dedi. "Eminim acımıyordur. Dur, bakayım şuna."

"Baksan ne olacak sanki," diye itiraz etmeye yeltensem de onu durduramadım. Kararlı bir şekilde önce benim elimi tutup aşağı indirdi, sonra parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Bu sırada benden uzun olmasının avantajıyla kafamı çarptığım yere bakıyordu. Ama gerçekten, baksa ne olacaktı ki? Beni o şifalı bakışlarıyla ya da şifalı dokunuşlarıyla mı iyileştirecekti?

Ben kendi kendime homurdanırken o, "Buz koymamız lazım," gibi dâhiyane bir fikir öne sürdü. "Yoksa şişecek."

"Şişmez şişmez," diye geçiştirdim bunalarak ve kendimi geri çektim. Bu defa kafamı çarpacağım bir tavan olmadığı

için mutluydum. Bunaldığım için yüzüme düşen saçları elimle geri ittiğimde beni Can Bora'dan saklayan hiçbir şey kalmadı. Bana baktığını, dikkatle baktığını hissettiğimde ise ona bakmama kararımı istikrarla sürdürmem mümkün olmadı.

Göz göze geldiğimizde Can Bora'nın yüzünde ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum ama dudaklarını birbirine bastırmış, bir gülüşü engellemeye çalıştığını görmeyi beklemediğim kesindi. Gözlerim inanamazlıkla büyürken, "Gülüyor musun sen?" diye sordum. *Ben burada senin yüzünden kafamı kırmanın eşiğine geldim ve sen gülüyor musun Karabaş?*

Sorumu kahkahasına verilen bir izin belgesi olarak algıladığında neşeli ve gür sesi ofisin içini doldurdu. Omuzları sarsılarak kahkahalar atışı karşısında hayretler içinde olmam bir kenara, biraz da bozulmuştum. Kaşlarımı çatıp, "Gülme," dedim. Beni hiç takmadı. "Gülmesene."

İkazlarımda oldukça ciddiydim ama Can Bora'nın kahkahası engellenemeyen bir tufan gibi azalmak yerine her geçen saniye çoğalıyordu. Benim itirazlarım, gittikçe aşağı inen kaşlarım ya da asılan suratım onun umurunda bile değil gibiydi. Başını geriye atmış, tek eli göğsünün üstünde, gülmekle meşguldü.

İleri uzanıp omzuna vurma isteğime engel olamadım fakat kahkahası bulaşıcıydı. "Gülme diyorum sana," derken gülüşü benim yüzüme de sıçradı ve bütün ciddiyetimi dağıtıp toza çevirdi. Önce engelleyemediğim bir şekilde sırıttım, sonra tutmaya çalıştığım gülüşüm burnumdan tuhaf bir ses çıkmasına sebep oldu, ardından ellerimle yüzümü kapayıp gülmeye başladım. Başımın acısını bir dakikalığına unutuvermiştim.

İçten içe bu kahkahalara minnettar olduğumu itiraf etmeliydim. Yaşanan ve tenime işlediğini hissettiğim o yoğun ânın ardından havada biriken bütün gerginliği ve tuhaflığı silip süpürmüşlerdi çünkü. Azalarak tükendiklerinde ve iki-

mizin dudaklarında asılı kalan birer tebessüme dönüştüklerinde Can Bora'nın yüzüne bakmak artık çok da zor değildi. Fakat araya bir sessizlik girmesine izin verirsem kapıda bekleyen kötü hislerin bu boşluğu doldurmakta acele edeceklerini biliyordum. Bu yüzden saksıyı çalıştırdım ve tatsız bir gerçeği hatırladığımda masamın üzerinde duran buruşmuş kâğıda uzandım. "Bu sana," dedim kâğıdı Can Bora'ya uzatırken. "Sabah kapıda bir kız bekliyordu. O verdi. Adı da Gece miydi, Günce miydi tam anlamadım."

Küçük tiyatromun karşımdaki adam tarafından fark edilmemesi için dua ediyordum. Gece'ye kafiyeli olarak tek bulabildiğim ismin Günce olması da biraz saçmaydı sanki. *Keşke Ece deseydim.* Yüzümü buruşturmamak için harcadığım çaba takdire şayandı, inanın. İfadesizce Can Bora'ya bakmayı sürdürmem de öyle.

Hafifçe çatılan kaşlarıyla kâğıdı aldı ve yazan numaraya baktı. Kısa bir düşünme ânı, başının üstünde parlayan bir ampulle sonlandı ve "Gece," dedi. "Poyraz abim söylemişti geleceğini."

Poyraz abinin isminin Gece'yle birlikte anılması zihnimde bazı taşların yerine oturmasına sebep oldu. Şafak ablayı, yani Poyraz abinin sevgili eşini tanıyordum elbette. Gece de sanki onun kız kardeşlerinden birisiydi. Zihnimin içinde böyle bir bilgi kırıntısı vardı lakin kaynağını bulamıyor, haliyle emin de olamıyordum. İçimde yine ismini koymakta zorlandığım bir duygu kaynıyordu ve hiç hoş bir duygu değildi bu. Göğsümü daraltıyordu, dudaklarımı dişlememe ve Can Bora'ya haddim olmayan bir dünya soru sormak istememe sebep oluyordu. Gece gerçekten de Şafak ablanın kız kardeşi miydi? Peki, Can Bora'yla alakası neydi? Neden ona bir telefon numarası vermek için kulübe kadar gelmişti? Yani mesajla da yollayabilirdi, değil mi?

Bu soruların hiçbirini sormadım elbette ama Can Bora'ya sorar gibi bakmanın da önüne geçemedim. Ela bakışları gözlerime çevrildiğinde orada saklanan ve bulunmak isteyen sorularımı görmüş olmalıydı.

"Motosikletimde birkaç sorun var da," dedi dudaklarını büküp. "Poyraz abim bir tamirci tanıdığını söyledi. Gece buraya uğradıysa veya yakınlardaysa onunla konuşmuş olmalı."

Kaşlarım hayretle yukarı kavislendi. "Gece isminde bir tamirci mi?" İlk başta biraz tuhaf hissettirdiği açıktı ama kızı şöyle bir gözümün önüne getirdiğimde bu mesleğin ona çok da uzak olmadığını düşündüm. Eminim kendi motorunu kendisi modifiye etmişti ve elinde İngiliz anahtarıyla kendinden emin duruşu vardı. *Harika, şimdi de kızın mekanik yeteneklerinden etkileniyorum.*

Can Bora benim aksime gayet kayıtsızca omuz silkti. "Açıkçası detayları ben de pek bilmiyorum. Sanırım babasıyla beraber bir tamirci dükkânı işletiyorlarmış. Bir ara gidip göreceğim."

İçimdeki o amansız kaşıntı hissi, kalbime asılıp duran kancalar biraz olsun beni rahat bırakmaya karar verdiler. "Anladım," dedim. Poyraz abinin bu Gece'yi nereden tanıdığınıysa elbette sormadım. Daha fazla meraklı görünmek istemiyordum. Sonra Can Bora'nın neden burada, ofisimde olduğunu bilmediğimi fark ettim. Sormak için biraz geç kalmıştım ama yine de sormadan edemedim. "Sen niçin uğramıştın?"

Elindeki kâğıdı pantolonunun cebine sıkıştırırken omuzlarını yukarı kaldırdı. "Birkaç günlüğüne şehir dışında olacağım," derken sesi tereddütlü çıkıyordu. "Gitmeden hoşça kal demek istedim."

"Ah." Küçücük bir şaşkınlık tepkisiydi bu. Can Bora'nın hiç beklemediğim vedasına mıydı yoksa bu haberin içimde

kocaman bir burukluğa dönüşmesine miydi, emin değildim. Ama kesinlikle bir şaşkınlık tepkisiydi. "Öyle mi?" diye geveledim harfleri ağzımın içinde. "Nereye?"

"Balıkesir'e," dedi Can Bora. "Babamın yanına uğrayacağım. Halletmem gereken birkaç şey de var."

Ne diyeceğimi bilemedim. Nedense tekrar masanın altına giresim gelmişti. *Belki birkaç gün orada kalıp uyusam ve Can Bora geri döndüğünde ben de dünyaya geri dönsem...* "İyi yolculuklar," derken hafifçe tebessüm ettim. "Belki gitmeden motosikletinin arızasına baktırmalısın. O şekilde yola çıkmak tehlikeli olabilir." Neden bu kadar bariz bir şeyi hatırlatma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum.

Can Bora keyifle güldü. "Kötüye bir şey olmaz, Kızılcık."

Söylediği bu mantık dışı saçmalığa itiraz etmeye hazırlanıyordum ki Bora benden hızlı davrandı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için iki çabuk adım attı. Sonra hiç vakit kaybetmeden yanağıma bir buse kondurdu. Her nasılsa tenime değen dudakları, alev alev yanan yanaklarımdan daha sıcaktı. Teması uzun bir saniye sürdü. Ardından hafifçe geri çekilip, "Hoşça kal," dedi.

"Hoşça kal," diye fısıltıyla karşılık verdim.

Sonra Can Bora gitti. Ofisimde yalnız kaldığımda gidip sandalyeme oturdum ve uzun bir süre öylece durdum. İçimdeki sıkıntı artık tadımı kaçırmaya başlamıştı ve neler olup bittiğini çözememek, belki de çözmekten korktuğum için durmadan bundan kaçmak yorucu olmaya başlamıştı. Cep telefonumu çıkarıp abimi ararken ve ona müsait olup olmadığını sorarken bu yorgunluk sesime de sıçramıştı. Henüz öğle yemeğine bir saat olmasına rağmen sesimi işiten abim bir şeylerin ters gittiğini anlamış olacak ki buluşup bir şeyler yemeyi teklif etti. Teklifine elbette balıklama atladım ve ofisimi terk etmekte oldukça acele ettim.

Gideceğimiz adres belliydi. Her zaman sık sık gittiğimiz, hatta bir keresinde Can Bora'yla da buluştuğum o restoranda buluştuk. Abimin bu sabah önemli bir görüşmesi olduğu için onu lacivert bir takımla bulmama şaşırmadım. Ne giyse kendine yakıştıran adamlardandı fakat bu hali etrafa öyle bir güç yayıyordu ki onu gören herkesin ufak bir telaşa kapılmasını yadırgamıyordum. Keşke onun dünyanın en sakin adamı olduğunu bilselerdi. O zaman eminim kimse karşısında biraz olsun gerilmez, kötü hissetmezdi. Ben hiç hissetmiyordum.

Buluştuğumuzda birbirimizi yanaklarımızdan öperek selamlaştık. Ardından karşılıklı sandalyelere kurulup önümüze koyulan menüleri incelerken biraz lafladık. Ona görüşmesinin nasıl geçtiğini sordum, o da bana buluştuğu adamın atlara takıntılı olduğundan ve tam bir saat boyunca atlar ve onlara dair inanılmaz sıkıcı şeyler hakkında konuşup durduğundan bahsetti.

"Atlar güzel hayvanlardır," dedim abimin göz devirmesine karşılık.

"Öyle," diye onayladı beni. "Ama inan, hangi yemle beslenirlerse daha iyi olacağı hakkında yarım saat aralıksız konuşan birini dinlemek hiç güzel değil."

Bu konuda haklıydı. Bu yüzden kaşlarımı kaldırıp başımı sallamak dışında verecek bir tepki bulamadım.

Yemeklerimiz önümüze koyulduğunda abim derin bir nefes aldı. "Dökül bakalım. Sorun ne?"

Kendimi tutamayıp ofladım. Bir sorun olduğu çok belliydi, bunu biliyordum. Ayrıca abimin sır tutmak konusunda harika işler çıkardığını da biliyordum. Bana biraz olsun yardım edebileceğini umarak onunla olan bitenin bir kısmını paylaşmaya karar verdim. Elbette Can Bora'dan delice etki-

lendiğimi, onu görünce tenimde bir elektrik akımının dolaştığını falan söyleyemezdim. Ama bazı şeylerden bahsedebilirdim. "Bir adam var," dedim hafif bir tereddütle.

Aynı anda abimin yüzü buruştu ve dudaklarından tatsız bir inleme döküldü. "Hayır," dedi bir çocuk gibi. "Hayır, Hare, lütfen. Bu meseleleri konuşabileceğin tam dört tane yakın kız arkadaşın var. Neden beni seçtin?"

Mızırdanmasına suratımı düşürüp kaşlarımı çattım. "Çünkü onlara anlatırsam olay çok fazla büyür ve ben bunu istemiyorum." Beni kırdığını anlaması için uzunca bir iç çektim. "Bu meseleyi çok fazla eşelemeyecek bir sen varsın, bir de Efe. Efe'yle mi konuşmamı istersin?"

Abimin cevabı kesin ve net oldu. "Asla."

"O zaman gidip dağlara taşlara anlatacağım herhalde derdimi," dedim aynı iç çekişi tekrarlayarak. "Kimsesiz insanlar gibi aynalarla konuşacağım."

Bana yüzünü buruşturarak bir bakış attı ve o esnada uzun uzun ağzındaki lokmayı çiğnedi. Babamdan aldığı mavi gözlerindeki baygın bir ifadeyle, "İçim parçalandı," dedi lokmasını yutunca. "İyi madem. Anlat bakalım. Dinliyorum."

Omuzlarımı dikleştirip rahatsızca yerimde kıpırdandım. Anlatmak kolay olmasa da bir yerden başlamam gerekiyordu. "Bu adam," dedim kelimeleri zihnimde düzgün bir sıraya koymaya çalışırken. "Çevremdeki diğer insanlardan biraz daha farklı bir hayata sahip. Daha spontane birisi. Daha uçarı... Normal şartlar altında etkileneceğimi düşünmediğim birisi." Kibarca Can Bora'nın bir serseri oluşundan bahsetmeye çalışırken abimin durumu anladığını umdum.

Sanırım anlamıştı. Keyifsiz bir suratla beni dinlerken tek kaşını yukarı kavislendirdi. "Anormal şartlar mı söz konusu?"

Omuzlarımı kaldırdım. Şartlar pek anormal sayılmazdı. Anormal olan bendim ve Can Bora'ya karşı hislerimin, sıradan –ve kuvvetli– bir çekimden fazlası olup olmadığını artık keşfetmek istiyordum. Bu anormallik bitsin istiyordum.

İlk olarak şu an içimde çoğalmakta olan en baskın hisle başlasam iyi olacaktı. Can Bora bana veda ettiğinden beri okyanusumda dolaşmaya başlayan balıklardan bahsediyordum. Bunu değerlendirmek için abime şöyle bir soru yöneltim; "Hani Nehar İzmir'e gittiğinde... İlk gittiğinde yani, ne hissetmiştin?"

Ateş Arıkan'ın yüzünden ifadeleri okumak kolay olmazdı. Öfkesini güzelce saklar, sevincini ve neşesini ise bir sakinlik örtüsünün altından belli ederdi. Ama o an çatılan kaşlarından ve ciğerlerini derince bir nefesle genişletmesinden canının yandığını net bir şekilde görebilirdiniz. Bu görüntü sorduğum soruyu olabilecek en net şekilde cevaplıyordu doğrusu. Nehar'ın gitmesini bir kenara bırakın, gittiğini hatırlamak bile abime iyi gelmiyordu.

"İlk zamanlar..." dedi sıkıntılı bir sesle. "Kendime İzmir'e taşınamayacağımı tane tane açıklamam ve kendimi buna ikna etmem gerekti. Her saat başı. Sonra..." Duraklayıp ofladı. "Bu nasıl anlatılır, bilmiyorum açıkçası. Etrafımdaki her şey aynıydı aslında ama her şey o kadar yavan, o kadar renksiz ve öyle tatsız bir hale dönüşmüştü ki kendimi farklı bir dünyada gibi hissediyordum. Kendimi sürekli o kadar da kötü olmadığıma ikna etmeye çalışsam da maalesef her şey o kadar kötüydü ve bununla baş etmek imkânsız gibiydi. Sanki bana kurtulamadığım bir ceza verilmiş de bununla yaşamak zorundaymışım gibi hissediyordum."

Derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Peki, kalp kırıklığınla nasıl başa çıktın?" diye sordum alçak bir sesle. "Öleceksemiş gibi hissetmedin mi?"

Dudaklarına anlık bir gülümseme dolandı ama pek neşeli bir gülümseme değildi. "Birini sevmenin her zaman insanı ayakta tutan bir yanı var sanırım. Evet, kalbim kırıldı. Evet, ölecekmiş gibi hissettim. Ama yine de... Beraber geçirilen küçük anlar, paylaşılan gülüşler, telefon konuşmaları ve daha bir sürü ufak şey bunların üstünü örttü."

"Fakat Nehar'a âşık olmasan kalbin hiç kırılmazdı ve bunların üstünü örtmen gerekmezdi."

Kurduğum cümle kendimce çok mantıklıydı. Oysa abim sanki iki yaşındaki bir çocuk, bir kelimeyi yanlış söylemiş gibi bana güldü. "Bunun elimde olduğunu zannetmiyorum," derken başını iki yana salladı. "Birine âşık olmak ya da olmamak karar verebileceğin bir şey değil. Engelleyebileceğin bir şey de değil. Bunu bir istila gibi düşün."

Düşündüm ve "İstilaya karşı koyabilirsin," dedim.

"Bu, senin bile kendi tarafında savaşmadığın bir istila. Dolayısıyla karşı koyamıyorsun."

Neden? diye sormak istedim. Ama beni tatmin edecek bir cevap alamayacağım ortadaydı. Hayatta bazı şeyleri böyle açıklamasız bir şekilde kabullenmek gerektiğini biliyordum ama bilmek, bunu kolayca yapabildiğim anlamına gelmiyordu.

"Kulağa haksızlık gibi geliyor," dedim. "Yani kalbinin kırılmak zorunda olması. Bunu engelleyememek."

Abim kısa bir an durup düşündü. Sonra hafifçe omuz silkti. "Bu dünyayı kırıksız atlatmanın bir yolu olduğunu zannetmiyorum ve kendi adıma konuşmam gerekirse, kalbimi kıranın Nehar'dan başkası olmasını istemezdim."

Bütün melankolik ruh halime rağmen abimin sözleri beni gülümsetti. Nehar'la ikisinin birbirlerine olan duygularını hiç fark etmemiştim. Kendi duygularını bile bir

bulmaca gibi çözmek zorunda olan birisi için bu sürpriz olmamalıydı ama olmuştu. Bir süre ikisinin âşık oldukları fikrine alışamamıştım ama bir noktada her şeyin oldukça mantıklı olduğunu fark etmiştim. Nehar ele avuca sığmayan bir balıksa, abim dingin bir okyanustu. Nehar dağları tepeleri aşmaya hevesli bir kuşsa, abim uçsuz bucaksız bir gökyüzüydü. Mantıklıydı yani. Ayrıca güzeldi. En yakın arkadaşlarına âşık olmaları.

Yemeğin geri kalanında abimden Nehar'la ikisine dair daha fazla şey anlatmasını istedim ve onun anlattıklarını dinlerken bazı şeyleri kabullenmeye çalıştım. İlki, kalp kırıklarından kaçmanın bir yolu yoktu. Uçurumlardan uzak durmak, bir anda yerin ayaklarımızın altından çekilmeyeceğinin garantisini vermiyordu. Üstelik karşımdaki adama, kendi uçurumundan düşmüş Ateş Arıkan'a baktığımda, o düşüşlerin zannettiğimin aksine güzelliklerle sonlanabileceğini görüyordum.

Bu hayatta hiç kimseden Can Bora'dan etkilendiğim gibi etkilenmemiştim. Kimseye karşı böyle güçlü duygular hissetmemiştim. Bu yalnızca tensel bir çekim olsa bunu kolayca görmezden gelebilirdim ama kendime yalan söyleyemeyeceğim o dürüstlük noktasında duruyordum; sıradan bir çekimden fazlası vardı. Can Bora'yla beraber kahkaha atmanın farklı bir lezzeti vardı mesela. Onun gözlerine bakmanın içimdeki ateşi tutuşturan ve aynı zamanda yatıştıran bir yanı vardı. Onu üzen şeylerin benim kalbime kıymık gibi battığı gerçeği vardı. Daha şehri terk etmemişti ama şimdiden yolları gözleyen bir yanım vardı.

Can Bora bana göre bir adam mıydı, bilmiyordum. Benim hissettiklerimi o da hissediyor muydu, bilmiyordum. Ama bu dünyada birine âşık olabileceksem onun Can Bora

Sarıcalı olduğunu çok iyi biliyordum. Biri kalbimi kıracaksa bu kişi o olacaktı.

Bütün bunları anlıyordum. Bütün bunları kabul de ediyordum fakat yine de savaşmadan teslim olmayı kendime yediremiyordum. Bu istilaya karşı koyamıyorsam bile direnecektim. Hiç değilse Can Bora'nın da benim gibi hissettiğinden emin olana dek kalbimi ona tamamen teslim etmeyecektim.

12

Can Bora Sarıcalı size bir fotoğraf gönderdi.
Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj.
Çiftliğimizdeki ördekleri görmüş müydün?
Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj.
Tavuklarımız da var ama onları pek sevimli bulmadığım için fotoğraf göndermeyeceğim. Kümesleri de pek hoş kokmuyor zaten.
Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj.
İneklerimiz de beni pek sevmez. O yüzden senelerdir onlarla görüşmüyoruz.
Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj.
Ama atlarımızdan biriyle çok iyi anlaşıyorum.
Can Bora Sarıcalı size bir fotoğraf gönderdi.
Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj.
Çok güzel bir kız, değil mi?
Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj.
İsmi Alkız, eğer merak ediyorsan. Evet, kızıllarla aram hep iyi olmuştur.
Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj.
Buradaki hayvanları da seviyorum ama yine de

Kral'ı özlediğimi itiraf etmem gerekiyor. Kıskacının sesleri kulaklarımda yankılanıyor.

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj.

O da beni özlemiş midir?

Can Bora Sarıcalı'dan bir yeni mesaj.

Toplantın kaçta bitecek demiştin?

Önümüzdeki dönemde açmayı planladığımız gece kulübü hakkında oldukça mühim bir toplantının ortasındayken masanın altından göz ucuyla Can Bora'nın bana ardı ardına yolladığı mesajları okuyor oluşum iş etiği anlayışımla tamamen çelişiyordu. Ayrıca hangi ara Can Bora'yla liseliler gibi mesajlaşarak flört etmeye başladığımızı da bilmiyordum. Yani aslında biliyordum. Yola çıkarken bana bir fotoğraf atmıştı. Başında kaskı, üstünde de deri ceketlerinden biri vardı. Hava yağmurlu olduğu için küçük damlalarla kaplıydı ve fotoğrafın altında "Bana şans dile" yazıyordu.

Bu mesaja cevap vermemeliydim. Vermemeyi planlamıştım da ama sonra, bir şekilde, neredeyse istemsizce parmaklarım ekranda hareket etmeye başlamıştı. Sanki benden, beynimin verdiği komutlardan bağımsız hareket ediyor gibiydiler ve onların sorumsuzluğu yüzünden ben, bir saniye sonra ekrana somurtarak bakıyor, Can Bora'ya yolladığım mesajın saçmalığına yanıyordum.

Hasta olacaksın. Yine.

Kocaman adama yaptığım bu muamele beni rahatsız ediyordu çünkü onun da rahatsız olacağını düşünüyordum. Bariz şeylerin hatırlatılmasından ve kendisine bir çocuk gibi davranılmasından kimse hoşlanmazdı sonuçta. Bu yüzden kısacık bir dakika boyunca Can Bora'nın bana bir cevap bile yazmayacağını düşünmüştüm. Yolladığım mesaja yüzünü buruşturarak baktıktan sonra telefonu cebine atacağına,

konuşmayı burada bitireceğine ve kendisine bu şekilde müdahale etmeme izin vermeyeceğine kendimi inandırmıştım ama o cevap yazmıştı.

Yine bana omlet yapacak mısın?

Bunun üzerine kendimi genişçe sırıtırken bulmuştum. O kadar büyük bir sırıtıştı ki yanaklarım acımıştı.

Bu mesajlaşma çok uzun sürmemişti çünkü Bora'nın yola çıkması gerekiyordu ve motosiklet kullanırken bana mesaj atacak olursa kalp krizi geçirebilirdim. O da bütün serseriliğine rağmen trafik canavarına dönüşecek kadar sorumsuz bir adam değildi. Fakat molalarda beni unutmamıştı. Bir dinlenme tesisinde içtiği çayın ve yediği gözlemenin fotoğrafını atmış, sonra da gözleme hakkında detaylı bir gurme yorumu yapmıştı. Issız bir yoldan geçerken üşüdüğü için biraz mola vermiş, bu sırada rast geldiği kirpinin fotoğrafını bana göndermişti. Kirpiyi o kadar sevmişti ki bir an onu da beslemek için evine alabileceğini düşünmüştüm. Dikenli, kıskaçlı ve uzak durulması gereken hayvanlara olan bu ilgisi beni biraz şaşırtıyordu doğrusu. Yine de hayvanları bu kadar sevmesi güzel bir şeydi. Acaba inekler onu neden sevmiyordu? Nedense haklı bir sebepleri olduğuna inanıyordum.

İşte her şey böyle başlamış, garip bir şekilde devam etmiş ve durum beni masanın altından mesaj yazmaya çalışan bir ergene dönüştürmüştü. Poyraz abi yeni kulübün iç mekân dekorasyonu için görüşeceğimiz mimarlardan bahsederken ben kızıl kahve bir atın fotoğrafına bakmaya çalışıyordum. Ne hoş.

İrademi son kırıntılarına kadar kullanarak telefonu masamın üzerine bıraktım ve bildirimleri görmemek için ekranı ters çevirdim. Ardından Can Bora'ya dair her şeyi zihnimin gerisine itmeye çalıştım. Kendimi tekrar iş kadını moduna aldım ve toplantı sonuna kadar bunun bozulmasına müsaade

etmedim. En azından çok fazla bozulmasına. Arada sırada düşüncelerimin Bora'ya, bakışlarımın telefona kaymasına engel olamıyordum maalesef.

Tam tamına üç koca gün bu şekilde geçti. Üç gün boyunca sabah kalktığım anda ilk işim telefonuma bakmak oldu. Toplantılarda, ofiste çalışırken veya ailemle otururken bir gözüm hep bildirimlerdeydi. Ayça'nın yanına gittiğimde onu sevmekten ziyade fotoğraflarını çekip Can Bora'ya göndermekle meşguldüm. Üç gün önce Can Bora'ya karşı hissettiklerine teslim olmayacağını haykıran bir kadın için tutarsız hareketlerdi bunlar. Fakat ondan gelen ilgiye ve alakaya karşı direnmek o kadar güçtü ki bunu başaramadığım için kendimi suçlayamıyordum bile. Sabah uyandığında dağınık saçlarıyla ve uykulu bakışlarıyla kocaman gülümsediği fotoğraflar yolluyordu bana. Bunları telefonumdan silmeye bile kıyamıyorken verdiğim küçük karşılıklar çok da göze batmamalıydı.

Can Bora birkaç gün içinde döneceğini söylemişti fakat dönüş tarihi hakkında bir bilgi vermemişti. Sormak istiyordum ama kendi çapımdaki küçük ve yetersiz direnişlerim hâlâ devam ettiği için sormamak konusunda kararlıydım. Tıpkı giderken olduğu gibi, dönerken de bana mesaj atacağına inanıyordum. Ördekleri beslerken, hatta babasıyla beraber kabak dolması yaparlarken bile fotoğraf atmıştı sonuçta, değil mi? Heyecanla karışık bir karın ağrısı eşliğinde o mesajın gelmesini, sonra Bora'nın sağ salim İstanbul'a varmasını bekliyordum.

Lakin hiç beklemediğim bir şey oldu. Üçüncü gün öğle yemeğinden dönerken kulübün önüne park etmiş bir motosiklet gördüm. Kalbim bir anda inanılmaz bir heyecanla kasıldı. Adımlarımı hızlandırdım ve motosikletin Can Bora'nınki olduğundan emin olana dek durmadım. Markası ve

modeliyle beraber motosikletin plakasını da tanıyınca şüpheye mahal kalmadı. Dönmüştü.

Dudaklarımı zorlayan gülümsemeye şahit olabilecek biri var mı diye etrafta gözlerimi dolaştırdıktan ve herhangi bir insanın iziyle karşılaşmadıktan sonra genişçe sırıttım. Adımlarım gittikçe kulübe yaklaşırken çantamdan cep telefonumu çıkardım. Sonra da ön kamerayı açıp nasıl göründüğümü kontrol ettim. İnsan böyle anlarda dişimde maydanoz kalmış mı diye sorabileceği birilerinin etrafta olmasını çok istiyor doğrusu. Fakat neyse ki dişimde maydanoz falan yoktu. Siyah bir berenin altından omuzlarıma dökülen saçlarım gayet düzgün, rujum hâlâ yerli yerindeydi. Ek olarak yanaklarıma hafif bir pembelik yayılmıştı ki ömrümde ilk defa bu görüntüden hoşlandığımı hissediyordum. Sanki daha canlı görünüyormuşum gibi gelmişti. Zaten kendimi de daha canlı hissediyordum. Daha sıcak. Hiç değilse beş dakika önceki kadar soğuk değildim.

Kulüpten içeri girdim. Normalde direkt olarak üst kata, ofisime gidecek olsam da bu defa bir farklılık yapıp önce bir etrafı kolaçan ettim. Can Bora ortalarda görünmeyince üst kata yöneldim. Kendi ofisime uğrayıp çantamı bıraktım ve montumu çıkardım. Sonra Bora'nın nerede olabileceğini düşündüm. Çok fazla seçenek yoktu doğrusu. Ayaz'ın ya da Poyraz abinin ofisinde olmalıydı. En yakınından başlayarak şansımı denemeye karar verdim. Ayaz'ın ofisinin kapısını tıklatıp içeri girdiğimde beni bir boşluk karşılayınca adımlarım Poyraz abinin ofisine devam etti ama onun ofisinde de kimse yoktu.

Kaşlarım aradığımı bulamayışımın verdiği hoşnutsuzlukla çatılırken acaba hayal mi gördüm diye düşündüm. Belki de âşık olma yolunda değil de delirme yolunda ilerliyordum, kim bilir? Üstelik bu her şeye daha uygun bir açıklama ola-

bilirdi. Sonunda çok çalışmaktan ve insanların duygularını çözmeye çalışmaktan yorulup delirmiştim. Kendi kendime motosikletli bir serseri uydurup bir fantezi dünyasında yaşamaya başlamıştım.

Kısa bir değerlendirme ânının ardından hayal görmediğime karar verdim. Aşağıdaki gerçekten Bora'nın motoruydu ve ben henüz delirmemiştim.

Motoru buradaysa sahibi de buralarda bir yerlerde olmalıydı. Belki de en alt kata falan inmişti. Orada bir depo vardı ama çok yolumuz düşmezdi. Ayrıca ben de Can Bora'yı karanlık depolarda kovalayamazdım.

Tam tekrar ofisime dönecek ve Can Bora'nın beni bulmasını bekleyecekken aklıma bir seçenek daha geldi. Aynı anda adımlarım benden bir komut beklemeden çatıya çıkan merdivenlere yöneldiğinde kendimi hayal kırıklığına hazırlamaya çalıştım. Dürüstçe düşündüğümüzde Bora'nın benim kaçış yerime gitmesi küçük bir ihtimaldi fakat yine de bir ihtimaldi.

Çatıya çıktığımda beni önce serin sonbahar rüzgârı karşıladı. Sonra saçlarım geriye doğru uçuşurken iki kişilik koltuğa oturmuş, sırtını geriye yaslayıp yüzünü gökyüzüne çevirmiş adamla karşılaştım. Yine baştan ayağı siyahlar içindeydi. Hafifçe kaykılarak oturduğu koltukta kalp kırıcı bir şekilde güzel ve yalnız görünüyordu. Elinde bir bardak vardı. Sehpanın üzerinde ise benim termoslarımdan biri.

Kalbim mutluluk ve heyecanla sıkıştı. Buradaydı. Bunu düşünmek içimi inanılmaz bir coşkuyla dolduruyordu. Daha önce hiç tatmadığım delice bir sevinçle. Kollarımı iki yana açıp rüzgârı kucaklayarak koşmak istiyordum ki bu çok manasızdı.

"Sarı kantaron mu?" diye sordum küçük bir adım atıp ona doğru yaklaşırken.

Doğruldu ve ela gözlerini gökyüzünden ayırıp bana çevirdi. Göz göze geldiğimiz anda dünya üzerinde sıra dışı bir şeyler olduğuna yemin edebilirdim. "İnsanı rahatlattığına dair bir duyum almıştım," derken tebessüm etti ama yorgun ve hatta üzgün bir tebessümdü bu.

Demek rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bu bilgi zehirli bir sarmaşık gibi zihnimde dolanır ve geçtiği yerlerde sorular çoğaltırken hafifçe gülümseyip, "Hoş geldin," dedim. Bu sırada yanına gidip oturmakla karşısında durmak ve onu izlemek arasında seçim yapmam gerekmişti. Aklımı olabildiğince yüksek kapasiteyle kullanmaya ihtiyacım olduğuna karar verince orada durmayı seçtim. Ona yaklaştığımda aklım tamamen başımda kalmayabilirdi.

"Hoş buldum, Kızılcık."

Sesindeki ince hüzünden hiç hoşlanmıyordum. Kazağımın kolunu çekiştirip o hüznü ovalayarak silmek, ondan kalan tozları da üfleyerek dağıtmak istiyordum. Benimle o her zamanki alaycı tavrı ve geniş gülümsemeleriyle konuşsun istiyordum ama bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. İnsan insanın kasvetini dağıtabilir miydi?

"Zor bir yolculuk muydu?" diye sordum usulca. Merakımı dört kelimeye ancak bu kadar sıkıştırabilmiştim.

Can Bora'nın ela gözleri birkaç saniye yüzümde oyalandı. Sonra ağır ağır başını salladı. "Biraz zordu, evet."

Ne diyeceğimi bilemediğim kısa bir saniyenin sonunda komiklik yapmaya karar verip, "İnekler yüzünden mi?" dedim. "Seni görmek istemedikleri için mi?" Kesinlikle yanlış bir karardı. Kendimi bir anda aptal bir çocuk gibi hissettim ve utanç, içimde alev alıp yüzümü yaktı. Buralarda bir masa olsa şimdi kesin altına saklanmıştım.

Ortada komik hiçbir şey olmamasına rağmen Can Bora güldü. Çok neşeli bir gülüş değildi belki ama yine de güzeldi. "Onlar da biraz canımı sıktı tabii."

Gülüşünden cesaret alarak dudaklarımı büzdüm ve "Nedense hayvanların bu tavırlarında biraz haklı olduklarına inanıyorum," diye mırıldandım. "Hikâyeyi dinlemiş bile değilim üstelik."

Can Bora yüzüne dünyanın en masum ifadesini kondurup hayretle başını iki yana salladı. "Böyle düşünmen için tek bir sebep dahi hayal edemiyorum."

Gülümseyişimi bastırmak için çok uğraştım ama savaşı kaybedişim hızlı oldu ve dudaklarım genişçe iki yana kıvrıldı. "Açıkçası bir de inekleri dinlemek isterim. Hatta sadece onları, mümkünse."

Sanki onu incitmişim gibi elini kalbine götürüp yüzüne abartılı bir üzüntü yerleştirdi. "Beni üzüyorsun, Kızılcık."

Şaka yaptığını biliyordum fakat yine sözcükler beni rahatsız etti. Onu üzmek istemiyordum. İşin aslı, kimse onu üzsün istemiyordum. Konuşmamız sırasında eski neşesinin izleri biraz olsun kendisini belli etmeye başlamıştı ama hâlâ bir parça hüzünlü görünüyordu. Acaba nedendi? İnci yüzünden miydi? Annesi yüzünden mi? Yoksa bilmediğim başka bir yarası mı vardı?

Belki de sorun gerçekten ineklerdir.

"Bir şey mi oldu?"

Kendi saçma sapan düşüncelerim arasında dolanırken Can Bora'ya baktığım ve karşı karşıya durduğumuz gerçeği zihnimde biraz gerilere gitmişti. Haliyle adamın suratına, kim bilir nasıl bir ifadeyle bakakaldığımın farkında değildim.

"Hayır," dedim. "Sadece..." Derin bir nefes aldım. Söyleyecek bir yalan bulamayışım beni gerçeklerden bir parça söylemeye itti. "Biraz keyifsiz görünüyorsun. Anlamaya çalışıyorum."

Kaşları önce hafif bir şaşkınlıkla birbirine yaklaştı, sonra yukarı kavislendi. Bocalayışını görmek beni haklı olduğu-

ma daha çok ikna ederken yüzündeki ifade kalbimi sızlattı. Kimsenin onun keyifsizliği fark etmesini beklemiyor gibi şaşkın ve savunmasızdı.

Nefesimi tutarak beklediğim uzun birkaç saniyenin sonunda, "Biraz. Önemli bir şey değil," dedi.

Önemli olduğunu düşünüyordum. Önemliymiş gibi hissediyordum. Eğer önemli olmasa dizlerimi titreten soğuğa rağmen burada durmayı sürdürmezdim mesela. Bu rüzgârın ellerimi çatlatacağını bildiğim halde burada dikilmeye devam etmezdim. Önemliydi ve bununla ilgilenilmesi gerekiyordu.

"Çikolata," dedim aniden. Aklıma ilk gelen bu olmuştu. "Çikolata insanın keyfini yerine getirmeye yardımcı olur. Romantik bir bakış açısı değil bu. Bilimsel bir gerçek. Hormonlar, kimyasallar falan işte... Çikolata ister misin?"

Can Bora'nın yüzündeki ifade hafifçe titreşti. Bir cevap bekledim ama o cevap yeterince hızlı gelmediği için kendimi tekrar konuşmak zorunda hissettim. Susmak garip hissettiriyordu ve tuhaf bir gevezelik çemberine sıkışıp kalmıştım sanki. "Bardaki çocuklardan biri çok güzel sıcak çikolata yapıyor," diye sürdürdüm bir yere varmamaya yemin etmiş konuşmamı. "Bazen benim için yapmasını rica ediyorum. İçine nereden bulduğunu hiç bilmediğim küçük marşmelovlardan da atıyor. Aslında marşmelov sevmem. Yani çok yumuşak, plastik gibi. Ağzımda bıraktığı hissi hiç sevmiyorum ama sıcak çikolatanın içinde eriyince güzel oluyor. Keyfini yerine getirebilir."

Can Bora bir şey söylememekte, yüzünde yeni filizlenen çarpık bir gülümsemeyle yüzüme bakmakta ısrarcıydı. Keşke çikolata isteyip istemediğini bilseydim. Keşke bir şey söyleseydi. Keşke şu aptal çenemi kapatabilseydim.

"Ofisimde çikolatalı gofretlerden de var eğer istersen. Bazen çalışırken canım tatlı bir şeyler çekiyor. O yüzden çekmecede birkaç tane bulundurmaya gayret ediyorum. Hatta abimin İsviçre'den getirdiği şu top top çikolatalardan var..."

Hâlâ konuşmamakta kararlı olan Bora yavaşça ayağa kalktı. Ela gözlerini yüzümden ayırmadan bana doğru yaklaşmaya başladı.

"Fındıklı olanları gerçekten çok lezzetli," dedim. Ağlamamak, koşarak uzaklaşmamak ya da kendimi çatıdan aşağı bırakmamak için bu konuşmayı sürdürmekten başka çarem yoktu. "Fındığa alerjin yoksa tabii." Olmadığını biliyordum ama ağzım beynimden komut almayı kestiği için bu bilgiyi kendisine iletmem mümkün görünmüyordu. "Eğer varsa, içi karamel dolgulu olanlardan da var. Ofisimde çok fazla çikolata var, evet. Çikolatayı severim. Dediğim gibi çikolata insanın keyfini yerine getirebilir."

Can Bora aramızda bir adım mesafe kaldığında durdu. Bir şey söylemesinin tam sırasıydı. Yoksa en sevdiğim çikolata markalarını sıralı bir şekilde saymaya başlayacaktım ama yine hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine elini uzatıp kolumu kavradı ve ben koluma dolanan parmakların gerçekliğini kavrayamamışken beni kendisine çekip kollarının arasına aldı. Nasıl olduğunu anlamadım ama bir anda bütün dünyam Can Bora'yla doldu. Bir kolu belime dolanırken diğeri boynuma dolandı ve parmakları saçlarımın arasına karıştı. Dünyam aniden küçüldü ve Can Bora'nın kolları arası kadar kaldı.

Beni kuşatması yalnızca bir saniye sürdü. Bütün kalelerimi bir saniyede ele geçirdi. Surlarıma kendi bayraklarını bir saniyede çekti. Ne olduğunu bile anlayamadım. Beni istila etti. Bir saniyede. Nefesim ciğerlerimi terk edip gittiğinde

içime soluduğum hava bile onun askeriydi. Tamamen ona ait olan, hafızamdan izi hiç silinmeyen o koku doldurdu ciğerlerimi. Peşinde sıcak bir hissi de sürükledi.

Çığırından çıkan kalp atışlarımın, hiç değilse doğru kelimeleri seçip konuşmama yetecek kadar yavaşlamasını bekledikten sonra, "Bu ne şimdi?" diye sorabildim. Bunu biraz öfkeyle söylemek istemiştim. Dirençle. İsyanla. Oysa dudaklarımdan dökülen tek şey cılız bir fısıltıydı.

Can Bora'yla aramızdaki mesafe o kadar tükenmişti ki yutkunduğunda yutkunuşunu hissettim. Sonra alçak bir sesle, "Biri bana sarılsın istemiştim," dediğini işittim. Benimle değil de kendisiyle konuşuyor gibi dalgın çıkıyordu sesi. "Hava yağmurluydu. Götürdüğüm çiçekler mahvolmuştu ve söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Biri bana sarılsın istemiştim."

Sözleri zihnimde hızlı bir resim çizdi. Can Bora'yı taşında İnci'nin ismi yazan bir mezarın başında hayal ettim. Omuzları aşağıda, başı önünde. Gökten düşen damlalar kara saçlarını ıslatıyordu. Elinde tuttuğu çiçekler mahvoluyordu ve o orada, öylece dururken birisi ona sarılsın istiyordu. Dünyanın en kalp kırıcı manzarasıydı. Gözlerimi böyle dolduran da o günkü yağmurlardan kalanlar mıydı?

Ben soruma cevap bulamadan Can Bora'nın dudaklarından yeni harfler döküldü. "O sen ol istemiştim Hare." Doğrudan saçlarımın arasında karıştılar ve kalbime giden yolu bulmakta hiç zorlanmadılar.

Buzdan kollarımın çözüldüğünü hissettim. Yavaşça hareket edip Can Bora'nın bedenine dolandılar. İlk başta tereddüt dolu olsam, sanki ilk kez birine sarılıyor gibi delice bir heyecanın pençesinde kıvransam da birkaç saniye sonra ona sıkıca sarılırken buldum kendimi. Yanağım göğsüne yaslandı ve kalbi, kulağımın altında senfoniler çalmaya başladı.

Zamanı durdurmak mümkün değildi. Geriye almak ya da ileri sarmak da öyle. Fakat o an bunlar mümkün olsun istedim. Zaman burada dursun, duramıyorsa da bir geri bir ileri sararak tekrar tekrar bu ânı yaşayayım istedim. Can Bora'nın kolumu kavradığı o saniyeden başlayarak, ona vardığım, kolları arasında benim için oyulduğuna yemin edebileceğim o boşluğa yerleştiğim âna kadar yavaş yavaş tekrar yaşayayım istedim. Çünkü tek bir an yetmiyordu. Bir an çok az, çok küçüktü. Bir an içinde ne yapacaktım ki? Saçlarımın arasına karışmış parmakların güzelliğine mi aldanacaktım? Kulağımın altında atan kalbin söylediği şarkıları mı dinleyecektim? Beni saran sıcaklığa mı kanacaktım yoksa üstüme sinen güzel kokunun keyfine mi varacaktım? Tek bir an bunların hiçbirine yetmezdi. Sonsuzluğu isteyecek kadar ileri gitmiyordum ama gelip geçecek bir an da haksızlık gibi geliyordu.

Benim de ona sarılmamla beraber Can Bora'nın kolları iyice sıkılaştı. O da bu an kaçıp gitmesin diye mi uğraşıyordu yoksa ona sarılmamı istediği o ânın acısını mı çıkarıyordu, bilmiyordum. O da benim gibi gözlerini kapatmış mıydı, bilmiyorum.

Tek bildiğim direnmeye yeminler ettiğim istila karşısında elimden gelen tek şeyin Can Bora'ya bir defa daha teslim olmak olduğuydu. Beni kollarında tutmak istediği müddetçe kollarında kalacak ve birisi ona sarılsın istediğinde gidip ona sarılamadığım her kayıp an için sessizce yas tutacaktım. Yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu.

13

Yeryüzünde bana sarılmasına müsaade ettiğim sayılı insan vardı. Sık sık sarıldığım tek insansa babamdı çünkü sarılmayı severdi ve ben ona sıkıca sarıldığımda gerçekten çok mutlu oluyordu. Onun dışında önemli bir şey olmadıkça kişisel alanıma girilmesini tercih etmezdim. Çünkü sarılma anlarında kendimi genelde garip hissediyordum. Mesela sarılmanın ne kadar uzun süreceğine karar vermek için her duruma uygun bir denklem yoktu. Kollarımı ne kadar sıkı tutmalıydım, bu da ayrı bir bilinmezdi. Bu yüzden biri bana sarıldığında genelde kaskatı bir şekilde duruyor ve bu tarz kararları tamamen karşı tarafa bırakıyordum. Eğer sarılmamak gibi bir seçeneğim varsa da bunu mutlaka değerlendiriyordum.

Fakat Can Bora'nın kolları arasındayken bütün bu endişeler ve soru işaretleri buharlaşıp uçuvermişti. Ona ne kadar uzun sarılmam gerektiğini bilmiyordum ve bir önemi yoktu. Bunu hesaplayacak bir denklem olmamasına dargın değildim, tercihime bırakılmasına minnettardım. Yanağımı göğsüne yaslamışken kollarımı ona fazla sıkı sarmış olmamın da bir önemi yoktu. Hayatımda kendimi bu kadar sıcak hissettiğim başka bir an daha yaşamış mıydım, bilmiyorum.

Erimiş, yoğun bir sıvı gibiydim. Bu hissi çok sevmiştim. Bu hissi bırakmak istemiyordum ve geriye kalan hiçbir şeyin bir önemi yoktu.

Eğer saniyeler, dakikalar, saatler ya da asırlar sonra Can Bora, "Üşüdün," diye fısıldayıp beni kendinden hafifçe uzaklaştırmamış olsa bu hissin peşini bırakmaz, kendimi onun kollarından ayırmazdım. Hiç üşümemiştim. Birazcık bile.

Fakat aramıza mesafe girince serin hava bir anda etrafımı sardı ve titrediğimi fark ettim. Ellerim buz gibi olmuş ve soğuktan cildim gerilmişti.

"İncecik şeyle mi çıktın buraya?" derken kaşlarını çattı Bora. Sonra hızlı bir hareketle üzerindeki deri ceketi çıkarıp omuzlarıma bıraktı. Bu da bir çeşit sarılma sayılır mıydı? "Hadi aşağı inelim."

Cevabım küçük bir baş sallayıştan ibaret oldu. Sonra hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve merdivenlere yöneldim. Aşağı inmek, bir geçitten geçip gerçek dünyaya dönmek gibiydi. Can Bora'nın kollarındayken bambaşka bir diyardaydım, şimdiyse her adımım beni gerçekliğe götürüyordu.

Bununla zannettiğimden daha iyi baş ettim. Yani koşup kendimi tekrar Can Bora'nın kollarına atıp ölene kadar bana sarılması için yalvarmadım ya da yürüdüğümüz koridora aniden çöküp ağlamaya başlamadım. Ofisime kadar ilerlemeyi bile başarabildim. Ben ofisime girerken Can Bora'nın telefonu çalınca yollarımız ayrılmak zorunda kaldı. "Ayaz arıyor," demiş ve müsaade isteyip koridorda ilerlemeye devam etmişti. Ona ceketini bile geri verememiştim.

Meşgul bir insan olmanın en büyük güzelliği kendimle baş başa kalacak çok az zamanımın olmasıydı. Tamam, bu bazen meşgul bir insan olmanın en kötü yönüne de dönüşebiliyordu ama o an düşüncelerimle baş başa kalmak beni korkutuyordu. Bu yüzden Feza'yla bir görüşme ayarlamış

olduğumuzu hatırlayınca omuzlarımın gevşediğini hissettim. Yarın Azra ve Feza'nın doğum günüydü. Parti burada, kulüpte yapılacaktı ve bugün Feza'yla birlikte son düzenlemeleri yapmamız gerekiyordu.

Onunla görüşmeden önce kendimi lavaboya attım. Elimi yüzümü yıkayıp makyajımı tazeleyerek biraz kendime gelmeye çalıştım. Karşısında saçmalayıp Feza'yı dehşete düşürmek istemezdim.

Kendime biraz çekidüzen verdikten sonra daha iyi hissettim fakat kollarımın Can Bora'nın hasretiyle sızlamasını önlemeye yetecek kadar değil. Bunun bir hastalık olup olmayacağını düşündüm. Belki bir çeşit bağımlılıktı. Kendimi insanlara karşı bu kadar mesafeli yetiştirdiğim yıllar bağışıklık sistemimi zayıflatmış ve bunun sonucunda kısacık bir sarılışla bağımlı olacak hale gelmiştim. Bu mümkün olabilir miydi? Araştırmam gerekiyordu. Belki de bir doktora falan görünmeliydim.

Feza geldiğinde işler biraz daha kolaylaştı. Her şeyin kusursuz olmasını isteyen adamlardan olduğu için bana halledilecek bir sürü sorun çıkarıyordu ve içinde bulunduğumuz koşullar altında bunu yaptığı için ona minnettar oluyordum. Her yeni sorun, zihnimde Can Bora'yı düşünmek için daha az yer kalmasına sebep oluyordu. Eğer bir anda bir milyon tane sorunum olsa Can Bora'yı birazcık bile düşünmemeyi başarabilirdim mesela.

"Müzik grubu?"

Feza'nın üçüncü kez sorduğu bu soruya bir kere daha, "Ayarlandı," dedim. "Şarkı listesi ellerine ulaştı. Hiçbir sorun çıkmadı. Kaç kere teyit etmen gerekiyor?"

Sıkıntıyla tek elini altın sarısı saçlarının arasından geçirdi. "Affedersin, kafamda o kadar fazla şey var ki... Ayrıca içimdeki bir şey unutmuşum hissinden de kurtulamıyorum."

İnsanın içinde duran ve kurtulamadığı hislerle alakalı son zamanlarda epey fazla deneyimim olduğu için ona anlayışla yaklaştım. "Her şey yolunda," derken sesimin güven verici çıkmasına özen gösteriyordum. "İnan bana. Bir kusur olsa bile bunu halletmekte sıkıntı yaşamayız. Biraz sakinleş ve bunun senin de doğum günün olduğunu hatırla."

Buz mavisi gözleri tereddütle baksa da derince nefes alışında bir parça teslimiyet vardı. "Evet, benim de doğum günüm. Bana ne hediye aldın?"

Bir çift ayakkabı almıştım. Oldukça yetenekli bir ustanın elinden çıkma, başka insanların giymeye kıyamayacağı ama Feza gibilerin zevkle kullanacağı ayakkabılardan. Beğeneceğine inanıyordum çünkü zevk sahibi biriydi.

"Sürpriz," dedim gülümseyerek. "Ama güzel bir şey, emin ol."

Gözlerini kısıp, "Abin ne aldı? Biliyor musun?" diye sorduğunda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Abimle Feza'nın garip bir ilişkisi vardı. Birbirlerini sevmediklerini söyleyemezdim ama birbirlerini çok sevdiklerini de söyleyemezdim. Genel olarak birbirlerini çileden çıkarmak konusunda bir yarış halindeydiler ve itiraf etmek gerekirse Feza bu yarışı epey önde götürüyordu. Abim arayı kapatmak için bu doğum gününde ona muhtemelen korkunç bir hediye alacaktı.

"Bilmiyorum ama yerinde olsam beklentimi çok yükseltmezdim."

Dudaklarına alaycı bir gülüş dolandı. "Beklentimi yükseltmek mi? Aldığı hediyeyi hiç açmadan doğum gününde ona iade etmeyi planlıyorum."

"Zekice," dedim. "Ama işe yarayacağını zannetmiyorum." Abim böyle bir hamleyi önceden hesap edebilecek kadar zeki bir adamdı zira.

Her şeyi ayarladığımızdan ve işlerin tıkırında ilerleyeceğine tam üç kez emin olduktan sonra Feza beni azat etti ve ofisteki işlerimi de toparlayıp eve geçtim. Geçmeden önce Can Bora'yı görmek istemiştim lakin kulüpte değildi. Aydın, Ayaz'la beraber birkaç saat önce çıktıklarını söylemişti. Ceketini almadığı için motosikletini kullanmadığını umdum. Aksi halde bu havada donabilirdi.

O gün Can Bora'yı bir kere daha görmemek içime katran gibi koyu bir rahatsızlığın yayılmasına sebep oldu. Ailemle yemek masasındayken babamın gözünden kaçmayan ve bir göz kırpış eşliğinde bana ne olduğunu sormasına sebep olan bir rahatsızlıktı bu. Değişmeyen bahanem olan yorgunluğu kullanmaktan ve bu sırada Feza'nın gün içindeki zorluğundan bahsetmekten çekinmedim. Babam her zamanki gibi çok çalıştığımı ve bir gece kulübünde çalışmamam gerektiğini söyledi. O akşam oldukça erken bir saatte eve gelmiş olmama rağmen fırsatını bulmuşken çalışma saatlerimin onu ne kadar rahatsız ettiğinden de bahsetti elbette.

Bütün şikâyetlerini sessizce dinledikten sonra kendisine cevaben yanağına bir öpücük kondurdum ve tabağımı kaldırıp dinlenmek için odama çıktım. İşte bu sırada cep telefonumun bildirim ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Elime alıp bildirimlere baktığımda birkaç e-posta ve kızlardan gelen onlarca mesaj arasında aradığım ismi buldum. Can Bora Sarıcalı.

Bildirime tıklayıp mesajı açtığımda beni, içimi sımsıcak yapan ve bütün rahatsızlık hissimi süpüren iki kelime karşıladı.

Teşekkür ederim.

Ne cevap vermem gerektiğini bir süre düşündükten sonra sadece bir gülümseme yollamaya karar verdim. Yolladıktan

sonra ise bunun aptalca olduğunu düşündüm ve bu düşünce beni bütün gece takip edip rüyalarıma bile sızdı.

Ertesi güne uyandığımda ilk işim gözlerimi ovuşturarak telefonuma bakmak ve gerçekten o gülümsemeyi gönderip göndermediğimden emin olmak oldu. Göndermiştim. Can Bora da görmüştü. Bunu fark etmek güne hoş bir başlangıç yapmamı sağlamasa da o gün tatil günümdü ve sabah uzun bir duş alarak enerjimi toplayacak vaktim vardı.

Duşumun ardından kahvaltı yapıp Feza'yı aradım. Akşamki organizasyonda bir aksilik olmadığından ve her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emin olunca akşam için hazırlanmaya karar verdim. Çok fazla çalışırken kendi bakımıma ayıracak kısıtlı vaktim oluyordu ve bunu güzel değerlendirmem gerekiyordu. Derhal Nehar'a mesaj atıp cilt bakımı için müsait olup olmadığını sordum. Her ne kadar cilt bakımı sırasında sıkıntıdan patlıyor, sabit durmak konusunda büyük sıkıntılar yaşıyor olsa da güzellik merkezinde Nehar'la vakit geçirmek eğlenceliydi ve genelde teklifimi geri çevirmezdi.

Müsait olduğunu söylediğinde bir saat sonra buluşmayı teklif ettim. İşte günün o ânından sonrası inanılmaz bir hızla ilerledi. Güzellik merkezinde iki saat boyunca Nehar'la bakım yaptırdıktan sonra eve gelip akşam için kıyafet seçtik. Normalde bu tarz etkinliklerde ne giyeceğime kolay karar verirdim ama bu defa biraz zorlandım çünkü hayatımda ilk defa etkilemek istediğim birisi vardı. Güzel görünmek istiyordum. O kadar güzel görünmeliydim ki beni gördüğünde Can Bora'nın kalbi sıkışmalıydı.

Nehar'la ortak kararımız zümrüt yeşili bir elbise oldu. O saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmamı önerse de ben açık bırakmayı seçtim. İri dalgalar halinde sırtıma dökülüyorlardı. Makyajım ise sürdüğüm kırmızı ruj dışında oldukça sakindi.

En sonunda aynaya baktığımda gördüğüm kadını beğenmiştim. Can Bora'nın da beğenmemesi için herhangi bir sebep bulamıyordum.

Nehar da hazırlanmayı bitirdiğinde kulübe diğerlerinden biraz erken gitmeye karar verdik. Ben müzik grubuyla ilgilenecektim, Nehar da en yakın arkadaşının doğum gününün mükemmel olduğundan emin olacaktı.

Kulübe gittiğimizde Can Bora ortalarda yoktu. Bu beni biraz üzmüştü çünkü ne kadar bastırmaya çalışsam da onu bir an önce görmek için yanıp tutuşan bir sabırsızlığım vardı. İyi miydi, merak ediyordum. Hâlâ birisinin ona sarılmasına ihtiyacı var mıydı, merak ediyordum ve onu görmeden bu soruların cevabını bulabileceğimi zannetmiyordum.

Her köşeye onu görebilmek umuduyla baktığım, bu esnada da bir sürü işle ilgilendiğim için kafamın allak bullak olduğu bir buçuk saatin sonunda herkes gelmişti fakat Can Bora hâlâ ortalarda görünmüyordu. İçeriye doğum günü kızıyla beraber mi girmeyi planlıyordu acaba?

"Kime bakınıp duruyorsun?"

Hafifçe kıstığı mavi bakışlarıyla bu soruyu soran kişi Feza'ydı. Sürekli etrafta dolanan bakışlarımı fark etmiş olmalıydı.

Yanaklarım hafifçe ısınırken, "Kimseye," dedim. "Herkes geldi mi diye kontrol ediyorum sadece."

Feza tek kaşını yukarı kaldırırken gözlerindeki bakış bana inanmadığını yeterince belli ediyordu. Neyse ki üstelemeyecek kadar meşguldü. Aklında benim kimi aradığımdan daha önemli meseleler vardı. "Şu iş arkadaşı," dedi sıkıntıyla. "Gerçekten Azra'ya bir şey çaktırmadan onu buraya getirebilecek mi dersin?"

Azra'yı partisine getirme görevini çalıştığı yerden samimi bir arkadaşı olan Merve'ye vermiştik. Zira içimizden her-

hangi biri onu kulübe getirmeye çalışsa bir şeyler döndüğü anlaşılırdı. Fakat akıllıca bir plan yapmıştık, Nehar akşam dokuzda Azra'ya buluşmayı teklif etmişti. Yani muhtemelen Nehar'ın ona bir şeyler ayarladığını düşünecekti. Merve ise Nehar'la buluşmadan önce biraz vakit geçirmeyi önerip onu buraya getirecekti. Buraya getireceğini söylemeden. Yolda gevezelik edip Azra'nın dikkatini dağıtabileceğinin garantisini vermişti. Ona güvenmekten başka çaremiz yoktu.

"Getirecektir," dedim. Sonra cep telefonumdan saate baktım. "Hatta birkaç dakikaya burada olurlar. Hadi herkes yerine geçsin artık."

Feza insanlara Azra'nın yakında burada olacağını duyurduğunda kulüpteki kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Herkes, daha öncesinde belirlenen yerlerine geçti. Işıklar sönmeden önce bir kere daha umutla etrafa bakıp Bora'yı görmeye çalıştım ama yoktu. Belki de gelmeyecekti. Partiye davet edilmişti ama Azra'yla Feza'yı çok yakından tanıdığı söylenemezdi. Buna rağmen geleceğini ummuştum. Hiç değilse benim burada olacağımı bildiği için. Aptalca bir umuttu sanırım.

Işıklar kapandı. Kalabalık sessizliğe gömüldü. Bundan nefret ettim çünkü kendimle tamamen baş başa kalmıştım. Kendimle, Can Bora'ya dair bitmek tükenmek bilmeyen düşüncelerimle ve bunlarla ne yapacağımı bilemeyişimle...

Şansıma kısa bir bekleyiş oldu. Merve, Azra'yı tam zamanında getirdi. Onlar geldiğinde ışıklar yandı, kalabalık hep bir ağızdan Azra'ya, "İyi ki doğdun!" diye haykırdı ve etraf inanılmaz bir cümbüşle doldu. Doğum günlerine karşı çok da coşkulu bir insan sayılmazdım. Etrafımdakiler doğum günümü unutsa buna üzülmezdim mesela. Yine de bu tarz kutlamalarda etrafa yayılan sevgi ve minnet duygusundan hoşlanıyordum. Azra'yla Feza'nın sıkıca sarılmalarını

izlerken içime dolan o pamuk şekeri tadındaki duyguyu seviyordum.

"Kızılcık, sen beni öldürmeye yemin etmiş olmalısın..."

Onca gürültünün içinde kulağıma sızan bu alçak sesli cümlelerin sahibi tanıdıktı. Güne başladığımdan beri görmek için yanıp tutuştuğum o adamdı. Heyecanla ciğerlerime dolan derin bir nefes eşliğinde başımı sağa çevirdim ve Can Bora'yla göz göze geldim.

"Aksi takdirde böyle gülümsemezdin."

Bir keresinde İzmir'den İstanbul'a otobüsle dönmek zorunda kalmıştım. Otobüsün kliması bozulmuştu ve biz ağustos ayındaydık. Saatler boyunca kliması çalışmayan bir otobüsün içinde yolculuk ederken telefonumun şarjı bittiği için herhangi bir şey izleyemiyor, dinleyemiyor ya da okuyamıyordum. Yanımda dikkatimi dağıtacak başka hiçbir şey de yoktu. Cehennem gibi bir yolculuktu anlayacağınız. Saniyeleri sayarak tükettiğim saatlerin ardından eve vardığımda kendimi o kadar mutlu, o kadar rahatlamış ve o kadar iyi hissetmiştim ki yeryüzünde bundan daha güzel bir duygu olamayacağını düşünmüştüm. Fakat Can Bora'nın ela gözleriyle karşılaşmak, her nasılsa, korkunç bir yolculuğun ardından eve dönmekten bile güzeldi.

Yalpalayan bir gülümsemeyle ona bakarken yüzündeki ve üzerindeki değişiklikleri görmek beni farklı farklı şaşkınlıklara sürükledi. "Tıraş olmuşsun," dedim hayretle. "Gömlek giymişsin."

Üzerindeki siyah gömleği, vücuduna muhteşem bir şekilde oturduğu için benim kişisel imtihanlarımdan birisi olabilirdi, hafifçe çekiştirip düzeltirken "Ayaz, partiye geleceksen orman kaçkını gibi gelme dedi," deyip sırıttı. "Yakışmış mı?"

Başımı salladım. Yüzündeki kirli sakalı da çok seviyordum ama bu haliyle de çok güzeldi. "Şık olmuşsun."

Bakışları benim üzerimde ağır ağır dolaştı. Daha çok yüzümde ve saçlarımda. Sonrasında, "Sen harika olmuşsun," diye mırıldandığını işittim. "Gerçekten."

Tam teşekkür edip ona bir adım daha yaklaşacağım sırada birisinin, "Hare!" diye cırladığını işittim. Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde Bahar'ın eski okul arkadaşlarından Figen'in, yüzünde kocaman bir sırıtışla bana yaklaştığını gördüm.

"Canım nerelerdesin sen? Özlettin kendini."

Kızın bana bir anda sarılışından, geri çekilirken yanaklarıma birer öpücük konduruşundan bahsetmem, beni yeterince tanımadığını anlamanız için yeterli olacaktır. Kendisi Bahar'ın yakın çevresinden olduğu için arada sırada karşılaştığım insanlardan birisi olsa da böyle bir samimiyetimiz yoktu, hiç olmamıştı. Azra'yı nereden tanıdığını bile bilmiyordum. O yüzden kısa bir saniye boyunca neler olup bittiğini anlayamadım ama sonra Figen'in, beni tamamen boş vererek Can Bora'ya döndüğünü ve yüzünde şuh bir gülümseyişle ona baktığını gördüm. Olayı çözmem zor olmadı.

"Bizi tanıştırmayacak mısın Hare?"

Ben vahşi bir insan değildim. Yani çok sinirlendiğim anlarda bile kimseye saldırdığım görülmemişti fakat o an içimden Figen'i tokatlamak geldi. Bu istek beni öyle ani ve öyle kuvvetli bir şekilde çarptı ki bir an için afalladım. Figen'i tokatlayamazdım. Can Bora'dan uzaklaşması için saçlarından tutup çekemezdim. Ya da üzerine bir bardak soğuk su dökemezdim. Bu gerçekleri kendime tane tane açıkladıktan sonra, "Can Bora," dedim. "Burada çalışıyor. Ayaz'ı tanıyorsundur, onun kardeşi." Sonra sıkıntılı bir nefes zar zor boğazımdan aşağı indi. "Bu da Figen. Bahar'ın okul arkadaşlarından."

"Memnun oldum," dedi Figen. Sesi öyle canlı ve öyle parlaktı ki neredeyse kulaklarımı tırmalıyordu. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Can Bora hafifçe başını eğip, "Ben de memnun oldum," diye karşılık verdi.

Sonra Figen konuşmaya başladı. Önce uzun uzun partiyi ne kadar beğendiğinden bahsetti, ardından bu parti için giydiği o mini elbiseyi ne zorluklarla bulduğundan. Hazırlanırken başına olmadık işler gelmişti. Allığını yere düşürüp kırması yetmezmiş gibi bir de yeni aldığı ayakkabılar ayağına vurunca değiştirmesi gerekmişti mesela. Yine de en nihayetinde güzelce hazırlanabilmişti. Şıklığına her zaman önem verirdi çünkü. Sonuçta modanın içinde olmanın bazı bedelleri vardı. Ah bu arada, kendisinin son zamanlarda modellik yaptığından bahsetmiş miydi?

Benim varlığımı neredeyse inkâr ederek dakikalarca sürdürdüğü monolog boyunca sakin kalmaya çalıştım. Çekip gitmek için çılgınca bir arzu duysam da Can Bora'yı burada onunla baş başa bırakmayacağım ortadaydı. Bırakamazdım. Apaçık bir şekilde bu tacizden kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Benim tarafımdan.

"Sen de oldukça şıksın," dedi Figen, Can Bora'yı ağır bir bakışla süzdükten sonra. "Ah, ama bak, yakan kıvrılmış."

Hayatımda hiç filmlerdeki o ağır çekim sahnelerinden birini yaşayacağımı düşünmezdim ama işte, dünya sürprizlerle doluydu ve her şey kısacık bir saniye içinde gerçekleşti. Figen'in elinin havaya kalktığını, sonra da Can Bora'ya uzandığını gördüğümde düşünmeden hareket ettim. Havalanıp onun ince bileğini Can Bora'ya ulaşmadan kavrayan elimi görmek beni bile derin bir hayret çukuruna düşürdü. Buradaki mevcudiyetimi inkâr etmek konusunda oldukça başarılı bir performans sergileyen Figen, eli havada kalınca

şaşkınlıkla bana döndü. Göz göze geldiğimizde nasıl bir bakışla karşılaştığını biliyor ve onun adına biraz üzülüyordum.

Sakince, "Ben hallederim," dedikten sonra tutmaktan pek de hazzetmediğim bileğini serbest bıraktım. Bir daha o elin Can Bora'ya uzanacağını hiç zannetmiyordum.

"Hallet bakalım," diye mırıldanışını, ardından tatsız bir sesle izin isteyip yanımızdan uzaklaşmasını izledim.

Yanaklarım yaptığım şeyin heyecanı ve utancıyla alev alev yanarken başımı kaldırıp Can Bora'yla göz göze gelme cesaretini kendimde nasıl bulabildiğimi inanın bilmiyorum. Onun birbirine bastırdığı dudaklarını ve yaramazlıkla parlayan ela bakışlarını gördüğümde kaşlarımı çatıp, "Tek kelime bile etme," dedim. Etmedi. Fakat elimi uzatıp kıvrılan yakasını düzeltirken yüzüne yayılan o geniş keyif sırıtışını görmezden gelmem imkânsızdı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ve yüzüm öyle fena bir şekilde yanıyordu ki burada, bu kalabalığın içinde ve Can Bora'nın karşısında daha fazla duramayacağımı fark ettim. Topuklarımın üstünde dönüp hiç düşünmeden yürümeye başladım. Hızlı hızlı ilerlerken Nehar beni fark edip nereye gittiğimi sorduğunda, "Lavaboya," diye geveledim ve hiç durmadan yürümeye devam ettim.

Üst kata çıkan merdivenleri tırmandığım sırada Can Bora'nın peşimden geldiğini gördüm. Kalp atışlarım yavaşlamaya yeni yüz tutmuşken tekrar hızlandılar. Merdivenleri tüketip karanlık koridora çıktığımda varlığımı fark eden ışıklar yandı.

Arkama bakmadan Bora'ya, "Gelme," dedim. Koridora çıktığımda adımlarım yavaşlamıştı çünkü burada kaçabileceğim çok fazla yer yoktu. Keşke dışarı çıkmış olsaydım. O zaman kilometrelerce yürüyüp Can Bora'dan kilometrelerce uzaklaşabilirdim.

"Neden?" diye sordu Can Bora. Adımları duraklamıştı.

Koridorun ortasında durup ona doğru döndüm. "Çünkü..." Baş edebileceğimden çok daha fazla şey hissediyordum. Değil bir masanın altına, ancak bir fare deliğine girebilirsem dünyam üstesinden gelebileceğim boyutlara indirgenmiş olurdu ama bu mümkün değildi. Dünyadan kaçmak mümkün değildi. Kendimden kaçmak da öyle. "Çünkü sen etraftayken ben kendimi tanıyamıyorum. Etrafımda olduğunda saçma sapan şeyler yapıyorum. Kafamı allak bullak ediyorsun ve bunu istemiyorum. Gitmeni istiyorum. Git."

Öfkeyle, telaşla ve bolca inkârla söylenmiş sözlerimin Can Bora'ya çarptıkları ânı gördüm. Kelimelerim ona ulaştığında kaşları çatıldı ve çenesi kasıldı. Arkasını dönüp gider diye bekledim. Bu beklenti kalbime bıçak gibi saplandı ama Can Bora gitmedi. Aksine, tekrar bana doğru yaklaşmaya başladı.

Aramızdaki mesafe her geçen saniye azalırken kalbim boğazımda atıyordu. Gelmemesini söylemek için dudaklarımı aralasam da bunu yapamadım. En sonunda Can Bora tam karşımda, yüzlerimizin arasında santimlerle ölçülecek bir mesafe kaldığında durunca, "Duymadın mı beni?" dedim titreyen bir sesle. "Git diyorum."

Her kelimemi bir meydan okuma olarak kabul ediyor olacak ki bana biraz daha yaklaştı. Başını hafifçe eğdi ve dudaklarımız arasında küçücük bir mesafe bıraktı. "Gitmeyeceğim."

Heyecan bütün vücudumu uyuşturururken kalbimin nasıl olup da yerinden çıkmadığına hayret ediyordum. Öyle amansızca çırpınıyordu ki göğsümün ortasında somut bir ağrıyla cebelleşiyordum. Buna rağmen kaşlarımı çatacak ve Can Bora'ya, "Bayılıyorsun aşmaya gücün yetmeyecek bu

mesafeleri böylece bırakmaya," diye fısıldayacak gücü kendimde buldum.

Neden ona sataştığımı bilmiyordum. Bir kere daha git dersem giderdi. Git demeye dilim varmıyordu.

Dudaklarını alaycı bir gülüş sardığında bakışlarım gözleri ve dudakları arasında gidip geliyordu. "Ben bu mesafeyi aşarım Hare," dedi ağır bir sesle. "Aşamayacak olan sensin. Deli gibi korkan sensin. Ben hep burada duruyorum, arkasını dönüp giden de hep sen oluyorsun."

Cevabım dudaklarımı birbirine bastırıp Bora'ya sert bir bakış atmaktan öteye gidemedi. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Korkmuyorum diyemiyordum ama korktuğumu itiraf da edemezdim.

Can Bora kısa bir an bir şey söylememi bekledi. Sonra benden bir cevap gelmeyeceğini anlayıp hafifçe güldü ve fısıldadı. "Korkak."

İçimin karanlığında çakılan bir çakmak sesi işittim. Önce minik bir alev parladı, sonra her yer ateşler içinde kaldı. Can Bora geri çekilmeye yeltendiği sırada kendimi onu öperken buldum.

Kopması uzun süredir beklenen bir fırtına gibiydi. Buna rağmen hazırlıksız yakalanmıştık. Her şey bir anda yerle bir olmuştu sanki. Kasırgalar, tufanlar, yangınlar çıkmış, metrelerce uzayan dalgalar her yeri tarumar etmişti. Koskoca bir yıkımın ortasında biz kalmıştık. Onu öptüğüm anda beni kollarının arasına alan Can Bora ve bir alacaklı gibi yakasına yapışıp onu kendime esir etmek isteyen ben.

Gözlerimin ne zaman kapandığını bilmiyordum. Öpüşüme karşılık bulduğum o mucizevi anda olmalıydı. Kaçtığım her şey bu öpüşte vardı. Karşılaştığımız ilk anda aramızda parlayan o tutku kıvılcımı, şimdi bir yangına dönüşmüştü. Bora'ya duyduğum şefkat hissi parmaklarımın onun yüzünde

dolanmasına, kısa nefes aralıklarında ayrılan dudaklarımızın hemen sonra tekrar birleşmesine neden oluyordu. Sanki biri zaman denen tabureyi altımızdan çekip alacak ve aramızdaki bu şey yarım kalacak gibi telaşlı bir halimiz vardı.

Ayrıldığımızda her şeyle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Keşke bu ânın içinde eriyip yok olabilseydim. Keşke bu öpüşten sonra bir daha gerçek dünyaya dönmem gerekmeseydi lakin bunlar imkânsız dileklerdi. Birbirimizden ayrılmamaktaki kuvvetli inadımıza rağmen öpücük sonlandı ve dünya ikimizin arasına doldu. Önce derin birkaç nefes almam gerekti. Sonra titreyen göz kapaklarımı aralayıp kirpiklerimin altından Can Bora'ya baktım.

Ela gözleri erimiş altınları anımsatırken yüzünde ilk defa gördüğüm bir gülümseme vardı. Saçlarımın arasındaki elini yüzüme indirdi ve başparmağı yumuşacık bir dokunuşla tenimde dolaşırken, "Kurşuna gerek yokmuş," diye mırıldandı. Alnını alnıma dayayıp uzun ve derince iç çekti. "Mahvettin beni Kızılcık."

14

Sesi bir sarmaşık olup her yanımı kuşatırken elimde olmadan güldüm. Kendimi onun dokunuşuna bırakıp başımı hafifçe sağa eğerken, "Bunu sen istedin," diye mırıldandım. Ben de istemiştim ama bu küçük detay şimdilik konuşulmasa da olurdu.

Gülümsemesi bir santim daha genişledi. "Evet," dedi fısıltıyla ve beni bir kere daha öpmek için eğildi. Fakat aynı anda alt kattan gelen müzik sesine karışan ritmik tıkırtıları işittik. Birisi merdivenleri çıkıyordu ve bu, yaklaşan bir tehlike misali Can Bora'yı durdurdu. Onun duraklamasıyla birlikte uzun süredir tam kapasitesiyle çalışmaktan gocunan beynimin paslanmış bir makine gibi işlemeye başladığını ve üzerindeki o pası çabucak atıp eski performansına kavuştuğunu hissettim. Hızlıca düşünüp harekete geçerken ilk yaptığım şey, arkadaki ofisin kapısını açıp Can Bora'yı içeri itmek oldu. Birilerinin ofislere bakmasını engellemek için koridorda kalmayı hesap edebildim. Saniyeler önce Can Bora'nın bir karmaşaya çevirdiği saçlarımı parmaklarımla tarayarak düzeltirken aklıma makyajım geldi. Her geçen gün gelişen kozmetik dünyası sağ olsun, Can Bora'nın yüzünde rujum-

dan bir iz görememiştim fakat yine de bir adım sağa kayıp ofisin camındaki yansımamdan görüntümü kontrol ettim.

Her şeyin düzgün göründüğünden emin olduğum o saniyede, "İşte buradasın," dedi tanıdık bir ses. Merdivenlerden tarafa döndüğümde Bahar'la karşılaştım. "Ben de seni arıyordum."

Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Görünüşümü düzeltmiş olmama rağmen içimdeki heyecanı ne yapacağımı bilememiştim. Olduğu yerde kaynamaya devam ediyor ve nefes alış verişimi güçleştiriyordu. Buna rağmen elimden geldiğince sıradan bir ses tonuyla, "Bir sorun mu var?" diye sormayı başarabildim.

Bahar başını iki yana sallayıp, "Her şey yolunda," dedi. "Sadece..."

Duraklayıp bir anda gülümsemesi tek bir şeyi işaret ediyordu. Pek hoşuma gitmeyecek olan bir şey söylemek üzereydi ve öncesinde beni o muhteşem gülümsemesiyle yumuşatmaya çalışıyordu. Bu taktiklerin Âdem Arman üzerinde işe yaradığına bütün mal varlığımı yatırabilirdim ama bende pek de Bahar'ın umduğu etkiyi bırakmıyordu doğrusu.

Tek kaşımı yukarı doğru kavislendirdim ve şüpheyle Bahar'ı süzdüm. "Sadece ne?"

Sevimli bir ifadeyle ellerini çenesinin altında birleştirip bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "Sadece seninle tanışmak isteyen birisi var ve ben sizi tanıştırmak için gerçekten çok heyecanlıyım."

Cümleleriyle beraber yüzümü buruşturunca hemen atıldı. "Böyle şeylerden hoşlanmadığını biliyorum ama Kerem harika bir adam, sahiden. Çok iyi birisi." Sesindeki tatlı tını insanı kıskıvrak yakalıyor, söylediklerinin içtenliğinden şüpheye düşürmüyordu. "Senden çok etkilendiği belli oluyor.

Senin de ondan hoşlanacağını düşünüyorum. Lütfen hemen kestirip atma."

Can Bora'yla aramızda sadece bir kapı vardı ve bu konuşulanları dinlediğine adım kadar emindim. O yüzden içim tuhaf bir hisle burulurken yüzüme yerleşen ifade de sıkıntıyla doluydu. "Bahar," dedim iç çekerek. "Ben... Ben bu aralar yeni birileriyle tanışmak istemiyorum." Bunu başka nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Tam şu an Bahar'a, delicesine etkilendiğim bir adamın varlığından ve bu sebeple başka kimseyi gözümün görmediğinden bahsedemezdim. Bu yüzden bir açıklama beklemeden bu sözlerimi kabul etmesi gerekiyordu.

Bahar'a dair en çok hayran olduğum şey insanları anlamasıydı. İnanılmaz bir empati kabiliyeti vardı. Duyguları okumakta zorlanmadığı gibi mantığından yoksun da hareket etmezdi. Yani sizi gerçekten anlar, anladığı için de bunaltmaktan uzak dururdu.

Bu yüzden bana baktığı kısa iki saniyenin ardından "Pekâlâ," demesine şaşırmadım. "Kerem şansına küssün o zaman."

Rahat bir nefes alıp gülümsedim. "Teşekkür ederim," derken bir dakika öncesine oranla epey sakinleşmiş haldeydim. Bazen insanın ihtiyacı olan tek şey küçük bir anlayış kırıntısı oluyordu işte.

"Rica ederim." Bahar bir an durakladı ve arkasını döner gibi oldu. Gideceğini düşündüm ama son anda bana dönüp tekrar gülümsedi. "Bu arada... Şu motorcu beyefendinin yine etrafta olduğunu gördüm," dediğinde kaşlarım hayretle yukarı kalktı.

"Motorcu beyefendi mi?" Kimden bahsettiğini elbette anlamıştım, sonuçta motosikletiyle etrafta dolaşan tek bir adam vardı bu aralar. Fakat bunu nasıl kabul edeceğimi hiç

bilmiyordum. Bahar'ın tahmin ettiğim o kişiden bahsetmesi için herhangi bir sebep göremiyordum çünkü. Acaba başka bir motorcu beyefendinin varlığı söz konusu olabilir miydi?

Bu fikri eşelemeye hevesliydim fakat "Can Bora," diye açıklayıp tüm şüpheleri tüketti Bahar. Gülümsemesi biraz daha genişlerken imalı bir ses tonuyla ekledi. "Hoş çocuk."

"Can Bora mı?" Hoş mu? Doğru ama biraz yetersiz bir sıfat oldu sanki.

Usul usul başını salladı. "Sana da her an önünde diz çöküp şarkılar söyleyecekmiş gibi bakıyor."

Bu defa önce dudaklarımdan gergin bir gülüş döküldü, sonra aynı soruyu yine tekrarladım. "Can Bora mı?" Sanki biraz önce bana onu mahvettiğimi söylememiş gibi...

Bahar dudaklarını büzüp omuzlarını kaldırdı. Ardından bana genişçe sırıtıp bir kere daha, "Hoş çocuk," dedikten sonra arkasını dönüp alt kata doğru ilerlemeye başladı.

Adım sesleri müziğin gürültüsünde eriyip kaybolana kadar bekledim. Ardından derin bir nefes aldım. Omuzlarım rahatlamayla gevşerken ofisin kapısının açıldığı dikkatimi çekti. Bakışlarımı o tarafa çevirince Can Bora'nın genişçe sırıtan güzel yüzüyle karşılaştım.

Kısa bir saniye gözlerimin içine baktı. Sonra hiç de mütevazı olmayan ama çokça sevimli görünen bir tavırla, "Hoş çocuğum," dedi.

Gülmemek için o kadar mücadele ettim ki yanaklarım acıdı. Gerçekten çok hoş çocuktu. O kadar hoştu ki ona birkaç saniye daha bakarsam tekrar boynuna atlamam gerekecekti ama katılmam gereken bir doğum günü partisi vardı. "Aşağıya iniyorum ben," dedim. Sonra onu şöyle bir süzüp ekledim. "Sen de kendini bir toparlayıp gel istersen."

Sonrasında arkamı dönüp tıkırdayan topuklarımla koridorda uzaklaşırken Can Bora'nın iç çekerek, "İnsafın yok

senin," dediğini işittim. Bu defa mücadele edecek gücü bile bulamadan genişçe sırıtıverdim.

Can Bora'yı öptüğümde dünyam parçalanır ve başıma yıkılır zannetmiştim. Beni bir arada tutan ipler kopar ve dört bir yana dağılırım... Eh, bunlar gerçekleşmemiş değildi ama dürüst olmak gerekirse şu an kendimi hiç ama hiç kötü hissetmiyordum. Parçalanmıştım, dağılmıştım fakat bir şekilde yeniden bir aradaydım ve bu defa beni bir arada tutan o harca bolca mutluluk katılmış gibiydi. Kendimi iyi hissediyordum anlayacağınız. Gerçekten iyi.

Aşağıya indiğimde pasta için tam zamanında geldiğimi fark ettim. Bunu kaçırmadığıma sevinerek Azra'nın Feza'yla beraber kocaman bir pastayı kesmesini, sonra da bir parça kremayı alıp ikizinin burnuna sürmesini izledim. Feza bir peçeteyle burnundaki kremayı temizlerken bir yandan da ikizine yaptığı sürprizin karşılığının bu olmaması gerektiğine dair bir şeyler homurdanıyordu.

Sıra hediyelere geldiğinde geceye damgasını vuran şey tahmin edeceğiniz üzere abimin Feza'ya verdiği hediye oldu. Herkes merakla onun ne aldığını öğrenmeye çalışırken abim herkesten müsaade isteyip ortadan kayboldu, ardından kocaman bir kutuyla geri döndü. Kutuyu Feza'nın önüne bırakır bırakmaz, "Derhal açman gerekiyor," deyişi Feza'nın kaşlarının şüpheyle çatılmasına sebep oldu.

Kocaman kutunun gevşek kapağını tereddütle kaldıran Feza'nın yüzüne yayılan şoktan anladığım kadarıyla abim ona iade edilemeyecek bir hediye almıştı. Hediyeyi görmek için kutuya yaklaşıp tepeden baktığımda dudaklarımdan ani bir kahkaha kopup gitti. Benimle beraber birkaç kişi daha bu şaşkınlık dolu kahkahayı paylaşırken Azra, "İnanamıyorum!" diye bağırdı.

Siyah beyaz bir yavru kedi. Abimin Feza'ya hediyesi buydu.

Şok içindeki Feza kedi yavrusuna bakarken, abim onun cüssesinden beklenmeyecek bir nezaketle kediyi alıp merak eden herkese gösterdi. Kalabalıktan çeşitli sesler yükselirken, "Kibrini törpüleyecek bir şeylere ihtiyacın olduğunu düşündüm," dedi abim, Feza'ya. "Henüz sana katlanacak bir kadın bulamadığımız için de bu görev minik yavruya düşüyor. Bir veteriner ilanından senin adına sahiplendim."

Kalabalıktan gülüşmeler yükseldi ama kalabalığın aksine Feza hiç de mutlu görünmüyordu.

Oysa Ateş Arıkan'ın şovu henüz bitmemişti. "Ayrıca," diye ekledi. "Senin gibi adamların mutlaka bir kedisi olmalı. Sence de öyle değil mi?"

Herkes bir kere daha gülüştü. Feza ise abimin bir anda kucağına bıraktığı kediye kısık gözlerle bakmakla meşguldü. Eğer onu biraz olsun tanıyorsam eve gittiğinde kedi tüyüne bulandığı için bütün kıyafetlerini yakacaktı.

Bu küçük eğlenceden sonra zavallı kedi yavrusu bir süre elden ele dolaşmış ve ona ne kadar tatlı olduğunu haykıran birçok insana tahammül etmek zorunda kalmıştı. En sonunda Azra'nın müdahalesiyle onun için konforlu bir yatak haline getirilen kutuya bırakılmış ve insanlardan güvenli bir mesafeye taşınmıştı.

Tüm bunlar yaşanırken Can Bora benden birkaç adım ötedeydi hep. Ela bakışları sürekli üzerimdeydi. Ara sıra göz göze geliyorduk. Bana öyle güzel gülümsüyordu ki aklımı, mantığımı ve kalbimi bir arada tutup benim düzgün bir insan gibi davranmamı sağlayan ne varsa gevşiyordu. Bunca insanın içinde koşup kendimi onun kollarına atacak raddeye geliyordum. Koşup onu bir kere daha, iki kere daha, sonsuz kere daha öpecek raddeye...

Fakat sağduyumu henüz tamamen yitirmiş değildim. Aramızdaki şeyin ne olduğuna dair Can Bora'yla konuşup bir fikir birliğine varmadan bunu aileme söyleyemezdim. Önce her şeyi benim kabullenmem gerekiyordu. Yaşanan her şeyin gerçekliğinden emin olmam gerekiyordu ki bütün bunların arkasında durabileyim. O yüzden şimdilik sakin kalmalıydım.

Tabii bunu yapmak karar verildiği kadar kolay olmuyordu. Adımlarımın durmadan beni Can Bora'nın önüne çıkarmasını engelleyen tek şey, her niyetlenişimde yolumu kesen birilerinin olmasıydı. Önce Feza dans etmek istemişti. Doğum günü çocuğunu kıracak halim yoktu. Sonra kızlar Azra'nın kalan hediyelerini heyecanla açarken beni de peşlerinde sürüklemişlerdi. Ardından Efe, onu beğendiği bir kızla tanıştırmam için beni bar tarafına sürüklemiş ve Nehar'ı ondan uzak tutmam için bana epey dil dökmüştü. Zira Nehar, bu ara kuzeni Efe'yle uğraşmaya bayılıyordu.

Gece boyunca Can Bora hep o köşedeydi. Arada sırada yanına gelen birileriyle muhabbet ediyor fakat asla gözlerini bir dakikadan fazla benden ayırmıyordu. Yaptığım her hareketin farkında olduğunu biliyordum ve bu da tenimde bir elektrik akımının durmadan gezinmesine sebep oluyordu.

Saatlerin nasıl geçtiğini anlamadım. Kimi zaman saniyeler sürünerek ilerledi, kimi zaman dakikalar arkalarından atlı kovalıyormuşçasına kaçıp gitti. Kendi düşüncelerimle baş başa kaldığım bütün küçük anlarda Can Bora'yı düşündüm. Fırsatını buldukça gözlerim onunkilerle buluştu. Kaçamak bakışlarımızda ona küçük gülümsemeler hediye etmekten kendimi alıkoyamadım. Derken nihayet kalabalık yavaş yavaş dağılmaya yüz tuttu. Saatler ilerledikçe insanlar ikizlere en güzel dileklerini iletip birer birer ayrılmaya başladılar. En sonunda yalnızca aileden olanlar ve birkaç samimi arkadaş

kaldı. Onlarla eğlence biraz daha devam etse de en sonunda doğum günü çocuklarının da ayrılması gerekti.

Abim, onunla beraber eve dönmem konusunda epey ısrarcı olsa da kulübü bu halde bırakıp gidemezdim. Çalışanlarla konuşmam ve yarın akşam için kulübün eski haline döneceğini garanti etmem gerekiyordu. Ayrıca gitmeden önce Can Bora'yla konuşmak gibi planlarım vardı ki henüz buna fırsat bulamamıştım.

"Eve tek dönmeyeceğine söz ver," dedi abim, koluna bir koala misali yapışmış Nehar'la karşımda dikilirken. "Aksi takdirde burada oturup işini bitirmeni bekleyebilirim."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Nehar hafifçe kıkırdayıp, "Bu korumacı hallerine bayılıyorum," diye mırıldandı ve kirpiklerinin altından abime âşık bir bakış attı.

Ateş Arıkan'ın beni unutmasına saniyeler olduğunu anlamam için yüzüne yayılıp ciddiyetini yerle bir eden gülümsemeye bakmam yetiyordu. Utangaç fakat gizlenmesi imkânsız türden bir gülümsemeydi. Abimi böyle mutlu görmek bana kendimi küp şeker gibi hissettiriyordu; keyiften dört köşe. Bu deyim aklıma her zaman küp şekeri getirirdi, oysa küp şekerin sekiz köşesi vardı. Eh, insan zihni her zaman mantıklı bir yer olamıyordu işte.

"Karanfil, arada bir müsaade et, senden başka şeyleri de görsün gözüm."

Nehar önce keyifle güldü, sonra uslu bir kız gibi başını salladı ve dudaklarına hayali bir fermuar çekti ama hâlâ abimin koluna sarılmaya devam ediyordu.

Abim yüzünde küçülen ama silinmeyen gülümsemesiyle tekrar bana odaklandı. "Evet," dedi. "Ne diyorsun? Bekleyeyim mi seni?"

Başımı iki yana salladım. "Tek dönmeyeceğim. Söz veriyorum."

Pes etmesi çok uzun sürmedi. Derin bir iç çekişle, "Pekâlâ," dedi. Uzanıp başıma bir öpücük bıraktıktan sonra ben eve gelmeden uyumayacağını hatırlatıp Nehar'la birlikte kulüpten ayrıldı.

Böylece geriye yalnızca çalışanlar, ben ve Can Bora kaldık. Can Bora'yla tekrar karşı karşıya geldiğimizde ânın bölünmesini istemediğim için önce ilgilenmem gereken işleri aradan çıkarttım. Bunu o kadar sabırsız ve aceleci bir şekilde yaptım ki çalışanlar bir an önce eve gitmek istediğimi düşünüp bana biraz sinir olmuşlardı muhtemelen. Oysa daha farklı mevzular vardı. Keşke onlara bunu açıklayabilseydim ama daha kendime bile açıklama fırsatı bulamamıştım ki...

"Koşturup durman sabaha kadar sürecek mi yoksa yakınlarda azat edilecek misin?"

Barmenlerimizden biriyle olan konuşmamı sonlandırıp arkamı dönmeye niyetlendiğimde hemen bir adım gerimde olduğunu fark etmediğim Can Bora'dan gelmişti bu soru. Ona dönüp bakışlarıyla karşılaştığımda ve aramızdaki mesafenin kısalığını gördüğümde kalbim bando davulları gibi gümlemeye başladı.

"Azat edildim aslında," dedim. Sesim heyecandan çatlamadığı için birileri beni alkışlamalıydı. "Ben de senin yanına gelecektim."

"Öyle mi?" Dudakları ağır bir ritimle iki yana kıvrıldı. "Beni mi özledin?"

"Ne münasebet," derken sesimde ciddiyet yoktu. Birazcık bile. Ayrıca dudaklarımı çekiştiren gülüşmemeye direnmem de gittikçe zorlaşıyordu. "Sadece birinin bana taksi çağırması gerekiyor."

Tek kaşı zayıf ve geçersiz bahanem karşısında hafifçe yukarı kavislenirken yüzüne sevimli bir şaşkınlık kondu. "Neden seni ben eve bırakamıyorum?"

"Motosikletinle mi?"

"Kızılcık," dedi iç çekerek. "On sekiz yaşından beri o motorun üstündeyim ve henüz ciddi bir kazam olmadı. Ya da hiç trafikte kuralları çiğneyen adamlardan olmadım. Ayrıca haberin olsun diye söylüyorum, motosiklet sürmek dünyanın en zevkli şeylerinden biridir."

Bu söylediğine yürekten inandığına emindim çünkü ela gözlerindeki heves parıltılarını çok net bir şekilde görebiliyordum. Üstelik o bu kadar hevesliyken taksi de taksi diye diretmem çok zordu. O yüzden, "Pekâlâ," dedim. "Ama bu elbiseyle motora binersem zatürre olurum. Beni biraz beklemen gerekecek."

"Ne kadar istersen," diye mırıldandı Can Bora. Dudakları yine bir çocuk gülümsemesiyle şenlenmişti. Bu manzarayı kolayca bırakıp gidemediğim için gözlerim birkaç saniye yüzünde oyalandı. Sonra zar zor topuklarımın üstünde dönüp üst kata yöneldim.

Hazırlıklı olmayı seven bir insandım. Ofisimde her zaman birkaç yedek kıyafet bulunurdu ve aralarında bir kot pantolonla rahat bir gömlek de vardı. Çabucak üstümü değiştirip elbisemden kurtulduktan sonra üzerime giyecek bir montum olmadığını fark ettim. Yani aslında vardı ama Nehar'ın arabasında kalmıştı.

İşte bu sırada gözüme, dün sabah Can Bora'nın omuzlarımın üstüne bıraktığı deri ceket takıldı. Verilmesi zor bir karar değildi. Uzanıp askıdan aldım ve üzerime geçirdim. Saçlarımı düzeltip ceketi biraz çekiştirdikten sonra jaluzileri kapalı olan ofis camındaki yansımama baktım. Ceket biraz boldu ama dizlerime kadar inmiş falan da değildi. İyi göründüğümü düşünüyordum.

Ofisten çıktığım sırada telefonum titredi. Mesaj Can Bora'dan gelmişti ve beni dışarıda beklediğini söylüyordu.

Keşke gerçek hayatta da şu havalı çıkışlardan yapabilseydik. Yani biz yürürken çok iyi bir müzik çalsaydı ve ağır çekimde bir rüzgâr saçlarımızı dalgalandırsaydı. O zaman Can Bora'yı biraz daha etkileyebilirdim belki. Lakin bu mümkün değildi ve gayet normal bir şekilde kulübün kapısından çıkmak durumundaydım.

Oysa haksızlık olan şuydu ki Can Bora bir filmden fırlamış gibi görünüyordu. Park halindeki motosikletinin oturma kısmına kalçasını dayamış, rüzgârın kıyak geçerek hafifçe dağıttığı saçlarıyla inanılmaz bir görüntü sergilemekle meşguldü. Siyah gömleğinin üzerine bir deri ceket geçirmişti. Onda bu şeylerden kaç tane olduğunu merak ediyordum. Bir de hepsini kendisine bu kadar yakıştırmayı nasıl becerdiğini.

Bütün akşam, kulübün gürültüsüyle boğuştuktan sonra gecenin sessizliğine çıkmak rahatlatıcıydı. Bizden başka kimsecikler yoktu etrafta. Çok uzaklarda akan trafiğin hafif uğultusunu bölen en baskın ses, göğsümde delicesine çarpan kalbimin sesiydi. Bir de ben ilerledikçe tıkırdayan topuklarımın sesi.

Halihazırda boğazıma kadar yükselmiş olan heyecanım, ona doğru attığım her adımda bir parça daha yükseliyordu. Hem acele edip bu mesafeyi bir an önce tüketmek hem de sonsuza kadar Can Bora'ya yürümek istiyordum. Çünkü tam karşısında durduğumda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Aramızdaki kalan son bir adımı tüketmeli miydim yoksa burada durmaya devam etmeli miydim, bilmiyordum.

Kararı benim yerime Can Bora verdi. Birkaç saniyelik kısa bir bekleyişin ardından ben ona doğru o son adımı atmayınca ileri uzandı, belimi kavradı ve beni kendisine çekti.

Aramızdaki uzaklık sıfıra indirgenirken dengemi sağlayabilmek için kollarımı ileri uzatıp boynuna doladım. Böylece kısa bir an içinde birbirimize sarılıyor olduk. Başımı

boynuna gömdüğüm sıkı sıkı bir sarılma değildi bu ama gözlerinin içine bu mesafeden bakmanın tadı da en az sıkıca sarılmak kadar güzeldi.

"Sen bu akşam beni öldürmeye yeminlisin," diye fısıldadı Can Bora. "Sağ çıkayım istemiyorsun, biliyorum."

Dudaklarımı kocaman bir sırıtış çoktan ele geçirmişti ve kontrol etmeye muktedir olamadığım parmaklarım, Can Bora'nın ensesine uzayan saçlara dolandı. "Yine ne yapmış olabilirim?" diye sordum. Gerçekten. En ufak bir fikrim bile yoktu. Bir zamanlar vardıysa bile artık kalmamıştı.

"Bir de soruyorsun," derken bakışları üzerimdeki cekette dolaşınca ufak bir aydınlanma yaşadım.

Kıkırdadığımı işitince benden bu kadar neşeli bir ses çıkmasına kendim bile şaşırdım. "Montum Nehar'ın arabasında kalmış. Giyecek başka bir şey bulamadım. Yakışmamış mı?"

Tek elini uzattı ve saçlarımı geriye atıp ensemi kavradı. "Çok yakışmış," derken başparmağı kulağımın hemen altındaki yumuşak deriyi okşuyordu. "O kadar yakışmış ki senin olsun artık."

Bu fikir hoşuma gitti. Can Bora'nın deri ceketlerinden birinin dolabımda durması fikri. O yüzden, "Tamam," dedim alçak bir sesle. "Giyerim arada."

Parmakları tenimde dolaştı ve eli bu defa yanağımda durakladı. Bütün bu dokunuşlar, bu yakınlık, bu gözlerinin içine doya doya bakmalar bana, uzak diyarlardan kulağıma fısıldanan mistik bir hikâye gibi geliyordu. İmkânsız, büyülü ve gerçek olması istenen hikâyeler gibi.

Okuduğum aşk romanlarındaki o kadın karakterleri artık daha iyi anladığımı düşünüyordum. İnsanın kalbi gerçekten bir kuş gibi kanatlanabiliyormuş. Zaman gerçekten bir insanın gözlerine bakarken yavaşlayabiliyormuş. İnsan gerçek-

ten başka bir insana bakarken, ona sarılırken, ona dokunurken yaşadığı ânın gerçekliğinden şüpheye düşebiliyormuş.

Bunları düşünerek sesli bir şekilde güldüğümde, "Ne oldu?" diye sordu Can Bora.

Sırıtışımı yüzümden silemediğimden, ciddileşmek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve fısıldayarak, "Birkaç hafta öncesine kadar bu..." Duraklayıp ikimizi ve paylaştığımız yakınlığı kastettiğimi belli ettim. "Bana çok mantıksız geliyordu. Hatta neredeyse imkânsız."

Can Bora'nın bu sözlerime şaşırmış gibi bir hali yoktu. Aksine keyifli görünüyordu. Beni biraz daha kendine çekip, "Şimdi mantıklı mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladığımda saçlarım hafifçe dalgalandı. Gerçeği itiraf ederken gözlerimi onun altın madenlerini anımsatan gözlerinden ayırmadım. "Şimdi pek de mantık aramıyorum."

Cevabımdan hoşlandığını alçak bir sesle gülerek göstermekten çekinmedi. Gülüşü içime sızarken, "Güzel," diye fısıldadı. Bu fısıldayışla birlikte kalbimde bir şeylerin yer değiştirdiğini, daha doğrusu yerli yerine oturduğunu fark ettim. Telaşım dinmişti. Heyecan yine kulaklarımı uğuldatıyor, damarlarımda kanım yine inanılmaz bir hızla dolaşıyordu elbette. Fakat bu sefer korkularım yoktu, yarın neler olacağını merak etmiyordum. Aklımda hiçbir soru işareti, içimde tek bir şüphe kalmamış gibiydi. Olmam gereken yerde olduğumu hissediyordum ve sadece Can Bora vardı. Bana dokunuşundaki akıl almaz güzellik vardı. Biz vardık.

Hare ve Can Bora.

O kadar da mantıksız değildi. Eğer mantık arayacak olursak yani.

Bu fısıltının ardından Can Bora beni kollarından azat etmeden önce uzun uzun yüzümü süzdü. Sonra soluna doğru

uzanıp oralarda bir yerde duran kaskı aldı, bana uzattı. "Atla bakalım."

Kaskı ondan alıp başıma geçirirken kalbim heyecanla kıvranıyor, bana fiziksel bir sızı yaşatıyordu. "Oldu mu?" diye sordum siyah kaskı kafama oturttuğumda.

Bana sırıtarak başını salladı. Ardından motoruna atladı. İlk defa bir motosiklete biniyor olmanın gerginliğiyle arkasına oturduğumda bir an ne yapacağımı bilemedim.

"Yerinde olsam sıkıca sarılırdım," dedi Bora.

Sesimin alay dolu çıkmasına engel olamadan, "Sarılmazsam düşer miyim yoksa?" diye sordum.

Can Bora'nın itirazı küçük bir gülüşle geldi. "Yo." Ardından motoru çalıştırmadan ve bizi rüzgâra karşı bir savaşın içine sürüklemeden önce ekledi. "Sadece çok hoş bir çocuğum ve bu fırsatı kaçırmak istemezsin diye düşündüm."

Buna bir cevap veremedim. Yalnızca attığım küçük kahkaha, çalışmaya başlayan motorun sesine karıştı. Sonrasında Can Bora'nın tavsiyesine uymaya karar verdim. Motosiklet her saniye biraz daha hızlanırken ona sıkıca sarıldım. Hayatımda ilk defa dünyamı küçültmek değil, büyütmek istiyordum. Koskocaman bir dünyam olsun ve saçlarımı uçuran rüzgâra karşı hissettiğim bütün bu tarifsiz hislerle dolsun istiyordum. Sonra da o koca dünyayı, Can Bora'yla beraber bu motosikletin tepesindeyken turlayalım istiyordum.

Gerçekten, çok da mantıksız değildi. Eğer mantık arayacak olursak yani.

15

Elimde üç bilinmeyenli bir denklem vardı. Bilinmeyenlerden ilki, hadi ona x diyelim, Can Bora'nın hislerinin tam karşılığıydı. Eğer x'e değer vermem gerekse, Bora'nın benden delice hoşlandığını söyleyebilirdim. Fakat henüz bunu kesin olarak bilmiyordum. Sadece güçlü bir tahminim vardı bu konuda. Yanılmamayı umduğum bir tahmin. Kuvvetle inandığım bir tahmin. Yine de en nihayetinde sadece bir tahmin.

Bir diğer bilinmeyen, o da y olsun, şu an bahsi geçen şahısla bir ilişkimizin olup olmadığıydı. İkizlerin doğum gününün üstünden beş gün geçmiş olmasına rağmen Can Bora'ya bunu tam olarak nasıl soracağımı hâlâ bulamamıştım. Karşısına çıkıp, "Şimdi biz neyiz Can Bora?" demek istemiyordum. Bu aptalca geliyordu ama tam olarak sevgili olduğumuzu da iddia edemiyordum çünkü öncesinde konuşulması gereken bir şeyler olduğuna inanıyordum. O yüzden bu da bir bilinmeyendi. Hem de esaslı bir bilinmeyen.

Son bilinmeyenimiz, yani z, Can Bora'nın şu an ne düşündüğüydü. Kendisi pekâlâ benden hoşlanıyor olabilirdi, şu an bir ilişki içinde de olabilirdik ama düşündükleri x ve y'nin parametrelerinden bağımsız bir değişken de olabilirdi.

Duygularına yenilip bu işe dâhil olmuşsa bile aslında bunu istemiyor olabilirdi. Ya da istiyor ama başka sebepler yüzünden bu meseleyi konuşmaktan kaçıyor olabilirdi. Ya da sadece, o da bu bilinmeyenlerle baş edemiyordu ve o yüzden sessiz kalmayı seçiyordu.

Her şey mümkündü. Bu imkânlar içinde delirmem de gayet mümkündü.

Geçtiğimiz hafta yoğun bir haftaydı. O yüzden Can Bora'yla çok fazla vakit geçirememiştik. Bir defa öğle yemeğini beraber yemiş, bir defa da ben kulüpten ayrılmadan önce yarım saat kadar görüşebilmiştik. Bunlar bir ilişkiyi tartışmak için doğru zamanlar değildi. Bunlar yalnızca birkaç gülüşü paylaşıp ayaküstü laflad ıktan sonra kaçamak küçük öpücüklere yeten zamanlardı. Ben bunlardan da şikâyetçi değildim elbette. Sadece biraz daha iletişime ihtiyaç duyuyordum.

Hafta boyunca birçok işle uğraşmam gerekse de, kendime ayıracak zaman bulamasam da ruh halimin hep neşeli olmasının en büyük etkeni Can Bora'yla paylaşılan bu zamanlardı. Gün boyunca yüzümde, azalsa bile yok olmayan bir gülümsemeyle dolaşıyordum. Çünkü aklımda daima Can Bora'ya dair bir şeyler dolanıyor ve dudaklarımı iki yana kıvrılmaya zorluyordu. Bu, güzel bir histi. Bu zamana dek yaşamadığım ve hep merak ettiğim o histi. Sürekli en sevdiğin çikolatayı yemek ve hiç susamamak gibiydi. Muhteşemdi.

Bu yüzden tüm bilinmeyenlere ve z'ye verilebilecek korkunç değerlere rağmen güzel bir haftaydı. Cuma günü ofisten çıkma kararımı almadan beş dakika önce kapım tıklanınca ve içeriye Can Bora girince çok daha güzel olmuştu.

Yüzünde tatlı bir gülümseme ve ağzında bir lolipopla ofisime girmiş, "Selam Kızılcık," dedikten sonra masamın önündeki misafir koltuklarından birine rahatça yerleşmişti.

İçimden kıkırdamak geliyordu. Can Bora'yı her gördüğümde, bana her seslendiğinde, her baktığında şımarık kızlar gibi kıkırdayıp saçlarımla oynamak istiyordum. Kendimi bu şekilde hayal etmem bile imkânsızken içimi sel gibi basan bu istek karşısında hayrete düşüyordum doğrusu. Neyse ki kıkırdamadan durmayı başarabiliyordum, insanlık için küçük ama benim için büyük bir adımdı.

"Selam. Yanlış mı görüyorum yoksa ağzındaki lolipop mu?"

Elini ceketinin cebine atıp bir tane daha şeker çıkarttı ve bana uzattı. "Kıskanma hemen. Sana da aldım."

Bana uzattığı şekere ilk başta tek kaşımı kaldırıp alayla baksam da Can Bora ciddiydi. O yüzden uzanıp aldım. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

Pek de mütevazı olmayan bir baş eğişle teşekkürümü kabul ettikten sonra ela bakışları uzun uzun yüzümde dolaştı. Bunu hep yapıyordu. Karşıma geçiyor ve ben sanki incelenecek bir manzaraymışım gibi bir şey söylemeden gözlerini yüzümün her köşesinde dolaştırıyordu. Bu bakışlar kendimi utangaç hissetmeme, yanaklarımın hızla alev almasına sebep olsa da hoşuma giden bir yanı olduğunu da itiraf etmek zorundaydım. Bana baktığında gördüğü şeyi beğendiği öyle belliydi ki bu anlarda kendimi dünyanın en güzel kadınıymış gibi hissediyordum.

"Aslında buraya seni dünyanın en güzel randevusuna çıkarmak niyetiyle gelmiştim," dedi sessiz geçen belirsiz bir sürenin peşinden. Lolipopunu bitirmiş, çubuğunu iki parmağının arasında çeviriyor ve lokum kıvamında bir sesle konuşuyordu. Yoğun ve tatlı. "Aklımda güzel şeyler vardı fakat Ayaz, sevgili ağabeyim, son anda bana bebek bakıcılığı işi kilitledi. O yüzden..."

Beni heyecanlandırarak ilerleyen konuşma bir anda, bir camın çatlayıvermesi gibi, hayal kırıklığına dönüştü. "Ah," diye küçük bir sesin dudaklarımdan kaçıp gitmesine engel olamadım.

"O yüzden dünyanın en güzel randevusunu biraz ertelememiz gerekiyor. Yine de eğer işin yoksa bebek bakıcılığı randevusuna çıkabiliriz."

Camdaki çatlak kendini inanılmaz bir hızla onarıverdi. Kaşlarım hevesle yukarı kavislenirken, "Bebek bakıcılığı randevusu mu?" diye sordum. Kulağa ne kadar hoş geliyordu, değil mi?

Can Bora başını salladı. "Sen, ben, Ayça ve iki tane büyük boy pizza. Ayrıca Zeynep'in buzdolabında limonlu cheesecake sakladığından oldukça eminim."

Genişçe gülümsedim. "Tatlının yanında kuşburnu çayı içmeyi severim," diye mırıldandığımda bir yandan elimdeki şekerle oynuyordum. "Biraz limon sıkıp balla tatlandırıyorum. Belki sen de denemek istersin."

Dudaklarını birbirine bastırıp yüzüne tereddüt dolu bir ifade yerleştirdi. "İsterim tabii," derken başına silah dayanmış gibi konuşuyordu. "Kuşburnu... Kulağa harika geliyor."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Güzel," dedim. "O zaman bu akşam bebek bakıcılığı randevusuna çıkıyoruz."

Kuşburnuna rağmen oldukça hevesli görünen Can Bora başını salladı. "Yarım saat sonra seni alacağım." Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı. Hızlı iki adımla masaya yaklaştı ve masanın üzerinden uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz."

Fısıltıyla verdiği bu vaadin ardından ofisten ayrıldı. Yarım saati işlerimi toparlayarak geçirdim demek isterdim ama bu kısma yalnızca on dakika ayıracak kadar sabırlı olabildim.

Sonrasında üzerimdeki siyah kalem etek ve ekru rengindeki ipek gömleği, siyah ve dar bir pantolon, bir de kazakla değiştirdim. Kazağım da siyahtı. Can Bora'nın motosikletiyle seyahat etmekten hoşlandığımı itiraf etmem kimseyi şaşırtmayacaktır. Yaptığımız bu yolculuklar sırasında onun gibi giyinmek de hoşuma gidiyordu doğrusu. Üzerime bir deri ceket geçirmek ve saçlarımı rüzgârda uçuşmaları için serbest bırakmak hoşuma gidiyordu. İçimden bir ses, Bora'nın da hoşuna gittiğini söylüyordu. Bu yüzden ofisimdeki yedek kıyafetlerim bu aralar hep bir motosiklet yolculuğuna uyacak şeylerden seçilmişlerdi.

Üzerimi değiştirdikten sonra makyajımı da tazeleyip aynanın karşısından ayrıldım. Ardından annemi arayıp akşam Zeyneplerde olacağımı ve bebek bakıcılığı yapacağımı söyledim. Sözlerimde bir tane bile yalan yoktu. Yalnızca Can Bora'nın da bana eşlik edeceği gerçeğini dile getirmemiştim, o kadar. Bu da bir sır değildi çünkü Zeyneplere gittiğimizde Ayaz ve Zeynep ikimizi de görmüş olacaklardı.

Bu gerçek beni biraz gerse de olayı akışına bırakmaya karar verdim. Kimseye bir açıklama yapmak istemiyordum. Sadece geçirdiğim bu güzel vakitlerin keyfini çıkarmak, ötesini berisini düşünmeden ânın tadına varmak istiyordum. Bunu hak ettiğime inanıyordum.

Yarım saat sonra kulüpten çıkıp Can Bora'yla motorunun yanında buluştuğumda bana gülümseyerek siyah bir kask uzattı. Son günlerde yanında taşıdığı bir yedek kaskı olması da hoşuma giden şeyler arasındaydı.

Motosiklete bindiğimizde elimi önce onun omzuna koydum. Dokunuşumun altında gerilen kaslarını hissetmek gülümsememe sebep oldu. Motor çalışıp yola koyulduğumuzda ise bir süre rüzgârın ve bir bulanıklık halinde etrafımızdan kayıp giden şehrin baş döndürücü görüntüsünün

keyfini sürdüm. Saçlarımın dalgalanması, ceketimin geriye doğru savrulması ve her şey üstümüze geliyor gibi görünürken hepsinin arasından sıyrılıp gitmemiz muhteşemdi. Ancak üşüdüğümde kollarımı Can Bora'nın etrafına dolayıp ona sıkıca sarıldım ve beni soğuktan korumasına müsaade ettim.

Önce bir markete uğrayıp kuşburnunu da dâhil ettiğimiz küçük bir alışveriş yaptık, ardından Bora'nın söz verdiği gibi iki büyük boy pizzayı alıp Sarıcalı ailesinin evine sürdük.

Eve girdiğimizde Ayaz ve Zeynep hazırlanma telaşındaydılar. Zeynep ilk defa Ayça'yı bırakıp dışarı çıkacaktı ve bu yüzden o kadar gergindi ki Can Bora'yla beraber gelişimi sorgulamadı bile. Sadece beni kenara çekip bir dolu talimat sıraladı.

Bu sırada Ayaz da tamamen karısını sakinleştirmeye odaklanmış durumdaydı. Onu bir an önce evden çıkarmak konusunda acele ettiği için epey hızlı geçen beş dakikalık bir hengâmenin ardından evde yalnızca Can Bora, ben ve Ayça kaldık.

Ben hasret gidermek için Ayça'yı kucağıma aldığım sırada Bora market poşetlerini mutfağa bıraktı ve ikimiz için küçük bir sofra hazırlamaya girişti. Bu sırada bir yandan da Ayaz'ın Zeynep'i bu akşam zorla bir randevuya götürdüğünden bahsediyordu. Zeynep annelik konusunda harika bir iş çıkarıyordu fakat bunu yaparken biraz kendini yıpratmış gibiydi ve Ayaz, mükemmel bir eş olmanın hakkını vererek bu akşam karısını stresten uzaklaştırmak, ona güzel bir gece yaşatmak istiyordu. Bütün bir günü ya da geceyi kendilerine ayırmaya şu aşamada ikisi de cesaret edemese de birkaç saatlik hoş bir randevu neden olmasındı?

"Küçük kardeş olmanın zorlukları," dedi Can Bora. "Ayaz karısıyla plan yaparken benim de bir planım olup ol-

madığını sorgulamadı bile. Sadece aradı ve birkaç saat Ayça'ya bakmam gerektiğini söyledi."

Bütün o şikâyet eden tavrına rağmen dudağının kıyısındaki küçük tebessüm gözümden kaçmamıştı. Bakışlarımı ondan ayırıp kollarımın arasında duran Ayça'ya çevirdiğimde, "Ayaz'la aranız çok iyi görünüyor," diye mırıldandım. Bunu söyleyip söylememek konusunda tereddütlüydüm aslında. Fakat kendimi tutamamıştım. Can Bora'ya yakınlaştıkça onun hayatını daha çok merak ediyordum. Hislerini. Kırıklıklarını. Bütün bunlar benim için sonsuz sayıda bilinmeyen gibiydi ve bu kadar çok bilinmeyeni olan bu denklem, onunla konuşmadığım sürece çözülemezdi.

Onaylar gibi küçük bir ses çıkardı. "Bu defa birbirimizi anlıyor gibiyiz," derken sesi keyifli geliyordu. "Üstüme gelmiyor. Bunun için vakti mi yok ya da nihayet beni rahat bırakmaya mı karar verdi bilmiyorum ama bu durumu sevdiğimi söyleyebilirim."

Aldığım cevap beni memnun edince genişçe gülümsedim. "Peki ya Poyraz abi?" diye sordum Can Bora'nın konuşmadaki rahatlığından yüz bularak. "Onunla aranız nasıl?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde Can Bora'nın dudaklarını büzdüğünü gördüm. "Poyraz abimle işler daha kolaydır. Bilirsin, çok duygusal bir adam sayılmaz. Bu yüzden aramızdaki iletişimi basit tutmayı seviyor. Ben de böylesini tercih ediyorum. Yani kötü değiliz ama çok sevgi dolu da sayılmayız."

Sofranın neredeyse hazır olduğunu görünce Ayça'yı beşiğine yatırıp beşiği masanın yanına çektim. "Kardeşlerle her zaman sevgi dolu olabilmek zor," diye itiraf ettim. "Abim harika birisidir, kime sorsan böyle söyler. Buna rağmen biz bile didişmeden iki gün geçiremiyoruz."

Can Bora bir an duraklayıp, "Senin bir abin vardı, değil mi?" dedi şaşkınca. "Bu bilgiyi nedense aklımdan çıkarmışım."

Sinsice sırıtma dürtüme karşı koyamadım. "Evet. Kendisi yaklaşık bir doksan boyunda ve spor salonunda çok vakit geçirir."

Yanıma geldi ve oturmam için sandalyemi çekerken genişçe gülümsedi. "Beni korkutmayı deniyorsan eğer, başaramayacağını bilmeni isterim Kızılcık." Ben sandalyeme oturduğumda ise eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı ve bir fısıltıyla ekledi. "Çünkü çok hızlı koşarım."

Keyifli gülüşümün sesi odayı doldururken Can Bora tam karşımdaki sandalyeye oturdu. Dilimlenmiş pizzalardan iki dilimi tabağına çekerken kaçamak bakışları yüzümdeydi. Dediğim gibi bu bakışları seviyordum.

Fazla zengin olmayan menümüzle yemeğe başladığımızda Ayça bize kıyak geçip ilk iki dilimimizi bitirene ve kendimizi sıcak bir sohbetin içinde eritene dek sessiz kaldı ama en nihayetinde kendisi minicik bir bebekti. Tek iletişim kurma yolu da ağlamaktan geçmekteydi. Bu yüzden üçüncü dilimime geçmeden önce onun mızırdandığını işitince konuşmayı yarıda kestim.

Ayça'yı almak için ayağa kalkmak üzereydim fakat amcası benden önce davrandı. Hızlıca yerinden kalkıp beşiğin başına geçti ve yeğenini kollarının arasına aldı. "Ayçiçeği," diye mırıldandı sanki bebekten bir cevap alabilecekmiş gibi. "Ne oldu şimdi birdenbire?"

Ayça'nın sesi hafifçe titredi. Sonra daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Can Bora onu göğsüne yatırıp sırtını sıvazlarken bir yandan da alçak bir sesle bir şeyler söylüyor, ayrıca salonda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Küçük bir itirafta bulunmam gerekirse, bugüne kadar pizza yerken izlediğim en güzel manzara buydu. Hayatım boyunca izlediğim manzaralar arasında da en güzellerindendi. Kocaman, siyahlar içinde, dövmeli bir adam, küçücük bir bebeği sev-

giyle kucağında tutuyor ve sanki ona yeryüzündeki en nadide mücevhermiş gibi hayranlıkla bakıyordu. Ondan gelen en ufak tepkiye bile inanılmaz bir şekilde duyarlıydı. Harika bir amcaydı. Belki bir gün harika bir baba olacaktı. Bu, beni gülümseten bir düşünceydi.

Ayça uyuyana kadar Can Bora onunla beraber salonda dolaşmaya son vermedi. Yaklaşık yarım saat boyunca hem kucağında yeğeniyle salonu turladı, hem de pizza yemeye çalışarak benimle muhabbetini sürdürdü. Ayça'yı ondan almayı sık sık teklif etsem de rahatının yerinde olduğunu söyleyerek beni geri çevirdi. "İki güzel kadının bütün ilgisini üstümde toplamanın keyfini yaşayacağım, müsaade edersen."

Müsaade ettim. Benim için çok zor değildi açıkçası. Beş dilim pizza yedim ve karşımdaki manzaranın tadına varmaktan da hiç çekinmedim.

En sonunda Ayça uyuduğunda ve tekrar beşiğine uzandığında Can Bora üzerindeki siyah kazağı işaret ederek, "Bunu değiştirmem lazım," dedi. "Ayça üzerime kendisinden bazı izler bıraktı ve her ne kadar bebek bakıcılığı randevusunda olsak da sana kusmuk kokmak istemiyorum."

Benim neşeli kıkırtılarım arasında Bora gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde üzerinde koyu yeşil, kısa kollu bir tişört vardı. Ev, Ayça'nın varlığından ötürü fazlasıyla ısıtılmış olduğu için kazaktan sonra neden bunu tercih ettiğini anlayabiliyordum.

Tekrar oturmaya geçmeden önce beraberce soframızı toplayıp bulaşıklarımızı makineye yerleştirdik. Ardından ben ikimiz için birer bardak kuşburnu çayı demledim ve Zeynep'in dolapta sakladığı cheesecake'ten ikimiz için birer dilim kestim.

Salona geçip üçlü kanepede yan yana oturduğumuzda ikimiz de yüzümüzü birbirimize dönmüştük. Benim bakışlarımın Bora'nın kolundaki dövmelere kayması hiç uzun sürmedi. Dövme olayını çok sevdiğim söylenemezdi. Abim severdi mesela. Onun omzunda ve bileğinde de dövmeler vardı. Fakat ben hiç vücuduma kalıcı bir iz bırakmak istememiştim. Ayrıca daha önce dövmeler hiç bu kadar ilgimi çekmemişti.

Şimdiyse Can Bora'nın dövmeleri her seferinde ilgimin odağına oturmayı başarıyorlardı. Her birini tek tek incelemek, işaret parmağımı onların üzerinde dolaştırmak istiyordum. Özellikle şu sarmaşık dövmesi...

"Gerçekten beğeniyorsun."

Gülümseyerek sorulduğu tınısından belli olan bu kelimeleri Can Bora alçak ve sakin bir sesle söyledi. Bakışlarımı onun gözlerine çevirdiğimdeyse, "Dövmelerimi," deyip gülümsemesini daha da genişletti.

"Güzeller," dedim. Biraz ötemizdeki beşikte bir bebek uyuduğu için benim sesim de oldukça alçaktı. "Şu sarmaşık dövmesi... Hoşuma gidiyor."

Bora'nın içinde bir yerlerde şımarmaya hevesli küçük bir çocuk saklı gibiydi. Yüzüne çok yakışan hafif utangaçlığıyla beraber başını eğdi ve tişörtünün kolunu sıyırarak omzundan başlayan dövmeye baktı. "Ben de seviyorum."

Elimi havaya kaldırmak için içimde binlerce cesaret kırıntısını bir araya getirmem gerekti. Onlar bir araya gelip her an yıkılacak bir tümsek oluşturduğunda ise zaman kaybetmeden ileri uzanıp parmak uçlarımı dövmenin başladığı o noktaya değdirdim. Dokunuşuma Can Bora'nın verdiği tepki neredeyse mikroskobik ölçüdeydi fakat yine de tenindeki o gerilmeyi hissetmiştim.

Sessizlik aramızdaki o tuhaf heyecanı daha fazla tırmandırdığı için sesimin ritmini değiştirmeden, "Neden sarmaşık?" diye sordum.

Kısa bir an durakladı. Sonra da "Bir sebebi yok," dedi ama bunun yalan olduğu oldukça belliydi.

Gülümsedim. "Var ama söylemek istemiyorsun."

Kısık sesli gülüşü sıcacıktı. "Böyle daha havalı olur diye düşünmüştüm." Ardından iç çekip başını iki yana salladı. "Ama yakalandım sanırım."

Parmaklarım sarmaşığın aşağı inen bir yaprağını takip ederken onaylayan bir ses çıkardım. "Benden kaçmaz."

Can Bora önce genişçe gülümsedi, ardından yüzünden bir tereddüt ifadesi geçti. Sonunda, "Saçma bir teorim var," derken sesinde ufak utanç kırıntıları duyuluyordu. "Sarmaşıklar hakkında."

Teorileri severdim. Kaşlarımın hemen hevesle yukarı kalkmaları bu yüzdendi. "Duymak istiyorum."

"Sarmaşıkları doğanın örtüleri gibi düşünüyorum," dedi. Sesi hâlâ alçak ve artık biraz dalgın çıkıyordu. "Ağaçların gövdelerini kaplayıp onların kabuklarını örtüyorlar. Binalara dolanıp çatlaklarını örtüyorlar ama bir şeyleri gizlemelerinin bazı bedelleri var."

"Ağaçları kurutuyorlar," diye mırıldandım.

Can Bora başını sallayıp ekledi. "Binalar için de bir sürü sıkıntı çıkarıyorlar."

Buraya kadar her şeyi gayet net bir şekilde anlamış olsam da Can Bora'nın nereye varacağını henüz kestirememiştim. Bu yüzden sabırsızca, "Peki teorin nedir?" diye sordum.

"Teorim şu ki eğer dışarıya güzel, sorunsuz bir görüntü sunmak istiyorsan sarmaşığın sana dolanmasına izin vermen gerekir. Sarmaşık sana bir kez dolanınca onun altında kalanı yavaş yavaş unutmaya başlarsın. Ya da en azından unutmuş

gibi yaparsın ve dışarıdan her şey güzel görünür." Durakladı, gözlerini benden kaçırdı ve dudaklarına bugüne kadar gördüğüm en sahte gülümsemeyi kondurdu. "Oysa sarmaşığın altında çürüyorsundur ve en sonunda sen de ölürsün, sarmaşık da ölür. Bu da yaşanan birçok hayatın bir özetidir diyebiliriz."

Yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş soldu. Göğsümü bir anda nereden geldiğini göremediğim bir keder doldururken dövmenin üzerindeki dokunuşum hafifledi. Şimdi daha çok bir yarayı okşuyor gibiydim. Üstelik bu sadece bir metaformuş gibi de gelmiyordu.

"Çok karamsar bir teori," diye mırıldandım bakışlarım dövmede dolanırken. "Neden sarmaşığın büyümesine izin verdin?"

Bir süre bir şey söylemedi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimiz birbirine kenetlendi ve cevapları altın renkli beneklerde bulmaya çalıştım ama böyle şeylerde çok başarılı değildim. En sonunda Can Bora bir kere daha iç çekti ve "Çoktan çürümeye başlamıştım," diye mırıldandı. "Kaybedecek bir şeyim yoktu."

Elimi dövmenin üzerinden çektim ve huysuz bir kız çocuğu gibi omuzlarımı kaldırdım. Ardından, "Bu teoriyi sevmedim," dedim. "Ben kendi teorimi bulacağım. Daha mantıklı ve daha iyimser bir teori." Bakışlarım bir kere daha Can Bora'nın omzunda filizlenmiş güzel yapraklara kaydı. "Bence sarmaşıklara haksızlık ediyorsun."

Bir kere daha güldü. Hâlâ bir parça hüzün gülüşünde kol geziyordu ama neşeden tamamen yoksun da sayılmazdı. "Bulduğunda bana da haber ver," derken kuşburnu çayından bir yudum aldı. Sonrasında, muhtemelen artık konuyu değiştirmek istediği için fincanı kaldırıp, "Fena değilmiş," dedi. "Biraz şeker atsak güzel bile olabilir."

Soracak bir sürü sorum vardı. Merak ettiğim tonlarca şey... Ama onun üstüne gitmek istemiyor, hatta üstüne gitmekten korkuyordum. Bu yüzden gülümsemeyi ve şekerin zararlarına dair uzun bir açıklamaya girişmeyi seçtim. Bütün bunları yaparken aklımın bir köşesi sarmaşıklarla meşguldü. Nasıl bir teori üreteceğime dair en ufak bir fikrim yoktu ama iki şeyi net olarak biliyordum: Can Bora'nın çürümesine izin vermeyecektim ve sarmaşıklar da dâhil hiçbir şey onu, yani gerçekten ne halde olduğunu görmemi engelleyemeyecekti. Asla.

16

Ajandamda o pazar gecesine not düştüğüm etkinliğe gitmek istediğim pek söylenemezdi. Davetler hiçbir zaman katılmayı hevesle beklediğim organizasyonlardan olmamışlardı doğrusu. Oralarda eğlendiğim de söylenemeyecek şeyler arasındaydı. Fakat doğru iş bağlantıları ve her zaman işe yarayacak sosyal bağlantılar kurabilmek için oldukça yararlı yerlerdi. Bu sebeple elimden geldiğince davet edildiklerime katılmaya çalışırdım ve her zaman yanımda birini götürürdüm ki eğer davet kötü geçerse ya da çok sıkılırsam beni oradan kurtarabilsin.

Bu seferki davete abimi, Efe'yi ya da Yağız'ı götürmek istemiyordum. Aslında Yağız, kendisi Nehar ve Bahar'ın abisi oluyordu, böyle etkinlikleri eğlenceli bir şeye dönüştürmek konusunda yetenekli biridir. Fakat kendisinin şu anda Paris'te olmasının yanı sıra, bu davet için de ilk tercih değildi. Ben davete Can Bora'yla birlikte gitmek istiyordum. Hatta bu davete gitmek istememe neden olan tek şey oraya Can Bora'yla beraber gitme fikriydi.

Sabahın erken saatlerinden beri bu isteği Can Bora'ya nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Bu kadar zor olmama-

lıydı. Sadece benimle gelmek isteyip istemediğini soracaktım. Evlenme teklifi falan edecek değildim. Basit bir soruydu ve sadece iki olası cevabı varken hissettiğim bu heyecan ve gerginlik saçmaydı.

Duyguların düşüncelerden en farklı yanı buydu. Duygular var olmak için her zaman mantıklı ya da geçerli bir sebebe ihtiyaç duymuyordu. Bir düşünceyi mantıksız olduğu için, saçma olduğu için çürütebilirdiniz. Oysa duygular sizin bütün nedenlerinize omuz silkerek var olmaya devam ederlerdi. Bu yüzden onlarla baş etmek benim için bu kadar zordu. Eğer laftan anlasalar her şey çok daha kolay olurdu.

Derince bir nefes alıp odamdaki boy aynasının karşısına geçtim. Altımda gri bir eşofman, üstümde de kırmızı bir tişört vardı. Saçlarımı tepemde toplayıp uyuduğum için darmadağınık bir topuzla uyanmış ve bunu düzeltme zahmetine girmemiştim. Makyajsız yüzüm bembeyazdı ve bütün bu halimle gözüme çirkin görünüyordum. Yine de bu detayları boş verip aynada gözlerimin içine baktım ve "Saçma sapan davranmaya son ver," dedim kendime. Oldukça ciddi bir şekilde.

Hemen ardından cep telefonumu alıp Can Bora'nın numarasını buldum ve kendime fikrimi değiştirmem için fırsat tanımadan onu aradım.

Telefon üç kere çaldı. Ardından karşı taraftan uykulu bir ses, "Kızılcık," dedi. "Saat sekiz buçuk ve bugün günlerden pazar."

Bana zaten vâkıf olduğum bu bilgileri vermesine göz devirdikten sonra derince bir nefes alıp konuya olabildiğince hızlı bir şekilde girmeye karar verdim. Tabiri caizse balıklama dalıp, "Bu akşam katılmam gereken bir davet var," dedim. "Benimle gelir misin?"

Kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizlik boyunca görünmez bir cücenin midemi yumruklayıp durduğuna yemin edebilirdim ama bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum.

En sonunda Bora, "Olur," dedi. "Takım elbise mi giymem gerekiyor?"

Cüce beni yumruklamayı bıraktı ve rahat bir nefes aldım. "Evet. Ayrıca motosikletinle gidemeyiz. Seni ben alacağım."

"Anlaştık." Sesi o kadar uykulu çıkıyordu ki uyandığında bu konuşmanın bir rüya olduğunu düşünmesinden endişeleniyordum.

"Saat sekizde hazır ol," dedikten sonra uykusuna devam edebilmesi için telefonu kapattım ama öğleden sonra ne olur ne olmaz diye ona bir mesaj atmayı ve akşam için hazırlandığına emin olmayı aklımın bir köşesine not ettim.

Bu pazar kahvaltıya Erarslan ailesinin üyeleri de davetliydi fakat hepsi burada yoktu. Yalnızca Nisan teyzem, Kuzey amcam ve Nehar vardı. Güzel bir sofraydı. Bilirsiniz, sabahın geç saatlerinde başlayıp öğleden sonraya dek uzayan kahvaltılardandı. Akşama dair hissettiğim o saçma heyecanı biraz bastırmama yardımcı olmuştu.

Kahvaltıdan sonra Nehar, abim ve ben uzun zamandır izlemek istediğimiz bir filmi izlemeye karar vermiştik. Nehar'la film izlemek biraz yorucuydu ama şansıma, abim varken durup da benimle uğraşmaya vakit ayırmıyordu. Daha çok ona sataşıyor, onunla konuşuyor ve ancak ondan gelen tepkileri yetersiz bulduğunda hedefine beni koyuyordu.

Bu şekilde geçen birkaç saat heyecanımı yumuşatsa da hazırlanma vaktim geldiğinde ve bornozumla ayna karşısına geçip makyajımı yapmaya koyulduğumda yine gerginliğim tırmanmaya başlamıştı. Öyle ki göz makyajımı yapmaya geçtiğimde sürdüğüm farı beğenmeyip iki kez silmek zorunda kalmıştım.

Yine de bu kötü türde bir heyecan ya da korkutan bir gerginlik değildi. Kalp atışlarımı hızlandırdığı doğruydu ama aynı zamanda gözlerimin parlamasına da neden oluyordu ve aynada kendi kendime bakarken dahi dudağımın kıyısında minik bir tebessüm sallanıyordu. Saçlarımı tarayıp kremlerken farkında olmadan şarkı mırıldanmaya bile başlamıştım.

Bu akşam giymek için kırmızı bir elbise seçmiştim. Beyaz tenimle bu rengin uyumunu seviyordum. Bazı insanlar kızıl saçlı kadınların kırmızı giymemesi gerektiğini söyleyebilirdi. Ben de kendilerine sakince tebessüm edip en sevdiğim kırmızı elbisemi üzerime geçirirdim ve kimse bu rengin bende kötü durduğuna beni ikna edemezdi. Kırmızının herkese yakıştığına inanıyordum ama en çok, bu rengi severek giyenlere yakışıyordu. Ben de onların arasındaydım.

Makyajımı tamamlayıp elbisemi giydikten sonra saçlarımı başımın üstünde sımsıkı bir atkuyruğu yaptım. Boynuma minik bir pırlanta kolyeyi asıp onunla uyumlu küpelerimi taktıktan sonra hazır olduğuma kanaat getirdim. Fakat bu kanaatin doğruluğuna ikna olabilmem için ayna karşısında on beş dakika daha geçirmem gerekti.

En sonunda evden ayrılıp arabama bindiğimde yola koyulmadan önce Can Bora'ya mesaj attım. Sonra neşeli ve heyecanlı halime eşlik etmesi için radyodan güzel bir şarkı bulup yola koyuldum. Akıp giden trafiğin içinde ilerlerken kalp atışlarımın ritmi belli bir düzene girse bile hâlâ sıradan sakinliğime kavuşabilmiş değildim. Bundan sonra kavuşup kavuşamayacağım da merak konusuydu doğrusu. Can Bora etrafımda oldukça yani. Onu gördükçe, onu düşündükçe, ona doğru ilerledikçe belki de hep böyle heyecanlanacaktım. Bu kötü bir şey miydi? Kötü bir şeymiş gibi hissettirmiyordu.

Can Bora'nın apartmanının önünde durduğumda onun çoktan aşağı indiğini görünce sırıttım. Beni bir saniye bile

bekletmeyerek artı puan kazandığı oldukça açıktı. Ayrıca sokak lambalarının loş ışığı altında görebildiğim kadarıyla çok da şık giyinmişti. Siyah bir takım içine beyaz gömlek ve rengini net olarak seçemediğim ince bir kravat. Bunun yanı sıra hâlâ yüzünde o kirli sakalından izler yoktu. Bazen eski halini özlüyordum ama yüzünün güzelliğini böyle tamamen görmeyi de sevmiştim. Onu öpmeyi de öyle.

Arabanın kapısını açıp yolcu koltuğuna bindiğinde önce neşeli bir sesle, "Selam Kızılcık," dedi. Ardından uzanıp yanağıma, dudağımın tam kıyısına bir öpücük kondurdu.

Sanki kalbimde kocaman bir orkestra vardı ve bu öpücükle beraber bir senfoniye başlamışlardı. Acaba Bora da coşkuyla çalan bu şarkıyı duyuyor muydu?

"Selam," dedim. "Çok bekledin mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir dakika önce inmiştim."

Bu kısa diyalogun ardından ona bugün neler yaptığını sordum ve o da gün boyunca yaptığı sıradan şeyleri anlatmaya koyuldu. Ardından benim yaptıklarımı dinlemek istedi. Doğal ve huzur veren yirmi dakikalık sohbetimiz davetin yapıldığı otelin önüne varmamızla sonlanmak durumunda kaldı. Arabadan inip anahtarları valeye vermemin ardından Can Bora'yla karşı karşıya geldik.

Bakışları yine uzun uzun yüzümde dolaştı. Dudağının kıyısına bağdaş kurmuş küçük tebessümle beraber bana sunduğu manzara o kadar güzeldi ki bütün bu davet işini boş verip Can Bora'yı doya doya izleyeceğim bir yere gitmek istiyordum. Sahilde bir banka, boş bir sokaktaki kaldırım taşlarına oturmaya ya da arka bahçemizdeki çimenlerin üzerine kurulmaya razıydım. Tek şartım baktığım yerde Can Bora'nın durması ve bana böyle bakıp gülümsemesiydi.

"Yine çok güzelsin," diye fısıldadı Can Bora, bakışları yeterince şey söylemiyormuş gibi. "Hep çok güzelsin."

Genişçe gülümseyip ona elimi uzattım. Hiç tereddüt etmeden elimi tutup parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Aramızdaki mesafe iyice kapandı ve yan yana gelip yürümeye başladık.

Güzelce ışıklandırılmış uzun bir koridordan geçip davet salonuna doğru ilerledik. Bizi karşılayan görevliye ismimi söylediğimde bizi salona buyur etti. Fazla kalabalık bir davet sayılmasa da etrafta hatırı sayılır bir yoğunluk vardı. Can Bora ile el ele ilerlerken, "Aslında böyle organizasyonlarda çok sıkılırım," diye itiraf ettim. "Ama doğru insanlarla tanışmak için doğru yerler. O yüzden elimden geldiğince davet edildiğim yerlere gitmeye çalışıyorum."

"Doğru insanlar mı?" diye mırıldandı Can Bora. Sonra memnuniyetsizce dudaklarını büktü.

Gülüşümü zapt etmek için dudaklarımı birbirine bastırıp, "İş için," dedim. "İş bağlantıları kurmak için doğru insanlar yani."

Bunu belirtmem yüz ifadesini hafifçe rahatlatsa bile peşinden gelen iç çekişte hâlâ bir parça huysuzluk vardı. "Zorlandığını zannetmiyorum. Nereye gitsen seninle tanışmak isteyen bir sürü insan oluyor sonuçta. Neydi şu adamın adı? Kerem mi?"

Pekâlâ. Bu konunun burada açılmasını beklemiyordum. Hatta bu konunun hiç açılmasını beklemiyordum. Çünkü şu doğum günü akşamında ya da sonrasında bahsi geçmemişti. Birazcık bile. Bu yüzden Bora'nın pek de umursamadığını düşünmüştüm fakat görülen o ki umursuyordu.

"Abartıyorsun," dedim gülümseyerek. "Bir sürü diyemeyiz. Belki birkaç tane..."

Bir kere daha iç çekti. Sonra hafifçe elimi sıktı ve başka bir yorumda bulunmadı.

Biraz ilerlediğimizde davetin sahibi Mustafa Bey'le karşılaştık. Kendisi her zamanki enerjisiyle bize hoş geldiğimizi söyledikten sonra uzun uzun davetten, her şeyi nasıl ayarladığından ve sonuçtan şu âna dek ne kadar memnun kaldığından bahsetti. Onu susturma girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlanacağını geçmiş tecrübelerimden bildiğim için lafı bitene kadar sabırla ve yüzümü uyuşturan geniş bir tebessümle dinledim.

Can Bora ise büyük bir şaşkınlıkla, yer yer gözlerini kırpıştırarak, yer yer yüzüme bu konuşmanın bitmesi için yalvaran bakışlar atarak bekledi. Henüz sadece adını bildiği bir adamın ona birdenbire davet yemekleri hakkında uzun uzadıya bir hikâye anlatmasını hiç beklemediği aşikârdı. Fakat onun gibi bir serseriden beklenmeyecek kadar sabırlı davrandığını söylemek zorundaydım. Mustafa Bey başka bir tanıdık görüp bizden müsaade isteyene dek sesini çıkarmamayı başarmıştı.

En sonunda fazla konuşkan davet sahibimiz başka bir tanıdıkla konuşabilmek için bizi azat ettiğinde sıvıtarak ona döndüm. Hâlâ afallamış bir şekilde biraz önce Mustafa Bey'in durduğu yere bakıyordu.

"Bu gerçek miydi?" diye mırıldandı hayretle. "Gerçekten bir insan, bir diyalogu tek başına bu kadar sürdürebilir mi?"

"Mustafa Bey sınırları zorlamayı sever," dedim. "Ama sen de güzel başa çıktın. Onun karşısında baygınlık geçirenlerle bile karşılaştığım olmuştu."

Minik iltifatım yüzüne yine o şımarık çocuk gülümsemesinin konmasına sebep oldu. "Güçlü birisiyimdir," derken bana göz kırptı. "Başa çıkmak benden sorulur."

Dilimin ucuna cevabının merakıyla yanıp tutuştuğum binlerce soru yürüdü. Mesela neyle başa çıkıyordu? Nasıl

başa çıkıyordu? Gerçekten başa çıkabiliyor muydu? Hâlâ annesini özlüyor muydu? Ya da İnci'yi? Bütün bunları hatta nicesini ona sormak istiyordum. Oturup uzun uzun o sarmaşık yapraklarının altında sakladığı şeyler hakkında onunla konuşmak istiyordum fakat bunu yapmak nasıl mümkün olacaktı, bilmiyordum. Yaralarını kanatmadan, onu bunaltmadan ve haddimi aşmadan konuyu nasıl açacaktım? Keşke bunun için bir el rehberi falan olsaydı. Keşke insan ilişkileri, belli başlı adımları takip ettiğinizde doğru sonuca ulaşabildiğiniz basit denklemler olsaydı ama değillerdi.

Zaten bu soruları sormak için en kötü yerlerden birindeydik. Baş başa kaldığımız on dakikalık aralar, beni görüp selam vermek isteyen tanıdıklarla bölünüyordu. O tanıdıklar başka insanları bizimle tanıştırıyor, sonrasında sohbet uzayıp gidiyor, ancak birileri içecek bir şeyler almaya karar verdiğinde tekrar Can Bora ile ikimiz kalıyorduk.

Diğer insanlarla tanışırken, konuşurken oldukça rahattı. Onlara sevimli gülümsemelerinden ikram ediyor, hal hatır sorup samimi ve düzeyli bir muhabbet kuruyordu. Bunu görmek hoşuma gitmişti çünkü kendini burada rahat hissetmese üzülürdüm. Onu buraya zorla sürüklemişim gibi hissederdim.

"Hare?"

Yine baş başa kaldığımız küçük bir ara ismimi seslenen birinin bölmesiyle sonlandığında hafifçe arkamı döndüm ve Cenk'le göz göze geldim.

"Cenk," dedim sesimde tınlayan bir şaşkınlıkla. "Dönmüşsün. Ne zaman geldin?"

"Geçen hafta," derken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru uzandı. Sarılmaları sevmediğimi biliyorsunuz. Bu yüzden bana sarılırken put gibi durmaktan ve geri

çekilmesini beklemekten başka bir şey yapmadım. "Seni burada gördüğüme inanamıyorum. Ama salonun öbür ucundan saçlarını görür görmez sen olduğunu anlamıştım."

"Ben de döndüğüne inanamıyorum," dedim. "Gerçekten iki sene bu kadar çabuk mu geçti?"

"Benim için o kadar da çabuk değildi," diye mırıldanırken hafifçe yüzünü buruşturdu. Sonra beni kısaca bir süzüp kaşlarını kaldırdı. "Ama senin hiç değişmediğini göze alırsak, senin için çok çabuk geçmiş olabilir."

Geniş bir tebessümle başımı eğdim, iltifatını kabul ettim ve hemen sonra Can Bora'ya döndüm. Kendisi kısık ela gözleriyle doğruca Cenk'i izliyordu. "Can Bora, bu Cenk Ayan. Üniversiteden arkadaşım," diyerek Cenk'i takdim ederken gözlerim onun yüzünde kaybolan gülümsemesini aramakla meşguldü. "İki sene önce bir stajyerlik programıyla Amerika'ya gitmişti."

Aradığım gülümsemeyi bulamadım. Bunun verdiği ufacık, minicik bir hayal kırıklığıyla Cenk'e döndüğümde tebessümüm küçülmüştü. "Cenk, bu da Can Bora Sarıcalı. Erkek arkadaşım."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda dokuz şiddetinde bir depremle sarsıldığımı hissettim. Zannediyorum ki içimde en büyük fay hatlarından birinde bir kırılma yaşandı. Bunu söylemeyi planlamamıştım. Bunu söylemek aklımın ucundan bile geçmemişti. Daha Can Bora'nın gerçekten erkek arkadaşım olup olmadığından bile emin değildim. Sanki birileri beynimin işletim sistemini çökertmiş, sonra bir casus yazılım yükleyip kontrolü ele geçirmiş gibiydi.

Kendimi boğuluyormuş gibi hissetmekten alıkoyamadığım ve bu sırada bir küçük kalp spazmı geçirdiğim için bir dakikalığına etrafta olup biteni takip edemedim. Kafamı toparlamayı bir nebze olsun başarabildiğimdeyse Can Bo-

ra'nın bir elinin usulca belime yerleştiğini fark ettim. Bu dokunuş kalbimdeki artçı sarsıntıları epey azaltınca ciğerlerime nispeten daha rahat bir nefes doldurabildim. Böylece bir parça daha sakinleştim ve bu sırada Cenk'in Can Bora'ya kariyerinden bahsetmekte olduğunu işittim.

Cenk zeki bir adamdı. Bir işi nasıl halletmesi ve yönetmesi gerektiğini çok iyi bilirdi. Bunun yardımıyla daha üniversitenin ilk yıllarından itibaren güzel bir kariyer inşa etmeye başlamıştı. Kendisinin birçok güzel özelliği vardı elbette. Lakin tevazu bunlardan biri değildi. Böbürlenmeyi severdi. Yaptıklarını, başardıklarını anlatmaktan keyif alırdı ve bunu da genelde karşıdakiyle bir yarış içindeymiş gibi hissettirerek yapardı. Bu sebeple kendisinden bahsettiği epey uzun bir konuşmanın sonunda Can Bora'ya, tek kaşını kaldırarak, "Sizin mesleğiniz neydi?" diye sormasından hoşlanmamıştım. "Sarıcalı soyadı yabancı gelmiyor. Fakat sizi daha önce görmediğime eminim."

Can Bora'nın cevap vermeden önce kısaca durakladığını fark ettim. "Abilerim eğlence sektöründe," dedi. "Onların ismini duymuş olabilirsiniz."

Cenk'in bu defa iki kaşı da yukarı kalktı. "Peki ya siz?"

"Ben bilgisayar mühendisiyim."

Can Bora'nın bu kısa ve oldukça açıklayıcı cevabı Cenk için yeterli olmadı. "Öyle mi? Hangi üniversiteden mezunsunuz?" diye sorularına devam etti. Keyifli bir hali ve neredeyse küçümser bir tavrı vardı. Sinirimi bozmaya başlıyordu.

"Ortadoğu Teknik," dedi Can Bora. Sonra alayla gülüp ekledi. "Eğer mezuniyet ortalamamı da sorarsanız kendimi bir iş görüşmesinde gibi hissedeceğim."

İşin aslı, Cenk gerçekten de bunu soracak gibiydi. Çenesini hafifçe yukarı kaldırıp, "İyi bir iş teklifinin nereden geleceği hiç belli olmaz," derken dudaklarında soğuk bir

nezaket gülümsemesi vardı. "Gözünü dört açmalısın. Mühendislerin iş bulmak konusunda sıkıntılar yaşadığına dair birkaç şey duymuştum."

Tamam, bu kadarı artık kabalıktı. Tam derin bir nefes alıp Cenk'e kibar bir dille zırvalamayı bırakmasını söyleyemeye hazırlanıyordum ki Can Bora'nın güldüğünü işittim.

"Akıllı adamların aradıklarını bulmak için doğru yerlere bakmaları gerektiğine inanıyorum," dedi keyifle. "En azından ben öyle yapıyorum. Böylece bir fırsat bulmak umuduyla herkese gülümsemem gerekmiyor. İzninizle, içecek bir şeyler alıp geleceğim. Boğazım kurudu da." Cenk'in bir yorum yapmasına fırsat vermeden bana döndü. "Sen de ister misin Kızılcık?"

Gülümsedim, başımı salladım ve teşekkür ettim. Can Bora'nın yanımızdan uzaklaşmasını bekledikten sonra da yeni bilenmiş bir bıçak keskinliğindeki bakışlarımı Cenk'e çevirdim.

Yüzüne masum bir ifade yerleştirip, "Ne var?" diye sordu. "Neden öyle bakıyorsun?"

Dediğim gibi kendisi zeki bir adamdı. Yani ona neden böyle baktığımı biliyordu. Bu sebeple bir açıklama yapma gereği duymadım ve kaşlarımı biraz daha çattım.

Bu defa etkileyici bir gülümsemeyle şansını denedi. "Hadi ama. Bana kızamazsın. Sadece şaşırdım. Senin hiçbir zaman böyle bir adamdan etkileneceğini düşünmezdim."

Kaşlarımı daha çok çatıp, "Böyle bir adam?" diye sordum.

"Takım elbisesinin altından dövmeleri görünüyor," dedi sanki bu bir şeyler ifade ediyormuş gibi. "Sana Kızılcık diye sesleniyor. Serserinin teki olduğu bir kilometre öteden belli. Ayrıca bizim çevreden de değil..."

Sıkılmış gibi derin bir iç geçirdim ve "Cenk," dedim.

"Geri döndüğüne sevindim. Saçmalamayı kestiğin bir ara belki bir şeyler içeriz. İyi eğlenceler."

Arkamdan seslense de bunu umursamadan Can Bora'nın gittiği tarafa doğru dönüp yürümeye başladım. Bakışlarım insanlar arasında dolaşıyor, aklımdaki simayı arıyorlardı. Bulmaları da çok uzun sürmedi. Çıkış kapısına yakın bir yerlerde Can Bora'nın beklediğini ve tam olarak bana baktığını gördüm.

Adımlarımı hızlandırıp ona doğru yürümeye başladım. Aramızdaki mesafeyi azalttığımda Can Bora da ilerlemeye başladı fakat bana doğru değil. Ağır adımlarla kapıdan çıktı, bariz bir şekilde onu takip etmemi istiyordu. Eh, ben de öyle yaptım. Yürümeye devam ettim.

Kapıdan dışarı ilk adımımı attığım anda bileğime tanıdık bir dokunuş dolandı. Ardından nazikçe çekildiğimi ve savrulduğumu hissettim. Bir saniye sonra Can Bora'nın tam karşısındaydım. Ela gözlerinde derin bir ifadeyle gözlerimin tam içine bakıyor ve soluğumu kesiyordu. Görüntüsünde zor bir bilmecenin cazibesi vardı. Karmaşık bir halde olduğu belliydi. Sanki o da benim gibi bir milyon yeni duyguyu keşfediyor da bunlarla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Ne yapacağına karar verememesinin o garip sancısını yüzünde izledim, sonra kendimi aniden ona sarılırken buldum. Sıcacık bir kucaklama her yanımı kuşattığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu heyecanla savaşmanın bir yolu yoktu. Ona teslim olmak gerekiyordu. Bir istilaya benziyordu.

"Beni özlemişsin," diye mırıldandım beceriksiz bir gülüşle. "Sanırım bir daha içecek almak için bu kadar uzağa gitmemelisin."

"Hımm..." Bu bir onaylama mırıltısına benziyordu ve her tınısından keyif damlıyordu. "Belki de artık kız arkada-

şımdan üç adım bile uzağa gitmemeliyim. Özellikle salonun öbür ucundan onun saçlarının ışıltısına kanıp peşine düşen adamlar varken."

Neşeyle kıkırdadım. Elimi onun yanağına koyup başparmağımla hafifçe okşarken gözlerindeki altın ışıltılarının içime nasıl sızdığını keşke anlatabilseydim. "Kıskançlığın gerçekten çok tatlı," derken sesim neredeyse mayışmış gibi çıkıyordu ama bir sonraki cümlemde içine biraz mahcubiyet de eklendi. "Aramızdaki meseleyi doğru düzgün konuşmadan seni erkek arkadaşım olarak tanıttığım için üzgünüm. Sadece o an... Bilmiyorum. Düşünmedim bile. Kelimeler ağzımdan çıkıp gidiverdi."

"Ah." Bu küçük bir şaşkınlık sesiydi. Yüzüne genişçe bir sırıtış yayılmasının ardından, "Ben de en nihayetinde bana biraz olsun acımaya karar verdiğini düşünmüştüm," dedi. "Bilirsin, yanında durup saçlarından bahseden bir adamı dinlemek zorunda kaldığım ve adamın yüzüne bir yumruk geçirme isteğime hâkim olduğum için."

Şaşırma sırası bendeydi. Kaşlarım hayretle yukarı kavislenirken, "Yumruk mu?" dedim. Fakat sonra bunun, benim Figen'in elini Can Bora'dan uzak tutmak için yaptığım şeyle neredeyse aynı olduğunu düşündüm. Eylem olarak değil elbette. His olarak. Çok da şaşırmamam gerekirdi. Yine de Can Bora kimseyi yumruklamadığı için mutluydum. Aslına bakılırsa durumu oldukça güzel idare etmişti. Tam bir beyefendi gibi davranmasına bayılmıştım.

Onu bir kere daha kendime çekmeden önce, "Lütfen kimseyi yumruklama," dedim. "Ayrıca Cenk umurumda değil. Ya da Kerem. Ya da başka herhangi biri. Bunu da unutma, tamam mı?"

Uzanıp yanağına bir buse bırakmadan hemen öncesinde her yanından keyif damlayan bir sesle, "Tamam," diye mırıldandığını işittim. Sonrasındaysa kalbimdeki orkestra yeniden çalmaya başladı. Bu defa coşkulu, yerinde duramayan ve her yanı kuşatan bir şarkıydı.

Benim bile kendi cephemde savaşmadığım bir istilayı anımsatıyordu.

17

Artık Can Bora'yla ikimize dair emin olduğum şeyler, bilinmeyenlerden daha fazlaydı. Öncellikle kendisi benim sevgilimdi ve bu konuda bir şüpheye yer yoktu. Ayrıca bu ilişki konusunda en az benim kadar istekli olduğunu biliyordum. Mutlu görünüyordu, mutlu olduğunu söylüyordu ve mutlu olduğunu hissettiriyordu. Bütün bunları bilmek, x,y ve z'ler yerine gerçek değerler koyup denklemin çözümünde olumlu ifadeler görmek beni de mutlu ediyordu. Hatta bir sıralama yapılsa dünyanın en mutlu insanları arasına girebilecek kadar iddialı olduğuma inanıyordum. Beni geçse geçse ölümün kıyısından dönmüş küçük bir kız çocuğunun annesi geçebilirdi. İlk kez kar yağışı gören birisiyle rahatça kapışabilirdim.

Lakin böyle şeyleri rekabete dökmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordum. O yüzden kimseyle yarışmıyor, sadece içimdeki bu güzel hislerin keyfini sürüyordum.

Bütün bunların yanında Can Bora, dünyanın en güzel randevusu konusunda da tamamen haklı olduğunu kanıtlamıştı. Bunun için davet gecesinden sonra beş gün daha geçmesi gerekmişti. Fakat bir cuma akşamı beni evimin önünden almaya geldiğinde yüzünü sarmış gülümsemede bile buna

değeceğini fısıldayan bir şeyler vardı. O şeylere inanmak, verdiğim en doğru kararlar arasındaydı.

"Dünyanın en güzel randevusuna hazır mısın?" demişti bana takmam için bir kask uzatırken.

Kaskı almış, başıma geçirmeden önce, "Beni nereye götüreceksin?" diye sormuştum. Sürprizler konusunda çok sabırlı birisi olduğum söylenemezdi.

Can Bora cevap vermeden önce genişçe sırıtmış, ardından hiç beklemediğim o cevabı vermişti. "Piyano resitaline."

Dalga geçtiğini düşünmüştüm. Bana sürpriz yapmak istediği için beni komik bir cevapla geçiştirdiğini... Fakat sonra sözlerinde oldukça ciddi olduğu ortaya çıkmıştı. Beni gerçekten de bir piyano resitaline getirmişti.

Tam olarak alışkın olduğum piyona resitallerine benzediği söylenemezdi elbette. Öncelikle piyano bir çocuk parkının ortasındaydı. Buraya nasıl getirdiklerini merak edip sorduğumda Can Bora karşı caddedeki müzik dükkânından geldiğini, sabaha kalmadan da oraya geri döneceğini söylemişti.

Bir diğer farklılıksa bu konser tek bir sanatçıya ait değildi. Saçlarının ön tarafını pembeye boyamış ve giydiği siyah elbisenin üstünde tek boynuzlu at resmi olan genç bir kız, on iki yaşında gibi görünen ama muhtemelen yirmili yaşlarda olan genç bir adam ve emekli bir fizik öğretmenine benzeyen bir amca sırayla performanslarını sergilemişlerdi. Hepsi çok iyiydi ama şahsi favorim on iki yaşında gibi görünen genç adam olmuştu.

Ayrıca normal piyano resitallerini izlerken köfte ekmek yemezdiniz ve bunu bir çocuk parkının bankında yapmazdınız. Ve yemeğiniz bittikten sonra çalan neşeli bir şarkıda ayağa kalkıp dans etmeye başlamazdınız. Oradaki gençlerin ıslıkları ve tezahüratları da piyanonun sesine karışmazdı. Oysa biz tam olarak bunları yapmıştık.

Kime ait olduğunu bilmediğim hareketli bir şarkının notaları etrafımızı sararken Can Bora beni ayağa kaldırmış, sonra da tuhaf ama tuhaflığıyla güzel bir dansın içine sürüklemişti. Kendi etrafımda dönüşüm, sonra soluğu Can Bora'nın kollarında alışım, birbirimize kocaman gülümsemelerle bakışımız ve insanların tepkileri... Sanki bir filmin içinde ya da bir kitabın sayfaları arasındaymışız gibi hissettirmişti. Birkaç dakikalığına bu dünyadan tamamen kopmuştum ve bu düşündüğümden daha güzel bir duyguydu.

Bu eşsiz piyano resitali son bulduğunda parktaki bir satıcıdan közlenmiş mısır alıp sahile inmiştik. Hava soğuktu ama denizin sakinliğinin keyfini süremeyeceğimiz kadar değildi.

İşte şimdi ritimsiz, yavaş adımlarla mısırlarımızı yiyerek bir hedefimiz olmaksızın ilerliyorduk ve ben bu akşamın kaçıncı kahkahasını attığımı bile bilmiyordum.

"Sadece küçük kuzunun bir inekten de süt içebileceğini düşünmüştüm," diyordu Can Bora. "İneğin bundan hoşlanmayabileceği hiç aklıma gelmemişti. Üzücü olansa kuzunun kaçıp beni arkada bırakmasıydı. Her şeyi o karnını doyurabilsin diye yapmıştım ama ineğin öfkesiyle baş etmek zorunda kalan da ben olmuştum."

Kahkaham denize doğru ilerledi ve cılız bir yankıyla geri döndü. Tek elimi gülmekten ağrıyan yanaklarıma bastırırken, "Bunu yaptığında kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"On bir," dedi Can Bora. "Çok da küçük değildim ama her canlının kendi yavrusunu beslemesi gerektiğini henüz öğrenmemiştim."

Bu cümle gülümsememin yüzümde donmasına ve kalbimin tam ortasına bir kıymık batmasına sebep oldu. Sanırım o kıymığın bir adı vardı. Vicdan azabı. Sözleri bana onun annesine olan özlemini hatırlatmıştı ve ben Can Bora'ya

hâlâ hastalandığı gün olanlardan bahsetmemiştim. Bunu denemiştim aslında ama doğru cümleleri bir araya getirmekte zorlanmıştım. Ayrıca düzgün bir an da yakalayamamıştım. Aramızdaki şey daha yeni yerli yerine oturuyordu.

Yine de bunların birer bahane olduğunu hissediyordum. Bu mevzuyu açmamamın ardındaki esas sebep tuhaf bir korkuydu. Can Bora'nın bana kızmasından ve kırılmasından korkuyordum. Bunun düşüncesi bile kalbimin burulmasına sebebiyet veriyordu. İçinde altın ışıltılar saklayan ela bakışlarının yüzüme öfkeyle değdiğini hayal bile edemiyordum.

"Hey," dedi alçak bir sesle. Yana doğru hafifçe eğilip omzunu omzuma değdirdi. "Ne oldu? Birdenbire yüzün düştü."

Ne kadar korkarsam korkayım Can Bora'ya artık o gece olanlardan bahsetmem gerektiğini biliyordum. Çünkü bunu sonsuza kadar kendime saklayamazdım. Özellikle de İnci'yi bu kadar merak ederken olan biteni günün birinde ağzımdan kaçırmam işten bile değildi üstelik.

Adımlarımı durdurduğumu ancak Bora tam karşıma geçip soru dolu bakışlar ve küçük bir gülümsemeyle yüzüme baktığında fark ettim. Tüm cesaretimi toplamak için onun gözlerinin tam içine bakmam, oradaki yansımamı görüp bunun yok olmayacağına kendimi inandırmam gerekti. Oradaydım, orada kalacaktım ve Can Bora bana korktuğum gibi nefretle bakmayacaktı. Herkes hata yapardı ve sevdiklerimizin hatalarını affederdik. Can Bora da beni, hiç değilse hatalarımı affedecek kadar seviyor olmalıydı.

Küçük bir şüphe, toprak altında gizlenen bir köstebek gibi kalbimin topraklarından başını çıkartıp, "Acaba?" diye sorsa bile onu dinlememeye çalıştım ve derin bir nefes aldım.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim.

Yatağında akan bir nehrin suları gibi elleri ellerime uzandı. Kendiliğinden gerçekleşen ve bir mucizeyi anımsatmasına karşın kimsenin şaşırmadığı bir doğa olayı gibiydi. Parmakları parmaklarıma dolandığında gözlerindeki yansımama biraz daha inandım. "Söyle bakalım. Neymiş?"

Kaşlarımı kaldırıp, "Bana biraz kızabilirsin," diye uyardım onu.

Bu söylediğimi şüpheyle karşıladığı yüz ifadesinden anlaşılıyordu. "Gittikçe meraklanmaya başlıyorum."

Doğru kelimeleri seçmek konusunda, en azından bunu kısacık bir sürede yapma konusunda çok da usta sayılmazdım. Gevelemektense her şeyi olduğu gibi söylemek gözüme daha mantıklı görünüyordu. Hem böylelikle daha az acı çekerdim. "Hani şu senin hastalandığın gün var ya," dedim. "Hatırlıyor musun?"

Manasız soruma usul usul başını salladı.

"İşte o gün... Sen bazı şeyler sayıklıyordun. Malum, ateşin epey yüksekti."

Yüzüne ciddi bir ifade ağır ağır yayılırken, "Ne gibi şeyler?" diye sordu.

Daha önce aramızda hiç bahsi geçmemiş bir konuyu açmak üzereydim. Buz tutmuş bir gölün üzerine ilk adımımı atıyor gibi hissediyordum. Yanlışlıkla ince bir buz tabakasına basmak sonum olabilirdi ve adımımı atana dek bunu bilemezdim.

"Anneni... Anneni özlediğini söyledin. Dedin ki, 'İnci ben annemi çok özlüyorum.'"

Göz kapaklarının hafifçe titrediğine ve dudaklarının arasından küçük bir şaşkınlık nefesinin sıyrıldığına şahit oldum. Parmaklarıma dolanan parmakları gevşedi. Bununla baş edebilmek için nefesimi tutup ona kadar saymam gerekti.

"Sonra," dedim Can Bora'dan bir tepki alamayacağıma

kanaat getirince. "Seni hastaneye götürürken yere bir kâğıt düştü. Senin cebinden düştüğünü bile bilmiyordum, yemin ederim. Önemli bir şey olabileceğini düşünüp açtım ve..." Yanaklarım o kadar çok yanıyordu ki saçlarımla aynı renge büründüğüme emindim. Ayrıca her an kendimi denize atmama neden olacak bir gerginlik yüzünden sesim çatlıyordu. Yine de konuşmaya devam ettim, cümlemi bitirmem gerekiyordu. "Ve İnci'nin sana yazdığı mektubu okumuş oldum."

Can Bora artık ellerimi tutuyor muydu bilmiyordum. Eğer ben parmaklarımı birazcık gevşetsem elleri ellerimin arasından kayıp düşecek miydi bilmiyordum. Bunu öğrenmeye hazır olmadığım için ellerini bırakmadım. O çekip almadıkça da bırakmayacaktım.

"Özür dilerim," dedim. Sesim içtendi çünkü ta içimden geliyordu. "Gerçekten. Burnumu sokmak istememiştim. Kâğıdın özel bir mektup olabileceği bile aklıma gelmemişti. Sadece önemli bir notsa veya unutulmaması gereken bir şeyse kaybolup gitsin istemedim ve bir kere açınca da saniyeler içinde her şeyi okuyuverdim. Çok hızlı okuyorum her şeyi, elimde değil. Çok kitap okuduğum için hep."

Yine sonsuz bir monoloğun içine doğru yuvarlandığımı hissediyordum. Ofisimdeki çikolata konuşmasının utancını yeni atlatmış sayılırdım. İkinci bir rezilliğe hazır değildim ama Can Bora bana böyle belirsiz bakarken ve göz bebeklerindeki yansımam hafif hafif titremeye başlamışken susmak da bir seçenek haline gelmiyordu.

"Çok mu kızdın?" diye sordum. "Kızabilirsin tabii. Hoş değil sonuçta ama bana da inanmak zorundasın. Çünkü hayatımın hiçbir döneminde insanların özeline burnunu sokan birisi olmadım. Kime istersen sorabilirsin. Ben her zaman kendi işine bakan birisi olmuşumdur. Tabii bu başkalarının problemleriyle ilgilenmediğim manasına gelmez. Yani

okuduğum mektup beni çok üzdü ve bunu gerçekten önemsiyorum. Ama diyorum ki seni önemsiyor olmamdan ayrı olarak, sana ait özel bir mektubu okumaya kastetmedim. Kazara oldu. Okuduklarımı umursuyorum. Tabii ki umursuyorum fakat..."

Can Bora'nın önce omuzları sarsılmaya başladı. Ardından dudaklarından gür bir kahkaha kopup kışa yüz tutmuş havaya karıştı. Ellerini ellerimin arasından çekip aldı ama bu kötü bir şey değildi çünkü ellerimden uçan elleri bir saniye geçmeden yanaklarıma kondu. Dudakları iki yana kocaman kıvrılmışken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Kızılcık. Sakin ol."

Gözleri o kadar yakınımdaydı ki kendi yansımamın içinde kaybolmuştum.

"Bana kızmanı istemiyorum," diye fısıldadım. "Seni üzmek de istemiyorum." Bunları söylerken kendimi karşısında o kadar savunmasız hissediyordum ki ona yakın olmayı bu kadar sevmiyor olsam arkama bakmadan kaçabilirdim. Sanki bu mesafede böyle bakışırken ona bir sırrımı fısıldıyor gibiydim. Kendimin bile bilmediği bir sırrımı. Bu korkutucuydu. Savunmasızlıktı. Yenilgiydi. Hem de savaşmadan. Oysa benim duvarlarımı kılıçlar süslerdi. Savaşmadan yenilgiyi kabullenenlerden olmamıştım hiç.

"Üzmedin," dedi hızlıca. "Sadece... Şaşırdım, o kadar."

Dürüst olup olmadığını anlayabilmek için birkaç saniye ona bakmamın ardından yalan söylemediğine kanaat getirince, "Tamam," deyip başımı salladım. Sonra başka ne söyleyeceğimi bilemedim. İçimdeki o büyük rahatlamayı inkâr edemezdim. Artık Can Bora'dan bir şey saklıyor değildim ve korktuğum gibi bir tepkiyle karşılaşmamıştım. Bunlar omuzlarımdaki o katılığı gevşetmişlerdi ama hâlâ konuşul-

mamış o şeyler ortada duruyordu. Öylece.

Bunu Bora da fark etmiş olacak ki biraz geri çekildi, tekrar elimi tuttu ve derin bir nefes aldı. "Annemden bahsetmeyelim, tamam mı?"

Tamam değilmiş gibi geliyordu fakat yine de "Tamam," dedim. "Peki İnci'den?"

Dudaklarına buruk bir tebessüm dolandı. "Ondan bahsedebiliriz."

"Edelim öyleyse."

Başını salladı ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Kafasında kelimeleri toparlaması için ona zaman verirken içimdeki sabırsızlıkla epey boğuşmam gerekti. En sonunda Can Bora'nın dudaklarından sıyrılan titrek bir nefes havaya karıştığında kalbim hızlıca atmaya başladı. En büyük meraklarımdan birinin sonlanmak üzere olduğunu biliyor ve heyecandan nefesimi tutuyordum.

"Babamla ikimiz baş başa kaldığımızda," diye başladı lafa. Annem gittiğinde demedi. Bu detay içimde dikenli bir çalı büyütürken gözlerimi gözlerinden ayırmadan ağzından dökülecek başka kelimeleri bekliyordum. "Bazı zamanlarda babamın çok fazla işi olurdu ve beni babaannemle dedemin yanına bırakırdı. Balıkesir'in küçük bir ilçesi var, Kepsut. Babaannemler orada yaşıyordu. Dedem pamuk gibi bir adamdı ama babaannemin eli sopalıydı. Ben de pek uslu bir çocuk sayılmazdım tabii. Elinde ince bir sopayla beni kovaladığı çok olurdu."

Aklımda canlanan görüntüye elimde olmadan sırıttım. Ne zaman Can Bora'yı küçük bir çocuk olarak düşünsem göğsümün ortasında şefkatten bir dağ oluşuyordu. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp çocuk kalan her parçasına öpücükler kondurmak istiyordum.

"Bir gün yine babaannemden yiyeceğim dayaktan ka-

çarken komşulardan birinin bahçesine daldım. Babaannem uzaktaydı ama sesi her yeri inletiyordu. Bahçede kendime saklanacak delik ararken birinin bana seslendiğini duydum. Sağa sola baktım, kimse yok. Sonra kafamı bir kaldırdım, birinci katın penceresinde bir kız."

Durakladı. Sonra da penceredeki o kıza genişçe gülümsedi. Penceredeki kız bunu göremeyeceği için buruk bir gülümsemeydi.

"Onu gördüğümü fark ettiği anda biraz ötedeki ağacı işaret edip tırmanabilir misin diye sordu. Ben zaten kaçacak yer arıyorum, hemen koştum ağaca, tırmanmaya başladım. Kaşla göz arasında epey yukarıya çıkınca ağacın dallarından birinin evin balkonuna uzandığını gördüm. Hemen peşinden balkon kapısı açıldı ve penceredeki kız bana içeri gelmemi söyledi. Babaannemin sesi artık o kadar yakından geliyordu ki hiç düşünmeden atladım balkona. Sonra kızla beraber eve girdik."

Hikâyeyi dinlerken ben de gülümsüyordum ve Can Bora'ya çalmadığı kapıları bile açan İnci'ye, o küçük kız çocuğuna teşekkür etmek istiyordum.

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Balkonun kapısı kızın, yani İnci'nin odasına açılıyormuş," dedi. "O odaya girdiğim ilk ânı o kadar iyi hatırlıyorum ki... Oyuncakçılarda bile bu kadar çok oyuncak olmadığını düşünmüştüm. Gözlerim kocaman olmuştu."

Daha fazla dayanamadım ve gülerken tek elimi uzatıp Can Bora'nın yanağına koydum. Kısa bir an başını elime doğru bıraktı. Sonra anlatmaya devam etti.

"İnci'nin adını bile sormadan odasında dolaşıp nasıl bu kadar oyuncağı olduğunu sormaya başladım. Yani evlerine dışarıdan bakıldığında çok da zengin görünmüyorlardı. Sıradan bir evdi ama çocuk aklıma göre odada bir servet yatıyordu."

Derin bir nefes alıp sıkıntıyla geri verdi. "Bu merakım yüzünden İnci'nin adından önce hastalığını öğrendim. Bana kalbinin hasta olduğunu söyledi. Bu yüzden dışarı çıkması, benim gibi etrafta koşturup durması yasaktı. Bunu bilen herkes de onun yanına gelirken bir oyuncak getiriyordu oynasın diye. Bunu öğrendiğimde odaya tekrar dönüp baktım ve gözüme..." Söyleyeceği şeyden hoşlanmıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Gözüme oyuncaklardan yapılmış bir hapishane gibi görünmeye başladı. İnci için çok üzüldüğümü hatırlıyorum. Sonra kendimi kötü hissettiğimi."

Yanağında duran elimin başparmağıyla hafifçe tenini okşadım. Bu onun gittikçe kedere bulanan yüzünde küçük bir gülümseme parlatınca mutlu oldum.

"O gün orada saatlerce İnci'yle konuştuk. Arkadaş olduk. Ben ona dışarıda bulduğum güzel ya da ilginç şeyleri getirmeye başladım, topladığım meyveler ya da kavanoza doldurduğum böcekler gibi ki İnci böcekleri pek sevmezdi. O da ben ne zaman babaannemden kaçarsam saklanabileyim diye balkonunun kapısını benim için açık bıraktı."

"Çok güzel bir arkadaşlığa benziyor," dedim.

"En güzeliydi," diye cevap verdi. "İnci benim çocukluğumdan kalan üç güzel şeyden birisi."

Diğer ikisinin ne olduğunu merak etsem de bunun başka zamanın konusu olduğuna karar verdim. "Üç çok az değil mi?" diye mırıldanırken zamanı geri alamamanın bana azap olduğunu hissettim. Hiçbir zaman geçmişe gidip Can Bora için bir şeyleri güzelleştirme şansım olmayacaktı. Nedense haksızlık gibi görünüyordu.

Bora bana cevap vermedi, bunun yerine hafifçe yutkundu. "Öyle işte. İnci'yle beraber büyüdük sayılır. Yani ben evden ne kadar uzağa gidersem gideyim, hep geri döndüm. Çünkü İnci oradaydı ve... Bilmiyorum ama beni bekleyen

tek kişi oymuş gibi gelirdi. Her konuşmamızda ne zaman döneceğimi sorardı. O sorunca dönesim geliyordu. Bu yüzden bütün dönüşlerimde eve gitmeden önce onun yanına uğrardım."

Cevabından korksam da usul bir sesle, "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"İnci'nin hastalığı belirsizdi. Yani bazen her şey iyiye gidiyordu. Sonra bir anda kötüleşiyordu. Herkes her şeye çok dikkat etmesine rağmen bir denge kuramıyorduk. Bazen benimle deniz kıyısına gelecek, kısa yürüyüşler yapacak kadar iyi hissediyordu kendisini. Bazense haftalarca hastanede kalıyordu. Bir öyle bir böyle giderken birden kötüleşmeye başladı. Doktorlar ameliyat olması gerektiğini söyledi. Hem de acilen. Ailesinin ameliyat için gereken parayı o kadar kısa zamanda bulması neredeyse imkânsızdı."

Birden göğsümün daraldığını ve bir ihtimalin boğazımı iki eliyle sıktığını hissettim. "Parayı bulamadılar mı?" diye sorarken dehşet içindeydim. Eğer İnci, sadece parasızlık sebebiyle öldüyse mahvolurdum.

"Bulduk," dedi Can Bora beni boğulmaktan kurtararak. "Ben buldum yani. Bir şekilde. Sonra İnci ameliyat oldu."

Hikâyenin bu noktada iyiye gitmesi gerekiyordu. Öyle olması lazımdı. Sonunu bilmeme rağmen ben bile İnci'nin hayata tutunduğunu duymak istiyordum.

"İşe yaramadı mı?" diye fısıldarken ağlamak üzereydim.

"Yaradı." Can Bora'nın sesi komik olmayan bir şakaya gülüyor gibiydi ve gözlerindeki yaşlar ayın cılız ışığında bile parlıyordu. "Yaramıştı. İyiydi. Her şey güzeldi. Beraber Antalya'ya gidecektik bu yaz. Planlar yapıyorduk ama sonra..."

Ağlamamak için gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırmam gerekti.

"Sonra biz seninle Bahar'ın dükkânını boyarken bir telefon aldım," dedi. "İnci'nin annesi aradı ve İnci'nin kendisini kötü hissettiğini söyledi. O gün yanından ayrılırken gidip İnci'yi göreceğimi düşünüyordum ama ben oraya varmadan iki saat önce..."

Cümlesinin devamını getirmeye sesi yetmedi. Zaten benim duymaya kalbim yetmeyecek gibiydi. Can Bora'nın elini sıkıp, "Çok üzgünüm," dedim. "Çok üzgünüm, gerçekten. Ben... Ayaz o gün Adana'ya gideceğini söylemişti ve böyle bir şey aklıma bile gelmedi."

Can bora bakışlarını benden kaçırırken asıl niyeti gözlerinde iyice biriken yaşları saklamaktı, bunu biliyordum. "Abime Adana'ya gideceğimi söylemiştim çünkü," diye mırıldandı ve buna gülmeyi denedi. "Balıkesir'e gittiğimi söylersem babamın, hatta Rüzgâr abimin yanına da uğramam gerekir ve çabucak geri dönemem diye düşünmüştüm yola çıkarken."

Kalbim her an gittikçe daha fazla sıkışırken yutkunmayı denedim. "Çabucak dönmek mi istiyordun?"

Bu defa dudaklarına gerçeğe çok daha yakın bir gülümseme dolandı ve ela bakışları bir kere daha yüzümü buldu. "Evet, aklımı başımdan alan biriyle tanışmıştım."

Bir anda yanaklarımda çiçekler açıverdi. Alçak bir gülüş sesi aramızı doldururken, "Döndüğün için teşekkür ederim," dedim. "Döndüğün için mutluyum."

Dönmesi için dört ay geçmesi gerekmişti. Geçen o zamanda nelerle boğuşmak zorunda kaldığını tahayyül bile edemiyordum. Ömrümde bir arkadaşın kaybıyla sınanmamıştım hiç, çok zor ve dayanılmaz olmalıydı. Ama sonuç olarak Can Bora buradaydı. Onu teselli edebileceğim kadar yakındaydı. Bu yakınlığı seviyordum.

Gözlerimin içine baktı. Sonra tebessüm etti ve gerçekliğinden şüpheye düşmediğim alçak bir sesle, "Ben de dönebildiğim için mutluyum," dedi. Hemen ardından bir parmağına kızıl saçlarımdan bir tutamı dolayıp hafifçe okşadı, çok yakınımdaydı. Bu yakınlığı seviyordum. Aramızda tükenen bu mesafeleri seviyordum. Can Bora Sarıcalı'yı hepsinden daha çok seviyordum.

18

Karla kaplı sokağın görüntüsüne uzun uzun bakarken gözüm bir an için camdaki yarım yansımama takılıverdi. Yüzüme astığım gülümseme dikkatimi çekti. Aynalar karşısında çok fazla vakit geçirdiğimi söyleyemezdim ve bu gülümseme, ayna karşısında geçirdiğim sayılı anlarda gördüğüm diğer gülümsemelere benzemiyordu. Daha uysaldı, daha sıcaktı, daha huzurluydu. Her zamanki halim gibi değildi ama benden çok uzak da değildi. Sanki bambaşka bir yönüm gibiydi. Yeni bir parçam gibi.

Aşkla ilgili çok düşünmüştüm. Etrafım birbirine âşık insanlarla doluydu. Ömrünü tek bir aşka adayanlar, ilk denemelerinde yanılıp sonrasında gerçek aşkı bulanlar, aşktan kaçanlar, aşkı kovalayanlar... Bir sürü hikâyeye tanıklık etmiştim ve bir gün onlar gibi hissedip hissedemeyeceğimi merak etmiştim hep. Çünkü hikâyeler ne kadar farklı olsa da aşkla ilgili benzer noktalar vardı. Herkes kalbinin nasıl heyecanla kıvrandığından, yanaklarının gülümsemekten ağrıdığından ve bulutların üzerinde yürümekten bahsediyordu. Bunların gerçekliğinden şüphe etmiyordum elbette. Fakat her zaman, bir masalı dinler gibi dinliyordum. Bu hislerin

benim kalbime uğrayacağından emin olmadan, belki bir gün Kaf Dağı'nın tepesinde aşkı da bulurum umuduyla iç çekiyordum.

Bu yüzden yüzümdeki bu yeni gülümseme bazı köşeleriyle bana bir mucizeyi anımsatıyordu. Çünkü ben, Hare Arıkan, âşık olmuştum. Kalbim buzdan değildi. Ya da öyleyse bile erimişti.

Yeni demlenmiş nar çayımdan bir yudum alırken bakışlarım tekrar kar manzarasına döndü. Uzun zamandır yağmadığı kadar çok yağmıştı bu sene. Öyle ki yollar kapanmış, okullar tatil olmuş, insanlar evlerine hapsolmuştu. Bu da bizim için zorunlu bir iş istirahatine dönmüştü, zira kulübün önü düzenli olarak temizlenmesine rağmen doğayla başa çıkmakta zorlanıyorduk. Zaten insanlar bu havada çok da dans etmek istemiyordu. O yüzden kısa bir molanın iyi olabileceğini düşünmüştük. Bunu düşünmek zorunda kalmıştık.

İtiraf etmem gerekirse bu durum epey güzel olmuştu. Ailemle, arkadaşlarımla ve iki aydır hayatımın her köşesine izlerini bırakmış sevgilimle geçirecek bir sürü vaktim olmuştu. Daha önce tatmadığım bir huzurun içindeydim. Şimdi sevgilimin evinde, onun penceresinden onun sokağını izlerken adeta üç ay öncesinden farklı bir dünyadaydım.

"Kurabiyelerimiz hazır!"

Can Bora'nın neşeli sesini duyduğumda bakışlarımı manzaradan ayırdım ve arkamı dönüp elinde koca bir tabak dolusu kurabiye taşıyan adama baktım. Yüzümdeki gülümseme genişledi.

"O koca tabağın hepsi bizim için mi?" diye sorarken kaşlarımı yukarı kaldırdım.

Benim aksime Can Bora minik bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bizim mi?" Dudaklarını yapmacık bir hayal kırıklığıyla büktüğünde dünyanın en sevimli adamına dönüşüver-

di. "Aslında bunları kendime almıştım ama istersen seninle de bir tane paylaşabilirim."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için iki adım attım ve tabaktan bir kurabiyeyi alıp ısırmadan hemen önce, "Bu çok sağlıksız," dedim.

"Ve çok lezzetli."

Isırdığım küçük lokmayı keyifle çiğnerken başımı iki yana salladım. "Kurabiyelerden bahsetmiyorum. Paylaşmaktan kaçınan bu yabani tutumundan bahsediyorum." Sonra bakışlarımı kurabiyeye çevirip büyük bir takdirle ekledim. "Kurabiye gerçekten çok lezzetli. Ellerine sağlık."

Genişçe sırıttı, sonra tabağı parmaklarının ucunda tutarak abartılı bir tavırla önümde eğildi. "Afiyet olsun hanımefendi, içine sevgimi kattım."

"Hımm..." Tek kaşım alayla yukarı kavislendi. "Oysa lezzetin tereyağı ve şekerden geldiğine çok emindim."

"Yemek yapmaktan pek anlamıyorsun," dedi umursamaz bir sesle. "İşin bütün sırrı sevgidir."

Kurabiyemden kalan küçük parçayı ağzıma atmadan önce omuzlarımı silktim. "Sen öyle diyorsan..." Sonuçta bana bu kurabiyeleri sevgiyle yaptığını söyleyen bir adamla tartışacak halim yoktu, değil mi?

İkinci bir kurabiyeyi kapmak için uzandığımda Can Bora tabağı benden kaçırıp onu beklemem gerektiğini söyledi. Sonra tabağı kanepenin önüne konulmuş sehpanın üzerine bırakıp kendisine bir bardak kahve almak için tekrar mutfağa ilerledi.

Ben de bu sırada kanepeye kuruldum ve Can Bora'nın bilgisayara bağladığı televizyon ekranındaki şeye baktım. Bir oyuna benziyordu ama daha önce görmemiştim ki bu şaşırtıcı bir şey değildi. Hayatımda bilgisayar oyunlarına ayıracak fazla vaktim olmuyordu.

Çayımdan bir yudum alırken gözlerimi kısarak ekrandaki oyunu incelemeye başladım. Yukarı doğru uzanan kesik kesik basamaklar vardı. Bazı basamakların üzerinde bir soru işareti, bazılarının üzerinde dikenler, bazılarında taşlar vardı. En altta, yani toprak zeminde oyunun esas karakteri duruyordu. Biraz anime karakterlerini anımsatan tarzda resmedilmişti. Karizmatik siyah saçları ve daha da karizmatik bir güneş gözlüğü vardı. Karizmasını azaltan tek şey minicik olmasıydı. Serçe parmağımdan bile küçüktü.

İncelemem sırasında Bora'nın tekrar salona girdiğini işittim. Hızlıca gelip yanıma oturduğunda, "Bu oyunun ismi ne?" diye sordum.

Dudaklarına utangaç bir gülümseme dolandı. "Bir ismi yok henüz."

"Henüz?" Hayretle parlayan bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Yeni bir oyun mu? Sen mi yaptın?"

Sesimden okunan hevesim onun biraz daha utanmasına sebep oldu. "Çok yeni sayılmaz aslında," dedi. "Oyun bile sayılmaz. Sadece arada sırada zihin antrenmanı olması için kurguladığım bir şey."

Söylediği kelimeler hevesimi harladı ve parlak bir heyecana dönüştürdü. Tamamen ona doğru döndüm. "Anlat. Nasıl bir şey? Çok merak ettim."

"Çok karmaşık bir şey değil," derken klavyeyi kucağına doğru çekti ve bir tuşa basarak oyunu başlattı. Oyun ekranı aşağı doğru akmaya başlarken Can Bora karakteri zıplata zıplata basamaklardan çıkartmaya başladı. "Bu şekilde yukarı ilerlemen ve aşağı düşmemen gerekiyor. Sevdiğim bir oyuna benziyor bu yönüyle ama ben birkaç şey daha ekledim."

Yukarı doğru çıkarken üzerinde soru işareti olan basamaklardan birine geldi ve bir anda ekranda bir matematik sorusu belirdi. Ekran aşağı doğru akmaya devam ederken

Can Bora el çabukluğuyla cevabı girdiğinde karakteri bir üst basamağa zıplatabildi.

"Hah," dudaklarımdan aniden dökülen bu ses beğeniyle harmanlanmış bir şaşkınlık içeriyordu.

"Bazı basamaklarda sana matematik problemleri soruyor," dedi Can Bora. "Bazılarında cevabı oldukça basit bilmeceler soruyor. Bazılarında genel kültür soruları var. Filipinlerin başkenti neresi gibi..."

"Manila," diye cevap verdim istemsizce.

Can Bora sırıtıp başını salladı. "Bir üst basamağa sıçrayabilirsin." Bu sırada hâlâ karakteri üst basamaklara çıkarıyordu.

"Ben de denemek istiyorum," dedim bir çocuk heyecanıyla. "Göstersene."

Sözümü ikiletmedi. Karakteri bir basamaktan düşürüp yeni bir oyun başlatmadan önce bana kullanmam gereken tuşları gösterdi. Sonra klavyeyi bana verdi.

Derin bir nefes aldım ve kaşlarımı çatıp oyuna başladım. Bir oyun bu kadar ciddi oynanmalı mıydı bilmiyordum ama ben işimi her zaman ciddiye alırdım. Oyunlarda bile. Özellikle zekâ söz konusuysa.

Oyun kolay başladı. İlk bir dakika boyunca sadece boş basamakları çıktım ve dikenli olanlardan kaçtım. Sonra bir tane soru işaretine denk geldim. Çıkan soruyu hızlıca cevapladım. Sonra bir süre daha boş basamaklarla devam ettim. Oyunun ritmi her geçen saniye kademeli olarak artıyordu. Boş basamaklar hızlanmaya başlıyor, soru işaretleri çoğalıyordu ve ben ritme ayak uydurmayı başarmış gibi görünüyordum. İlerledikçe parmaklarım tuşlara daha hızlı, daha sert basıyordu. Sorulara cevabı öyle hızlı yazıyordum ki her an Can Bora'ya yeni bir klavye borçlanabilirdim.

Sevgilim bir kere bana yardım etmeyi deneme gafletine düştü. Fakat zaten bildiğim bir sorunun cevabını bana söylemeye kalktığında elimin tersiyle göğsüne vurup oyuna devam ettiğimde mesajı aldı. İşime karışmayacaktı.

İlk denememe olmasına rağmen oyunda inanılmaz bir şekilde iyi ilerliyor olmak içimde tuhaf bir gurura ve bu gurur da her adımda daha dikkatli ve hırslı olmama sebep oluyordu. Böylece hiç ummadığım kadar ilerledim ve en sonunda bir soru basamağında cevabı yazarken aniden biraz daha hızlanan ekrana yetişemeyip yandım. Tam suratımı üzüntüyle asacağım sırada ekranda bir yazı belirdi.

En İyi Puan!

Etrafında yıldızlar ışıldayan bu yazıya hayretle baktığım iki saniyenin ardından Can Bora'ya döndüm. Yüzünde küçük ve takdir dolu bir tebessüm vardı "Beni geçtin. Sadece üç puan farkla geçtin ama..."

Yüzüme yayılan zafer sırıtışını size nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. Oyuna başlarken amacım bu değildi ama bulduğum bu fırsatı değerlendirmezsem olmazdı. "Ödeştik," dedim Can Bora'ya keyifle. "Er ya da geç, skoru eşitledim işte."

Kısa bir an neden bahsettiğimi anlamadı ve yüzünde şaşkınlığın izleri dolandı. Sonra zihni onu epey gerilere, neredeyse iki buçuk sene öncesine götürdü. Kafedeki ilk karşılaşmamızı hatırladığı ânı gözlerinde yakaladım. "Kızılcık," diye mırıldandı sırıtarak. "Bu kadar hırslı olmana inanamıyorum."

"Gerçekten mi?"

Bir an tekrar düşündü. "Aslında inanabiliyorum." Sonra bana doğru yaklaşıp gözlerimin tam içine bakarak ekledi. "Ve buna bayılıyorum."

Kalbim aniden sevgiyle dolup genişledi ve bütün göğsü-

mü kaplayıp nefesimi kesti. Bora'nın gözlerinin içine dalıp gitmişken söyleyecek bir şeyler aradım. Sonunda dudaklarımdan dökülen, "İlginçti, değil mi?" oldu. "İlk karşılaşmamız yani. Koskoca İstanbul'da o şekilde denk gelmemiz ve Ayaz'ın kardeşi olmana rağmen seni tanımayışımız."

Bakışlarının içinden eski anıların aktığını gördüm. "Eh, o aralar Ayaz'la görüşmüyorduk. Bana evleneceğini söylediğinde tekrar konuşmaya başlamıştık. İstanbul'a Zeynep'le tanışmak için gelmiştim."

Dirseğimi koltuğun sırtına yerleştirdim ve rahat bir oturma pozisyonu alırken, "Neden?" diye sordum. Artık böyle soruları sorarken çekinmiyordum çünkü Can Bora bana kendini açmaktan kaçmıyordu. Konu annesi olmadıkça en azından. Ben de ona saygı duyduğum için içimi kemiren meraka rağmen konuyu oraya getirmemeye özen gösteriyordum.

Omuz silkti. "Karışık işler. O zamanlar daha öfkeliydim. Her şeye karşı. Ayaz da sürekli bana bir şeyler yapmamı söylüyordu. Okulu aksatma Bora. Kavga etme Bora. Başını belaya sokma Bora." Ayaz'ın abartılı bir taklidiyle sıraladığı cümlelerin ardından başını iki yana salladı. "Beni bunaltıyordu. Bu yüzden sık sık kavga ederdik ama sonra toparladık."

"Toparlamış olmanıza sevindim." Sarıcalı kardeşleri bir arada görmekten hoşlanıyordum. Bir araya geldiklerinde on dakika sonra küçük çocuklar gibi boğuşmaya başlasalar da beni eğlendiriyorlardı. Basit bir bilardo oyununu bile güreş gösterisiyle sonlandırmayı başarıyorlardı. Poyraz abinin otuz üç yaşını geçmesinin, Ayaz'ın artık bir baba olmasının bile önemi kalmıyordu.

Aklıma o görüntüler gelince gülümseyerek elimi Bora'nın yanağına koydum ve yüzünü sevdim. Sevilmeye yeni alışmış bir sokak kedisi gibi keyifle yanağını avucuma yasladı.

Ona bakarken gözlerim boynundaki siyah ipe takılınca onun ucunda asılı olanı bildiğim için hafifçe kalbimin sızladığını hissettim. Bir deniz kabuğu. İçinde sakladığı incisini kısa süre önce kaybetmiş, geriye sadece kabuk kalmıştı. Kalbimin bir kere daha tanıdıklaşan bir acıyı andığını hissederken Can Bora neye baktığımı fark edip, "İnci hediye etmişti," diye mırıldandı. Ardından ipi çekiştirip kolyeyi kazağının üstüne çıkardı.

"Tahmin etmiştim." Uzanıp parmak uçlarımla deniz kabuğuna dokundum. Bu sırada merakımı en çok zorlayan sorulardan birisi artık daha fazla sabredemeyerek dilimin ucuna yürüdü. Eğer, "Acaba..." diye lafa başlamamış olsam belki soruyu biraz daha erteleyebilirdim. Fakat Can Bora çoktan sorumun kalanını beklemeye başlamıştı bile. Bu yüzden cesaretimi toplayıp devamını getirmek zorunda kaldım. "Merak ediyorum, İnci'yle aranızda hiç romantik bir şey var mıydı?"

Bunun kıskanç bir sevgilinin hesap soruşu gibi görünmesinden çekiniyordum çünkü öyle değildi. Can Bora'nın geçmişini ve geçmişindeki sevgililerine dair herhangi bir şeyi duymak istemiyordum ama İnci'yle aralarındaki şeyin boyutunu bilmezsem kalbindeki yaranın derinliğini de kestiremezdim. Bu yüzden bunu bilmem gerekiyordu.

Başını ağır ağır iki yana salladı Bora. "Ona âşık değildim. Hiç olmadım. Daha çok kız kardeşim gibiydi. Bazen de ablam gibi."

Buruk tebessümüne bakarken hüzünle iç geçirdim. "Peki ya o? O da seni kardeşi gibi mi seviyordu?"

Yüz ifadesine bir tereddüt yerleşti. Sıkıntılı bir sesle, "Bilmiyorum," derken bakışları uzağa dalmıştı. "Bazen daha fazlası olduğunu hissediyordum ama ona verebilecek bir karşılığım yoktu. O yüzden hiç sormadım. O da hiç söy-

lemedi." Duraksayıp hafifçe güldü. "Ama umarım yanılıyorumdur. Umarım kısacık ömründe bir de bana âşık olma gafletine düşmemiştir. Başına yeterince kötü şey gelmişti zaten."

Sanki metrelerce öteden bir keskin nişancı kalbimi hedef alıp tam ortasına bir ok saplamış gibi hissettim. İçim duyduğum son cümlenin acısıyla burulurken, "Saçmalık," dedim. Sesim öfkeli çıkıyordu. "Sana âşık olmak kötü bir şey değil ki. Benim başıma gelen en güzel şeylerden birisi hatta. Eğer İnci sana âşıksa bile bundan pişman olmamıştır. Hatta eminim bunun..."

Cümlemin ortasında aniden durdum çünkü bir farkındalık balyoz gibi kafama indi. Pekâlâ, Can Bora Sarıcalı'ya gerçekten âşık olduğuma haftalar önce karar vermiştim. Yani bu hissi kabullenip sindireli epey oluyordu fakat bundan ona hiç bahsetmemiştim. Henüz doğru vaktin gelmediğini düşünüyordum. O da bana âşık olduğuna karar verene kadar beklemek istiyordum çünkü doğru zaman buydu. İkimizin aynı anda âşık olduğumuz zamandı.

Oysa sözcükler dudaklarımdan öylece uçup gitmişti. Zaman umurlarında bile değildi. Onların bu umursamazlığı zamanı küstürmüş olmalıydı zira donup kalmıştık. İkimiz de. Benim dudaklarım hayretle aralanmıştı, Can Bora ise...

Onun ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini bilmiyordum. Yüzündeki ifadeyi okuyabilmek için fazlasıyla gergin bir haldeydim. O kadar gergindim ki beynimin hata verip kendisini resetlemesine çok az kalmıştı.

Neyse ki bu gerçekleşmeden Bora imdadıma yetişti. Önce hafifçe tebessüm etti, ardından, "Gidip gördüğüm yerler arasında en çok sevdiğim yer neresi biliyor musun?" diye sordu.

Ona âşık olduğumu söylememin hemen ardından böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemiyordum ama "Neresi?" diye karşılık vermekten başka ne yapabilirdim? Hem belki de en iyisi konunun değişmesiydi, kim bilir?

"Tazı Kanyonu," dedi usulca. "Antalya'ya ilk gittiğimde hiç aklımda yokken, ani bir kararla gördüğüm bir tabelayı takip ederek gittiğim bir yerdi ve... Manzarayı gördüğümde nefesim kesilmişti. Hayatımda gördüğüm en dehşetli güzelliğin bu olduğunu düşünmüştüm. Yüksekliğin etkisi baş döndürücüydü. Doğanın renkleri akıl almaz tonlardaydı. Kendimi manzaranın gerçekliğine ikna etmek için saatlerimi harcamıştım ve en sonunda âşık olmanın tam olarak böyle bir şey olabileceğine karar vermiştim. Hiç planda yokken karşına çıkan, nefesini kesen, dehşet dolu bir güzelliğe sahip bir şey olduğuna."

Önce hafif bir kırıklıkla başlayan, sonra Can Bora'nın tarif ettiği manzarayla sakinleşen ve en sonunda konunun aşka bağlanmasıyla tekrar heyecana bulanan duygu durumum, lunaparktaki hız trenlerine benziyordu. Bir an yavaş yavaş giderken, şimdi yine süratli bir düşüşe geçmiştim. Kalbim çok hızlı ve şiddetli çarpıyordu. Can Bora'nın söyleyeceği bir sonraki cümleyi bekleyecek kadar bile sabrım yoktu.

"Öyle miymiş peki?" diye fısıltıyla sorarken, gelecek cevabın beni ya bulutların üzerine çıkaracağını ya da yere çalıp paramparça edeceğini çok iyi biliyordum.

Âşık olduğum adam bakışlarını gözlerimin içinden bir saniye bile ayırmadan, "Tazı Kanyonu hiçbir şeymiş," dedi. Sesi boğuk ve alçaktı. "Hayatım boyunca gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorsun Hare. Seni gördüğümde hissettiklerim de öyle. Sana her baktığımda nefesimi farklı bir şekilde kesiyorsun. Sürekli kırmızıya boyadığın dudaklarını büküşünden, saçlarınla aynı renkte olduğuna yemin edeceğim gözle-

rindeki bakışa kadar sahip olduğun her şeyle... Bana evimi özletiyorsun. Bana eve dönmek istetiyorsun. Ben yollara âşığım zannediyordum ama aşk öyle bir şey değilmiş."

Gözlerimin dolması saçma mıydı? Aynı anda kahkahalar atıp yerimde zıplamak istemem bazı hastalıkların belirtisi olabilir miydi? Nefesimi ne zamandır tutuyordum ve bırakırsam bu an dağılıp gider miydi? Bunlar o an için cevaplarına boyumun yetmediği sorulardı.

Can Bora hepsinden habersiz bir şekilde bana doğru uzandı. Parmakları saçlarımın arasına karıştı. "Seni seviyorum Kızılcık," dedi alçak bir sesle. "Yollar gibi değil. Menziller gibi seviyorum. Herkes sana buz dese de ben alevini görüyorum ve beni yakmanı bile seviyorum."

Ona nasıl uzandığımı, kollarımı nasıl boynuna sardığımı bilmiyordum. Sadece bunu yapmazsam düşüp ölecekmiş gibi hissettiğimi biliyordum. Ona ulaşmam gerekiyordu. Aramızdaki tüm uzaklıkların tükenmesi gerekiyordu. Kalplerimiz ne kadar yakınsa biz de o kadar yakın olmalıydık ve kalplerimizin arasında en ufak mesafe yoktu.

Titreyen bir sesle, "Ben de seni seviyorum," derken bu cümleyi asla bu hislerle kuramayacağımı düşündüğüm onca zamana minik bir baş selamı gönderdim. "Seni çok seviyorum hatta. O kadar çok ki kendim bile şaşırıyorum Can Bora."

Keyifle güldüğünde gülüşünün sesi dudaklarımda dağıldı. Beni öpmeden hemen önce, "Buna sevindim," dediğini işittim. Onunla her yakınlığın farklı bir heyecanı vardı ve bu heyecan hiç ama hiç azalmıyordu. Beni ilk öptüğündeki heyecanımın şiddeti hâlâ aynıydı. Hayır. Bu sefer daha da fazlaydı.

Beni seviyordu. Bana âşıktı.

Ve her nasılsa, artık dünya çok daha güzel bir yerdi.

Size bir sır vereyim mi? Aşk romanlarında bunca tantana çıkaran o karakterler var ya, inanın bana, hepsi haklıydı.

İçine çekildiğim andan, Can Bora'nın kolları arasında kaybolmaktan ve duyduğum aşk itirafından o kadar memnundum ki eğer hiç beklenmedik bir öksürük sesi aniden araya girmese sonsuza dek bu âna hapsolmayı kabul edebilirdim.

Fakat iki kişi olduğumuzdan çokça emin olduğum evde aniden üçüncü birinin sesini duymak korkuyla geriye sıçramama ve andan hızla kopmama sebep oldu. Elimi yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime götürüp sesin geldiği yöne baktığımda Ayaz'ı görmek beklediğim son şey bile değildi.

O da muhtemelen Can Bora ve beni bu şekilde görmeyi hiç beklemiyor olacak ki dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Onun kadar esmer bir adamı böyle beti benzi atmış halde pek sık göremezdiniz.

Bir an üçümüz de ne diyeceğimizi bilemez halde öylece kaldık. Ayaz bakışlarını benden ve Can Bora'dan uzak tutmak için odanın köşelerine bakıyordu. "Ayça'nın bebeği burada kalmış. Huysuzluk edip duruyor. Onu almaya gelmiştim. Zile bastım ama bozukmuş, çalmadı bir türlü. Bende de anahtar vardı... Her neyse. Ben bebeği arayayım."

Kısa ama oldukça detaylı açıklaması bittiğinde arkasını döndü. Fakat kapıdan çıkmadan hemen önce duraklayıp, "Bora, sen de bana yardım eder misin?" diye sormayı unutmadı ve bir cevap beklemeden bizi baş başa bıraktı.

Bakışlarımı tekrar Can Bora'ya çevirdim ve göz göze geldiğimiz anda ikimiz de gülmeye başladık. "Zavallı Ayaz," dedim. "Keşke bunu daha düzgün bir şekilde öğrenme şansı olsaydı."

Can Bora gülerek başını iki yana salladı. "Keşke..."

Kısa bir durum değerlendirmesi yapmamın ardından,

"Sanırım sizi biraz baş başa bıraksam iyi olacak," dedim. Hiç gidesim yoktu ama bu ortamın daha da garipleşmesini kaldıramazdım.

"Tabii," dedi sevgilim. "Git de abim rahat rahat senden ayrılmam için bana para teklif edebilsin."

"Hımm..." Tek kaşımı hafifçe kavislendirdim. "Kabul etmeyi düşünüyor musun bu teklifi?"

Düşünür gibi dudaklarını büktü. "Ne kadar teklif edeceğine bağlı."

Önce güldüm. Ardından, koltuktan kalkmadan hemen önce, onu kazağından tutup kendime doğru çektim ve gözlerine en kararlı bakışımla baktım. "Her ne teklif ediyorsa ben üç katını veriyorum. Benimle kal."

Mest olmuş bir sesle, "Seninleyim," dediğinde bunu aldım, etrafını inançla güzelce sardım ve yanımdan ayırmamak üzere cebime koydum. Benimleydi. Ben de onunlaydım.

Hare ve Can Bora. Birlikteydik ve her nasılsa bu, dünyanın en mantıklı şeyiydi. Aynı zamanda en güzeli.

19

Ayaz'ın, Can Bora'yla aramızdaki ilişkiyi öğrenmesi bunun yakın bir zamanda herkes tarafından öğrenileceği anlamına geliyordu. Çünkü Ayaz, Zeynep'ten çok uzun süre sır saklayamazdı. Zeynep öğrendiğinde kızlar da mutlaka öğrenirdi. Sonra Nehar ya da Azra bunu oğlanların yanında mutlaka ağzından kaçırırdı ve işe abim dâhil olurdu. Abim öğrendikten sonra ailemin geri kalanının da öğrenmesi gerekirdi ve böylece olan biteni bilmeyen bir tek sağır sultan kalmış olurdu. Bu matematik hesabını yapmak çok da zor değildi gördüğünüz gibi.

Fakat ben bu denklemlerin beni ulaştırdığı sonucu sevmemiştim. Hâlâ birilerinin bu meseleyi öğrenmesine hazır değildim. Her şey öyle güzel bir kıvamda ilerliyordu ki bunu bozacak, aksatacak bir şey yaşansın istemiyordum. Oysa birileri öğrendiğinde mesele büyüyecekti. İnsanların Can Bora'ya ön yargılı yaklaştıklarını biliyordum. Bir zamanlar ben de öyle yaklaşıyordum en nihayetinde. Bu yüzden herkesin bir fikri olacaktı ve ben herkese Bora'nın ne kadar harika birisi olduğunu nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Onlara anlatamazdım, zira bu anlatma işinde çok kabiliyetli değildim ama gösterebilirdim.

Bu yüzden Ayaz'dan bir iyilik rica etmiş ve öğrendiği sırrı bir süreliğine kendine saklamasını istemiştim. Yalnızca bir hafta ya da on günlüğüne sessiz kalması işimi görecekti. Bu süre zarfında arkadaşlarımı Can Bora'yla vakit geçirebilecekleri ortamlara davet edecek, işleri akışına bırakıp sevgilimin kendini tanıtmasına müsaade edecektim. Onu tanıyan çok değerli ailem ve arkadaşlarım da aramızdaki ilişkiyi öğrendiklerinde bunun aslında ne kadar mantıklı ve doğru olduğunu göreceklerdi.

Hare'yi zaten biliyorlardı. Can Bora'yı tanıyınca onu da bileceklerdi. Böylece Hare ve Can Bora'nın neden yan yana olması gerektiğini anlayacaklardı. Basit ve etkili bir çözümdü bu. Muhteşem bir plandı.

Ayaz'a bunları anlattığımda beni sözümü kesmeden dinlemiş, sonrasında iç çekerek, "Emin misin?" diye sormuştu.

"Etkili olacağından mı? Yaşamadan bilemeyiz tabii ama ben olumlu düşünüyorum," diye cevap verdiğimdeyse başını iki yana sallamıştı.

"Ondan değil, Hare ve Can Bora kısmından emin misin?"

Bu soru çok saçmaydı. Elbette emindim. Neden emin olmayacaktım ki?

Ayaz'ın bu soruya cevabı, "Çünkü Can Bora... İşleri sonuna kadar götürmekte biraz kötüdür," şeklinde olmuştu. "Eğer kalbini kırarsa ben çok üzülürüm Hare. Ayrıca Zeynep beni öldürür."

Ona gülümseyip Can Bora'nın kalbimi kıracağına inanmadığımı söyledim. Zeynep de Ayaz'ı öldürmeyecekti. Sonların mutlu biteceğine inananlardan değildim ama hepimiz için mutlu bir yolculuk umuyordum bu hayatta ve ben Can Bora'yla, hiç olmadığım kadar mutluydum.

Ayaz sıkıntıyla iç çekmiş, ardından bana, "Nasıl istersen öyle olsun o zaman," dedikten sonra ertesi akşam Poyraz

abi ve Bora'nın onlara akşam yemeğine gideceğini söyleyip beni de davet etmişti.

Zeynep'i Hare ve Can Bora fikrine alıştırmak için bunun güzel bir tablo olacağını düşünerek kabul etmiştim. Hepimiz hem aile sayıldığımız hem de iş arkadaşları olduğumuz için orada olmamın garip karşılanacağını düşünmüyordum. Rahat ve samimi bir ortam olacağına inanıyordum ki bu işime gelirdi.

İşte bu yüzden şimdi, elimizde pastaneden aldığımız tatlı poşetleri varken Can Bora'yla beraber Sarıcalı ailesinin kapısının önündeydik. Sevgilim zile basarken ben de onun yeniden yüzünü sarmış olan kirli sakalıyla, başındaki siyah beresi ve hiç üstünden çıkarmadığı deri ceketiyle ne kadar yakışıklı göründüğüne bakıyordum. Bazen gözüme o kadar güzel görünüyordu ki ânı dondurup bir sürü fotoğrafını çekmek, sonra da bu fotoğrafları ofisimin duvarlarına asmak istiyordum ama sanırım bu aşırı bir hareket olurdu. Belki de biraz delice. O yüzden sadece manzaramın keyfini sürüp keskin hafızam için şükürler sıralıyordum.

Kapı açıldığında Zeynep bizi yüzünü kaplayan kocaman gülümsemesiyle karşıladı. "Hoş geldiniz," dedi hevesle. "Tam vaktinde geldiniz. Poyraz abi de tam şimdi girmişti içeri."

Can Bora, yengesinin aksine hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Ayça'yı kaptı yani," derken ayakkabılarını çıkarıp hızlıca içeri girdi. Birkaç saniye içinde benden uzaklaşırken ancak koridordan gelen sesine yetişebildim. "Daha erken gelmemiz gerekiyordu Kızılcık. Sana söylemiştim."

Bu hızlı girişinden sonra onun arkasından bakan Zeynep'in sarı kaşları küçük bir hayret ifadesiyle yukarı kavislendi. "Beraber mi geldiniz?"

"Hıhım." Başımı sallayıp içeri girdim ve montumu çıkartırken Zeynep'in vereceği tepkiyi bekledim. Fakat sevgili kuzenim bu küçük ayrıntıyı kısa bir an değerlendirdikten sonra fazla umursamamaya karar vermiş olacak ki herhangi bir yorumda bulunmadı. Ben de konuyu değiştirmek için Poyraz abinin eşi Şafak'ı sordum. Kız kardeşlerinden biri biraz rahatsızlandığı için o gelememişti ne yazık ki.

Salona girdiğimizde Can Bora'nın Ayça'yı Poyraz abinin kucağından almaya çalıştığını gördüm. Poyraz abi yeğenini ona vermemek için direniyor, sevgilimi kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu tartışmanın Zeynep gelip müdahale edinceye dek devam edeceğini biliyordum. O yüzden onları kendi hallerine bırakmaya karar verdim ve yemek hazırlıklarına yardım etmeye giriştim.

Ayaz ve Zeynep sofrayı neredeyse kurmuşlardı. Eksik kalan birkaç şeyin mutfaktan içeri taşınması, ekmeklerin dilimlenip bardaklara içeceklerin doldurulması da yalnızca on dakikamızı aldı. On dakika sonra tam tahmin ettiğim gibi Zeynep gidip kızını amcalarının kavgasından kurtardı ve herkesi masaya doğru kışkışladı.

Herkes yemek masasına yerleştiğinde Can Bora benim yanıma düştü. Newton'ın yer çekimini fark etmesi gibi, bu düşüşle herkes bizi de fark etmeliydi. Her yan yana gelişimizde birilerinin başına gökten bir elma düşüp durumu onlara izah etmeliydi. Böylesi çok kolay olurdu, değil mi? Kimseye bir şey açıklamak zorunda kalmazdık. Daha yeni keşfettiğim duygularımı doruklarda yaşamakla meşgulken bir de bunları kelimelere dökmekle uğraşmazdım ama Zeynep yan yana oturuşumuza dönüp bakmadı bile. Bunun yerine kalkıp çorbaları servis etmeye başladı. Bu sırada kızını beşiğine yatırmıştı, masanın yakınında tutuyordu. Uyuklayan Ayça'ya bakıp iç geçirme isteğime karşı yenilmem ani

oldu. *Belki Ayça fark etmiştir ama henüz konuşamadığı için söyleyemiyordur arkadaşlar, olamaz mı?*

Önüme bir kâse çorba konulunca işleri akışına bırakmaya karar verdim ve karnımı doyururken bir yandan da masadaki muhabbeti dinlemeye başladım. Poyraz abi kardeşlerine, kulüplerden birinde çıkan bir olayı anlatıyordu. Ben hikâyeyi daha önce dinlediğim için anlatılanlara kulak kabartırken aynı zamanda masadakileri incelemeye koyuldum. Sarıcalılar dört erkek kardeşti. En büyükleri Rüzgâr abiyi ömrümde iki kere falan görmüştüm. Kendisi Balıkesir'de yaşıyor ve beş kişilik ailesiyle pek fazla bu taraflara gelmiyordu. Onun bir küçüğü olan Poyraz abi ise dört erkek kardeşin arasında en uzun boylu olandı. Esmerliği neredeyse Ayaz'ınkine eşti. Koyu renk bakışları da benzeşiyordu ama yan yana durduklarında Ayaz'dan en az beş santim daha uzun olduğunu kolayca fark edebilirdiniz.

Onların yanında Can Bora'nın ten rengi daha açıktı. Gözleri elaydı ama saçlarının parlak siyah rengini abileriyle paylaşıyordu. Bunun dışında üçünün de birbirine öyle çok benzeyen mimikleri, ifadeleri oluyordu ki aralarındaki birkaç farklılığa rağmen bu üç adamın kardeş olduklarını anlamakta hiç zorlanmıyordunuz.

Ben onları inceleyip her incelemenin sonunda aralarında en yakışıklılarının, en sevimlilerinin, en çekicilerinin Can Bora olduğuna bin beş yüzüncü kez karar verirken muhabbetin değiştiğini fark ettim. Şimdi Can Bora konuşuyor ve kulübün önünde çıkan kavgalardan birini eğlenerek anlatıyordu. Sarhoş insanların saçma sapan sebeplerle birbirlerine saldırmasında ona komik gelen bir şeyler vardı. Anlatırken bazı yerlerde hafifçe gülüyordu. O gülünce ben de gülümsüyordum. Gerçekten bunu kimsenin fark etmediğine inanmak zordu.

Tamam, ben de senelerce abim ve Nehar arasındakileri fark edememiştim ama benim kafamın böyle işlere çok basmadığı zaten ortadaydı. Ayrıca onlar o zamanlar sevgili değillerdi ve birdenbire çıkıp aralarındaki şeyin arkadaşlıktan öte olduğunu iddia etmek bazı dengeleri feci halde sarsardı.

"Geçen hafta kulübe kim geldi biliyor musun?"

Bu soru Poyraz abi tarafından bana yöneltilmişti. Düşüncelerimin arasından hızlıca sıyrılıp kaşlarımı kaldırarak, "Kim geldi?" diye sordum.

"Mehmet Ergun." Bu ismi söyledikten sonra duraklayıp genişçe sırıttı. "Senin erken ayrıldığını görünce o kadar üzüldü ki anlatamam."

Sıkıntıyla yüzümü buruştururken Poyraz abiye, "Alacağın olsun," dedim. "Eğleniyor musun sen hâlâ bu meseleyle?"

Can Bora küçük bir merakla, "Hayırdır?" diye sormakta gecikmedi. "Ne meselesiymiş ki bu?" Bakışları biraz kısılmıştı ve yüzünde hikâyenin neler getireceğini tahmin ettiğini gösteren hafiften gergin bir ifade vardı.

Poyraz abi mühim bir şey değil, der gibi elini salladı. "Hare'nin hayranlarından biri yalnızca."

Ayaz araya girip, "Mehmet Ergun'u sadece hayran olarak değerlendiremeyiz," dememiş olsa meseleyi burada noktalayabilirdik. Fakat mevzuya dâhil olduğu için en az abisi kadar eğleniyordu ve meseleyi uzatmaya pek hevesliydi.

Bora'nın elindeki kaşığı usulca masaya bıraktığını fark ettim. Manasızca çatalını aldı ve parmakları arasında döndürmeye başladı. "Ne gibi bir farkı varmış acaba?"

Ayaz ona bakıp öyle genişçe sırıttı ki sinirlerim bozulduğu için kahkaha atma noktasına geldim. Poyraz abi sadece benimle biraz uğraşmak istiyordu, oysa Ayaz'ın esas amacı tamamen küçük kardeşini sinirlendirmekti ve bunu hiç gizlemiyordu. "Mehmet Ergun piyasada netliğiyle tanınan

bir adamdır," diye kardeşine bir açıklama yaparken benim gözlerim Zeynep'e döndü. Belki ona zihin gücümle kocasını susturmasını söyleyebilirdim. "O kadar net bir adam ki Hare'yi ilk gördüğünde onunla evlenmek istediğine karar verip ikinci görüşünde karşısında diz çöktü."

Eh, söyleyememiştim.

Poyraz abi bu utanç verici hikâyeye küçük bir dokunuş yapmak istedi. "Hem de kocaman bir tek taş yüzükle..."

En beklemediğim darbeyse sağ tarafımda oturan kuzenimden geldi. "Hem de onlarca insanın içinde..."

Hayatımın en korkunç anlarından birisi olduğu için hafızamdan silme konusunda büyük çabalar sarf ettiğim bu hatıranın böyle acımasızca önüme serilmesine içerlerken bakışlarım Can Bora'yı buldu ve inanır mısınız, bir kere daha sırtımdan bıçaklandım. Zira sevgilim, bir adamın bana evlenme teklifi etmiş olmasına kahkahalar atmamak için dudaklarını birbirine sıkıca bastırmakla meşguldü. *Ne yani Can Bora, gidip Mehmet Ergun'u düelloya davet etmeyecek misin?*

Bakışlarımız buluştuğunda Can Bora daha fazla direnemeyeceğine karar verdi ve kahkahasını serbest bıraktı. Gülüşünün gür sesi odayı doldururken surat asmam zor olsa da başardım. Tam şu an herkese küsüp masanın altına girmek istiyordum ama beş yaşında olmadığım için bunu yapamazdım. Tek yapabildiğim, "Hepiniz cani insanlarsınız," diye mırıldanıp yerimden kalkmak ve biten çorba tabağımı mutfağa götürmek olmuştu.

Zeynep'in, muhtemelen Ayaz'ın da katkılarıyla hazırladığı akşam yemeğinden tabağıma doldurup masaya döndüğüm sırada, yerime oturmadan hemen önce bir cep telefonu sesi duyuldu. Çalan telefon konsolun üzerinde duruyordu ve ben de tam yanından geçtiğim için telefonu alıp sahibine, yani Can Bora'ya uzattım.

Biz yemek yerken hemen yanımızdaki beşiğinde uyuklayan Ayça'yı uyandırmamak için telefonu hemen cevaplayıp kulağına götürdü Can Bora. "Alo?" derken başını uzatmış yeğeninin uyanıp uyanmadığını kontrol ediyordu.

Telefondaki her kimse ona yemekte olduğunu ve daha sonra görüşebileceklerini söyleyip kapatmasını bekledim. Genelde böyle yapardı ama beklediğim gibi olmadı. Önce Bora'nın yüzündeki ifadenin ağır ağır değiştiğini fark ettim. Ânın sıradanlığının yüzüne kondurduğu sakinlik gitti, yerine çatık kaşlar ve gergin bir çene geldi.

Sonra Can Bora telefonu kulağından uzaklaştırdı, çaprazında oturan Ayaz'a uzatıp, "Senin telefonunmuş," dedi. "Annen arıyor." Bunu söyledikten sonra masadaki bütün hareketliliğin durduğu küçük bir an yaşandı. Salataya uzanmakta olan Ayaz durdu. Kaşığını ağzına götürmeye niyetlenmiş Poyraz abi de öyle. Zeynep ve ben de bir anda öylece kalıverdik. Ardından Can Bora, bu durgunluk içinde tekrar konuştu. "Sabah Ayça'nın fotoğraflarını yollamışsın. Bayılmış hepsine."

Gerginlik vücuduma hızlıca tırmanırken Ayaz'ın uzanıp telefonu almasını bekledim fakat o almadan, sadece kardeşinin yüzüne bakmayı sürdürdü. İkisinin birbirine kilitlenmiş bakışlarının ortasında Can Bora birden telefonu elinden bıraktı. Sanki ona dokunmaya daha fazla tahammül edemiyormuş gibi. Bir gürültüyle masaya düşen telefondan ince bir kadın sesi duyuluyordu. Eğer Poyraz abi olaya müdahale etmese ve telefonu alıp karşı taraftaki kadına, "Ayaz seni sonra arayacak," deyip kapatmasa bu ânın yaşattığı gerilim düşüp bayılmama sebep olabilirdi.

Telefon kapandığında Can Bora sandalyesini gürültüyle itip kalktı. Bir hışımla çıkışa yöneldiği sırada ben ancak

doğrulabilmiştim fakat Ayaz hızlı davranıp onun önünü kesti. Elini göğsüne koyup Bora'yı durdurdu. "Otur konuşalım. Lütfen."

Can Bora gergin bir kahkaha attıktan sonra göğsündeki eli silkeler gibi uzaklaştırdı. "Ya, bırak Allah aşkına," diye çıkışırken sesi normalinden daha yüksek çıkıyordu. "Ne konuşacağız?"

"Buluruz bir şeyler oğlum, geç şuraya işte."

Tek eliyle yüzünü sıvazlayan Can Bora'yı hayatımda ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Sadece öfke de değildi bu. Okuyamadığım bir şeyler vardı yüzünde ve âna müdahale etmem öyle imkânsızdı ki ayaklarıma beton döküp beni heykel olayım diye oraya dikmişler gibi hissediyordum. İki kardeş karşı karşıya dururken tek yapabildiğim nefesimi tutup beklemek ve aralarındaki bu olayın hemencecik çözülmesini ummaktı.

"Senin özel ilgi alanın beni delirtmek mi?" diye sordu Can Bora sıktığı dişlerinin arasından. "Herkesin sevgilisi pek kıymetli Ayaz Sarıcalı, senin bütün yanlışların bana mı? Konuşmak mı istiyorsun? Tamam, konuşalım. Hadi bana neden yalan söylediğini anlat. Buyur, başla lütfen. İyi çocuk Ayaz neden yalan söyledi? Çok merak ediyorum cevabını."

"Yalan söylemedim ki," dedi Ayaz. "Sen bana annemle görüşüp görüşmediğimizi sorduğunda gerçekten görüşmüyorduk."

Giydiği kazağın yakasını sıkıntıyla çekiştirirken benim canımdan bir parçayı da çekiştirdiğinden habersizdi Bora. "Öyle mi?" diye mırıldandı Ayaz'a pek de inanmadığını açık eden bir sesle. "Sonra nasıl bir mucize yaşandı peki aranızda? Nasıl kavuştunuz yeniden? Büyülü bir hikâyedir eminim."

Ayaz'ın alt dudağını ezercesine ısırdığını gördüm. Sonra bakışlarını kardeşinden kaçırdı. "Lütfen," dedi. "Lütfen bu meseleyi boş verelim ve hayatımıza bakalım. Her şey harika gidiyordu. Lütfen saçma sapan bir kavgayla bunu mahvetmeyelim."

Bora'nın yüzünde minicik bir tebessüm belirdi. Bir hayal kırıklığı tebessümü. Saniyeler boyunca hiçbir şey söylemeden abisine baktı. Sonra sesinde bir keder boğukluğuyla, "Ne zamandır görüşüyorsunuz?" diye sordu. Sakince sormuştu ama bu sakinliğin bir fırtınayı örttüğü apaçık belliydi.

Ayaz tek elini saçlarının arasından geçirirken göğsünü genişletmek için derin bir nefes aldı. Sonra, "Düğünden beri," dedi. Belli belirsiz bir sesle. "Görüşüyor sayılmayız. Ara sıra konuşuyoruz sadece." Her harfinde sesi yok olmaya daha fazla yaklaşıyordu.

Can Bora ağır ağır başını salladı. Bana seneler sürmüş gibi gelen birkaç saniyelik bir sessizliğin peşinden, "Siz hep birbirinizi seçiyorsunuz," dedi.

Ayaz'ın gözlerini kapatıp başını geriye attığını gördüm. Yutkunuşu âdemelmasının aşağı yukarı oynayışından belli olurken birkaç saniye öyle kaldı. "Kimse annesiyle kardeşi arasında seçim yapmak zorunda kalmamalı."

Bu sözün ardından Can Bora'nın gülmeye başlamasını beklemiyordum. Öyle gergin bir gülüştü ki korkmaya başladığımı hissediyordum. "Anne mi?" diye sordu. "Hangi anne ya? Anne mi o kadın? Sen annenin ne olduğunu biliyor musun? Bunlara bir cevabın var mı gerçekten?"

"Bilmiyorum," dedi Ayaz bir saniye bile beklemeden. "Bilmiyorum Bora, senin kadar ben de bilmiyorum ama elimdeki bu. Anlıyor musun? Elimde bu var. Benim elimde sadece bu var."

"Anlıyorum." Bir onaydan ziyade bir kabulleniş kelimesiydi bu. Zira hemen peşinden derin bir iç çekip, "Ben artık yokum ama. Seni uyarmıştım. O varsa ben yokum demiştim," diye mırıldandı ve kimsenin kendisini durdurmasına müsaade etmeden Ayaz'ın yanından geçip gitti.

Bir saniye kadar ne olduğunu idrak etmekte zorlandım. Başımı çevirip odada varlığını unuttuğum diğer insanlara baktığımda Poyraz abinin beyaz masa örtüsündeki bir noktayı izlemekte olduğun gördüm. Kımıldamıyordu. Yüzü ifadesizdi. Sanki burada değil gibi görünüyordu. Sanki kımıldamazsa, dikkat etmezse bu andan silinip gidecekmiş gibi davranıyordu.

Zeynep'se çoktan yerinden fırlamış, Ayaz'ın yanına varmıştı. Ellerini uzatıp onun yüzünü avuçlarının arasına aldığını gördüğümde oradaki varlığımın manasızlığı kavradım. Benim Can Bora'nın yanında olmam gerekiyordu. Burada değil.

Adımlarım kendi kendilerine can buldular. Kimseye hiçbir şey söylemeden çantamı aldım, montumu ve ayakkabılarımı giyip evden ayrıldım. Kış havasına kendimi attığımda bir an Can Bora'nın gitmiş olabileceğini düşünüp korktum. Fakat bir saniyelik bu korku, onu görüşümle sonlandı.

Buraya benim arabamla gelmiştik. Bir kaldırım kıyısına park ettiğim arabamın kaputuna yaslanmış öylece duruyordu sevgilim. Biraz gerisindeki sokak lambası onu hafifçe aydınlatıyor ve üzerine ince ince çiseleyen yağmur damlalarını aşikâr ediyordu. Orada, atıştıran yağmurun altında bekleyen bir adam gibi görünmesi gerekirdi ama her nasılsa, devrilmek üzere olan bir ağacı anımsatıyordu.

Belki de ben buraya gelmeden üstünü örttüğü o fırtına kopmuştu.

Hızlı adımlarla yanına ulaştığımda bunun korkusu yüreğimin buz kesmesine sebep olmuştu. Tam karşısında durdum. Ne demem gerektiği de kocaman bir soru işareti olarak benim karşıma dikildi. Zihnimin içi öyle karmaşık, kalbimdeki hisler öyle fazlaydı ki beni boğuyorlardı. Fakat şimdi boğulmakla uğraşamazdım.

Bir şeyler söylemeliydim. Bir şeyler yapmalıydım.

Söyleyecek kelimeler ararken kaybolunca çareyi Can Bora'ya dokunmakta buldum. Ona dokunursam burada olduğumu hissederdi ve bu her şeye yetmese bile bazı şeylere yeterdi.

Fakat tam elimi kaldırıp ona uzattığım anda Bora, "Yapma," dedi.

Titreyen, alçak bir ses. Her nasılsa ona dokunma ihtiyacım daha arttı. Elimi biraz daha uzattım.

Gözlerini kırpmadan belirsiz bir noktaya bakmakta olan Can Bora bunu fark edince, "Hare," dedi. "Yapma."

Onu dinlemedim. Yaptım. Son kelimesi öyle güçsüzdü ki yağmaya üşenen şu yağmur bile onu silip götürmeye yetmişti. Ayrıca ona dokunmam lazımdı. Doğru kelimeleri bulup söyleyemiyordum ama bir şekilde burada olduğumu söylemem gerekirdi. Burada olduğumu bilmezse üzüntüden ölebilirdim. Bu yüzden elimi şefkatle yanağına koydum.

Aynı anda Can Bora'nın ela bakışları beni buldu. Orada akmasına müsaade edilmeyen bir nehir gördüm. Önce bakışları hafifçe titredi, ardından elimin altında çenesinin kasıldığını hissettim. Hemen peşinden göz kapaklarını indirdiğinde yüzüne süzülen iki damla gözyaşından birisi elime damladı.

Fırtınanın çoktan kopmuş olmasından korkuyordum ama yanılmıştım. Fırtına ben ona dokunduğumda koptu. Kapanan gözlerinden süzülen iki damla gözyaşını sarsılan omuz-

lar takip ettiğinde telaşım beni tüketecek seviyedeydi. Düşünmekle işin içinden çıkmayacağım o noktaya geldiğimi fark edince içgüdülerimin beni yönlendirmesine müsaade ettim ve Can Bora'ya sarılıp onu kendime çektim.

Boş bir sokakta, bir yerlerde adına ahmakıslatan denen yağmurun altında Can Bora yüzünü boynuma gömdü ve ağlamaya başladı. Kollarımın arasında. Küçük bir çocuk gibi. Küçük bir çocuk olarak. Bu, Can Bora Sarıcalı'nın bir kış gecesinde, hava buz kesmişken bana sarılıp ağladığı ilk geceydi. Benim parmaklarım onun saçları arasında dolanırken, kollarım onu bütün dünyadan korumak ister gibi çevrelerken ve dudaklarımdan ismi dışında başka hiçbir şey dökülmezken ağladığı ilk gece. Zihnimin bütün köşelerini dolaşıp onun üzüntüsünü durduracak, durdurmasa bile azaltacak, hiç değilse bir parçasını benim sırtlamama yarayacak bir bilgi kırıntısı ararken kaybolduğum ilk gece.

Bir yerlerden İnci'yi bulup ne yapmam gerektiğini sormak istediğim ilk çıkmaz sokağın gecesi.

Tarihe bunu büyük bir kederle not düşerken kendimi dünyanın en çaresiz insanı gibi hissediyor ve içimden, *Son olsun*, diye dua ediyordum. *Bu geceyi böyle atlatalım ve Can Bora bir daha hiç ağlamasın. Bu sokağa bir daha hiç girmeyelim. Gecesine hiç düşmeyelim. Ne olur.*

20

Can Bora'yla aramıza her geçen saniye büyüyen bir uçurum girmişti ve ben bunun nasıl olduğunu bile anlamamıştım.

Yağmurun altında bana sarılıp ağladığı o gece onu eve bırakmam, yanından ayrılmadan önce yüzüne defalarca öpücükler kondurmam ve doğru sözleri söyleyebilmek için kendimi zorlamamla sonlanmıştı. Doğru şeyler neydi bilmiyorum. Tek söyleyebildiğim, "Beni istediğin an arayabilirsin," olmuştu. "Ne zaman istersen gelirim, tamam mı? Ben buradayım hep."

Ağzını bıçak açmadığı için bana başını sallayarak karşılık vermiş, sonrasında küçük bir öpücüğün ardından kollarımdan ayrılmıştı.

Eve gittiğimde direkt odama çıkmış ve bütün geceyi belki Can Bora arar diye uyanık geçirmiştim. Uykuya yenik düştüğüm on beş yirmi dakikalık zamanlar da sıkıntılı rüyalarla sonlanıp beni uzun bir kış gecesine esir düşürmüştü.

Kendime güvenirdim. Her zaman bir çıkış yolu bulabileceğime güvenirdim. Zekâm beni zor durumlardan kurtarırdı. Hep kurtarmıştı. Basit hesaplamalarla, doğru kurulan denk-

lemlerle çözülemeyecek bir sorun olmadığına inanırdım. Kalp kırıklıkları hariç.

Bugüne dek sürekli kendi kalbimi kırılmaktan korumaya çalışmıştım. Zannetmiştim ki doğru insanları seversem, doğru şeyleri hissetmeyi başarırsam kalbimi de ömrümce sağlam tutarım. Bunu yapmak o kadar da zor olmaz zannetmiştim. Can Bora hayatıma ilk girdiğinde ondan uzak durabilirim zannetmiştim. Ona âşık olmaktan başka yolum olmadığını gördüğümde ise bunu, yani ikimizi bir mantık çerçevesinin içine zorla sıkıştırırsam hep yan yana kalırız ve böylece hiç üzülmeyiz diye düşünmüştüm.

Çabalamıştım yani. İşin içine kalpler girdiğinde meselelerin denklemlerle çözülmeyeceğini kabul etmemek için çok çabalamıştım. Aşkın bir matematiği yoktu. Acının ve kalp kırıklıklarının da. Bunlar köşe kapmaca oynayabileceğiniz ya da kapının arkasına saklandığınızda sizi bulamayacağını bildiğiniz şeyler değildi.

Kaçamadım, saklanamadım, ne yapacağımı bilemez halde, içimde bin türlü kırıklıkla kalakaldım.

Can Bora o geceden sonra kulübe gelmeyi bıraktı. Bunu bekliyordum. Kalbimin umuda dönük pencereleri aksini istemekten çekinmese bile ayakları yere basan o güçlü tarafım Can Bora'nın artık burada çalışmadığının farkındaydı. Artık Ayaz'la görüşmek istemediğinin. Haliyle buranın önünden bile geçmeyeceğinin.

Bu yüzden o sabah kulüpteki işlerimi çabucak bitirmiş, erteleyebildiğim her şeyi ertelemiş ve bir pastaneden kahvaltı için bir sürü şey alıp Can Bora'nın kapısını çalmıştım. Kapıyı açtığında yüzüme en sahici gülümsememi kondurup ona, "Günaydın," demiştim.

Uykusundan benim çaldığım zilin sesiyle uyandığı ve gece boyunca çok da iyi uyuyamadığı epey ortada olan Can

Bora gülümsemek için çabalamıştı. Dudağının kıyısında seğiren o minik tebessümden anlamıştım bunu ama başaramamıştı.

Evden içeri girdiğimde benden duşa girmek için müsaade istemişti. Ayılması gerekiyordu. Onun duşta olduğu zamanı ikimize güzel bir kahvaltı hazırlayabilmek için kullanmış ve bunun bir şeyleri biraz olsun güzelleştirmesi için dualar sıralamıştım.

Duştan çıkıp üstünü değiştirdikten sonra ıslak saçları ve omzundaki havluyla mutfağa gelmişti. Onu öyle görünce kendimi birden yanına varmış, havluyu alıp saçlarını kurularken buluvermiştim. Can Bora bana şaşkın bir şekilde bakarak ne yaptığımı sorguladığında ise "Yine hasta olursun," diye açıklamıştım. *Zaten üzgünsün. Bir de hasta olma. İyi ol artık. Ne olursun.*

Bir dakika kadar bana müsaade ettikten sonra ellerimi tutup kendisinden uzaklaştırmış ve teşekkür etmişti. Kısa bir an göz göze geldiğimizde onu bunalttığımı hissederek geri çekilmiş ve hemen yanı başımızda hazırlanmış bir kahvaltı sofrası durmasına rağmen aç olup olmadığını sormuştum. Çayını bile çoktan doldurmuş olduğum gerçeğini kilimin altına saklayacak fırsatım bile olmamıştı.

Can Bora bana bir kere daha teşekkür ettikten sonra kahvaltı sofrasına geçmiştik. Kendimi, onun tabağını kahvaltılıklarla doldurmamak için öyle zor zapt etmiştim ki neredeyse fiziksel bir acı hisseder hale gelmiştim. Neyse ki ilerleyen dakikalarda sevgilim biraz daha açılmaya başlamıştı. Çayını yudumlayıp poğaçasını yerken bana neler yaptığımı sormuştu ve ben de kısa sabahımı detaylıca sunarak aramızdaki boşluğu muhabbetle doldurmaya çalışmıştım.

Biraz işe yaramıştı. Gergin hava yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Kahvaltının ortalarından sonuna doğru ise Can

Bora yavaş yavaş gülümsüyor, bana sataşıyor ve daha iştahlı yiyordu. Bu küçücük ilerlemenin bile kalbimi inanılmaz derece ferahlatması durumun ne kadar zor olduğunun bir özeti sayılabilirdi aslında.

Kahvaltıdan sonra Bora'yla beraber sofrayı toplayıp bulaşıkları makineye yerleştirmiş, sonra da salona geçmiştik. Aslında gitmem gerekiyordu ama gidesim yoktu. Bu yüzden cep telefonum çalana ve beni ısrarla çağıran birileri peyda olana dek kalmaya karar vermiştim.

Sofradaki muhabbetin kalanını sürdürmek için salonda da biraz çabalamıştım fakat nafile bir çabaydı. Aramızdan kahvaltı sofrasının samimiyeti ve sıcaklığı kalkınca yüz yüze gelen iki insana dönüşmüştük. O kanepenin koluna yaslanmıştı, bense tam karşısındaydım. Kendimi, "İyi misin?" diye sormaktan alıkoyamamıştım.

Can Bora da başını sallamış ve "Harikayım," demişti. *Yalancı.*

Ona daha da yaklaşmış ve çatık kaşlarımı saklamadan yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine bakmıştım. "Konuşabiliriz, biliyorsun."

Ela bakışları çok yakınımdaydı ama kilometrelerce uzağımdaymış gibi hissettiriyordu. Bana baktığında hep en kuytu köşelerimi bile görüyormuş gibi hissederdim. Bir gün öncesine kadar bu böyleydi. Oysa şimdi, ayan beyan ortada duran çaresizliğimi bile görmüyor gibiydi. "Konuşmak istemiyorum."

Elim şefkatle yanağını okşarken istemesem de başımı sallayıp, "Tamam," demiştim. "Ama eğer konuşmak istersen buradayım."

Başını sallaması bir onay mıydı yoksa bir geçiştirme mi asla emin olamamıştım. Elimde ona güvenmekten, konuş-

mak istediğinde gelip benimle konuşacağına inanmaktan, sonra da ona sıkıca sarılıp saçlarını okşamaktan başka çarem yoktu.

Yanından ayrıldığım her seferinde kalbimin bir parçasını daha onun yanında bırakıyordum. Sonra o parçalara ve o parçaların ayrılmak istemediği kişiye kavuşabilmek için her fırsatta soluğu yine Can Bora'nın evinde alıyordum. Birlikte dışarı çıkıp bir şeyler yiyor, sahilde dolaşıyor ya da çocuk parklarında oturuyorduk. Muhabbetimizin neşeli gülüşlerimle bölündüğü anların sayısı azsa bile umut vadediciydi. Yine de aramızda konuşulmayan şeylerden oluşan o koca dağı aşmaya umutlar yetmiyordu. Çabalar olmalıydı.

Korkak birisi olduğumu keşfetmiştim. Can Bora'yı kaybetmekten deli gibi korkuyordum ve bu korku, meselenin üzerine gitmeme, konuyu bir kere daha açmama engel oluyordu.

Bir de asla ne diyeceğimi bilemediğim gerçeği vardı tabii. Bir çocuğun kalbinde annesinin açtığı yaralara nasıl üflemem gerektiğini bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

Böyle geçen beş günün ardından Can Bora babasından bir telefon almıştı. Telefon geldiğinde yan yana yürümekteydik. Konuşmanın tamamını duyamasam da dinlediğim kadarıyla babasının ondan bir şeyler istediğini anlamış ve telefon kapanana dek bunun ne olabileceğini tahmin etmeye çalışmıştım.

Aramayı sonlandırdığında benim merakla dolu bakışlarımla karşılaşan Bora, "Babamın Sakarya'da bir işi varmış da," diye açıklamıştı. "Çiftlikten çıkabilecek durumda değilmiş. Benim gidip gidemeyeceğimi sordu."

Elbette Can Bora bu teklife balıklama atlamıştı. Babasının ikinci bir defa daha sorması gerekmeden motosikletine

atlamış ve İstanbul'dan ayrılmıştı. Eğer ayrılmadan hemen önce saçlarımın arasına uzun bir öpücük kondurup beni özleyeceğini söylememiş olsa gidişi beni kahredebilirdi. Fakat hem vedası hem de sık sık yaptığımız telefon görüşmeleri her şeyi biraz daha katlanılır bir hale getiriyordu.

Sakarya, İstanbul'a yakındı. Bu yüzden Can Bora hemen gider ve geri döner diye düşünmüştüm ama işinin uzadığını söylemişti. Ondan sonraki gün de Kocaeli'ye geçmesi gerekmişti ve ben ne zaman döneceğini sormaya çekiniyordum. Gelsin istiyordum. Yakınımda dursun. Fakat bir yandan da biraz uzaklaşmanın ona iyi gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

En nihayetinde elimden gelen tek şey de burada durup ona kapıyı açmak için beklemek oluyordu.

Şimdi işe gitmek için hazırlanırken aynadaki aksim oldukça mutsuz görünüyordu. Can Bora'yı özlemiştim ve her şeyin, tek bir küçük anla bu hale gelmiş olmasını kaldıramıyordum. Annem hazırlanıp kahvaltıya inmemi söylemişti ama hiçbir şey yemek istemiyordum. Hazırlanış süremi uzatabildiğim kadar uzatsam da yine vaktinde hazır olmayı başarmış olduğum için de ondan nasıl kaçacağımı bilmiyordum. Acaba ona yakalanmadan evden çıkabilir miyim diye mutfak tarafındaki seslere kulak kabarttım.

Tam bu esnada telefonuma gelen bildirim dikkatimi dağıttı. Yatağımın üzerinde duran telefonu açıp ekrandaki bildirimi görünce yüzüm güldü.

Can Bora Sarıcalı size bir fotoğraf gönderdi.

Derhal mesajı açıp fotoğrafa baktığımda ise gülümsemem daha da genişledi. Çünkü Can Bora tam olarak evimin önündeydi. Bahçe kapımızı fotoğrafa ilk bakışımda hemen tanımıştım. Gülümseyen bir fotoğrafını yollayıp altına da beni beklemekte olduğunu not düşmüştü.

Kalbimin kapılarını günlerdir uğramayan bir heyecan araladı. Derin bir nefes ciğerlerime ferahlıkla dolarken hareketlerimi hızlandırdım. Telefonumu çantama atıp aynada son defa kendime baktım. Ardından koşturarak odamdan çıktım ve kimsenin beni durdurmasına müsaade etmeden kapıya yöneldim. Portmantoya asılı montumu nasıl aldığımı ya da ayakkabılarımı nasıl giydiğimi hatırlamıyordum bile. Tek bildiğim mesajı görmemle dış kapıdan çıkmam arasında sadece iki dakika geçmiş olduğuydu.

Caddeye çıktığımda beni karşılayan manzara şahaneydi. Sevgilim adımlarımla harcanacak kadar kısa bir mesafede, park halindeki motosikletine yaslanmış, beni bekliyordu. Baştan ayağa siyah giyinmesiyle, yüzündeki küçük gülümsemesiyle ve beni bu mesafeden ısıtan ela gözleriyle âşık olduğum adam olarak karşımda duruyordu.

İçim içime sığmadığı için adımlarımı hızlandırmak konusunda durup düşünmedim bile. Acele adımlarım, koşar adımlara, sonrasında ise gerçek bir koşuşa dönüştü ve ancak Can Bora'nın boynuna sarıldığımda, o beni kucaklayıp kendine çektiğinde durabildim.

Kolları belime, benim kollarımın onun boynuna dolandığı kadar sıkıca dolandı. Sonra beni tutup ayaklarım yerden kesilince kadar kaldırdı ve hızlıca döndürerek kahkaha atmama sebep oldu. Günler sonra içimden kopup gelen ilk gülüştü. Havaya karıştığında evimin önünde olduğumuzu, camdan bakan birilerinin bile bizi görebileceğini tamamen unutmuştum.

Ayaklarım yeniden yeryüzüne değdiğinde ilk işim Can Bora'nın gözlerinin içine bakmak oldu. Bakışları hâlâ tam olarak kedersiz değildi. Yaşadığı kırgınlıkların bir kısmını göz bebeklerindeki altın parçalarda saklıyordu. Ama buradan ayrılmadan önceki haline göre çok daha sıcak bakı-

yordu. Daha tanıdık. Daha içten. Daha yakın. Yollar ona iyi gelmiş gibiydi.

Yollara çok teşekkür ediyorum. Ona iyi geldikleri ve bana geri getirdikleri için.

"Seni özledim, Kızılcık," dedi sevgilim.

"Ben de seni özledim," derken sözlerimin yetersizliği beni rahatsız etti ama içimdeki hasreti nasıl anlatacağımı bilmiyor, hislerimi hakkıyla tarif eden bir cümle kuramıyordum.

"Hımm..." Zaten yakınımdayken bana biraz daha yaklaşıp dudağımın kıyısına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Bunu telafi etmeliyiz o zaman."

Öptüğü yerde filizlenen tebessümün yüzümü ele geçirmemesi için dudaklarımı birbirine bastırdım, ardından ciddiyetle, "Etsek iyi olur," dedim. Eğer parmaklarımın saçlarının arasına karışmasını önleyebilmiş olsaydım istediğim otoriter havayı gerçekten sağlamış olurdum ama önleyemedim. *Ne yapalım, nasip değilmiş.*

"Seni işe bırakmakla başlayalım mı?"

Kısa bir an onun kulüp yakınlarına gitmeyi teklif etmesine şaşırsam da tepkilerimi kontrol altında tutmayı başardım. "İyi bir başlangıç olur, evet."

Yanağıma bir öpücük daha kondurduktan sonra kollarımın arasından sıyrıldı ve bana bir kask uzattı. "Atla o zaman."

Başta epey ön yargılı yaklaştığım motosiklet olayını her geçen gün daha çok sevdiğim için onun arkasına otururken oldukça hevesliydim. Elbette kollarımı beline dolayıp yanağımı sırtına yaslamayı da ihmal etmedim.

Günlerdir içimde sızlayıp duran o çürük diş bir anda yok oldu. Kalbimi sıkıştıran o el önce gevşedi, ardından yok

oldu. İçinde debelenip durduğum o kuytu ve sıkıntılı yerden çıkmam için Can Bora'nın bana içten bir gülümsemesi ve gerçek bir bakışı yetmişti. Üç harfe sıkıştırılan bir duygunun böyle büyük etkileri oluşunu havsalam almıyordu. Yine de bu durumdan memnundum.

Yolculuğumuz çok uzun sürmedi. Başka şartlar altında buna üzülebilirdim fakat hava öylesine soğuktu ki donan bacaklarım motorun durmasına minnettar kaldılar.

Aşağı atlayıp başımdan kaskı çıkardıktan sonra Can Bora'ya döndüm. Tek ayağı yerde, her an gitmeye hazır bir şekilde duruyordu. Buradan yaptığım çıkarım kulübün içine girmeyeceği yönündeydi. Ama bugün buraya kadar geldiyse elbet bir gün içeri de girerdi. Aceleye gerek yoktu. En azından bu meselede.

"Şu telafi işi," diye lafa girerken bazı konuların acelesi olduğunu itiraf etmeye lüzum bile görmüyordum. "Tam olarak ne zaman olacak?"

Can Bora sırıttı. "Ne zaman müsaitsin?"

Ne zaman istersen, diye düşündüm. Fakat dudaklarım, "Ajandama bakmam lazım," demeyi uygun gördüler.

"Bakıp bana haber vermelisin," dedi Bora bana ayak uydurarak. "Umarım yarın akşam boşsundur."

Yapmacık bir ifadeyle dudaklarımı büktüm. "Biraz zor gibi ama bakacağız."

Tek kaşı hafifçe yukarı kavislendi. "Şanslı adamımdır. Buna güveniyorum."

Ona cevabımı vermeden önce uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım ve hemen peşinden, "İyi şanslar o zaman," dedim.

Can Bora da bir şey söylemeye niyetlenir gibi oldu. Fakat kulübün kapısından duyduğumuz sesler dikkatini dağıt-

tı. Gayriihtiyari bir hareketle başını hafifçe çevirip kapıya baktığı saniyede yüzüne önce bir tereddüt, ardından buz gibi bir şaşkınlık yayıldı.

Bunu izlemek kalbimin korkuyla kasılmasına sebep olurken başımı onun baktığı yöne çevirdim ve bu tepkinin müsebbibini gördüm. Sarıcalı erkeklerinin annesi Semra Hanım, onu seneler önce Ayaz ve Zeynep'in düğünündeki son görüşümden bu yana hiç değişmemişti. Poyraz abiyle birlikte kulübün girişinde duruyor ve kımıldamadan Can Bora'ya bakıyordu.

Hani filmlerde camları çatlatan çığlıklar olur ya. Onlardan birini atmak istiyordum. Günlerdir çektiğim sıkıntıların nihayete erdiği şu biricik anda her şeyin yeniden tepetakla olması karşısında vermek istediğim tepki buydu. Keskin, tiz bir çığlık. Camı çerçeveyi indirmek, sonra da Can Bora'yı alıp buralardan gitmek istiyordum.

Çaresizlik ve korkunç bir üzüntüyle bakışlarımı ona çevirdim. Yüzüne yine bir daha asla bu çehrede görmek istemediğim o ifade yerleşmişti. Kaşlarını çatmış, çenesini sıkmış, bunun çizdiği o öfke tablosunun altına ise bir sürü hüzün saklamıştı. Dokunsam dağılacak gibi görünüyordu. Dokunsam dağılacağını ve burada dağılmak istemeyeceğini biliyordum.

O yüzden usulca, "Can Bora," diye fısıldadım.

Bana cevap vermedi. Bana dönüp bakmadı bile. En güzel yerinde uyanılan bir rüya gibi benden uzaklaştı. Bana sırtını döndü. Uzanıp onu tutmama yetecek zamanım olmadı. Her an gitmeye hazır duran herkes gibi gitmesi çok kolay oldu. Motoru çalıştırdı, ayağını yerden kaldırdı ve bir gürültüyle beni ardında bıraktı.

Bir motosikletin ardından koşsam da yetişemezdim. Bunu herkes bilirdi. Buna rağmen koşmak istedim. Eğer

bacaklarımda biraz derman kalmış olsa koşardım da. *Aşkın insanı nafile çabalara ikna etmesi ne gülünç, değil mi?*

İçime çöken hayal kırıklığı, hüzün ve çaresizlikle etrafıma bakındım. Semra Hanım şimdi Poyraz abiye dönmüş bir şeyler söylüyordu. Gidip onu sarsmak, sonra da bizden uzaklaşana dek itmek istiyordum ama bu haddimi aşmak olacağı için tek yapabildiğim öfkeyle bakmak, sonra da bir hışımla yanlarından geçip ofise girmek oldu.

Ofise çıktığımda aklımda tek bir soru vardı. Ne yapacaktım? Can Bora'yı bulmam gerekiyordu ama şu an onu arasam bile telefona bir yanıt alabileceğimi zannetmiyordum. Evine gidip bakmak ilk seçeneğimdi tabii ama şu an evde olduğunu da zannetmiyordum. Zaten onu bulduğumda ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. Bir insan size derdini anlatmazken ona teselli vermeniz imkânsızdı.

Düşüncelerim arasında kapımın tıklandığını işittim. Bir saniye sonra Poyraz abi içeri girdi ve bana, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Rol yapacak ya da çetrefilli cevaplar verecek halim yoktu.

"Bora'yı aradım ama açmadı. Sen arasana. Açar o zaman."

Kaşlarım hafifçe havaya kalktı. Şaşırmıştım çünkü Poyraz abinin Bora'yla aramızdakileri fark ettiğini hiç düşünmemiştim. "Açmaz," diye mırıldandım. "Yani belki açar ama..." Ama açmazsa üzülürüm diye tamamlamak istedim. Daha fazla üzülmemem lazımdı. Daha fazla üzülürsem Can Bora'ya iyi gelmem imkânsızdı.

Poyraz abi ofladı. Sonra alçak sesle bir küfür savurdu. "Ben çıkıp biraz arayayım şunu," dedi sıkıntıyla. "Sataşmasın bir yerlere."

Keşke gelip bana sataşsaydı. "Eğer haber alırsan..."

"Sana da haber veririm," diye tamamladı cümlemi Poyraz abi. Sonra ofisten ayrıldı.

Eğer hayatımın en sıkıntılı günleri sıralamasını yapacak olsam, dünyanın en güzel günlerinden biriymiş gibi başlayan bugün listenin tepesinde yer alırdı. Başlangıcında vaat ettiği tüm huzuru daha öğlen olmadan çekip almış ve saatler ilerledikçe katran kıvamında bir huzursuzluğa dönüşmüştü.

Can Bora'yı defalarca aradım. Önceleri telefon uzun uzun çalıp meşgule düştü. Sonra beni o bilindik ses karşılamaya başladı. Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor.

Poyraz abi bütün İstanbul'u dolaşıp Bora'nın gidebileceği her köşeye baksa da bir haber alamadı. Bir sürü insanı arayıp Bora'yı görüp görmediklerini sordu ama hiçbir şey çıkmadı.

Günün sonunda paramparça umutlarımı eteğimde toplayıp Can Bora'nın evine gittim. Son bir denemeydi bu. Üç kere zile bastım. Sonra kapıyı tıklatıp, "Can Bora," diye seslendim. "Orada mısın?"

Daha sert vurdum. Sonra daha sert. Can Bora'nın orada olmayışına yumruklar indirerek kapının önüne çöktüğümde eteğimdeki son umutlar da yere saçıldı ve aşikâr bir şekilde ortada duran o çirkin gerçeği kabul etmek zorunda kaldım. Can Bora gitmişti.

Hayatımın en sıkıntılı gününün en zifir akşamında Can Bora Sarıcalı, ikinci defa veda etmeden beni ardında bırakıp gitmişti.

21

Can Bora'nın kapısının önünde çöküp kalmamın üzerinden ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Dakikaları sayamamıştım. Hatta zaman mefhumum bir yerlerde kaybolmuştu. Fakat nihayetinde bacaklarımda biraz derman bulunca derin bir nefes alıp doğrulmayı başardım. Sonra bütün üzüntümü toparlayıp yürümeye koyuldum.

Arabama binip evime varmam kısa sürdü. Kendimi bir an önce yatağıma atmak ve yorganın altında iki büklüm olup bu korkunç hislerden kurtulana dek uyumak istiyordum. Uyuyan Güzel gibi senelerce uyumam gerekirdi belki de. Fakat en sonunda uyanmak için Can Bora'nın gelip beni öpmesine ihtiyaç duymayacağımı biliyordum. Sadece zamana ihtiyacım vardı. İyi olacaktım.

Kendime verebildiğim bütün tesellinin bundan ibaret oluşu üzücüydü ama sonuç olarak hâlâ ayaklarımın üstündeydim. Devrilmemiştim. Ağlamamıştım. Kapıya indirdiğim birkaç saldırgan yumruğu saymazsak abartılı bir tepki de vermemiştim. Gayet iyi baş ediyordum yani.

Kalbim kırılmıştı ve ölmemiştim. Bu bir başarı sayılabilirdi.

Arabamı güzelce park ettim. Kendime ailemle karşılaştıktan sonra doğruca odama çıkmama yetecek kadar gücü bulmam için müsaade ettim. Bir dakika sonra arabadan indiğimde bacaklarım titremiyordu. Ellerim hâlâ biraz uyuşuktu ama buna hakları olduğunu düşünüyordum. Sonuçta bomboş kalmışlardı. Bunun bazı etkileri elbette olacaktı.

Eve doğru ilerledim. Belki kimseyle karşılaşmam umuduyla zile basmak yerine kapıyı anahtarla açtım. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey salondan gelen sesler oldu. Yüzümü sıkıntıyla buruşturdum. Bugün şansın benden yana olmadığı oldukça açıktı çünkü içerisi kalabalık gibiydi ve odama geçebilmem için salonun oradaki merdivenleri kullanmam gerekiyordu. Yani içeride kim varsa onların yanından geçmeliydim. Muhtemelen onlarla konuşmalıydım da. Görgü kuralları bunu gerektiriyordu.

"Yorgunum, biraz uzanacağım."

Bunları söylersem odama çıkmam kolay olurdu. İş yerinde çok yorulduğumu düşünüp bana müsaade ederlerdi ve bunu yapabilirdim. Sadece üç kelime. Bu üç kelimeyi söyledikten sonra yatağıma kavuşabilirdim.

Ağır ama duraksamayan adımlarla koridorda ilerledim. Halihazırda açık olan kapıdan geçip salona girdim ve girdiğim anda buna pişman oldum. Zira içerisi düşündüğümden daha kalabalıktı. Abim ve Nehar buradaydı. Bahar, Feza ve Azra da. İçeri adım attığım anda hepsinin bakışları bana çevrilmişti. O an onlara selam verip yorgun olmakla ilgili bir şeyler söylemem gerekiyordu. Oysa ben donup kalmıştım.

Abimin omzuna başını yerleştirmiş Nehar'la göz göze geldiğimde öylece kalıvermiştim.

Dudaklarımı nasıl açacağımı bilmiyordum. Neden gözlerimin dolduğunu da. İçimde titreyen bir şey vardı ve ben onu

durduramıyordum. Karşımda abim ve arkadaşlarım durup merakla bana bakarken nefes bile alamıyordum.

Her zaman gurur duyduğum ve övünçle bahsettiğim o güçlü irademin bir anda tuzla buz oluşu küçücük bir andan ibaretti. İnsanlara ardından baktığım o görünmez ayna bir anda parçalandı, sonra da ayaklarımın ucunda birikti. Beni saklayacak hiçbir şey kalmadığında ne yapacağımı bilememenin korkusu her yanımı kuşattı. İlkel bir güdüyle saklanmak için ellerimle yüzümü kapadım ve dayanamayıp ağlamaya başladım.

İnsanlar benim ağladığımı sanırım en son ilkokula giderken görmüşlerdi. O yüzden aniden odaya yayılan telaşa şaşırmam saçma olurdu. Abimin bir saniye içinde tam yanımda bitişine ve beni kollarının arasına alışına şaşırmazdım. Herkesin bir anda etrafıma üşüşmesine de. Beni şaşırtan şey dudaklarımdan kopan hıçkırıklar ve boğazımda düğümlenen nefeslerdi. Titreyen omuzlarımdı. Abimin telaşla bölünen kelimelerini cevapsız bırakışımdı.

Beni şaşırtan şey etrafımdaki herkesi unutup kendimi gözyaşlarına bırakışımdı. Başımı abimin göğsüne yaslayıp içli içli ağlayışımın ne kadar sürdüğünden haberim yoktu. Bir süre sonra herkes ne olduğunu sormayı bırakıp sakinleşmemi beklemeye başlamıştı ki bu kesinlikle doğru bir karardı. İşe yaramıştı. Zamanla hıçkırıklarım seyrekleşmiş, omuzlarımın titremesi azalmıştı. Yanaklarıma doğru süzülen gözyaşlarımı durduramasam da derin bir nefes alıp tekrar konuşabilecek kadar sakinleşmiştim.

Doğrulup abimden biraz uzaklaştığımda ilk karşılaştığım şey onun endişe ve korkuyla dolu mavi bakışları oldu. "Hare," derken ne kadar zorlandığını biliyordum. Yine de sessiz kalmıyor, benimle konuşmaya çalışıyordu.

Soru sorma çabasına girmesine fırsat vermeden, "İyiyim," dedim. "İyiyim, sadece..."

"Sadece ne?" diye abimin sorusunu dillendiren Nehar'dı. "Korkutma bizi kızım. Ne oldu?"

Onlara bugüne kadar hiçbir şey anlatmadığım için olan biteni nasıl özetleyeceğimi bilemedim. Ne söylemem ve nereden başlamam gerektiği, içinden çıkamayacağım bir karmaşaya dönmüştü. Bir süre bu karmaşayla boğuştum ve en sonunda her şeyi en yalın haliyle söylemeye karar verdim. Titreyen dudaklarımdan bir fısıltı şeklinde çıkan kelimelere bir damla gözyaşı eşlik etti. "Can Bora gitti," dedim. "Beni bıraktı."

Kısacık bir sessizlik oldu. Sonra Azra, "Can Bora ne alaka ya?" gibi bir soru yöneltti ortalığa. Herkesin aklındaki soru buydu muhtemelen.

"Bir alaka var demek ki," diye fısıltıyla ikizini dürten Feza oldu. "Sonra kurcalarsın o kısmı."

Ben tekrar ağlamaya başladım çünkü söyleyecek bir şey bulamamıştım ve ağlamanın iyi geldiğini keşfetmiştim. Daha rahat nefes almamı sağlıyordu. İçimde biriken o şeyleri biraz olsun dışarıya atmama vesile oluyordu. Zaten taşmış olmanın taşacak gibi hissetmekten daha iyi olduğunu kim bilebilirdi ki?

O andan sonra inanılmaz bir şefkat çemberinin içine alındım. Bahar mutfaktaki büyük bitki çayı köşemizden farklı farklı üç fincan çay demleyip bana getirdi. Nehar önüme bir sürü çikolata yığdı. Azra üç dakikada bir herhangi bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu ve abim endişeli bakışlarını bir saniye bile üzerimden ayırmadı.

Bunun bana bir miktar iyi hissettirdiğini söyleyebilirdim. Fakat bir noktada bu ilgi üzerime bir ağırlık gibi gelmeye başladı. Herkes iyi hissetmem için bir şeyler yapıyor ama bu

sırada gözlerindeki o soru dolu bakışları da engelleyemiyorlardı. Hele Nehar'ın, olan biteni bir an önce anlatmam için çıldırdığının farkındaydım. Fakat henüz ben bile olan biteni tam olarak kavrayabilmiş değildim.

Biraz yalnız kalmam gerekiyordu. Her şeyi sindirmem gerekiyordu. Uyuyan Güzel olmam gerekiyordu.

Bu yüzden onlardan müsaade isteyip odama çıktım. Beni durdurmak istediklerini biliyordum ama durdurmadılar. Buna minnettar bir şekilde yatağıma uzandığımda ilk bir dakika her şey güzeldi. Sonra Can Bora'nın yokluğu bütün ağırlığıyla üzerime çöktü. Kalbimin bu ağırlıkla ezildiğini hissettim. Tavana bakan gözlerim bir saniye içinde azgın nehirlere döndü ve taşmaları hiç uzun sürmedi.

İçim ihtimaller cehennemiydi. Can Bora'nın gittiğine inanıyordum ama gitmemiş olma ihtimali de bu inancın yanında durup umutla gözlerimin içine bakıyordu. Onun umuduna kanarsam ve yarın sabah uyandığımda hâlâ Can Bora'yı göremezsem aynı acıyı yine yaşardım. Bu yüzden o gözlere bakmıyordum. Kalbim o kadar acıyordu ki bunu bir daha asla tekrar yaşamak istemiyordum.

Bundan sonra ne olacağını sorduğumda ise karşımda buna cevap verecek bir muhatap göremiyordum. Benim bir cevabım yoktu. Ne olacağını bilmiyordum. O büyük üzüntünün altında ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Kızgın mıydım? Kırgın mıydım? Hayal kırıklığına mı uğramıştım?

Her bir soru işareti zihnime bir kanca gibi saplanıyor ve bana somut bir ağrı olarak dönüş yapıyordu. Bütün gecem bu ağrıyla, cevabı bulunmaz sorularla ve gözyaşlarıyla geçti. Bir ara güneşin doğacağına dair inancım bile zayıflamıştı ama en nihayetinde bu kadar dramatik olmaya gerek yoktu. Sabah olmuş, güneş doğmuş ve Uyuyan Güzel olmanın zannettiğim kadar kolay olmadığı ortaya çıkmıştı.

Kalbe dair her konuda bu kadar yanılmak zorunda mıydım?

Yatağımdan çıkıp bir duş aldıktan sonra kendimi aşağı inmeye ikna etmem epey uzun sürmüştü. Eğer terk edildiği için hayattan vazgeçmiş bir kadın durumuna düşmeyi gururuma yedirebilseydim günlerce odamda yaşayabilirdim ama dışarıdan böyle görünmek istemiyordum. Kimse içimi bilmeyecekti ve herkes gördüğüyle karara varacaktı. Bu da beni rol yapmaya itiyordu. Aşk acısı çekmenin erkekleri ezdiğini hiç görmemiştim ama eğer kadınsanız, isminizin önündeki güçlü sıfatını en ufak şey bile çizeceği için aşk acınızı da ayakta çekmek zorundaydınız.

Bu yüzden her sabah olduğu gibi hazırlandım ve alt kata indim. Ev yine kalabalıktı. Bu sefer Zeynep ve Ayaz da buradaydı. Feza eksikti ama onun yerini Efe almıştı. Sanki bir pazar sabahındaymışız gibi özenle hazırlanmış kahvaltı masası mutfağa değil de salona kurulmuştu. Beni gören herkes gülümsedi. Babam hariç. Onun yüzünde örtmeye çalıştığı öfkeli bir ifade vardı. Bu ifadenin ne olduğunu biliyordum. Can Bora'nın ortalardan kaybolduğuna biraz rahatlamıştım, zira bulunabilecek olsa babam onu mutlaka bulurdu. Bunu anlamak için ona şöyle bir bakmanız yeterliydi.

"Günaydın güzel kızım," dedi annem geniş bir tebessümle. "Senin için taze portakal suyu sıktım. Hadi, sofraya geç."

Geçemezdim. Gerçekten bu kalabalıkla baş edecek kadar gücüm yoktu ama buradan nasıl sıyrılacağımı da bilmiyordum.

Ben cevap vermeden öylece kaldığımda imdadıma abim yetişti. "Ne var biliyor musun?" dedi herkesi aşıp yanıma gelirken. "Biz kahvaltıyı seninle dışarıda yapalım, baş başa. Seni çok sevdiğin o kahvaltıcıya götüreyim. Ne dersin?"

İtiraz etmek isteyenleri görebiliyordum. Bu zincirin başını babam çekiyor, Nehar Erarslan hemen peşinden onu takip ediyordu. Fakat anlayışlı insanlar olmanın zor tarafı bu itirazları bastırmaktı işte. Bu yüzden ağızlarını açıp tek kelime etmediler. Ben de abime başımı sallayarak cevap verdim. Hazırlanmak için benden müsaade istemesinin ardından Ayaz'a döndüm ve bir dakika konuşup konuşamayacağımızı sordum.

Ayaz, Zeynep'in ona attığı kısık bakışlar eşliğinde yanıma geldi. Ondan Can Bora'nın evinin anahtarını istedim çünkü oradan almam gereken bir şeyler vardı. Ayrıca terk edilen bir tek ben değildim. Kral da terk edilmişti ve birinin onu beslemesi gerekiyordu.

Abim Ateş Arıkan bir süper kahraman olduğu için ben daha Ayaz'la konuşmamı bitirmeden salona geri dönmüştü bile. Saniyeler içinde beni kalabalıktan çekip çıkardı. Birlikte arabaya bindiğimizde ise radyodan sakin bir müzik açıp hiçbir şey söylemeden yola koyuldu. Onun için sessizliğin ifade ettikleri çok büyüktü. Bazı şeyleri ifade edememenin yükünü de anlıyordu. O yüzden asla üstüme gelmeyeceğini biliyordum.

Kahvaltı yapacağımız mekâna kadar bu şekilde yolculuk etmek beni gevşetti. İstanbul hemen yanımdan akıp geçerken, yolda yürüyen insanlara, yanıp sönen trafik ışıklarına bakarken biraz duruldum. En sonunda arabadan inip mekâna girdiğimizde ise abimi bu sessizlikten kurtarmaya karar verdim.

Garson siparişimizi aldıktan hemen sonra, "Biz bu ailenin uslu çocuklarıyız," dedim. "Sessiz sakin Ateş ve akıl küpü Hare. İkimizin de gidip birer serseri bulması komik değil mi?"

Abim güldü. Çok keyifli bir gülüş değildi. Sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Can Bora Sarıcalı..." Sesi şüphe doluydu. "Fazlasıyla şaşırdığımı itiraf etmek zorundayım."

Hafifçe omuzlarımı silktim. "Herkes şaşırdı sanırım."

Bir süre bir cevap vermeden yüzüme baktı. Bakışlarında yumuşak bir renk vardı. Sanırım ne kadar üzgün olduğumu anlamaya çalışıyordu. Yine aniden ağlamaya başlayıp başlamayacağımı...

İçini rahatlatmak için, "İyiyim," dedim. "Gerçekten. Böyle endişeli bakışlar atmana hiç gerek yok."

Bana inanmıyormuş gibi tek kaşını yukarı kaldırdı. "İyi olmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. Bunu beklemiyordum. "Üzülmek ve ağlamak insani şeyler. Elbette bunları yaşamanı istemem ama bastırmanı da istemem."

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve saniyeler önce garsonun önüme bıraktığı bir bardak çaya baktım. "Bir yolunu bulacağım," derken ona mı yoksa kendime mi güvence verdiğimi bilmiyordum. "Şu an tek istediğim insanların benden bir şeyleri anlatmamı isteyip durmaması. Her şeyi önce kendime açıklayabilmem gerekiyor."

Abim masanın üzerinden uzanıp parmaklarıyla yanağımı kıstırdı. Bu tuhaf bir sevgi gösterisiydi ve çocukluktan beri böyleydi. "Kimse sana bir şey sormayacak, söz veriyorum."

Ateş Arıkan'ın verdiği sözlere inanmak kolaydı. Bu yüzden gülümsemekte tereddüt etmedim. Bu sırada önümüze tamamen serilmiş olan kahvaltımız bana artık konuyu kapatabileceğimizi ve karnımızı doyurma kısmına geçebileceğimizi düşündürdü. Çok aç olduğumu söyleyemezdim. Fakat bir şeyler yiyecektim. Sonra işime gidecektim. Her zaman nasıl yaşıyorsam öyle yaşamaya devam edecektim. Can Bora'ya dair soru işaretlerimi ve kalp kırıklıklarımı görebildiğim kadar görmezden gelmeyi seçiyordum çünkü şu

an bunlarla nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim sabit duramayacağımdı. Sabit durmak istesem de bunu yapamazdım.

Abimle kahvaltımız çok uzun sürmedi. Kendimi zorladım ve yiyebildiğim kadar yedim. İki bardak çayın ardından da bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim. Abim beni işe bırakmayı teklif etti. Fakat ben işe gitmeden önce Can Bora'nın evine uğramak ve Kral'ı beslemek istiyordum. Bu hayvanla ilk tanıştığımda günün birinde kader arkadaşı olacağımızı aklımın ucundan dahi geçirmezdim fakat şu an kendimi ona oldukça yakın hissediyordum.

İyi olacağıma onu ikna etmek için yaklaşık beş dakika harcadıktan sonra abimin yanından ayrıldım ve bir taksi çevirdim. Can Bora'nın adresini verdikten sonraki dakikaları tamamen derin nefesler almaya çalışmakla geçirdim ama ne yaparsam yapayım kalbimin içindeki o ince sızıyı geçirecek bir nefes alamıyordum. Gözlerimin boşluğa bakarken dolmasını engelleyemiyordum.

Taksiden indiğimde ve apartmanın girişinde durduğumda içeri girmekten son anda vazgeçmeye çok hazırdım. Alacaklarım bekleyebilirdi. Daha sonra halledebilirdim. Fakat Kral tam olarak ne kadar aç kalabilirdi bilmiyordum. Can Bora onu en son ne zaman beslemişti bilmiyordum. Bunca olan bitenin içinde bir de akrebin yasını tutmayı hiç istemiyordum.

Merdivenleri çıktım. Ayaz'dan aldığım anahtarla kapıyı açarken bu kapının ardında beni karşılayacak hayaletlerden biraz korkuyordum. Bu yüzden almaya çalıştığım derin soluk ciğerlerime titreyerek ulaştı.

İlk adımım en zoruydu ama attım. İkincisi daha kolaydı. Evin beni boğan sessizliğinde çınlayan üçüncü, dördüncü, beşinci adım... Derken loş koridoru tüketmiş ve üzüntüden bayılmamıştım. Salona girdiğimde ilk işim Kral'ın akvar-

yumuna doğru ilerlemek oldu. Cam akvaryumun tepesinden baktığım birkaç saniye boyunca hâlâ canlı olup olmadığını anlamakta zorlandım. Kımıldamadığı zamanlarda başka herhangi bir yaşam belirtisi de göstermeyen garip bir hayvandı.

Uzanıp ona dokunmayı hayal bile edemediğim için akvaryumun yanında duran yeme –içeriğini düşünmemek için fazlasıyla gayret ederek– uzandım. Onu beslemek için bırakılmış küçük pencereyi açtıktan sonra akvaryuma biraz yem döktüm. Bir akrebin ne kadar yerse doyacağını kestirmek de zordu tabii. Göz kararı belirlediğim miktarın yeteceğini umdum.

Akvaryumundan çıkmaması için penceresini düzgünce kapattığıma emin olmamın hemen ardından Kral'ı besleme işi bitti. Kısacık sürmüştü. En fazla bir dakika kadar. Bundan sonra ne yapacağımı bilemeyerek etrafa bakındım.

Ev hâlâ son bıraktığım gibi görünüyordu. Birkaç sabah önce Can Bora'yı yanağından öptüğümdeki gibi. Alnını alnıma yaslayıp, "Seni seviyorum Kızılcık," dediğindeki gibi.

Bu aynılığın teselli veren bir yanı vardı. Her an Can Bora içeriden gelecek ve yüzünde haylaz bir gülüşle beni sinirlendirmeye çalışacakmış gibi hissettiriyordu. Hissettiğim diğer tüm kötü şeylerin yanında bu gerçeklikten uzak duygu beni biraz yatıştırıyordu. Kimsenin şu kapıdan içeri girmeyeceğini biliyordum. Buna rağmen böyle hissetmeye hiç direnmiyordum.

Adımlarımı koltuğa doğru ağır ağır ilerletirken sehpanın üzerinde unuttuğum kol saatimi hatırladım. Saat takmayı sevsem de bunaldığım anlarda çıkarıp bir yerlere koyuyordum. Sonra da koyduğum yerde unutuyor, eksikliğini ancak dışarılarda bir yerlerde bakacak saat aradığımda fark ediyordum.

Can Bora'nın aksine saatim hâlâ bıraktığım yerdeydi. Onu almak için eğildim ve bu sırada gözüme bir şey çarptı. Normalde asla yadırgamayacağım bir manzaraydı bu. Can Bora'nın cep telefonunun orta sehpanın üzerinde, bir çerez kâsesinin yanında duruşu. Fakat sahibi ortalarda olmadığı için beynim bu görüntünün mantıksızlığını çabucak yakalamıştı.

Saati boş verip cep telefonuna uzandım. Açma kapama düğmesine bastım fakat telefonun şarjı bitmiş olmalıydı ki açılmadı. Kaşlarım şüpheyle çatılırken içimde inanılmaz bir rahatsızlık hissi boğazıma kadar tırmanıyordu. Can Bora beni almaya geldiğinde cep telefonu yanındaydı, bana fotoğraf atmıştı. Demek ki kulübün önünde annesiyle karşılaştıktan sonra eve gelmişti. Bu mantıklıydı. Fakat evden apar topar, cep telefonunu unutacak kadar hışımla çıkıp gitmesi mantıksızdı. Sonuçta burada onu durduracak kimse yoktu, değil mi? Üstelik kimseyi aramak için olmasa bile bir yerlerde yol, iz bulmak için cep telefonunu kullandığını biliyordum. Yanına alması gerekirdi.

Nefesim gırtlağımda düğümlenirken doğruldum. Adımlarım hızlıca can buldu ve etrafı karıştırmaya başladım. Ne aradığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ne görmem gerektiğini bilmiyordum. Fakat Can Bora'nın çalışma masası olarak kullandığı masaya ilerlerken kendimi bir şeyler bulacakmış gibi hissetmekten alamıyordum. Her tarafından kablolar sarkan dizüstü bilgisayarı buradaydı. Etrafında harddiskler, bazı bilgisayar parçaları, kitaplar ve kalemler yayılmış vaziyetteydi. Şu aralar okuduğunu bildiğim başka bir kitap da masanın üstündeydi. Dibinde kahve lekesi kalmış bir kupa da öyle. Bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu. Fakat bilgisayarın yanında duran ve kablo karışıklığı yüzünden ilk başta göze çarpmayan bir şey daha vardı ve uzanıp elime alana dek bunun gerçek olduğuna inanamamıştım.

Oysa gerçekti ve parmaklarımın arasındaydı.

Can Bora'nın anahtarlığı.

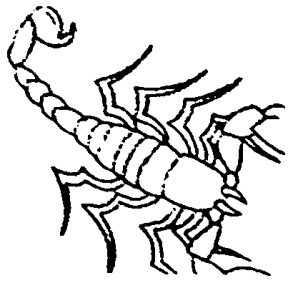
Omurgamdan aşağı buz gibi bir his hızla yayılırken çantamı kaptım ve koşarcasına dış kapıya yöneldim. Merdivenleri ikişer ikişer atlayıp indikten sonra apartmanın kapısından çıktım. Apartmanın kapısı sokağa açılıyordu. O yüzden buralarda araba ya da motosiklet park edecek yer bulmak sıkıntılıydı. Can Bora motosikletini her zaman apartmanın yan tarafındaki küçük açıklığa park ederdi. Diğer insanlar da arabalarını genelde oraya koyarlardı.

Koşar adımlarla o tarafa ilerlediğimde sabah saatlerinde olmamızın avantajıyla çok az araba olduğunu gördüm. Bu yüzden biraz ilerledikten sonra aradığım şeyi görmek çok kolay oldu. Can Bora'nın Harley Davidson'ı buradaydı. Tam olarak on adım ötemde duruyordu. Anahtarları ise elimdeydi.

Zihnimi kaplamak için bütün delilleri görmemi bekleyen o malum farkındalık kafamın içinde bir bomba etkisi yaratarak patladı. Can Bora gitmemişti.

Maalesef buna biraz bile sevinemedim. Zira hemen peşinden gelen farkındalığın zehirli bir etkisi vardı. Can Bora gitmemişti ama ortalarda yoktu çünkü başına bir şey gelmişti.

Beni terk ettiğini zannettiğim sevgilimin başı dertteydi ve içimden bir ses, bunun küçük bir dert olmadığını söylüyordu.

22

CAN BORA

"Senin yüzünden başıma neler geldi, biliyor musun lan it? Âlemin maskarası oldum, maskarası!"

Bağırarak söylenen bu sözler ağrıyan başıma birer mermi gibi saplanıyordu. Sol gözümü aralama gayretim boşa giderken henüz kapanmamış olan sağ gözümle karşımdaki adamın öfkesinde bir azalma olup olmadığını ölçmeye çalıştım. Beni dövdükçe ya da daha doğru bir tabirle, beni çam yarması adamlarına dövdürdükçe biraz yumuşaması gerekmiyor muydu? Anladığım kadarıyla gerekmiyordu çünkü herif her nasılsa beni karşısında bulduğu andan daha öfkeli görünüyordu. Eğer görüşümde bir bozulma yoksa adam kıpkırmızı kesilmişti ama bu konuda tam emin olabildiğim söylenemezdi.

Ona benim sadece bir aracı olduğumu açıklamaya çalışmıştım. Mahvoluşunun asıl sorumlusunun ben olmadığımı. Bu işi parayla yaptığımı. Yapmak zorunda kaldığımı. Fakat kendisi, bana bu iş için para ödeyenlerden intikam alabilecek imkânlara sahip değildi anladığım kadarıyla. O yüzden elindekiyle yetiniyor ve bütün öfkesini benden çıkarıyordu.

Bu adama ne yapmıştım? Akıllardaki soru bu olmalıydı. Esasında ben bu adamı tanımıyordum bile. İsminin Akif olduğunu biliyordum ve iyi bir adam da değildi. Ona dair bildiklerim bundan ibaretti. Peki, neden bana bu kadar kızgındı? Çünkü onun çok korunaklı olmayan kişisel bilgisayarına sızıp bilgisayarındaki her şeyi onu hiç sevmeyen bir başka kötü adamla paylaşmıştım. Açıkçası bunu yapmamın tek sebebi paraydı. İnci'nin ameliyatı için gerekli olan o son parayı bulmak için gözümü karartıp daldığım bir işten ibaretti.

Gözüm şu an bundan biraz şikâyetçi olsa da o zaman için başka bir çözüm yolu görememiştim. Para lazımdı. Hemen lazımdı ve ben en iyi bildiğim işi yapıp o parayı bulmak zorundaydım. Bunu yaptığıma pişman mıydım? Asla. Fakat içine düştüğüm bu durumdan memnun da değildim. Sanırım kimse öldüresiye dövülmekten memnun olmazdı.

"Hem bütün işlerimi baltaladın hem de beni itin köpeğin diline düşürdün şerefsiz!"

Sözlerinin bitiminde karın boşluğuma geçirdiği yumruk nefesimi kesti. Öksürerek iki büklüm olurken bu işkencenin ne zaman biteceğini merak etmeye başlamıştım. İçimde hâlâ buradan sağ çıkabileceğime dair minicik bir umut vardı. Belki beni yeterince hırpaladığına kanaat getirirse bana acıyıp gitmeme izin verirdi.

Vermesini umuyordum. Hayatımda ilk defa gidecek bir yerim varken gidememekle sınanmak istemiyordum. Tam bir evim olmuşken.

Tek eliyle çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdığında fazlasıyla bulanık gören sağ gözümle ona baktım. Konuşmak istemiyordum. Konuşmak canımı acıtıyordu ama yine de kendimi zorlayıp, "Bir yıl oldu," dedim. "Bu zamana kadar bunu aşman gerekirdi Akif. Bu hiç sağlıklı değil."

Karnıma ikinci bir yumruk yediğimde konuşmanın pek de iyi bir fikir olmadığına kanaat getirdim.

"Bir yıldır her gece seni geberteceğim günü düşünüyorum ulan."

Üçüncü yumruktan hemen önce gelen bu bildiri, başka şartlar altında beni eğlendirebilirdi. Akif'e bunun kulağa çok romantik geldiğini söyleyebilirdim. Bu da muhtemelen dördüncü bir yumruk yememe sebep olurdu. O yüzden belki de bir öksürüğe tutulmuş olmamın iyi bir tarafı da vardı. Çenemin, başıma daha fazla bela açmasını önlüyordu.

Her şeyin nasıl bu noktaya geldiğini düşündükçe okkalı bir küfür savurmak istiyordum. Bu işi alıp Akif'e bulaşırken onun böyle bir manyak olduğundan haberim yoktu. Tek bildiğim biraz belalı bir adam olduğuydu. O zamanlar bunu hiç umursamamıştım. Böyle depolara adam kaldırma sahnelerinin yalnızca filmlerde yaşandığına çok emindim. Başımın derde gireceğini hiç düşünmemiştim. Sonra bir bakmıştım ki peşimde adamlar var ve beni yakalamaya çalışıyorlar.

İşlerin ciddileşmeye başladığı bu noktada biraz akıllıca davrandığımı ve bu konuya bir çözüm aradığımı düşünebilirdiniz. Mantıklı insanlar böyle yapardı ama İnci'nin beklenmedik ölümü bende mantık falan bırakmamıştı. Akif'i bir kez bile aklıma getirmemiştim.

En yakın arkadaşımın mezarı başında geçirdiğim günlerin birinde ya da biraz olsun kafamı toplayabilmek için rotasız bir şekilde ilerlediğim o yolların bir köşesinde nasıl olup da Akif'in adamlarıyla karşılaşmamıştım bilmiyorum. Belki rotamın belirsiz oluşu izimi kaybettirmeme yardımcı olmuştu, belki de Akif o sırada başka belalarla uğraşıyordu. Şanslı olduğumu söyleyebilirdim. Eğer ki Akif beni olabilecek en yanlış zamanda bulmuş olmasaydı...

O benim peşime düşmeyince ben de onun varlığını unutur gibi olmuştum. Ara sıra aklıma gelse de ses seda çıkarmadığı için artık bu işten vazgeçtiğini, hayatında daha önemli sorunlar olduğunu düşünmüştüm. Ya da ne bileyim, uslanıp bir aile kurduğunu falan...

Oysa Akif beni aramaktan hiç vazgeçmemişti. Sürekli yollarda olduğum zamanlar benim izimi sürmekte zorlansa da aylarca İstanbul'da kalışım ona yeni bir kapı açmıştı. Beni yeniden bulmuştu ve bu defa kovalamasına bile gerek kalmamıştı. Gelip kapımı çalmıştı. Ben de ona kapıyı açmıştım. Sonra hatırladığım ilk şey karanlık ve soğuk bir yerde uyandığımdı, üstelik sol gözüm fena halde zonkluyordu.

Eğer Akif tek başına olsa buradan sıyrılmanın bir yolunu belki bulurdum ama sağımda ve solumda dikilen iki çam yarması kollarımı bırakmayı geçin, tutuşlarını gevşetmiyorlardı bile. Çırpınmak yalnızca kollarımın acımasına sebep oluyordu.

Nefes alış verişim biraz kolaylaştığında tekrar doğruldum. Sağ gözümü yine Akif'e çevirdim ve "Beni öldürecek misin?" diye sordum.

Net bir cevap alırsam bazı şeylere karar vermem kolaylaşır gibi gelmişti.

Akif karşı karşıya geldiğimiz andan beri ilk defa güldü. "Aslanım, sen beni salak mı zannettin? Seni sağ bırakayım da gel, bir daha bana sataş, öyle mi?" Sorusuna cevap beklemeden bir kahkaha daha attı. "Komik çocuksun bak. Yazık olacak."

"Peki," dedim saniyeler önce öleceğimi öğrenmemiş gibi. "Ölmeden önce bir dilek hakkım olacak mı?"

"Yoo," dedi Akif düz bir sesle. "Peri annen miyim oğlum ben senin? Neden dilek hakkın olsun?"

Mantıklıydı ama yalnızca şansımı denemek istemiştim.

Dik tutmakta zorlandığım başım tekrar öne düşünce Akif bir adım atıp yanıma yaklaştı. "Merak ettim, ne dileyeceksin bakayım? Söyle."

Akif'in ömrü boyunca herhangi birine acıdığını ya da merhamet ettiğini zannetmiyordum. O yüzden kalbini yumuşatabileceğime dair derin umutlarım yoktu ama diyorum ya, tek derdim şansımı denemiş olmaktı.

"Birine bir mesaj bırakmak isteyecektim."

Akif kısa bir an sessizce durdu. Sonra, "Kime?" diye sordu.

Ona Hare'nin adını verecek kadar çıldırmamıştım. Bu yüzden sadece, "Beni yanlış anlamış birisine," demeyi seçtim.

"Neyini yanlış anladı?" Sorusunu sorduktan sonra keyifle güldü. "Gerçi senin doğru anlaşılacak bir tarafın yok ya."

Önce cevap vermedim fakat sonra Akif tekrar çenemi kavrayıp başımı kaldırınca benden bir şeyler duymayı beklediğini fark ettim.

"Çekip gittim zannedecek," dedim sıkıntıyla. "Öyle olmadığını bilsin isterdim."

Akif uzun bir süre şey söylemeden suratıma baktı. Sonra hıhlayarak çenemi bıraktı. "Senden kurtulmanın en güzel yanı da bu," derken öfkesi tamamen keyfe dönüşmüştü. "Arayanın soranın olmayacak. Bir yokuşun dibinde bulduklarında da su testisi su yolunda, diyecekler. Benim peşime düşen olmayacak. Sen nasıl benim hayatımı mahvettikten sonra paranı alıp yoluna baktıysan ben de aynı öyle yapacağım."

Doğru söylediğini bilmek boğazımı, kollarımı tutan adamlardan daha sıkı kavrayıp beni nefessiz bırakıyordu.

Gerçekten de kimse beni aramayacaktı. Evsiz yaşamıştım ve evsiz ölecektim. Bunun bir son olmasını elbette kabul edebilirdim. Fakat böyle olmasını kabul edemiyordum. Hare'nin hayatında bir hayal kırıklığıyla noktalanmayı içim almıyordu. Beni adi bir serseri olarak hatırlayacak olmasını kaldıramıyordum.

"Ne uzatıyorsun o zaman?" dedim bunun öfkesiyle. "Öldüreceksen öldürsene."

"O kadar kolay değil," dedi Akif sakince. "Ben bir senedir sürünüyorum. Sen de sürün biraz."

Bunu söyledikten sonra hafifçe geriledi ve sert bir yumruğu yanağıma indirdi. Acı beynime bir yıldırım gibi düşerken dudaklarımdan bir çığlık bile dökülmedi. Bir sonraki darbe de daha bunun acısı dinmeden geldi. Neyse ki üçüncü yumruğun ardından bir karanlık gelip üzerimi örttü ve bana az da olsa bir dinginlik bahşetti.

Tekrar kendime geldiğimde her yanım sızlıyordu ve soğuk bir zemin üzerinde yatıyordum. Epey uzaklardan bazı sesler duyar gibiydim ama tam olarak çözemiyordum. İşin aslı, hâlâ yaşıyor oluşumun hafif şaşkınlığı vardı üzerimde. Bir kere daha gözlerimi açabilmeyi hiç beklemiyordum. Hoş bir sürpriz olmuştu bu.

İkinci şanslara inanırdım. Üçüncülere de. Bilirsiniz, hiçbir zaman ilk şansını adam akıllı değerlendirebilen bir adam olmamıştım ve bu yüzden her zaman daha fazlasına ihtiyaç duymuştum. Tekrar kendime gelişimi, yani hâlâ ölmemiş oluşumu ikinci bir şans gibi değerlendirmeye karar verdim. Eğer hâlâ hayattaysam, kaçmak için bir yol da bulabilirdim. En azından denerdim. Şu noktada kaybedecek fazla bir şeyimin kalmadığı ortadaydı.

Önce bir dakika kadar kendime güç toplamak için izin verdim. Bu sırada zihnimdeki bulanıklığı aşıp etrafımdaki

seslere odaklanmaya çalıştım. Sesler bir duvarın arkasından geliyor gibiydi. Boğuk ve belli belirsiz. Fakat dikkatle dinlediğimde bazı şeylerin anlaşılabildiğini fark ettim.

Nefesimi tutup dinlediğimde birinin, "Uyanmaz daha," dediğini işittim. Yani yanlış anlamadıysam böyle diyordu. Gün aymaz daha diyor da olabilirdi ama bunu pek mantıklı bulmamıştım.

"Uyanmaması hayrına olur," diye cevap verdi bir diğeri. Benden bahsettiklerini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Patron gelene kadar burada mı tutacağız?"

Eğer yapabilsem sırıtırdım ama yapamadım. Demek Akif ortalarda yoktu. Bu bana az da olsa bir özgürlük sağlıyordu, zira dışarıdaki adamlar benim uyanacağıma dair inançlarını yitirmişken başımda nöbet tutmazlardı. Bu da bana bir ihtimal kazandırırdı. Minicik bir yaşama ihtimali.

Gözlerimi açtım. Yani en azından birini. Etrafı görmeye çalıştım. Temiz bir görüşüm yoktu ama bolca makinenin olduğu eski bir fabrikanın içinde olduğumu tahmin ediyordum. Etrafta hiç kapı göremiyordum ve bütün pencereler benim boyumdan çok yüksektelerdi. Bu haldeyken onlardan birine tırmanmam imkânsıza çok yakındı.

İnlememek için tüm gücümü kullanarak doğruldum. İki ayağım üzerinde denge kurabilmenin bana en son ne zaman bu kadar zor geldiğini hatırlamıyordum bile. Bunu görmezden gelmeye çalıştım. Bütün o sızlayan kemiklerimi ve ağrıyan kaslarımı yok saymaya çalıştım. Bir fırsatım varken buradan kaçmazsam bu izbe binanın içinde ölüp gidecektim. Mesele ölüp gitmek de değildi aslında. Bu şekilde ölürsem Hare'yi yüzüstü bırakmış olacaktım.

Bunca zaman sonra beni gerçekten yanında isteyen birisi vardı. Bana sevgiyle bakan, benim için sınırlarını zorlayan

ve yanımda olmak için çabalayan birisi. Hare'de bir hayal kırıklığı olma fikrini taşıyamıyordum. O kadar güçlü omuzlarım yoktu.

Annem, Ayaz'ı alıp gittiğinde küçük bir çocuktum. Elinde kalanlarla ne yapacağını bilmeyen, annesini özleyen küçük bir oğlan çocuğu. İçimdeki bütün kırgınlıklar zamanla öfkeye dönüşmüştü. Anneme öfkeliydim. Her zaman iyi çocuk olmayı başaran, annemin benim yerime onu seçtiği Ayaz'a öfkeliydim. Sürekli kendinde bir hata arayıp annesinin onu neden bıraktığını çözmeye çalışan küçük Can Bora'ya bile öfkeliydim. Bu bitmek tükenmek bilmeyen öfkeyle boğuşmanın bir yolu yoktu. Fakat motosikletin tepesinde, rüzgâra karşı ilerlemek bütün bunlardan kaçabilmek gibiydi.

Yola çıkıyordum. Gidebildiğim kadar hızlı gidip kendimle aramdaki mesafeyi açıyordum. Bu bana rahat nefesler alabileceğim bir dinginlik sunuyordu. Ta ki geride bıraktığım her şey yeniden bana yetişip gittiğim o yerleri de işgal edene dek. O zaman tekrar yola çıkmaktan başka ne yapabilirdim?

Üniversitede okurken Ankara'nın bütün yakın çevresini gezmiştim. İnsanlar sürekli, bir kamera alıp köy köy dolaşmam hakkında espri yaparlardı. Hani şu televizyon programları gibi. Arka arkaya dersim olduğu günlerde, öğrenci evimde kalmam gerektiğinde kimse bu şehre sığamadığımı anlamazdı.

Babam hep çiftliği bana devretmek istediğini söylerdi. Onunla en fazla vakit geçiren oğlu bendim. Fakat tuhaf bir şekilde, öyle bir hayatın bana uymayacağını en kolay kabullenen de o olmuştu. Abilerim, özellikle Ayaz, her fırsatta beni yanına çağırırdı. Hâlâ büyük bir çabayla parçalara ayrılmış Sarıcalılardan bir aile çıkarmaya çalıştığını biliyordum. Bazen bunu ben de istiyordum ama ne zaman bu fikre heveslensem, içimdeki o terkedilmiş çocuk öfkeyle etrafı

tekmelemeye başlıyordu. O çocuk yüzünden Ayaz'la çok büyük kavgalar ettiğimizi ve senelerce konuşmadığımızı biliyordum.

Derken bir noktada Ayaz beni, kısa süreliğine de olsa kulüpte çalışmaya ikna etmeyi başarmıştı. Para biriktirmem gerektiği için bunu kabul etmiştim. Ayrıca kendime itiraf etmekten hoşlanmasam da artık motoru ne kadar hızlı sürersem süreyim kendimden kaçamadığım o korkunç noktadaydım.

İşte bütün bunların ortasında Hare Arıkan'ı görmüştüm. Onu ilk görüşüm değildi. Daha önceki karşılaşmalarımız elbette aklımdaydı. Fakat bu defa birbirimizin yanından öylece geçip gitmeyeceğimizi bilmek beni heyecanlandırıyordu. Oralarda ne kadar kalacağımı kestiremiyordum fakat kaldığım bu süre içinde kızıl saçları ve kızıla çalan kahverengi bakışlarıyla canlı bir ateşi anımsatan Hare'nin etrafta olacağını bilmek sırıtmak istememe sebep oluyordu.

Hare bambaşkaydı. Her bir hareketiyle, duruşuyla, gülüşüyle, kaş çatışıyla beni kendine çeken ve çektiği yere düğümleyen bir hali vardı. Karşılaştığım kimseye benzemiyordu ve ona yaklaştıkça etrafında dönen bir pervaneye dönüşeceğimi tahmin etmek işten bile değildi. Beni itse bile ona çekiliyordum. Her bir köşesini merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Ona yaklaşmayı, uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar kuvvetle istiyordum.

Birlikte geçirdiğimiz kısacık bir haftanın sonunda İnci'nin hastaneye kaldırıldığını öğrendiğimde ve gitmem gerektiğinde hayatımda ilk defa bir yerden ayrılmak istemediğimi hissetmiştim. İlk defa kalmak istiyordum. Fakat arkadaşımın bana ihtiyacı varken bu isteğe kulak asmam imkânsızdı. O yüzden kendi kendime yokluğum fark edilmeden dönme sözü vermiştim.

Kendime verip de tutamadığım ilk söz değildi. Ben İnci'yi görmek için hastaneye vardığımda onun cenazesiyle karşılaşmıştım. Bu kaçıncı terk edilişimdi bilmiyorum ama baş etmekte en çok zorlandığım bu olmuştu sanırım. Kendime tane tane anlatsam da artık İnci'nin buralarda olmadığını, küçücük tebessümlere kahkahalar sığdırmadığını ve her zaman üşüyen kendisi olmasına rağmen gelip omuzlarıma bir battaniye bırakmayacağını kabullenmem çok zor olmuştu. O kadar zordu ki eğer Ayça olmasaydı kendimde geri dönecek gücü bulabilir miydim bilmiyorum.

Fakat Ayçiçeği küçük bir mucize olduğunu çabucak göstermişti. Onu gördüğüm anda, kalbimde dolması imkânsız o boşluğu yepyeni bir sevgi ısıtmaya başlamıştı. Kendisi ufacık bir şeydi ve ben elini uzatıp almak istediği her şeyi onun önüne sermek gibi çılgınca istekler duyuyordum.

İstanbul'a ikinci dönüşümde mutsuz bir adamdım. Üstelik bunun asla geçemeyeceğini düşünüyordum. Artık düzelemeyeceğime, hep üzgün kalacağıma inanırken Hare'nin bir yerlerden elinde sarı kantaron çaylarıyla ya da çikolatanın mucizeleri hakkında şaşırtıcı bilgilerle çıkıp beni gülümsetmesini hiç beklemiyordum. Bana uzaktan uzağa bakarken bile iyi gelmesini beklemiyordum.

Hani şu kalma isteği var ya, onu yitirdiğimi zannetmiştim. Bir şansım vardı, mahvoldu diye düşünmüştüm ama görünen o ki öyle değildi. Hare bana ikinci bir şans vermişti. Bu seferkini değerlendirmek istediğimi biliyordum. Gezmeyi seviyordum ve bazen özlüyordum fakat ne kadar uzağa gidersem gideyim artık tekrar evime dönmek istiyordum. Hare'ye dönmek istiyordum. Bir zamanlar beni kendimden uzaklaştırdığı için sevdiğim yolları, şimdi Hare'ye çıktıkları için sever olmuştum.

Benim artık bir menzilim vardı. Bir evim.

Keşke bunun benim için ne ifade ettiğini anlatmanın bir yolu olsaydı. Keşke bir yere evim diyebilmenin nasıl bir mucize olduğunu herkese gösterebilseydim.

Yapamıyordum. Yapamamıştım yani. Bugüne kadar bunları hiç anlatmadığım, hiç konuşmadığım için de böyle bir hale düşmüştüm işte. Annemle karşılaştıktan hemen sonra ortalardan kaybolmamın insanlara neler düşündüreceğini tahmin etmek çok kolaydı. Herkes kaçtığımı düşünüyordu, buna emindim. O yüzden şimdi buradan kurtulmam gerekiyordu. Eve dönmem gerekiyordu.

Ne yazık ki hiçbir yerde kaçıp gidebileceğim bir kapı yoktu. Bir çıkış yolu göremiyordum. Koşmayı başarsam bile nereye gideceğimi görebildiğimi söyleyemezdim. Bir yerden mucizevi bir ışığın parlayıp bana yol göstermesi gerekiyordu. Ya da görünmez olabilirdim. Eğer görünmez olursam...

Düşüncem bıçak gibi yarıda kesildi. Zihnimde her şeyin durakladığı minik bir saniye yaşadım. Aklıma bir fikir gelmişti. Görünmez olamazdım ama saklanabilirdim. Belki dışarıdaki adamları kaçtığıma ikna edebilirdim. Beni aramak için gittiklerinde ise buradan ayrılmak için bir yol bulabilirdim.

Tamam, dünyanın en iyi planı falan değildi. Yine de elimdeki tek şeydi. O yüzden ne işe yaradıklarını bilmediğim kocaman makinelere doğru ilerlerken fazla düşünmedim. Gözden uzak bir köşeyi ararken akıllı olmaya çalıştım. En sonunda büyük bir makineyle duvar arasındaki boşluğa sıkışıp oralardaki bir brandayı üstüme örttüğümde topladığım bütün güç tükenmişti. Yeniden bayılmak üzereydim ve bunun işe yaramaması halinde ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Hatta size bir şey itiraf edeyim mi? Bu işe yararsa bile ne yapacağımı bilmiyordum çünkü nefes almak çok zorlaşmaya başlamıştı. Gözlerimi açık tutmak da öyle. Bayılmanın tam kıyısında duruyordum. Belki de ölmenin.

Orada iki büklüm bir şekilde, dakikalar boyunca bekledim. Bayılmamak için çok çabalayarak. Kendime eve dönmem gerektiğini sürekli hatırlatarak. Artık bir evim olduğunu. Eve dönmek istediğimi. Hare'yi özlediğimi. Onu sevdiğimi.

Kim bilir kaç zaman sonra bazı sesler duymaya başladım. Birileri, "Kaçmış!" diyordu. Fabrikanın içinde çınlayan bir sesti bu.

Sonra Akif'in öfkeli bağırışlarını seçtim. Etrafındaki adamlara ağza alınmayacak küfürler sıraladıktan sonra kıyıyı köşeyi iyice aramalarını, her yeri didik didik etmelerini söylediğini duydum. İçimdeki küçük umudun ışığı titreyerek azalmaya başlarken artık gerçek dünyadan yarı yarıya kopmuş gibiydim ve bir kere daha bayılırsam tekrar uyanmayı başarabileceğimi düşünmek iyimserlik gibi geliyordu.

Kendimden geçmeden önce son hatırladığım şeylerden biri bana doğru yaklaşan ayak sesleriydi. Üstüme örttüğüm brandanın kaldırıldığını fark ettim. Hâlâ görebilen tek gözümü zar zor araladığımda başımdaki çam yarması adamlardan birinin suratıyla karşılaştım.

Her şeyin bittiğini düşünmek içime tuhaf bir boşluk hissinin yayılmasına sebep oldu. Bu oyunu kaybetmiştim ve bilgisayar dünyasında olmadığımız için yalnızca tek canım vardı. Umutsuzca adamın beni ortaya çıkartmasını bekledim. Fakat hiç ummadığım bir şey oldu. Adam usulca brandayı tekrar örttü ve beni hiç görmemiş gibi ilerlemeye devam etti.

Bunun iki anlamı olabilirdi. Ya gerçekten kurtulmaya çok yaklaşmıştım ya da çoktan ölmüştüm. Cevabı bulamadan bilincimi bir kere daha kaybettim. Dünya bir kere daha benden uzaklaştı. Evimle birlikte.

23

İçimde ardı arkası kesilmeyen depremler oluyordu. Can Bora'nın motosikletini park yerinde gördüğüm andan hemen sonra başlamışlardı. Kendime geldiğim saniyede cep telefonuma sarılmış ve aklıma ilk gelen ismi, yani Poyraz abiyi aramıştım. Kulüpte olduğunu öğrendiğimdeyse bir saniye bile beklemeden yola koyulmuştum.

Kısacık yolun sanki saatlerce uzadığını hissederken ruhumda korkunç bir cehennem yaşanıyordu. Her bir ihtimal aklıma olmayacak yollardan sızıp içime korku dolu şüpheler ekiyordu. Cevabını bilmediğim sorularsa karnımı ağrıtıyordu. Can Bora neredeydi? Başına ne gelmişti? Nasıl bir durumdaydı? İyi miydi? Bunları bilememek midemde ne varsa ayaklarımın ucuna çıkarmak istememe sebep oluyordu. Fakat kendimi böyle duygulara teslim edecek zamanım yoktu.

Bindiğim taksiden para üstünü beklemeden inip kulübe koşturdum. Poyraz abinin ofisine kadar soluksuz ilerledim ve kapıyı çaldıktan hemen sonra, bir cevap beklemeden açıp ileri daldım.

Ağzımdan dökülen ilk cümleyse, "Can Bora'nın başı dertte," oldu.

Şakalar yapan, insanları alaya alan birisi olmamıştım hiçbir zaman. Ciddiyetim bilinirdi ama bilinmese bile Poyraz abi karşısında beti benzi atmış, titreyerek konuşan bu kızı elbette ciddiye alırdı.

"Nasıl?" diye sorarken sandalyesinden kalkıp hızlı birkaç adımla yanıma geldi. "Hare? İyi misin sen?"

"Değilim," dedim ve hemen sonra Kral'ı beslemeye gittiğimden, orada Can Bora'nın cep telefonunu ve anahtarlarını, hatta motosikletini bulduğumdan bahsettim. Baş döndürücü bir özetti ama uzun uzadıya anlatacak kadar zamanım yoktu. Hissediyordum.

"Onu bulmam lazım," derken nefesim boğazımda düğümleniyordu. "Gitti zannettiğim için nerede olduğunu aramadım bile. Bütün bir gece aramadım. Onu bir an önce bulmam lazım. Lütfen yardım et bana."

Poyraz abi beni kolumdan tutup ofisindeki misafir koltuğuna oturttu. Ardından, "Sakin ol," dedi ciddiyetle. "Bulacağız ama önce sakinleşmen lazım ki akıl yürütüp başına ne gelmiş olduğunu tahmin etmeye çalışalım. Tamam mı?"

Başımı sallayarak onu onayladığım sırada bana nereden aldığını göremediğim bir şişe su uzattı.

"Sen şunu iç. Ben hemen birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Hastanelere, karakollara falan bakalım önce. Anlaştık mı?"

Hastane kelimesi kalbime bir ağrı salarken bir kere daha başımı salladım ve elime tutuşturulan şişeden birkaç yudum su içtim. Poyraz abinin yaptığı mantıklıydı. İlk yapılması gereken şeydi. Bunu akıl edebilmiş olmak isterdim ama düşüncelerim sanki çamurlu bir suyun altında kalmışlardı ve yüzeye çıkmamak için direniyorlardı. Onları oradan çıkarmam lazımdı. Sakin olmam, sonra da Can Bora'yı bulmam

lazımdı. Onu koca bir gece boyunca yüzüstü bırakmıştım zaten. Kaybedecek tek bir saniyem bile yoktu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Can Bora'nın yeniden hayatıma girdiği o günden itibaren olan biten her şeyi anımsamaya zorladım kendimi. Kulübün önündeki karşılaşmamızı hatırlamam zor olmadı. Sonrasında ona göz kulak olacağıma dair Ayaz'a söz vermiştim. Bunun hemen sonrasında onu gözden kaybedip kulübün dışında aramaya çıkmıştım, değil mi? Beni kolumdan kavrayıp karanlık bir köşeye çektiğini hatırlıyordum. Hırpalanmıştı ve birilerinden kaçıyordu.

Gözlerimi açtığımda yüzümdeki ifadeyi herhangi bir yansımadan göremesem bile tahmin edebiliyordum. Korkudan ve üzüntüden mimiklerim pas tutmuş olmalıydılar. Bundan altı ya da yedi ay öncesinde Can Bora'yı kovalayan birileri vardı. Bugün ortadan kayboluşuyla bunu bağdaştırmak için Einstein olmaya gerek yoktu.

Dağılmaya başlayan düşüncelerimi tekrar hızlıca toparladım. Kendimi tekrar odaklanmaya zorladım. Detayları hatırlamam gerekiyordu. Satır aralarını ve gözden kaçırdığım diğer ayrıntıları. İlk aklıma gelen Can Bora'nın peşindeki adamları abilerinden saklamak istemesi oldu. Ayaz'ın ya da Poyraz abinin duymasını istemiyordu. Biraz daha düşündüğümde kulübün önündeki kavgayı hatırladım. O sarhoş adam sanki Can Bora'yı bir yerlerden tanıyor gibiydi ama bir şey söylemeden Can Bora onu postalamayı başarmıştı.

Bir anda duruşum dikleşti. O adamı bulabileceğimi fark ettim. Eğer Can Bora'yı tanıyorsa bunu öğrenebileceğimi. Kavga çıkaran müşterilerin kaydı tutulurdu. Görüntüleri elimdeydi yani. Biraz araştırmayla ismine de ulaşabilirdim.

Bunu yapma niyetiyle yerimden fırladığımda Poyraz abi de telefon konuşmasını bitirmiş bana doğru yaklaşıyordu. Telaşla ayaklandığımı görünce, "Hayırdır?" diye sordu. "Bir haber falan mı geldi?"

Üzülerek ona hayır demek durumunda kaldım. Fakat hemen peşinden şu kavgadan ve Can Bora'yı tanıyan adamdan bahsettim. Beni dikkatle dinledikten sonra, "Tamam," dedi. "Sen adamı bulmaya çalış. Eğer Bora bir hastanede ya da karakoldaysa yarım saat içinde haberi gelir. Bu sırada ben Ayaz'ı polise yollayacağım, kendim de bazı araştırmalar yapacağım. Haberleşiriz."

Can Bora'nın böyle üç koldan arandığını bilmek içimdeki korkunç paniği biraz yatıştırdı. Çoğalmaya çoktan hevesli olan umutlarım tomurcuklanırken koşar adımlarla en alt kata, güvenlik ofisine indim. İçeride Burak ve Aydın vardı. Onları gördüğüme sevindim çünkü bana yardım edebileceklerini umuyordum.

Hızlıca Can Bora'nın ortalarda olmadığını ve başına bir şey gelmiş olabileceğini söyledikten sonra Burak'a döndüm. "Hani kulübün önünde bir akşam kavga çıkmıştı, hatırlıyor musun?" diye sordum. "Can Bora kavgayı ayırmıştı."

Burak kısa bir an düşündükten sonra, "Evet," dedi. "Evet, hatırlıyorum."

Ondan hemen o günün kamera kayıtlarını bulmasını rica ettim ve anlatmayı sürdürdüm. Detayları hızlıca vermeye, zaman kaybetmemeye çalışıyordum. Bulmamız gereken adamdan bahsettiğimde Aydın endişeli bakışlarını üzerimden ayırmadan, "Hemen hallederiz. Sadece o akşamın en çok içen grubuna baksak bile buluruz ismini. Zil zurna sarhoştu herif. Eminim servet yatırmıştır bara. Nakit de çalışmaz böyle tiplerde," dedi.

Bu bana hem umut verdi hem de umudumu kırdı. Eğer o kadar sarhoşsa gerçekten Can Bora'yı tanımış olabilir miydi? Zayıf bir ihtimale benziyordu fakat elimde başka hiçbir ipucu olmadığı için bu ihtimale sıkıca sarılmaktan başka çare göremiyordum.

Dakikalar karnımı ağrıtan bir yavaşlıkla ilerliyordu. Burak'la kamera kaydını bulup izlerken korku ve sabırsızlık bir elektrik akımı gibi tenimde dolaşıyor, güçlü bir ağlama isteğine kapılmama sebep oluyordu. Can Bora'ya ulaşamadığım, ondan haber alamadığım her an içimde tanımlayamayacağım bir azaba dönüşüyordu. Yere çöküp ağlamamı engelleyen tek şey telaşımdı. Ellerimi titreten, dizlerimi titreten, irademe çentikler atan telaşım.

Dilimde durmadan aynı dua dönerken ve sevdiğim adama kavuşma umudunu göğsümün ortasında bir meşale gibi taşırken elimden gelenin en iyisini, hatta daha fazlasını yapmaya çalıştım. Aydın ve Burak'la beraber o tarihe dair bütün kayıtları inceledik. Birkaç isim çıkarıp her birini tek tek araştırdık ve nihayet Burak coşkuyla, "Aha da buldum! Vallahi buldum!" dediğinde bütün kaslarım beklenti ve umutla kasıldı.

"Adamın adı Egemen Çağlar. Zengin züppenin teki gibi görünüyor. Bak."

Kullandığı bilgisayarın ekranını bana çevirdiğinde ekrandaki fotoğrafı gördüm ve aradığımız adamın bu olduğuna emin oldum. Hemen onu nerede bulacağımızı eşelemeye başladığımızda kısa sürede ev adresine ve sosyal medya sayesinde en çok takıldığı mekânlara ulaşabildik. Aynı dakikalarda Poyraz abi de yanımıza geldi.

Onun gözlerine büyük bir umutla baktığım ve bir iz bulduğunu söylemesini beklediğim kısa bir an yaşadık. Ama üzüntüyle başını iki yana salladı. "Hastanelerden haber çık-

madı," derken sesindeki keder içimi acıttı. "Buna sevineyim mi, üzüleyim mi bilmiyorum." Sıkıntıyla tek eliyle yüzünü sıvazlamasının ardından, "Ayaz şimdi karakolda," dedi. "Kayıp ihbarı verdik. Ayrıca tanıdık birkaç arkadaş da etrafı soruşturmaya başladı. Bir şey çıkar çıkmaz arayacak bizi. Siz ne yaptınız?"

"Şu kavgayı çıkaran adamın adını bulduk. Şimdi kendisini bulmaya gideceğim."

"Dur bakalım," diyerek elini uzattı Poyraz abi. "Nereye gidiyorsun öyle elini kolunu sallayarak Hare? Bora'dan sonra bir de seni aratma bize, gözünü seveyim."

"Elimdeki tek ipucu bu!" Sesim umduğumdan yüksek ve telaşlı çıkmıştı ama bunu dert edecek durumda değildim. "Bunun ucunda bir şey çıkmazsa kafayı yiyeceğim. Başka ne yapmamı bekliyorsun ki benden? Bir köşeye çekilip oturmamı mı? Olmaz. Gerekirse sokak sokak dolaşırım ama böylece duramam."

Poyraz sıkıntıyla soludu. Bakışlarında anlayış vardı ve o da en az benim kadar ne yapacağını bilmez haldeydi. "Beraber gideceğiz," dedi bana usul bir sesle. "Gerekirse sokak sokak da beraber dolaşacağız, tamam mı?"

Başımı sallayarak karşılık verdim ve bu küçük hareketin minnetimi anlatmaya yetmediğini bilmeme rağmen bir an önce yola koyulmak için acele ettim. Can Bora'yı bulduğumuzda Poyraz abiye günlerce teşekkür edebilirdim. Fakat şimdi bunlara ayıracak vaktimiz yoktu.

İlk planımız adamın evine gitmekti. Çünkü aramaya başlanacak en doğru yer orasıydı. Fakat yolu yarılamadan, Egemen Çağlar'ın sürekli yenilediğim Instagram hesabında bir hikâye paylaştığını gördüm. İçten içe bunu bekliyordum. Derhal hikâyeye baktım ve Poyraz abiye, "Evde değil. Kafe gibi bir yere gitmiş. Konumunu da etiketlemiş," dedim.

Rotamızı değiştirip yeni güzergâha uyum sağlamamız bir dakika sürdü. Üstelik artık gittiğimiz yerde aradığımız adamı bulma şansımız çok daha fazlaydı ama yol bitecek gibi görünmüyordu. Sanki önümüzdeki elli seneyi böyle, arabanın içinde, Egemen Çağlar'a ulaşmaya çalışarak geçirecekmişiz gibi hissetmekten alamıyordum kendimi.

Neyse ki bu sırada telefonum çaldı. Ayaz'ın aradığını görünce hemen açtım. "Bir haber mi var?"

Ayaz ofladı. "Maalesef. Ama her taşın altına bakıyorum. Emniyettekiler de yardımcı oluyor. Siz ne durumdasınız?"

Ona hemen olan bitenin özetini geçtim. Poyraz abinin yanımda olduğunu öğrenince biraz rahatlasa bile Egemen'i bulma işine böyle fiilen buluşmamdan hoşlanmadığı belliydi. Defalarca kez kendime dikkat etmemi söyledi. En sonunda ailemi arayıp haber vermem gerektiğini hatırlattıktan sonra telefonu kapatıp kardeşini arama işine geri döndü.

Aileme haber vermem gerekiyordu. Bunu gerçekten yapmalıydım ama kimseyi arayıp uzun uzadıya konuşacak halim yoktu. O yüzden abime detaylı bir mesaj attım. Poyraz abiyle birlikte olduğumu, iyi olduğumu ve kendime dikkat edeceğimi önemle belirten epey detaylı bir mesaj. Bu mesajla kimsenin yetinmeyeceğinin elbette farkındaydım. Yine de bana biraz zaman kazandırmasını umuyordum.

Nihayet navigasyonun bizi götürdüğü hedefe ulaştığımızda arabadan neredeyse uçarak indim. Fakat aynı hızla kafeye dalamadım çünkü Poyraz abi beni durdurdu.

"Yavaşla," dedi yolumu keserek. "İçeri girmeden önce birkaç anlaşma yapalım. Öncelikle konuşmayı ben yapacağım çünkü muhtemelen senin muhatap olmanı istemeyeceğim bir pislikle karşı karşıyayız. Ayrıca böyle veletlerden nasıl laf alacağımı biliyorum. İkinci olarak da sakin olmanı

istiyorum. Eğer ona muhtaçmışız gibi görünürsek bu bize dezavantaj olur, tamam mı?"

Söyledikleri mantıklı olduğu için ve Can Bora'yı bulma şansımızı mahvetmekten delicesine korktuğum için başımı salladım. Poyraz abi cevabımın samimiyetine inanınca beraber kafeye girdik.

Egemen'i bulmak hiç zor olmadı. Zira kafe çok kalabalık sayılmazdı. Aradığımız adam bir arkadaşıyla kahve içiyor ve tavla oynuyordu. Poyraz abinin adımlarını takip ederek onun oturduğu masaya kadar ilerledim ve Poyraz abi destursuz bir şekilde bir sandalye çekip masaya oturunca ben de aynısını yaptım.

Egemen önce çatık kaşlarıyla Poyraz abiye, sonrasında da suratında pis bir gülüşle bana baktı. "Hayırdır?" diye sorarken daha ilk kelimesinde Poyraz Sarıcalı'yı haklı çıkarmayı başarmıştı. Muhatap olmak istemeyeceğim bir adamdı. "Birine benzettiniz sanırım beni?"

"Daha benzetmedik," dedi Poyraz abi düz bir sesle. "İlerleyen dakikalarda karar vereceğiz o işe." Sonra bir cevap beklemeden telefonunu Egemen'in suratına tuttu. "Bu adamı arıyoruz. Tanıyormuşsun."

Egemen, gözlerini kısarak Can Bora'nın fotoğrafına baktığı kısa bir sürenin ardından, "Belki," diye cevap verdi. "Ama böyle kaba saba tavırlar hafızamı kötü etkiliyor. Emin olamıyorum."

Poyraz abiyi çok defa öfkeli ya da ciddi görmüştüm. Fakat hiç böyle görmemiştim. Yüzündeki ifadenin öyle keskin köşeleri vardı ki ben bile ürpermiştim. Gözlerindeki bakışın hedefi olmadığım için çok memnundum.

"Senin hafızana tükürürüm," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Şu soruya cevap ver, beni zıvanadan çıkartma. Tanıyor musun, tanımıyor musun?"

Egemen'in tavrı bir anda değişti. Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanırken kaşlarını çattı, sonra telefona bir kere daha baktı. "Bu adamı Ankara'da gördüm sanırım," derken sesi oldukça keyifsiz çıkıyordu. "Oralarda bir Hayrullah abi var. Onun etrafında takılıyordu. Onun için bir iş yaptığını duymuştum."

"Ne işiymiş bu?"

"Bu Hayrullah abinin pek hazzetmediği bir Akif var. Onunla ilgili bir şeyler diye duydum ama ayrıntısını bilmiyorum. Hayrullah abi bahsetmedi çok."

Poyraz abi sıkıntıyla oflarken elini ceketinin cebine attı ve bir kalem çıkardı. Sonra masadan bir peçete alıp Egemen'in önüne itti. "Şu adamların isimlerini ve soy isimlerini yaz bakayım şuraya."

Egemen bundan pek hoşlanmasa da Poyraz abinin lafını ikiletmedi ve o kalemi elinden bırakır bırakmaz Poyraz abi kalemi de peçeteyi de alıp ayağa kalktı. Ben de onu takip ettim elbette. Geldiğimiz kadar hızlı bir şekilde kafeden ayrılıp arabaya döndük. Poyraz abi yola koyulurken bir yandan da telefonuyla birisini arıyordu.

"Alo, İsmet?" dedi birkaç saniyelik sessizliğin ardından. "Sana iki isim vereceğim. Bunlarla ilgili bulabildiğin her şeyi istiyorum. Bir saatin var. Ayrıca Ayaz'ı ara, bu isimleri polise de versinler."

O andan sonrası bir hız trenine binmek gibiydi. Poyraz abiyle beraber Ayaz'ın yanına, yani karakola gittik. O sırada bana ulaşamayan abim de Ayaz'a ulaşmış ve oraya gelmişti. Beni görünce derhal yanıma gelip iyi olup olmadığımı sordu. Onu fiziksel olarak bir zarar almadığıma ikna etmem kolaydı ama sorusunun bundan ibaret olmadığını biliyordum. Bu soruyu ruhum için cevaplamam çok zordu çünkü kendimi uyuşmuş gibi hissediyordum. Beynim uyuşmuştu.

Ellerim de. Kalbim de. Bir şeylerin yaklaştığını hissediyordum ama bu yaklaşanın bir kurtuluş mu yoksa bir felaket mi olacağına karar veremiyordum.

Beklenen haber Poyraz abinin komiser arkadaşından geldi. Akif'i biraz araştırdıklarında narkotik şubenin zaten onun peşinde olduğunu öğrenmişlerdi. Narkotik şubeden bir amire ulaşıp durumu anlattıklarında amir onlara, Akif'in yanına bir adamını yerleştirdiğinden bahsetmişti. O adama ulaşıp tekrar dönüş yaptığında ise elimizde bir adres vardı. Bizim verdiğimiz eşkâle uyan bir adam bu adresteydi.

Bu iyi haberdi. Beni sevindirmişti. Fakat haberi aldığımda ve bir an önce Can Bora'ya ulaşmak için harekete geçmek istediğimde Poyraz abi beni durdurup oraya gidemeyeceğimizi söylemişti. Bu kalabalık oraya giderse mutlaka dikkat çekerdi ve ufak bir yanlış Akif'in yanındaki polise büyük sıkıntılar oluşturabileceği için Can Bora'yı alma işini yine polislere bırakmamız gerekiyordu.

Bunu anlıyordum. İçimdeki büyük sabırsızlığa rağmen bize yardım etmiş bir adama sıkıntı teşkil edecek şekilde davranacak değildim. Bu yüzden başımı sallayıp yerime oturmuştum. Fakat ne yazık ki Can Bora beklediğim gibi polis arabasıyla gelip, beni gördüğünde yüzüme o yaramaz gülümsemelerinden biriyle bakmamıştı. Bakamamıştı.

Yarım saatlik sancılı bir bekleyişin ardından Poyraz abi yanıma gelip, "Bora'yı almışlar," demişti. Fakat sesinde boğuk bir acı vardı.

Bunun benim hayal ürünüm olduğuna kendimi inandırmaya hazır bir şekilde, "Buraya geliyorlar, değil mi?" diye sorduğumdaysa gözlerini benden kaçırmıştı.

Dudaklarını hafifçe nemlendirip, "Hare," demişti. "Bora'yı buraya getiremiyorlar. Önce hastaneye gitmesi gerekiyormuş. Şu an ambulansta."

İrade. Soğukkanlılık. Güçlü duruş. Sabır ve direnç. Bunların hepsinin bedenimi terk etmesi yalnızca saniyenin onda biri kadar sürmüştü. Dolan gözlerimle görüşüm bulanıklaşırken öylece kalıvermiştim. Etrafımda birileri bir şeyler söylüyordu, tanıdık bir ses ismimi tekrarlıyordu ama ben hiçbirine odaklanamıyordum. Bir karakolun soğuk koridorunda Can Bora'dan haber beklediğim ve en sonunda onun ambulansla hastaneye kaldırıldığını öğrendiğim o korkunç kâbusun gerçek olduğunu fark ediyordum. İçimde saatlerdir zapt etmeye çalıştığım acının artık bütün kalbimi kaplamasını önleyemiyordum.

Zar zor, titreyen bir sesle, "Beni ona götür," demeyi başardım. Yalvaracak kadar bile gücüm yoktu. Hâlâ ayakta durmamı sağlayan tek şey Can Bora'ya kavuşma ihtiyacımdı.

Bu kez yollardan nefret ettim. Uzadıkça uzamalarından. Bitmemelerinden. Tükenmemelerinden. Durduğum yeri gözyaşlarımla sele verecek kadar ağladığım halde hâlâ beni Bora'ya ulaştırmamalarından nefret ettim. Bir arabanın yolcu koltuğunda oturup önümdeki kavşaklara, virajlara, başka arabalara bakarken Can Bora'yla aramızda duran her şeyden nefret ettim.

Nihayet hastaneye vardığımızda bana sevgilimi göstermediler. İçimdeki nefret büyüdü. Alev alıp her yeri yakmak istedim ama yangınım yüreğimden ibaretti. Bir köşeye çekilip beklemek, beklerken içimdeki yangını büyütmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hiç değilse artık Can Bora'nın birkaç duvar ötemde olduğunu biliyordum. Bu bir parça teselliydi. Bir parça. Onu gerçekten görene, ona dokunana dek yetinmem gereken minik bir parça.

Etrafımda neler olup bittiğini takip edemiyordum. Buna uğraşmıyordum da. Zeynep'in geldiğini görmüştüm. Muh-

temelen kocasının yanındaydı ve ona teselli veriyordu. Benim yanımda abim vardı. Bana ara sıra peçete ve su uzattığı için onun farkındaydım ama konuşmuyorduk. Beni konuşturmaya çalışmıyordu. Çünkü sevdiğin insanı hastane koridorunda beklerken konuşulacak bir şey olmadığını ilk elden tecrübe etmiş birisiydi.

Ömrümün en uzun iki saati o koridorda geçti. Ne bir yudum su yutabildim ne de bir lokma bir şey yemeyi düşünebildim. Bir süre sonra ağlamak bile meşakkatli gelmeye başladı. Yalnızca nefes alıp bekledim.

En sonunda bir doktor çıkıp Can Bora'nın odaya alındığını ve onu görebileceğimizi söylediğinde içimdeki yangının alevleri biraz olsun geri çekildi. Kimseyi beklemedim, kimseye bir şey söylemedim ve aceleci adımlarla Can Bora'nın alındığı odaya ilerledim. Neyse ki kimse de peşimden gelmedi. Bana hiç değilse beş dakikalık bir mahremiyet verdiler.

Titreyen elimle odanın kapısını açıp içeri girdiğim anda karşılaştığım manzara çığlık atmak istememe sebep oldu. Gözlerim gün içinde kim bilir kaçıncı kez dolarken elimle ağzımı kapatıp kopan hıçkırığımı engellemeye çalıştım. Sonra can havliyle ilerleyip Can Bora'nın yanına gittim.

Mahvolmuş görünüyordu. Yüzündeki morluklar ve şişlikler, sargıya alınmış kolu ve öylece baygın yatışı... Benim için öyle korkunç ve yıkıcı bir manzaraydı ki daha fazla zapt edemediğim hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Ağlayışım omuzlarımı titretirken uzanıp elini tutmak istedim ama neresine dokunsam canı yanacakmış gibi geliyordu. Bu yüzden yalnızca parmak uçlarımı elinin üstüne dokundurabildim. Onun gerçek olduğuna inanmak için. Gerçekten burada olduğuna inanabilmek için.

"Can Bora," dedim bin parçaya ayrıldığı için benim olduğuna inanamadığım bir sesle. "Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Söz veriyorum, bir daha asla kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Cesaretimi toplayıp elini yavaşça kavradım. Sonra eğilip avucunun içine bir öpücük bıraktım. "Yemin ederim bir daha asla kimsenin seni incitmesine müsaade etmeyeceğim."

Sözümü içimdeki yangınla mühürledim ve tarihin bir köşesine asla silinmeyecek bir not düştüm. Bin yıl sürmüş gibi hissettiğim bu kış günü Can Bora Sarıcalı'nın zarar gördüğü, incindiği ve üzüldüğü son kara gündü. Bugünden sonra benim aklım da, gücüm de, kalbim de onun siperiydi. Hayatımın sonuna dek.

24

Kirpiklerinin hafif hafif titreştiği, sonrasında ela gözlerinin aralandığı o âna şahit oldum. Sol gözü hâlâ tam açılmıyordu ama dünküne göre daha iyi göründüğünü düşünmek istiyordum.

Yüzümde geniş, kıyısından köşesinden sevgi taşan ve onu karşılamak için hazır bekleyen bir tebessümle, "Günaydın," dedim. Sanki ağrı kesicilerin ve hırpalanmasının etkisiyle yirmi saatlik bir uykudan uyanıyormuş gibi değil de sıradan bir pazar sabahına gözlerini açmış gibi.

Göz kapaklarını ağır ağır kırpıştırdı. Ela bakışlarının yüzümü bulması hiç uzun sürmedi ve dudağının kıyısındaki yaraya rağmen gülümsedi. "Hare," dedi boğuk ve pürüzlü bir sesle.

"Canım." Uzanıp elimi yanağına koydum. Tüy gibi hafif bir dokunuştu bu çünkü hâlâ canının yanmasından korkuyordum. "Nasıl hissediyorsun? Doktoru çağırmamı ister misin?"

Can Bora başını iki yana salladı. "Hayır," dedi aynı pürüzlü sesle. "Doktora gerek yok. Sadece susadım."

Hemen yerimden fırlayıp çantamdaki su şişesini aldım. Kapağını açıp ona uzatmadan biraz doğrulmasına yardım

ettim. Birkaç yudum su içtikten sonra ise tekrar yatması konusunda biraz ısrarcı davranmış olabilirim.

Bir kere daha, "Nasıl hissediyorsun?" diye sorarken bu defa bir cevap almayı umuyordum. İyi hissettiğini bilmeye, kötü hissediyorsa da bunu düzeltmeye ihtiyacım vardı.

Kısa bir an düşündükten sonra, "Dayak yemiş gibi," dedi Can Bora ve sonra gülümsedi.

Bu cevap beni güldürmekten çok uzaktı. Saatlerdir burada bir araya toplamaya çalıştığım parçalarımı şimdi zar zor zapt ederken bu meseleye dair herhangi bir şeyin beni güldüreceğini zannetmiyordum. Uzanıp Bora'nın elini tuttum ve dolan gözlerimi ondan kaçırarak, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni daha önce bulmamız gerekirdi. Umarım beni affedebilirsin."

Bana olan kızgınlığını ya da kırgınlığını görmekten korkarak bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde hiç ummadığım bir kafa karışıklığı ifadesiyle karşılaştım. "Seni affetmek mi?" diye sordu Can Bora şaşkınlıkla. "Kızılcık, neler olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen beni kurtaran sensin. Bunun için seni affetmeme gerek yok."

"Ama çok geç kaldım," diye mırıldandım. İçimde kaynayan azap beni öldürmüyor ama güzelce süründürüyordu. "Bütün bir geceyi beni bırakıp gittin zannederek, seni aramadan geçirdim ve seni tam olarak ben kurtarmış bile sayılmam. Çoğu işi Poyraz abi ve polis halletti. Özür dilerim, Can Bora."

Elimi kavrayıp sıktı. "Hare. Neler olduğunu baştan anlatır mısın?"

Derin bir nefes aldım, usulca başımı salladım ve Can Bora'nın yanımdan ayrıldığı andan başa alarak olan biten her şeyi olduğu gibi anlatmaya koyuldum. Hiçbir şeyi atlamadım. Hiçbir şeyi çarpıtmadım. Onun gittiğine inandığı-

mı söyledim. Bütün gece ondan haber beklediğimi. Sonra Kral'ı beslemeye gittiğimi ve peşinden gelişenleri. Bana sonsuzluk gibi gelen o saatleri anlatmam sadece on dakikamı aldı. Yaşarken bir ömürden fazlası gibi gelse de anlatırken bu kadardı işte. On dakika.

"Geceyi de burada geçirdim," diye bitirdim hatırası bile beni yoran maceramı anlatmayı. "Ayaz'la birlikte. Aslında iki refakatçinin kalması yasakmış ama ikimiz de gitmemekte inat ettik. O yüzden hemşirelerle köşe kapmaca oynayıp duruyoruz. Birazdan gelir Ayaz da."

Can Bora elini kaldırdı, yanağıma yerleştirdi, sonra da başparmağıyla usulca tenimi okşadı. "Bana her şeyi sen yapmışsın gibi göründü," dedi. "Evime sadece Kral'ı beslemeye mi gittin?"

Gözlerim bir kere daha dolunca yaşların tekrar akmaması için bakışlarımı tavana çevirip yer çekimiyle bir mücadeleye girdim. "Belki dönmüşsündür diye umuyordum ama dönmediysen kalbim kırılır diye kendime söylemiyordum."

Âşık olduğum gülüşün sesini duyunca girdiğim savaşta pes edip bakışlarımı sevgilime çevirdim. "Benden vazgeçmedin yani," derken başparmağını hafifçe dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Üstelik vazgeçsen bile sana kızmazdım. Kırılmazdım. Çünkü ben hep vazgeçilecek birisiymiş gibi yaşadım Hare. Sürekli kaçıp durmam benden başka kimsenin suçu değil." Bir an durakladı ve gözlerini kıstı. "Tamam, yarı yarıya annemin de suçu ama senin değil."

Başımı çevirdim ve avucunun içine bir öpücük bıraktım. "Bilemiyorum," dedim. "Eğer suçum yoksa bir yanılgı için çok büyük bir bedel ödedim."

Gözyaşlarım onlara çektiğim bentleri aşıp yanağıma doğru süzülürken Can Bora bir el çabukluğuyla onları yok etti. "Hare," dedi neredeyse inler gibi. "Lütfen ağlama. Bak,

buradayım, tamam mı? Söz veriyorum bir daha asla seni bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim."

Burnumu çekerken, "Elbette gitmeyeceksin," dedim. "Seni zorla yanımda tutmak niyetinde değilim fakat bir gölge gibi peşinde dolaşmama nasıl engel olursun bilemiyorum."

Bir kere daha keyifle güldü. "Elimi tutup yanımda dolaşmanı istiyorum," dedi mayışmış bir sesle. Sonra gülüşü minik ve yorgun bir tebessüme döndü. "Bir de biraz daha uyumak istiyorum. Olur mu? Gözlerimi açık tutmak çok zor."

Eğilip dudaklarına minik bir buse kondurdum, "Uyandığında yine burada olacağım," diye söz verdim. "Uyu hadi."

Göz kapakları kapanmaya çok hevesli olduklarından sözümü ikiletmedi bile. Saniyeler içinde tekrar uykuya daldığında ben de nihayet derin bir nefes aldım. Can Bora iyiydi. Kendine gelmişti. Benimle konuşmuştu. En sonunda ben de birkaç saat uyuyabilecek kadar gevşemiştim. Bunu fırsat bilip odadaki iki kişilik küçük koltuğun üstüne kıvrıldım. Üstüme montumu örtüp kısa bir uykuya daldım.

Ne kadar sürdüğünü kestiremediğim uykum bir konuşma sesiyle bölündüğünde önce yerimde rahatsızca kıpırdandım. Bu küçük koltukta uyumak pek de parlak bir fikir değildi. Kaskatı kesilmiş omuzlarımın acısını görmezden gelmek için dikkatimi odanın içini dolduran seslere verdim.

"Ödümü kopardın," diyen sesi tanımam zor olmadı. Ayaz'dı. "Bora, korkudan ölmenin kıyısına geldim ve yemin ederim zerre kadar abartmıyorum."

Gözlerimi açma düşüncemden son anda vazgeçtim. Abi kardeş bir konuşmanın ortasında gibiydiler. Bozmak istemiyordum. Böyle gizlice kulak misafiri olmak da çok doğru değildi fakat bir gerginlik çıkarsa sadece uyandığımı belli ederek bunu bölebilirdim, değil mi? Bence mantıklıydı.

"İnan bana, eski bir fabrikada dayak yemek benim de hiç hoşuma gitmedi," dedi Can Bora.

Hemen peşinden Ayaz'ın ofladığını işittim. "Sen asıl dayağı Poyraz abimden yiyeceksin iyileşince," derken sesi biraz yumuşamıştı. "Paraya ihtiyacı varsa niye gelip bizden istemiyor da böyle işlere bulaşıyor diye çıldırdı ki haklı. Biliyorsun."

"Yüksek bir meblağdı ve kısa zamanda bulmam gerekiyordu. Sizden istesem mesele çok uzardı."

İkisinin de yüzlerindeki ifadeyi göremiyordum ama Ayaz'ı yumuşak kahverengi bakışlarıyla ve Can Bora'yı huysuzca çatılmış kaşlarıyla hayal etmek kolaydı.

"Lütfen bir daha böyle bir şey yapma," dedi Ayaz. "Lütfen Bora."

Can Bora kısa bir an sessiz kaldı. Sonra alçak bir sesle, "Tamam," diye karşılık verdi.

Bir dakika kadar ikisi de konuşmadılar. Artık uyanabileceğimi düşündüğüm sırada ise Ayaz tekrar lafa girdi.

"Annem konusunda," dedi çekingen bir sesle. "Düşündüğün gibi büyülü bir kavuşma falan yok ortada. Arada bir Ayça'nın fotoğraflarını atıyorum, ayda yılda bir de telefon ederse ediyor. Hepsi bu."

Can Bora'nın cevabını beklerken kalbimin sıkıntıyla kasıldığını hissettim ve en sonunda boğuk bir sesle, "Beni ilgilendirmez," cevabını alınca ağlamak istedim. Kalkıp onun yanına gitmek ve ona sarılmak istedim.

Fakat bana fırsat bırakmadan, "Eğer bir seçim yapmam gerekiyorsa seni seçerim," dedi Ayaz. "Annemi tekrar hayatıma almamın tek nedeni, düğünüme geldiğinde ve beni görmek istediğinde, sırtımda eski ailemin yüküyle yeni bir aile kurmak istememdi. Zeynep'le mutlu olmayı her şeyden çok istiyordum. Hâlâ istiyorum. Fakat anneme öfkeli kal-

dıkça, o böyle bir yerlerden habersizce çıkmaya devam ettikçe olmayacakmış gibi geldi. Düğünümde ona öfkelenmek istemedim. Hayatımın en mutlu günü olsun istedim ve orada öfkenin yeri yoktu. Onu affettim. Beni yalnız bıraktığı için, kendi kendime büyümek zorunda kaldığım için... Senin baban vardı Bora. Ben tek başımaydım ama yine de affettim. Annemi. Babamı. Herkesi. Çünkü artık bu öfkenin beni yormasına katlanamıyordum. Her şey bundan ibaret ama bana dersen ki hayatında annem oldukça ben olmayacağım, ben seni seçerim. Bir saniye bile düşünmem."

Can Bora sessizliğini korurken benim boğazım düğümlendi. Ayağa kalkıp onları birbirlerine sarılmaya zorlamak gibi saçma isteklerim vardı ama henüz yutkunmayı bile başarabilmiş değildim.

"Seçim yapmanı istemiyorum," dedi en sonunda Can Bora. "Aptalca bir tepkiydi zaten. Sadece..." Durakladı. Ve duraklaması epey uzun sürdü. En sonunda zar zor duyulan bir sesle konuşmaya devam ettiğinde kalbimde yeni bir yara açmaya yemin etmiş gibiydi. "Sadece ben hiçbir zaman, annemin beni değil de seni yanında götürmesine duyduğum kıskançlığı aşamayacakmışım gibi hissediyorum. Biliyorum; sen, seni yanında götürmesinden memnun değilsin. Biliyorum, sana da annelik yapmadı; tıpkı bana yapmadığı gibi. Ama yine de yanında götürmek için uslu oğlunu seçti. Baş belasını değil. Bu yüzden sana çok sinir oluyorum."

Son cümleyi gülerek söylemişti. Ciddi bir şikâyetten ziyade bir sataşmaya benziyordu fakat bir parça gerçeklik içerdiği de ortadaydı.

"Annem sadece gitmeye hazırlandığında ben daha yakınında durduğum için beni seçti Bora ama anlıyorum," diye mırıldandı Ayaz. "Ben de hiçbir zaman, babamın eğer çok

çabalasaydı beni yanına alabileceğine inanmaktan vazgeçemeyeceğim. Bazı şeyler her zaman orada, her zaman bizimle kalacak. Fakat bunların şimdiki hayatımıza zarar vermesini önlemek elimizde. Ben artık annem ya da babam yüzünden üzülmeyeceğim. Karımla, kızımla ve kardeşlerimle güzel bir hayat yaşamak istiyorum. Bence bunu hak ettim."

"Hak ettin," diye onayladı Can Bora.

"Sen de hak ediyorsun," dedi Ayaz hemen peşinden. "Hare dün senin için dünyayı dümdüz etmeye hazırdı ve sen bunun kıymetini bilecek kadar akıllı bir adamsın."

Can Bora'nın alçak sesli gülüşü içime sızıp kalbimi sımsıcak etti. "Kesinlikle öyleyim ve kesinlikle kıymetini bileceğim."

"Güzel." Bunu söyledikten sonra Ayaz'ın doğrulduğunu işittim. "Şimdi Poyraz abimi aramam lazım. Babamı havaalanından almaya gitmişti ama haber vermedi hâlâ. Bu arada demin söylediklerimde ciddiydim, seni gerçekten çok kötü dövecek."

Sevgilim bir kere daha güldü. "Kaçmanın bir yolunu bulurum."

Ayaz da onun gülüşüne eşlik etti, "Sana şans diliyorum," dedikten sonra odadan ayrıldı.

Aradan bir saniye geçmişti ki Can Bora'nın iç çekişini işittim. Hemen ardından, "Uyanık olduğunu biliyorum," dedi.

Gözlerimi açıp doğruldum ve çatık kaşlarımla ona baktım. "Nasıl bilmiş olabilirsin ki?"

Yüzüme bakarken dudağından huzurlu bir tebessüm sarkıyordu. "On dakikadır hiç kıpırdamadın ama geçtiğimiz bir saatte, her iki ya da üç dakikada bir yerinde rahatsızca dönüp duruyordun."

Mantıklı bir çıkarımdı. Uyuyormuş taklidi yapmanın kolay olduğunu zannederdiniz ama değildi işte. Omuzlarımı kaldırıp geriye doğru iterken yüzümü buruşturdum. "Pek rahat bir döşek sayılmazdı," dedim. "Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Can Bora bana yine o bakışlarından birini attı. Yüzümün her köşesini uzun uzun dolaşan, tembel gülümsemesinin eşlik ettiği şu yoğun bakışlarından birini. "Yanımda uyumalısın," derken sesi alçak ve kıvamlı çıkıyordu. "O zaman ikimiz de rahat ederiz."

Bunun hoşuma giden bir fikir olmadığını söyleyemezdim. Fakat Can Bora'nın kolu sargıdaydı. Kaburgalarında ciddi incinmeler vardı ve vücudunun her yeri çok hırpalanmıştı. Yanına yatıp da onun canını yakmama gibi bir ihtimalim yoktu. En azından bu küçük hastane yatağında.

Ayağa kalkıp yanına ilerledim ve yatağının kıyısına oturup, "Rüyanda görürsün," dedim. Sonra hemen peşinden, "Acıktın mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sen uyurken çok güzel bir hemşire hanım gelip bana çorba yedirdi," diye cevap verdi. "Adı Büşra'ymış. Çok tatlı birisiydi."

Önce durakladım. Ardından yüzümde tek bir mimik bile olmadan ona baktım. "Sence beni, sana sağlığın için yardımcı olmaya çalışan insanlara düşman etmen doğru bir hamle mi Can Bora? Sadece soruyorum."

Dudaklarını büzdü ve başını hafifçe yana eğip, "Ben dayak yedim," dedi üzüntüyle. "Çok doğru kararlar alabildiğim söylenemez."

"İyileşene kadar şımaracaksın, değil mi?" diye sorarken sesimde yapmacık bir bezginlik vardı. Aynı zamanda dudaklarımı zorlayan bir gülümseme de yüzümü ele geçirmeye başlamıştı.

Başını bu defa aşağı yukarı salladı, "Fırsatını bulduğum her an şımaracağım," derken doğru söylediği apaçık ortadaydı.

Uzanıp yanağına, beresiz bir noktaya ufacık bir öpücük bırakmamın hemen ardından, "İstediğin kadar şımarabilirsin," dedim. Sonra da alnına dökülen bir tutam siyah saçı şefkatle kenara çekerken yüzünü izledim.

Birbirimize baktığımız, göz göze durmanın tadına vardığımız sessiz bir iki dakika yaşadık. Onun yanımda olduğunu, onu bulduğumu, iyi olduğunu, benimle konuşup güldüğünü ve bütün bunların gerçek olduğunu bir kere daha kavradığım ve bu kavrayışta inanılmaz bir mutluluk bulduğum dakikalardı bunlar. Onu kaybedeceğimi zannetmiştim. Onun kaybetmenin kıyısına kadar yürümüştüm ama işte, şimdi buradaydı. Gözlerimin içine bakıyordu.

"Sabah bana canım dedin," diye mırıldandı Can Bora, benim düşündüklerimden bağımsız bir şekilde. "Daha önce hiç söylememiştin öyle."

Gülümsedim. Bazı şeyleri yeni yeni öğreniyordum. Sevgimi sözcüklerle ifade etmek ve bunu günün her ânına yaymak da onlardan biriydi. "Canımsın," derken parmaklarımı onun yüzünde dolaştırdım. "Bundan sonra daha çok söylerim."

Bakışlarını gözlerimden hiç ayırmadan, "Seni bırakıp gitmeyi hiç düşünmedim," dedi. "Seni bırakmayacağım Hare. Gitmeyeceğim."

"Evet," dedim fısıltıyla. "Daha önce de söylemiştin." Onu ilk defa öptüğüm gece. "Sana inanmamak benim aptallığımdı Can Bora. Bunun için kendimi affetmem uzun sürecek."

"Affedilmesi gereken tek bir yanın yok," diye karşılık verdiğinde ciddiydi. "Hiç yok."

Gülümsemeyi denedim ama buruk bir tebessümden öteye gidemedim. Verecek bir cevap ararken telefonum çalmaya başlayınca yüzümü buruşturdum ve istemeyerek de olsa Bora'dan uzaklaştım. Normalde zil sesini duymazdan gelebilirdim. Fakat iki gündür ailemi o kadar çok merakta bırakmıştım ki artık böyle bir lüksüm kalmamıştı.

Arayanın annem olduğunu görünce iç çekerek aramayı yanıtladım. Sonra kısaca yeni gelişmeleri aktardım. Eve ne zaman geleceğimi sorduğundaysa bu gece de burada kalmak istediğimi söyledim. Elbette bana dinlenmem gerektiğiyle ilgili uzun bir nutuk çekti ama Can Bora'yı burada bırakıp gitmek istemiyordum. Bu yüzden nutkunu dinledikten sonra kapatmam gerektiğiyle ilgili bir şeyler geveleyip aramayı sonlandırdım.

Yüzümde sıkıntılı bir ifadeyle tekrar ona döndüğüm anda Can Bora, "Eve gitmelisin," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Gitmeyeceğim. Daha ne zaman taburcu olacağını bile söylemediler."

"Hare," dedi usulca. "Beni dinle."

"Dinliyorum canım."

Yüzüne ani bir sırıtış yayıldı. "Dikkatimi dağıtamazsın," dediğinde neşesi sesine de aksetmişti. Ona gerçekten daha sık canım demem gerekiyordu sanırım. "Bak, ailen muhtemelen şu an benden yeterince nefret ediyor. Hayır, itiraz etme. Bu tablonun dışarıdan nasıl göründüğünün farkındayım. Aylardır kimseye söylemediğimiz bir ilişkinin içinde olduğumuz da ortaya çıkmıştır diye düşünüyorum. O yüzden aileni daha fazla kızdırmayalım, lütfen. Onlara kendimi nasıl sevdireceğim hakkında en ufak bir fikrim yok." Durdu, sıkıntıyla iç çekip ekledi. "Üstelik senin bir de abin var. Nasıldı? İki metre boyunda, spor salonlarında fotoğrafları asılı..."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Abim melek gibi çocuktur," derken Can Bora'nın sözlerinde bir parça haklılık payı olduğunu biliyordum. Gerçekten ailemi daha fazla kızdırmamam gerekiyordu.

Tam bu sırada odanın kapısı önce bir kere tıklandı, ardından cevap beklemeden açıldı. İçeriye üzerinde iki düğmesi açık siyah gömleği, altında siyah pantolonu ve suratının sağ tarafında, gördüğüm anda beni dehşete düşüren bir morlukla Poyraz Sarıcalı girdi. Kaşları çatık, saçları dağınıktı. Beni gördüğünde küçük bir baş selamı verdi, ardından gözlerini Can Bora'ya çevirip ona doğru ilerledi.

Yatağın yanındaki sandalyeye ağır bir hareketle oturduktan sonra ilk söylediği şey, "Akif içeride," oldu. "Bundan sonra sana bulaşamaz artık."

Bakışlarımı Can Bora'ya çevirdiğimde onun ağır ağır başını salladığını gördüm. Sonra abisine, "Gözüne ne oldu?" diye sordu.

Poyraz abi dirseklerini dizlerine dayayıp hafifçe öne eğildi. "Prova yapıyordum."

"Ne provası?"

"Bora iyileşince onu eşek sudan gelene dek dövme provası. Biraz elimin ayarı kaçmış o sırada."

Bora abisinin sözlerine sırıtırken ben araya girme konusunda kendime hâkim olamadım ve gereğinden tatlı bir sesle, "Ben Can Bora'yı kimseye dövdürtmem ama artık," dedim.

Poyraz abi bakışlarını ağır bir hareketle bana çevirdi. Yüzünde imalı bir gülüşle bana bakıp, "Bak sen hanımefendiye," dedi.

Gülümseyip omuzlarımı kaldırdım.

Poyraz abi tekrar kardeşine döndü. "Hare'nin güzel ha-

tırına duacı ol sen," diye mırıldandı ve bu sırada başını ağır ağır sallamayı da ihmal etmedi.

"Her zaman duacısıyım ben Hare'nin," dedi Can Bora ciddiyetle. "Allah ondan razı olsun."

"Allah ayağına taş değdirmesin," diye devam ettirdi Poyraz abi.

"Allah ne muradı varsa versin."

Poyraz abi çok içten bir şekilde, "Âmin," dedi ve son heceyi huşuyla uzatmaktan geri durmadı.

Bu sırada ben sırıtarak onları izlemekle meşguldüm. İşlerin böyle saçma muhabbetler yapabildiğimiz bir noktaya gelmesine duyduğum minnet arşa uzanıyordu. Eğer akıtacak biraz gözyaşım kalmış olsaydı onları da şu an mutluluktan koyuverebilirdim ama sanırım hepsini tüketmiştim.

Ben bunları düşünürken Poyraz abi bakışlarını bana çevirdi. "Bu akşam babamla ben kalacağız burada. Sen de evine git, dinlen. Sabahın ilk ışıklarıyla damlarsın yine. Tamam mı?"

Aslında tamam değildi. Fakat Can Bora da oldukça haklı noktalarla ailemin yanına gitmem gerektiğini savunurken ve babası oğlunun başında beklemek istiyorken mecburen, "Tamam," demek zorunda kaldım. Sonra aheste aheste hazırlanmaya koyuldum. Hareketlerim bir salyangozunki kadar yavaştı. Ama böyleyken bile kısa sürede hazırlanma safhasını bitirdim. Hemen ardından sevgilime uzun uzun veda ettim. En sonunda da ağır adımlarla odadan çıktım. Gitmeyi o kadar istemiyordum ki bir noktada Poyraz abi beni kapıdan dışarı itmek zorunda kalmıştı.

Bir taksiye binip yola koyulduğumda çılgınca yorulduğumu kendime itiraf etmek zorunda kaldım. Zira yirmi dakika süren taksi yolculuğunda bile uyuyakalmayı başarmıştım.

Eve girdiğimde beni iki çift meraklı ve endişeli göz karşıladı. Annem ve babam. Annemin yüzünde üzüntülü bir ifade varken babamın kaşları çatıktı. İkisine de uzun bir açıklama borçlu olduğumun farkındaydım. Muhtemelen bana kızgınlardı ve bu konuda haklılardı. Buna rağmen karşılarında durdum ve kendimi tutamayıp onlara gülümsedim. Sonra kollarımı açıp ikisine de sıkıca sarıldım. Güzel bir başlangıç olmuştu. Devamında da beni anlayacaklarını, belki biraz fırçalasalar da en sonunda onları merakta bıraktığım için bağışlayacaklarını biliyordum.

25

O akşam eve gittiğimde annem ve babama, olan biten her şeyi en başından itibaren ve olduğu gibi anlatmak dışında bir çıkış yolu görememiştim. Zaten onlara yalanlar, masallar anlatacak halim yoktu. İkisine de gerçekleri borçluydum. Hikâyeyi bütün gerçekliğiyle ve benden duymaları gerekiyordu. Ancak bu şekilde beni anlayabilirlerdi. Ancak bu şekilde Can Bora'nın kalbimdeki yerini görebilirlerdi. Bunu görmelerini istiyordum. Bu yüzden cesaretimi çabucak topladım ve her şeyi anlatmaya koyuldum.

Babam ilk başta huysuzluk yapıp anlattıklarımı sürekli bölse de, aralara girip beni azarlayıp dursa da annemin müdahalesi bir noktada onu durdurdu.

"Dinlemek istiyorum Akın," dedi annem ciddiyetle. "Lütfen müsaade eder misin?"

Bunun üzerine babamın tek yapabildiği sıkıntıyla iç çekip, "Nasıl istersen Ateş Böceği," demek oldu ve ben de her şeyi anlatma şansına eriştim.

Elbette sadece kendime sakladığım ve her zaman sadece kendime saklayacağım ayrıntılar vardı. Onları kalbimde, üzeri işlemeli camdan bir kutunun içinde tutuyordum. Hep

orada kalacaklar ve hep bana özel olacaklardı. Fakat bunlar dışındaki her şeyi ortaya döktüm. Can Bora'yı ilk gördüğümde hissettiğim o korkudan, onunla savaşma çabamdan, sonra onun yavaş yavaş beni istila edişinden bahsettim. Başta tereddüt etsem de, sırf onu daha iyi anlamalarını istediğim için İnci'den ve Can Bora'nın annesinden de bahsettim. İnci konusunda detaylara girmedim. Yalnızca Can Bora'nın böyle bir yarası olduğunu söyledim. Annesi konusunda ise benim elimdeki bilgiler de zaten azıcıktı ve ortada olan şeylerdi. O yüzden onları paylaşırken bir nebze daha rahattım.

Annem uzunca bir süre annesinin Can Bora'yı nasıl olup da bıraktığını anlayamadı. "Hasta mıymış ki?" diye sordu başta merakla. "Bir sıkıntısı mı varmış? Belki babası müsaade etmemiştir. Belki onu engelleyen başka bir şey vardır."

Tahminleri bu şekilde uzayıp giderken babam onun elini tutup, "Hayatım," dedi. Sesinde açıkça okunan bir şefkat vardı. "Öyle şeyler olduğunu zannetmiyorum."

Annemin gözlerinden kırgın bir bakışın geçtiğini gördüm. "Bırakmış yani," diye fısıldadı kendi kendisine. "Öylece."

Nedenlerini anlayamadığı, daha doğrusu ortada bir neden olmayışını anlayamadığı belliydi. Fakat Can Bora'nın bir yanının eksik olduğunu hemen anlamıştı. Hayatı boyunca eksik olanı tamamlamaya didinen, yanlışları düzeltmek için çırpınan, empati kurma işini ciddiye alan bir kadın olduğu için o saniyeden sonra bütün bu meseledeki tarafını hemen belli etmişti. Benim yanımdaydı. Benim hislerime güveniyordu. Can Bora'yı daha tanımadan sevmişti çünkü benim yanlış bir adamı sevmeyeceğime inancı tamdı.

Babam da olan biten her şeyi dinledikten sonra biraz yumuşadı. Elbette benim herhangi birine âşık olmam düşüncesi

onu pek eğlendirmiyordu. Kendisi aynen böyle söyledikten derin bir iç çekip ekledi. "Seni üzmediği sürece kendisine tahammül etmeye çalışırım tabii." Sonra annemin çatık kaşlarıyla karşılaşıp somurttu ve omuz silkti.

Onlarla konuşmak bu kadar kolay olunca rahatlamıştım. Bu rahatlığın üzerine birkaç saatlik, dinlendirici bir uyku çektim ve zamansızca, gecenin ortasında gözlerimi açıverdim. Sabaha kadar uyumayı planlıyordum, bu yüzden kendimi uykuma geri dönmek için epey zorlasam da tekrar dalmayı başaramadım. En sonunda pes edip yatağımdan kalktım ve kendime bir bardak portakal çayı demlemek için mutfağa indim.

Tam çay suyumu kaynatırken mutfağa uykusuz bir misafir daha geldi. Abim sessizce mutfak kapısında belirdiğinde beni korkutmamak için alçak sesle selam verip, "Ne demliyorsun?" diye sordu.

"Canım portakal çayı istedi. Sana da demleyeyim mi?"

Teklifimi geri çevirmedi. Ben çayı demlerken o da annemin dün yaptığı kekten iki dilimi bizim için bir tabağa koydu. Çok değil, on dakika sonra mutfak masasına oturduğumuzda ise soru dolu bakışlarla bana bakmaya başladı. Neler olup bittiğini o da merak ediyordu ve annemle babamın ılımlı tepkisinden sonra abime Can Bora'dan bahsetmek benim için daha kolaydı. Bu yüzden çayımı yudumlayıp kekimi yerken olayları onun için de özetledim. Kız kardeşinin bir adama ne kadar âşık olduğundan bahsetmesini hiç sevmiyordu. Ona işkence etmemek için bu kısımları kısa tutup olayın özünü anlatmaya çalıştım.

Beni sakince dinledikten, bazı yerlerde göz devirip bazı yerlerde kaş çattıktan ve aralarda başını onaylamaz bir şekilde iki yana sallamaktan geri durmadıktan sonra verdiği tek tepki küçük bir omuz silkiş oldu.

Gözlerimi kısarak suratına baktım ve "Bir şey demeyecek misin?" diye sordum.

Kısa bir an duraksadı. Sonra sakince, "Benim fikrim ömrün boyunca bekâr kalmandan yana," dedi. "Öylesini tercih ederim."

Mantıksızdı. Ciddi olmadığını umarak, "Bir şey demediğini var sayıyorum," dedim ve onu mutfak masasında bırakıp birkaç saat daha uyuyabilmek için odama geri döndüm. Böylece olan biteni çekirdek aileme anlatma işini sonlandırmıştım. Her şey de yolunda gitmişti.

Aynı konuşmaları, daha detaylı bir şekilde ve aralarda merakla sorulan sorulara cevaplar vermek suretiyle bizim kızlara anlatmamsa bir sonraki akşama denk geldi. Bahar, Nehar, Azra ve Zeynep tarafından âdeta esir alınıp bir odaya kapatıldım. Sonra her birinin bana çemkirmesini dinlememin ardından hikâyeyi bir kere daha başa sarmam gerekti. Fakat bu sefer anlatması daha eğlenceliydi. Hep dinleyen tarafta yer aldığım bu muhabbetin anlatıcısı olmak keyifliydi. Kendime sakladığım detaylar hâlâ kalbimdeki o kutunun içindeydi elbette. Yalnızca paylaştığım kısmına kızların verdiği tepkiler de her şeyi daha canlı bir hale getirmiş gibiydi.

Hare ve Can Bora'nın herkes tarafından kabullenilmesi bu kadarcık sürmüştü işte, iki kısa gün. Başta tereddütle yaklaşan her kim varsa kısacık zamanda bu fikre alışmıştı. Kimsenin benim Can Bora'yı sevdiğimden şüphesi yoktu. Onun beni ne kadar çok sevdiğini ise ben yüreğimin en derininde zaten biliyordum.

Günler hızlı geçti. Can Bora iki gün hastanede kaldıktan sonra taburcu edildi. Evine geldiğinde Ayaz ve Zeynep'in evi onun için toparladığını ve hayatını kolaylaştıracak hale getirdiğini görüp mutlu oldu. Poyraz abi de buzdolabını ağzına kadar doldurmuştu. İş, Can Bora'ya kalırsa dolaptaki

her şeyin bozulacağını bildiğim için yemekleri ben yapmaya karar verdim. O da mutfak masasında oturup sürekli bana sataşma işini üstlendi. Fakat her günün sonunda onun için ne pişirdiysem itiraz etmeden yemesini de bildi.

Can Bora'yla ilgilenen sadece kendi ailesi değildi artık. Annem de onunla tanışmak istediğini söylemiş, sonra da ansızın Can Bora'nın kapısında belirivermişti. Hem de abim ve Nehar'la birlikte. Zavallı Can Bora, yüzündeki şişlikler ve morluklar tamamen inmeden kendisini annemin karşısında bulunca biraz afallamıştı tabii ama annem bunları umursamıyor gibiydi. Yanında bir dünya bitki çayı getirmişti ve sevgilimin doğru dürüst konuşmasına izin vermeden her birinin ne işe yaradığına dair uzun açıklamalar yaparak bunları kullanmasını tembihlemişti.

"Kontrol edeceğim," derken sakin, sevimli ve ciddi görünüyordu. "Bir haftalık çay var burada. Bir hafta sonra hepsi içilmemiş olursa bozuşacağız."

Kuşburnu gibi lezzetli bitkilerin çayına bile mesafeli olan Can Bora Sarıcalı'yı hevesle başını sallayıp, "Hepsini içeceğim," derken görmek sırıtmama sebep olmuştu. Annelerin ne kadar minik ve sevimli olurlarsa olsunlar insanları korkutmak gibi bir özellikleri olduğuna inanıyordum. Bunu izlemek beni hep eğlendiriyordu.

Sonraki günlerden birinde sevgilimi görmek için evine gittiğimde abimle ikisini salonda kart oynarken bulmuştum. Benim için şaşırtıcı bir sürpriz olmuştu ve kaşlarım yukarıda, hayret dolu bakışlarla ikisine bakarken, "Ne oluyor burada?" diye sormadan edememiştim.

Abim omuz silkip sıradan bir sesle, "Bora'nın nasıl olduğuna bakmaya gelmiştim," diye cevap verdikten sonra sevgilim sırıtarak eklemişti.

"Abinin beni sevmesi için ona bilerek yeniliyorum."

Abim ona bakarak gözlerini kısmış, ardından tekrar bana dönmüştü. "Yalan söylüyor. Bileğimin hakkıyla kazanıyorum."

Böyle güzel gelişmeler arasında bazı tatsızlıklar da yaşanıyordu elbette. Mesela Semra Hanım, Bora'yı görmek istemişti. Hem de oldukça ısrarcı bir şekilde. Bir yerden Can Bora'nın telefon numarasını bulmayı başarmış ve ona sadece beş dakikalığına görüşmek istediğini söyleyen mesajlar atmaya başlamıştı. Ayaz bu meselede tekrar arada kalmaktan öyle korkuyordu ki Can Bora'nın numarasını verenin o olmadığına dair yeminler ederken tansiyonu yükselmişti.

En sonunda Semra Hanım'ın ısrarcı mesajları bir sonuç vermiş ve Can Bora beş dakikalığına annesiyle görüşmeyi kabul etmişti. Bu beş dakikanın sevgi dolu geçtiğini, bazı yaraların kapanmaya başladığını falan söylemek güzel olabilirdi tabii ama benim salonun kapısından gözlemlediğim kadarıyla oldukça gergin geçmiş ve tamamen sonuçsuz kalmıştı. Can Bora'nın annesiyle arasındaki mesafenin kapanacak bir mesafe olmadığını görebiliyordum. Sanırım her hikâye mutlu sona ulaşamıyordu.

Yine de en azından bu konu hakkında konuşmaya başlayabilmiştik. Bana oturup tek seferde olan biten her şeyi anlatmamıştı. Bunu yapmak onun için zordu. Yine de konuşmalarımızda ara sıra geçmişinden bahsetmeye başlamış, zamanla aklımdaki bütün soru işaretlerine bir cevap getirmişti. Annesiyle babasının sorunlu evlilikleri dört Sarıcalı erkeğine de farklı bir şekilde yansımıştı mesela. En büyükleri olan Rüzgâr Sarıcalı lisede kendi isteğiyle yatılı okula kaydolmuştu. Poyraz abi de onun izinden ilerlemiş, ailesinin karmaşasından kaçmaya çalışmıştı. Tam bu sıralarda aile ta-

mamen parçalanmaya başlamıştı ve Semra Hanım, Ayaz'ı alıp gitmişti. Kalabalık bir aileye doğmuş olan Can Bora, dokuz yaşında babasıyla baş başa kalmıştı. Annesini özlemiş ama bunu hiçbir zaman söyleyememişti.

Ben hâlâ onu teselli etmek için doğru kelimeleri seçemiyordum ama tüm yaralarını iyileştirmek istediğimi de saklamıyordum. Yapabilsem kendi mutlu çocukluğumun yarısını ona verir, onunla paylaşırdım. Bunu biliyordum ve Can Bora'nın da bilmesini sağlıyordum. Bu, her şeye yetmese bile çoğu şeye yetiyor gibiydi.

Kışı birbirimizi iyileştirme gayretinde, her geçen gün daha da yakınlaşarak bitirdik. Can Bora'nın fiziksel yaraları tamamen kapandı. Dudağının tam kenarında kalan ve her gün bir öpücük bıraktığım yara izi dışında yüzü eski haline döndü. Yeniden kirli sakal bıraktı. Saçlarını kısalttı. Bütün bu değişimler içinde benim sevdiğim adam olarak sabit kaldı.

Bahara el ele girerken ağaçlarla birlikte ben de çiçek açıyormuşum gibi hissediyordum. Güneş damarlarıma sızıyor, içimi ısıtıyor ve her şeyi daha güzel bir hale getiriyordu.

Havaların ısınmaya başlaması bizim ailemizde çılgın bir piknik sezonunun açılması demekti. Güneşi gördüğümüz anda kendimizi çayırlara atıyor ve ancak yağmurlar başladığında buna bir son veriyorduk. Başta Bahar olmak üzere ailenin her üyesi piknik olayını epey seviyordu. Kalabalık ve gürültülü bir topluluk olduğumuz düşünüldüğünde bu mantıklıydı. Kapalı alanlara sığamıyorduk. Sesimizin arşa yükseldiği tenha yeşillikler herkes için en sağlıklı olandı.

Can Bora ilk defa bizim pikniklerimizden birine katılacaktı. Son aylarda ailemle epey içli dışlı olduğu için herhangi bir gerginlik yaşamasam da heyecanlıydım. Kalabalık ailemin içinde Can Bora Sarıcalı'yı da görecek olmak

yüzümde güller açtıran bir düşünceydi. Ayrıca piknikten hemen önce ona yapmam gereken bir sürpriz vardı. Bu da heyecanımı üçe katlıyordu.

Kapısının önünde durup zile bastığımda kalp atışlarımın sesinin apartman boşluğunda yankılanmamasına biraz şaşırdım. Zira kalbim çok güçlü ve çok hızlı atmaktaydı. Heyecanım yüzünden parmak uçlarımın üzerinde yürüyordum.

Can Bora kapıyı açtığında beni o tanıdık, geniş gülümsemesi karşıladı. "Kızılcık," dedi minik bir hayretle. Beni gördüğüne sevinse de biraz kafası karışmış gibiydi. "Sizin evin önünde buluşmayacak mıydık?"

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girerken, "Öyleydi," dedim. "Ama sonra planda küçük bir değişiklik yapmaya karar verdim. Çünkü sana göstermek istediğim bir şey var."

Kaşları merakla yukarı kalkarken, "Neymiş?" diye sordu.

Sorusuna cevap verebilmem için beni takip etmesi gerekiyordu. Ona bunu söyledim ve birlikte salona yürüdük. Burada duvara asılmış büyükçe bir ayna vardı. İkimiz o aynanın karşısında yan yana durduğumuzda Can Bora'dan tişörtünü çıkarmasını rica ettim. Elbette bunu komik bir şaşkınlıkla karşıladı ve konuyla alakalı onaylamadığım birkaç espri yaptı. Fakat üzerindeki siyah tişörtü çıkarmaktan da geri durmadı.

Ona kollarını aşağı indirip sabit durmasını söylediğimde sözümü ikiletmedi. Tam yanında durdum. Yüzümü aynaya döndüm ve üzerimdeki ince hırkanın omzunu aşağı düşürdüm. Böylece Can Bora'nın sağ omzundan başlayıp sağ koluna inen sarmaşık dalı, benim sol koluma yeni yaptırdığım dövmeyle birleşti. İncecik bir sarmaşık dalıydı bu da. Can Bora'yla yan yana durduğumuzda onun kolundan benimkine dolanıyormuş gibi görünüyordu. Sanki canlı bir sarmaşık ikimizi bir arada tutuyormuş gibi.

"Sarmaşıklar hakkındaki teorin üzerinde epey düşündüm," dedim aynadan dövmelerimize bakarken. "Onların doğanın örtüleri olduğunu ve çürüyen şeylerin üzerini örttüğünü söylemiştin. Bu fikre tamamen karşı çıkamam belki ama doğada hiçbir şeyin sadece tek bir işlevi olduğuna inanmıyorum. Yaratılan her şey, her canlı, içinde bulunduğumuz bu koca gezegene bir şekilde yarar sağlıyor ve bir şekilde zarar veriyor. Dağılan ve bir araya gelen şeylerin devridaimi içindeyiz. Yıkıyor ve yapıyoruz. Çürütüyor ve inşa ediyoruz. Yakıyor ve yeşertiyoruz."

Bakışlarımı dövmelerimizden ayırdım ve aynadan Can Bora'ya baktım. O da bana bakıyordu. Yansımalarımız üzerinden göz göze geldiğimizde gülümsedim.

"Sarmaşıkların bizi bir arada tuttuğuna inanmak istiyorum. Örtüler iplerden yapılır. Sarmaşıklar aynı zamanda doğanın ipleri olabilir ve bizi birbirimize bağlayabilir. Zincirler gibi değil üstelik. Zaten isteyerek yan yana durduğumuz için aramızda bir sarmaşık büyütebiliriz. Etrafımızda dolanır ve ikimiz arasında canlı, her geçen gün kuvvetlenen, nefes alıp veren bir bağa dönüşür. Ne dersin?"

Can Bora artık yansımama değil, direkt olarak bana bakıyordu. Benim bakışlarım hâlâ aynadayken o başını çevirmiş yüzümü izliyordu. İfadesini okumak zordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı fakat bu bir öfke ya da üzüntü ifadesi değildi. Güzel bir manzaraya dikkatle bakıyormuş gibiydi. Gördüğü şeye inanamıyormuş gibi.

Bir süre böylece durmamızın ardından öne doğru eğildi ve açıktaki omzuma uzun bir öpücük kondurdu. Sonra doğruldu ve bir öpücük de yanağıma kondurdu. Bir saniye sonrasında ise kollarının arasındaydım ve dudaklarımız birbirine bir nefeslik mesafedeydi.

"Bu," dedi beni öpmeden hemen önce. "Hayatımda duyduğum en güzel teori."

Elleri yüzümün iki yanındayken alçak bir sesle konuşmaya devam etti. "Seni seviyorum. Yalnızca sarmaşıklar değil, soluduğumuz havadan bizi ısıtan güneşe, bastığımız topraktan bu toprağın üzerinde yeşeren çiçeklere, büyük küçük, evrendeki her şey beni sana bağlıyor. Bu holistik bir yaklaşım gibi görünebilir ama inan, herhangi bir ilkeye dayandırmıyorum. Sadece kalbimdeki o coşkulu hisle söylüyorum. Bilimsel hiçbir dayanağı yok bunun ama kalbimde ispatını yapabilirim. Seni çok seviyorum Hare. Sen benim bu dünyada kendime bulduğum yersin. Bu koca kâinata asla sığamayacağımı düşünürdüm ama sadece seni henüz tanımadığım içinmiş. Yanındaki yerimi henüz görmediğim için."

Dudaklarımdan neşeli bir gülüş döküldü ve aramızdaki kısacık mesafeyi doldurdu. "Karşıma çıktığın için çok memnunum," dedim. "Kaldığın için. Sarmaşıklar için. Teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim. Sarı kantaron çayları, çikolatalara dair konferanslar ve eşsiz teoriler için." Genişçe gülümsedi. "Annesinin bile yeterince sevmediği bu çocuğu, bu kadar çok sevdiğin için çok teşekkür ederim."

Gözlerim hemencecik doluverdi. Bu kadar duygusal bir insana dönüşmek beni biraz yıpratmıştı fakat umursamadım. Gülümseyerek, "Rica ederim," diye mırıldandım. "Benim için bir zevk." Öyleydi. Onu sevdikçe kendimi de seviyordum. Dünyayı da. Onu sevdikçe bu sevgiyle güçlendiğimi ve büyüdüğümü hissediyordum. Bundan aylar öncesinde buzdan bir kadın olduğuma inanırken şimdi içimde yanan alevlere kendim bile inanamıyordum.

Bu alevler ikimizi de tüketene kadar Can Bora'nın kollarının arasından çıkmak istemiyordum. Gözlerimi gözlerin-

den alıp başka bir yere bakmak istemiyordum ama gitmemiz gereken bir piknik vardı. Bu yüzden derin bir iç çekip sevgilimin kollarından ayrıldım ve giymesi için tişörtünü uzattım. Hızlıca yanımızda götüreceğimiz eşyaları toparladık ve on dakika içinde benim arabama yerleştik.

Yola koyulduğumuzda Can Bora birden, "Pazartesi günü bir iş görüşmem var," dedi.

Kaşlarım hayretle yukarı doğru kavislendi. Onun bu aralar iş baktığını biliyordum ama bir yere başvurduğundan haberim yoktu. "Hayırlı olsun. Çok sevindim. Nasıl bir iş?"

Gülümseyerek teşekkür ettikten sonra kısaca başvurduğu şirketten bahsetti. Büyük bir firma değildi ama genişleme yolundaydılar. Çevrimiçi organik gıda satışı yapıyorlardı ve Can Bora uygulama geliştiricisi olarak başvurmuştu. Büyük ihtimalle olumlu sonuçlanacak bir görüşmeydi.

İşi alacağına adım kadar emindim. Üstelik sevdiği işte çalışacağı için de mutluydum. Elbette kulüpte çalışması ve onu her gün görmem işime gelirdi. Fakat kulübün güvenliğiyle ilgilenmenin Can Bora'yı mutlu eden, ona yeten bir iş olmadığını biliyordum. Bunca zamandır bir yerlerde sabit kalmak istemediği için kendi işini yapmaktan geri durduğunu da biliyordum. Şimdi böyle bir adım atması, buraya tamamen yerleştiği anlamına geliyordu. Bu da beni genişçe gülümsetiyordu.

Hare ve Can Bora, diye düşündüm. Artık bir aradaydık. Birbirimizi seviyorduk. Bütün dünya bunu biliyordu ve aramızda her geçen gün daha da yeşerecek olan bir sarmaşık büyüyordu. Bu hayattan başka ne isteyebilirdim ki?

SON

Üzerimdeki beyaz ve kabarık elbisenin eteklerini toplayıp motosiklete, Can Bora'nın arkasına binerken aylardır planlanan bir günün nasıl olup da böylesine amacından şaştığını bilmiyordum. Her şey dakikası dakikasına planlanmışken nasıl olmuştu da hepsini yerle bir edebilmiştim? Bir yerlerde takip edemediğim bir şeyler yaşanmış olmalıydı. Bunu bulabilmek için belki de her şeyi başa sarmam gerekiyordu ve ben her şeyin nasıl başladığını çok iyi hatırlıyordum. Bütün bu çılgın maceraya nasıl sürüklenmeye başladığımızı...

Bundan yaklaşık dört ay önceydi. Can Bora'yla bir kafede oturuyor, kahve içiyorduk. Yani o kahve içiyordu, bense yeşil çay söylemiştim. Ortada da paylaştığımız bir dilim pasta duruyordu. İlişkimizin on dördüncü ayındaydık ve benim ona söylemem gereken bir şey vardı. Nihayet cesaretimi toplayıp adım atmaya niyetlendiğim bu yeni fikrimi ilk olarak sevgilimle paylaşmak istiyordum.

Poyraz abi ve Ayaz'la birlikte kulüp işletmeyi seviyordum ama bu, hiçbir zaman benim hayatımın sonuna dek yapmayı planladığım iş olmamıştı. Sadece yönetim işinde

tecrübe edinmek, bilgilerimi pekiştirmek ve başarıp başaramayacağımı görmek için atıldığım kısa bir maceraydı. Her zaman kendi işimin başında olmayı düşlemiştim. Kendi başıma bir şeyler inşa etmeyi ve yönetmeyi.

Üniversiteye başladığımdan beri kafamda dolanıp duran bir fikir vardı ve bu fikir çok eskilere, annemin gençlik yıllarına dayanıyordu. Onun her zaman anlatılan, bol kahkahalı, bol şaşırmalı çöpçatanlık hikâyesinden geliyordu. Evet, annem Mine Arıkan, gençlik yıllarının küçük bir kısmında çöpçatanlık yapmıştı. Oldukça başarılı olduğu bu meslek, onun babamla tanışmasına vesile olmuş ve önüne güzel kapılar açmıştı.

Her zaman annesi gibi olmak isteyen o kızlardandım. Buna rağmen tabiatlarımızın farklı olduğunu biliyordum. Ortak noktalarımız çok fazla olsa bile, ben aşkla tanıştıktan sonra kalbimi saran buzları kırmış olsam bile biz çok farklı iki insandık. Bu yüzden ben kendime en uygun olan mesleği seçmiştim ama hâlâ içimde, annemle ortak bir şeyler yapma fikrinin hiç azalmayan hevesi vardı.

Ben fiziği sevmiyordum. Teorik ya da deneysel, fizik bilimi bana korkutucu geliyordu. Bu noktada annemle ortak bir çalışma yapamayacağımız ortadaydı.

Daha çok yönetmeyi seviyordum. İş hayatını, yatırımları, ekonomiyi... Annem de bunlara esasında epey uzaktı. Kendisi akademik kariyerinde ilerlemeye başladığı andan sonra kurumsal hayata şöyle kafasını uzatıp bakmamıştı bile ama onun öncesinde, akademiden önce yani, ufak bir işletme deneyimi vardı. İkimiz arasında küçük bir kesişim kümesiydi bu. Ufacıktı lakin yine de bir kesişim kümesiydi ve ben buna sıkıca tutunuyordum.

Her zaman annemin yarım bıraktığı çöpçatanlık işine yeni bir soluk getirerek devam etmek istemiştim. Günümüzde bu şekilde hizmet veren o kadar çok uygulama, site ve insan vardı ki gözümü karartıp dalabileceğim bir iş olmamıştı ne yazık ki. Bildiğim bir şey vardı, eğer bu işi yapmak istiyorsam ona insanların ilgisini çekecek yeni şeyler eklemeliydim.

Bu mesele hakkında çok düşünmüş, çok kafa yormuş ve en sonunda içime sinen bir fikre uyan, detaylı bir iş planı hazırlamıştım. Sonunda bir adım atmaya hazırdım.

"Aklımda yeni bir fikir var," dedim Can Bora'ya. Lafı dolaştırmayı sevmediğim artık bilinen bir gerçekti. "Bu fikir beni çok heyecanlandırıyor. Yeni bir şey inşa etmek istiyorum ve eğer istersen birlikte çalışabiliriz. Çünkü gerçekten başarılı bir uygulama geliştiricisine ihtiyacım olacak. Senden başka kimseyi düşünemiyorum."

Çöpçatanlık fikrini genişletmiştim. İnsanlar sadece sevgili aramıyorlardı. Bazen birisinin izlemek istediği bir film oluyordu ve etrafındaki kimse bu filmle ilgilenmiyordu. Böyle durumlarda onunla aynı merakı paylaşan biriyle buluşup filmi izlemek hevesi de askıda kalıyordu. Geliştirmek istediğim uygulama, böyle durumlar için de size randevular ayarlıyordu. Romantik bir ortam oluşmasına gerek yoktu. Sizinle aynı merakı besleyen biriyle buluşup bir etkinliğe katılabilir ve sonrasında ayrılabilirdiniz. Sinemalar, tiyatro oyunları, konserler, denemek istediğiniz yeni restoranlar, yarışmalar ve çok daha fazlası için bu geçerliydi. İşe yarayabileceğini düşünüyordum. Bu yüzden hevesle sevgilime bahsederken sesim inceliyor, yanaklarım kızarıyordu. Düşündüğüm her bir detayı anlatırken içimdeki istek daha da çoğalıyordu.

Can Bora beni yüzünde memnuniyet dolu bir tebessümle dinledi. Benimle birlikte heyecanlandı ve benimle birlikte fikirler üretmeye başladı. Konuştukça bu işi başarabileceğimize olan inancım artarken yüzüme uğrayan gülümsemelerin sayısı da çoğaldı.

Neredeyse iki saate yakın bu fikri konuştuktan, bu sırada üç fincan çay içtikten sonra Can Bora, "Benim de aklımda yeni bir fikir var," dedi. "Ben de senin bana yardımcı olabileceğini umuyordum."

Ona yardımcı olmaya ezelden gönüllüydüm. O yüzden samimi bir merakla, "Neymiş?" diye sordum. "Elimden geleni yaparım senin için."

Sevgilim gözlerimin içine baktı. Şu uzun, ruhuma işleyen bakışlarından biriyle. Sonra sakince anlatmaya koyuldu. "Ben, bir aile kurmak istiyorum. Önce iki kişiyle başlarız diye düşündüm. Sen ve ben. Bir de Kral var tabii. Zamanla sayımız çoğalabilir. Çocuklar ya da evcil hayvanlarla... Planlamasını birlikte yapabiliriz. İstediğimiz gibi şekil verebiliriz. Her zaman geliştirebiliriz. Kolay bir iş değil ama el ele verdiğimizde başarabileceğimize olan inancım tam. Yapabiliriz ve bu çok güzel olur. Ne dersin?"

Bir şey diyemedim çünkü bir anda beynimin içi tamamen boşalıvermişti. Bütün beyin hücrelerim donup kalmış gibiydi. Ellerimi masanın üzerinden çekip sandalyeme yaslandım ve biraz uzaklaştığımda ânın içinden çıkıp çıkmadığımı test ettim. Değişen hiçbir şey olmadı. Can Bora hâlâ karşımda, yüzünde gittikçe büyüyen bir gülümsemeyle bana bakıyor, sorduğu soruya bir cevap bekliyordu. Benim donup kalışımın aksine o epey rahattı. Mesela fincanını dudaklarına götürüp kahvesinden keyifli bir yudum almaktan geri durmuyordu.

"Dilediğin kadar düşün," dedi bana sakin bir tavırla. "Ben beklerim."

Dürüst olmak gerekirse düşüneceğim fazla bir şey yoktu. Sadece delice çarpan kalbimi sakinleştirmem ve bu ânın gerçekten yaşandığına emin olmam gerekiyordu. İkincisini başarmıştım ama ilki imkânsız gibiydi. Bu yüzden deli gibi çarpan kalbime aldırmadan başımı sallamayı denedim ve ardından çatlayan bir sesle, "Güzel fikirmiş," dedim. "Yapalım bunu."

Can Bora'nın gülümsemesi önce bir sırıtışa ardından tatlı bir kahkahaya dönüştü. Kendi sandalyesinden kalkıp yanımdaki sandalyeye geçti ve ben hâlâ heyecanımla boğuşurken beni öptü. Bu sırada deri ceketinin cebinden kadife bir kutu çıkarmıştı. İçinde ne olduğunu tahmin etmek kolaydı. Fakat yine de bana aldığı yüzükle karşılaşınca şaşırdım. Zira kıpkırmızı bir yakutun etrafını süsleyen küçük kristalleri görmeyi beklemiyordum.

Bu gösterişsiz ve kesinlikle mükemmel evlilik teklifinin ardından, o yüzüğü parmağıma geçirdiğim andan sonrası o kadar kalabalık, o kadar gürültülü ve o kadar telaşlı geçti ki kendimi bir girdaba kapılmış gibi hissetmeye başladım. Bir yandan yeni iş fikrim üzerinde çalışıyor, bir yandan ailemi sadece basit bir nikâh istediğim konusunda ikna etmeye çalışıyor ama ne yaparsam yapayım kuzenlerimin ve arkadaşlarımın bana şaşaalı bir kına gecesi planlamasının önüne geçemiyordum. Mekân arayışları, davetiyeler, gelinlik provaları gibi asla ilgilenmek istemediğim detaylar bir kenara; beyaz eşya alışverişinden, kalacak bir ev bulma çabasına kadar her şey içinde sürüklendiğimiz karmaşaya bir düğüm daha atıyordu.

Düğünlerden nefret ediyordum. Gerçekten.

Bir şirketi yönetmek, nasıl evlenmek fiilini gerçekleştirmekten daha kolay olabilirdi, anlayamıyordum. Sadece güzel kıyafetler giyip Can Bora ile bir ömrü beraber geçirmek istediğimizi imzalı olarak herkese duyuracağımızı zannetmiştim. Bu zannın hiçbir yerinde bize ev gösteren emlakçının kendisini zorla düğüne davet ettirmeye çalışması yer almıyordu.

Ortada düğün bile yoktu aslına bakarsanız, sadece nikâh vardı.

Bir de elbette kına gecesi. Ailemin genç kadınları tarafından silah zoruyla bana kabul ettirilmişti. Zeynep, Bahar ve Nehar benim için muhteşem bir organizasyon hazırlamışlardı. Bu hazırlıklar esnasında da başımıza tuhaf tuhaf işler gelmişti tabii. Dördümüz bir arada olduğumuzda bunlar kaçınılmaz şeylerdi. Fakat ortaya çıkan iş muazzamdı. Kına gecesi istemiyorum deyip dursam da gecenin sonunda bunu yaptığımız için delicesine mutluydum ve kızlarımı çok seviyordum.

Fakat kına gecesinin güzelliğine rağmen düğün stresi ve çevre baskısı inanılmaz derecede zordu. Elimden geldiğince hepsine dayanmış, sırf Can Bora'yla mutlu sonumuza kavuşmak için her birine göğüs germiştim, inanın. Tarihinden önce teslim edilen çamaşır makinesinin henüz bir evimiz olmadığı için dışarıda kalışına göğüs germiştim. Davetiyeleri basan firmanın ismimi Hale olarak yazması karşısında soğukkanlılığımı korumayı başarmıştım. Nikâh için tuttuğumuz ilk mekânı, nikâhtan üç gün önce su basınca son anda yeni bir mekân bulma işini bile halletmiştim ama kuafördeki kalabalık ve telaş sırasında gelin buketimle duvağımın üstüne takacağım tacın kaybolması sabrımı zorlayan son damla olmuştu.

Aslında kötü bir niyetim yoktu. Sadece strese daha fazla dayanamamış, gelin buketim ve tacım olmadan evlenmeye karar verince bir taksiye atlayıp nikâhın kıyılacağı yere tek başıma gitmek istemiştim. Sakin bir araba yolculuğu... Peşinde olduğum şey buydu. Fakat taksiye atlayıp şoföre gitmek istediğim yeri söyledikten sonra geçtiğimiz günlerin bütün stresi üzerime çökmüştü ve yolu pek fazla takip edememiştim. Haliyle kendimi bir anda şehrin öteki ucunda, gitmek istediğim yerin tam tersi istikamette bulunca biraz afallamıştım.

Pekâlâ, çok afallamıştım. Taksi şoförünü beni kaçırmakla bile suçlamış olabilirdim ama diyorum ya, hep stresten. Yoksa ben asla bu kadar asabi bir insan değildim.

Üzerimde gelinlikle, nikâhımın kıyılacağı yerden kilometrelerce ötede tek başıma kaldığımda –taksi şoförü parasını alır almaz dehşetle uzaklaşmıştı– ilk başta ne yapacağımı bilemedim. Kızlara haber vermeyi düşündüm ama hâlâ beni aramadıklarına göre onların telaşesi benimkinden fazlaydı. Gelini olmayan bir düğün için son hazırlıkların peşinde koşturuyor olmalılardı.

Annemi ya da babamı arayıp onları telaşlandırmak istemedim. Abim ve Can Bora arasında bir seçim yapmam gerekince de Can Bora'yı seçtim. Çünkü gelinin kaçtığını ilk elden öğrenmeyi hak ediyordu. Cep telefonumu çıkarıp onu ararken gelinliğimle bir kaldırımın kıyısına çöküverdim. Önümden geçip giden insanların şaşkın bakışlarını epey oyalayan bir manzara sunduğumun farkındaydım ama şu an en son endişeleneceğim şeydi bu.

Telefon tam dört kere çaldı. Sonra karşı taraftan evlenme niyetinde olduğum adamın sesini duydum. "Kızılcık," dedi. "Düğünden önce gelinin damadı araması uğursuzluk getirmez mi?"

Bu saçma şakaya başka şartlar altında biraz gülebilirdim. Ama şu an gülecek mecalim yoktu hiç. "Can Bora," dedim büyük bir üzüntüyle. "Ben yanlışlıkla düğünümüzden kaçtım."

Karşı tarafta önce keskin bir sessizlik oldu. Sonra Can Bora, "Ne?" dedi hayretle. "Nasıl?"

Ona olan biteni özetlerken kendimi aptal gibi hissetsem de yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Derin bir kederle, "Buradan şimdi yola çıksam bile onca trafiğin içinde nikâha hayatta yetişemem. Özür dilerim, kendimi tam bir geri zekâlı gibi hissediyorum," dedim.

Can Bora önce neşeyle güldü. Ardından, "Saçmalama," dedi. "Sen bana hemen konum bilgilerini gönder ve merak etme, trafiğe takılmamanın bir yolunu biliyorum. Bu akşam evleneceğiz Kızılcık. Güven bana."

Ona güveniyordum. Bu yüzden dediklerini yaptım, konum bilgilerimi gönderdim ve asık bir suratla, her şeyi mahvettiğime inanarak onu beklemeye koyuldum. Kısa bir bekleyiş değildi ne yazık ki. Tam olarak otuz beş dakika sürdü. Size şehrin öbür ucuna gittiğimi söylerken şaka yapmıyordum.

Nikâha on dakikadan az bir süre kala Can Bora Sarıcalı, yani evleneceğim adam, motosikletiyle önümde durdu. Üzerinde damatlığı, başında ise mat siyah kaskı vardı. Motoru durdurup tek ayağını yere koyduktan sonra kaskını çıkardı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla bana baktı.

"Bu hareketinden benimle evlenmek istemediğin manasını mı çıkarmalıyım yoksa sadece talihsiz bir olay mı?"

Ağlamaklı bir ses çıkararak yerimden kalktım ve ona doğru ilerleyip boynuna sarıldım. "Özür dilerim," dedim bir kere daha. "Elbette seninle evlenmek istiyorum ama bu düğün işinin bu kadar büyüyeceğini hesap edememiştim. Üstelik düğün yapmıyoruz bile."

Belime sarılıp beni kendisine çekti ve "Sorun değil," dedi. "Kızlara nikâh memurunu oyalamalarını söyledim. Eğer acele edersek bu gece evlenebiliriz."

"Edelim o zaman," derken geri çekildim. "Ben evlenmek istiyorum."

Can Bora bana kaskımı uzatmadan önce, "Bir saniye," dedi ve cep telefonunu çıkardı. "Benim için bir poz verir misin?"

Üzerimde gelinlikle, yol kenarında Can Bora için gülümsedim. Sonra ikimiz beraber bir fotoğraf çektirdik. Bunu yapmasının sebebi yapacağımız motosiklet yolculuğunun ardından darmadağın hale gelecek olmamdı elbette. Saçlarım bozulmadan önce güzel bir anımız olsun istemişti.

İşte böylece, gelinlikli bir şekilde motosiklete binmiş, damada sıkıca sarılmış, nikâhıma yetişmeye çalışıyordum. Eğer işleri kontrol altında tutmayı başarabilseydim evleneceğim yere başımda kaskla gitmem gerekmezdi tabii ama rüzgâr kızıl saçlarımı geriye doğru savururken, kollarım sevdiğim adama sarmaşıklar gibi dolanmışken ve kalbim heyecanla, delicesine çarpıyorken yarım saat önceki kadar umutsuz değildim. Yeryüzünde bir nikâh memurunu itinayla oyalayabilecek bir grup insan mevcutsa, onlar kesinlikle bizim kızlardı. Misafirleri oyalayabilirler miydi bilmiyorum ama bana misafirler lazım değildi zaten. Ailem, yakınlarım ve nikâh memuru. Bu kadarıyla yetinebilirdim. Esasında, en başından beri sadece bu kadarını istiyordum.

Motosikletler trafiğe takılmıyordu. Bunun yanı sıra üzerinde bir gelin ve bir damat taşıyan motosikletler hiçbir şeye takılmıyordu, bu yeni keşfimdi. Kıyafetlerimiz ve telaşımızla yaşamakta olduğumuz şey hakkında insanlara büyük ipuçları veriyor olmalıydık ki önümüzden çekilmekten hiç

gocunmuyorlardı. Hatta geride bıraktığımız, tahminen üniversite öğrencilerinden oluşan bir grup gencin bize, "Mutluluklar!" diye bağırıp el salladığını bile görmüştüm.

Yaklaşık kırk dakika süren bir yolculuğun sonunda hedefe ulaştık. Motosiklet durdu ve yere inmemizin hemen ardından Can Bora elimi tuttu. Başımızdan kaskları bile çıkarmadan koşarak mekândan içeri daldık. Sıcak bir yaz gününde evleniyor olduğumuzdan ötürü herkes bahçedeydi. Özenle süslenmiş, ışıklandırılmış ve rengârenk bir hale getirilmiş bu bahçeye böyle telaşla dalacağımızı hiç düşünmemiştim.

Yarım saattir bizi beklemekte olan nikâh memurunu tam masadan kalkmak üzere yakalayınca, "Durun!" diye bağırdım. "Bizi evlendirmeden gidemezsiniz!"

Nikâh memuru şaşkınca karşısındaki gençlere, yani bize baktı. Bu noktada başımdaki kasktan kurtulmam gerektiğini fark ettim. Can Bora'yla aynı anda kasklarımızı çıkardığımızda Azra yanımıza koşturup onları elimizden aldı. Darmadağın olmuş saçlarımı düzeltirken yarım saattir bizleri beklemekte olan aileme bakıp sevimli bir şekilde gülümsedim.

"Kusura bakmayın, taksici adresi biraz karıştırdı da."

Herkesin yapmak istediği bir yorum olduğuna adım kadar emindim. Sorulmak istenen sorular da vardı. Fakat nikâh memurunun acelesi hepsini bastırdı. Can Bora'yla ellerimizi hiç bırakmadan nikâh masasına koşturduk. Sandalyelerimize oturunca birbirimize dönüp sırıttık. Başarmıştık.

Kendisini yarım saat bekletmemizden pek hoşnut olmayan memur bey nikâhı öyle hızlı kıydı ki başım döndü. Fakat Can Bora'yla art arda evet dedikten ve şahitler huzurunda imzalarımızı attıktan sonra bunu pek umursamadım. Aile

cüzdanı bana teslim edildi, Can Bora'nın ayağına basmayı elbette unutmadım. Derken bir anda Hare Arıkan Sarıcalı oluverdim.

Can Bora Sarıcalı'nın kıymetli eşi.

Karı koca ilan edilişimizin hemen ardından Can Bora uzanıp önce yanağıma, sonra alnıma bir öpücük kondurdu. Bu, kocam olarak beni öptüğü ilk andı ve o kısacık anda göz göze geldiğimizde bütün hikâyemiz en başından şu âna kadar, zihnimden bir kere daha akıp geçti. Onu ilk gördüğüm an. İlk merak ettiğim an. İlk sarılışımız. İlk randevumuz. İlk kez seni seviyorum deyişi. Hepsi içimde bir kere daha parladı. Bizi birbirimize dolayan sarmaşıktan yeni bir dal uzandı. Bu sefer parmaklarımızın etrafına dolanıp ellerimizi sonsuza dek birbirine kenetledi.

Hare ve Can Bora. Masal böyle bitiyordu. *Sonsuza dek olmasa bile ömürlerinin sonuna dek bir arada ve mutlu yaşadılar.*

TEŞEKKÜR

Bu karakterleri yazmaya 2017 yılının sonlarında başladım ve onları ilk defa 2018 yılında okurlarımla tanıştırdım. Tam tamına beş koca yıldır hayatımdalar ve artık benden bir parça haline geldiler. Zeynep'in hikâyesiyle adım attığımız bu yolda sırasıyla bütün kızlarımı kaleme alırken hep aynı heyecanı, hep aynı mutluluğu hissettim. Şimdi onları rafta yan yana görebiliyor olmak da benim için çok değerli, çok güzel.

Beş yıllık bu süreçte benim yanımda olan, kızlarımı benim kadar çok seven, yazdıklarıma her zaman destek veren canım arkadaşlarım ve değerli okurlarım, hepinize milyon defa teşekkür etmek isterim. Yazmak hayal kurmakla başlıyor ve hayallerimiz, biri onları okuyup içinde kendinden parçalar bulduğunda daha da kıymetleniyor. Bu dört kızın hikâyesi benim hayatımda çok önemli bir yere sahip, dilerim sizin hayatınızda da bir gülümseme vesilesi olurlar.

Hikâyelerde isimleri geçen Yağız ve Efe'nin akıbetini

merak edenlere ise Yağız'ın hikâyesinin halihazırda yazılmış olduğunu, belki bir gün onu da kitap olarak görebileceğimizi söylemek isterim. Efe içinse tek dileğim Nehar'ın gazabından bir an önce kurtulmasıdır.

Okuyan ve değer veren herkesi sevgiyle kucaklıyorum, başka satırlarda ve başka dünyalarda buluşmayı iple çektiğimi söylemek istiyorum.

Teşekkür ederim, her şey için.

Bir Sarmaşık Teorisi Çalma Listesi

Benimle Kayboldun - Kaan Boşnak

Kal Bugün - Can Bonomo

Bütün İstanbul Biliyo - İkiye On Kala

I Wanna Be Yours - Arctic Monkeys

Wolf & I - Oh Land

Ölsem Yeridir - Yüzyüzeyken Konuşuruz

Suç Mahalli - Kahraman Deniz

Sevda Çiçeği - Mor ve Ötesi

Bu Son Olsun - Cem Karaca

Bul Beni - Can Ozan, Sedef Sebüktekin

Giderdi Hoşuma - Yaşlı Amca

Böyle Sever - Kahraman Deniz

Öyle Kolay Âşık Olmam - Canozan, Damla Eker

İstanbul Beyefendisi - Yaşlı Amca

Sen Diye - Can Kazaz

Yâd Eller - maNga

Aklımı Kaçırdım - Mavi Gri

Spotify çalma listesi için aşağıdaki QR Kodu okutabilirsiniz.

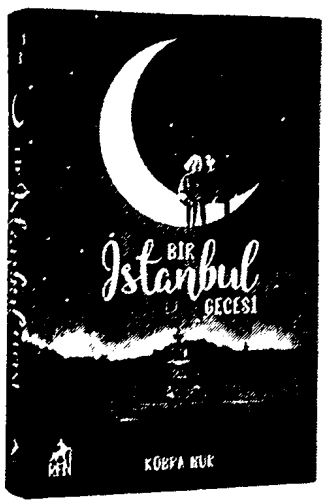

Pansiyonumun hemen yanı başında gece kulübü açma girişiminde bulunan bu adamdan daha ilk bakışta, hatta adını duyduğum ilk anda nefret etmiştim. Hem de bütün kalbimle ve inanılmaz bir şiddetle.

Eğer içinde yaşadığımız dünyanın düzenini biraz olsun kabullendiyseniz şunu bilirdiniz; böyle anı ve büyük nefretlerin yalnızca iki sonucu vardır. Ya siz silahlarınızı kuşanıp nefret ettiğiniz kişiyi mahvedersiniz ya da hiç hesapta yokken ona âşık olursunuz ve o sizi mahveder.

Benim başıma hangisinin geldiğini tahmin etmek hiç de zor değil. Ama hikâyemin bütün detaylarını sizinle paylaştığımda ve nihayetinde beni yakından tanıdığınızda artık çok yakın iki arkadaş olacağımızı ve beni anlayacağınızı ümit ediyorum.

Başlayalım mı?

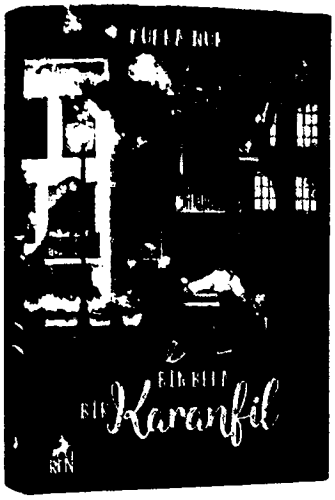

Yüzümdeki gülümseme görülmediği için karanlığa minnettar olurken, "Beni bu karanlıkta nasıl buldun?" diye sordum. Tesadüfen falan olduğunu söylerse rezil olacağım bir saniye sonra aklıma geldi.

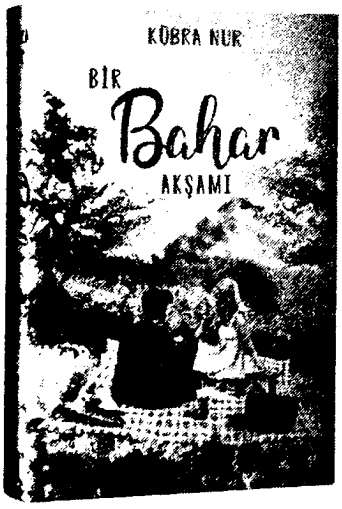
Ama neyse ki Ayaz öyle demedi. "Parlıyorsun." dedi yumuşacık, benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Işığına çekildim."

Kırık bir kalple Ankara'dan ailemin yanına dönerken tek istediğim biraz sükûnetti. Kalbimin kırık parçalarını bir araya toplamaktan fazlasında gözüm yoktu fakat çaldığım bir kapı karşıma hiç ummadığım birini çıkardı. Hikâyem bitti zannederken gözlerinde yıldızları misafir eden bir adamla karşılaştım. Bana daha önce hiç kimseden duymadığım bir masal anlattı. İkimizin masalını. Gökyüzünde bir hilal. Karşımda Kız Kulesi. Ilık, sakin ve eşsiz bir İstanbul gecesi.

Ben Zeynep Arıkan. Bir İstanbul gecesinde benden bile habersiz başlayan hikâyeme hoş geldiniz.

Ben Nehar Erarslan. Tarihe ve Ateş'e ezelden beridir sevdalı, her iki sevdası yüzünden de olmadık işlere bulaşan, insanlara tuhaf isimlerle seslenen ve her nasılsa kendini sürekli akıl almaz olayların ortasında bulan Nehar Erarslan.
Bu da benim tarihi eserlerle, kovalamacalarla ve içimdeki yanardağdan taşan aşkla dolu hikâyem. Eğer sırrımı tutacaksan ve bütün bu karmaşaya hazırsan, başlayalım mı?

Geniş bir ailenin sevgiyle, el üstünde tutularak ve kalp kırıcı her şeyden özenle sakınılarak büyütülen kızı olmak güzel bir şeydi, kimse aksini düşünemezdi. Fakat hayatımın bir noktasında kendi yolumu çizmem gerektiğini, başarıya ulaşmak için sınırları zorlamam gerektiğini ve gerçek aşkı yalnızca kalbimi ona tamamen açarsam bulabileceğimi biliyordum. Bilmediğim tek şey bütün bunları İstanbul'un küçük, sıcak bir mahallesinin orta yerinde bulacağımdı. Nereden bilebilirdim ki?
İnanın bana, Murphy bile başıma gelen bazı şeyleri ve Âdem Arman gibi bir adamı öngöremezdi.

*Sarmaşıkların bizi bir arada tuttuğuna inanmak istiyorum.
Onların doğanın örtüleri olduğunu söylemiştin.
Örtüler iplerden yapılır. Sarmaşıklar aynı zamanda doğanın ipleri olabilir
ve bizi birbirimize bağlayabilir. Zincirler gibi değil üstelik.
Zaten isteyerek yan yana durduğumuz için
aramızda bir sarmaşık büyütebiliriz.*

Ben, Hare Arıkan, aşk hakkında çok düşünmüştüm. Bulduğum her aşk romanını okurken de, birbirini sevdiğine emin olduğum çiftleri merakla izlerken de tek yaptığım bazı cevaplar aramaktı. Tasvir edilen hislerin gerçekte nasıl olabileceğini hayal etmek için çok uğraşıyordum ve uğraştıkça bütün bunlar masallardaki Kaf Dağı gibi bir mite dönüşüyorlardı.

Ta ki hayatıma Can Bora Sarıcalı adında bir adam dalıp bütün dengemi altüst edene dek.

Yaşadığı hiçbir şehre sığmayan ve sürekli yollarda olmayı seven köksüz, bağsız bir adamla bütün hayatını mantık düzleminde yaşamayı tercih eden, maceradan uzak durmayı seçen bir kadının ortak noktası ne olabilirdi? Can Bora'yı ve ona kapılırsam kıyısından düşeceğim uçurumu görmezden gelmek, bütün bunlardan uzak durmak zannettiğim kadar kolay olacak mıydı? Peki ya sarmaşıklar?

İkimiz arasında büyüyüp bizi sonsuza dek birbirimize bağlamak için etrafımızı sararlarken onları durdurmak mümkün olabilir miydi?

T-C
Deb922
JGG
0959922 JGG

REN

ISBN 9
9 786

PDF NOKTASI